

TRAVIS FAMILY [4]

HAN DO

**CÔ GÁI MẮT
NÂU**

— LISA KLEYPAS —

Chapter 1.

Là một chuyên gia hôn lễ dày dặn kinh nghiệm, tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng cho bất kì sự cố nào có thể xảy ra.

Trừ bò cạp.

Con quái vật cứ bò tới bò lui cạnh hồ bơi tự nhiên như nhà nó ấy. Trên đời này, còn thứ gì đáng nguy hiểm hơn bò cạp nữa chứ. Thường thì nọc độc của nó sẽ không giết chết bạn ngay đâu, mà nó sẽ làm cho bạn sống không bằng chết.

Quy tắc đầu tiên để giải quyết những tình huống cấp bách là: không được mất kiểm soát. Nhưng con bò cạp điên đó đang bò như bay về phía này thì tôi còn hơi đầu mà quan tâm ba cái quy tắc quy tiết gì nữa chứ. Trong cơn hoảng loạn, tôi lục lọi túi xách, mà... trời đất quỷ thần ơi, cái túi nặng khủng khiếp, tới nỗi mỗi lần để nó lên ghế cạnh ghế tài xế, là cái nút báo động thắt dây an toàn trong xe tôi lại kêu lên inh ỏi. Tay tôi rà qua cả tỷ thứ, nào là khăn giấy, bút bi, băng keo cá nhân, chai nước khoáng Evian, mấy thứ chai dưỡng tóc này nọ; rồi lăn khử mùi,

3

nước khử trùng tay, lotion, bộ dụng cụ làm móng, trang điểm các kiểu; tới nhíp, hộp kim chỉ, chai hồ, tai nghe, kẹo ngậm, thanh sôcôla, các loại thuốc nhức đầu, đau bao tử, ...còn có cả cây kéo, cây giũa móng, lược, chui bông tai, thun cột tóc, băng vệ sinh, thuốc tẩy vết ố, cây lăn quần áo, kẹp tăm, dao lam, băng keo hai mặt, và tăm bông nữa này.

Tôi chộp ngay cái thứ nặng nhất trong đó, là cây súng bắn keo, rồi quăng về phía con hung thần kia.

Nhưng lại ném hụt, thế là không những không giết được con bò cạp mà còn chọc cho nó điên tiết lên nữa, thử hỏi có chết không cơ chứ. Song, tôi lại vớ được một chai xịt tóc, rồi đánh liều bước tới.

“Trừ phi cô đang có ý định làm cho con bò cạp đó phồng ra và bóng lên, còn không thì cái đó chả có tác dụng gì đâu,” một giọng nam trầm thấp, thích thú truyền tới.

Tôi giật mình ngược lên, đúng lúc kẻ lạ mặt bước ngang qua. Đó là một người đàn ông cao to với mái tóc đen rậm rạp, diện quần jeans, giày boots, và cái áo thun bạc phết phơ.

“Để tôi giải quyết nó cho,” anh ta nói.

4

Tôi lùi lại hai bước, bỏ chai xịt tóc trở lại túi xách. “Tôi... Tôi nghĩ thuốc xịt tóc sẽ làm cho nó ngộp thở.”

“VẬY thì cô làm to. Một con bò cạp có thể nhịn thở tới cả tuần chứ chẳng chơi.”

“Thật sao?”

“Đúng vậy, thưa quý cô.”

Nói xong, anh ta giẫm nát con bò cạp dưới đôi boots và kết thúc bằng một cú nghiêng đẹp mắt. Đúng là một người Texas chính hiệu. Chúng tôi sẽ không thủ tiêu bất cứ một thứ gì triệt để như giết một con bò cạp và đập một điều thuốc đang cháy dở. Sau khi tiện chân đá xác con vật vào chậu hoa gần đó, anh ta xoay người lại, ném cho tôi một ánh mắt chăm chú và dò xét. Sự đánh giá thuần túy nam tính ấy làm tim tôi đập như điên. Rồi tôi phát hiện bản thân cũng đang nhìn chăm chặp vào đôi mắt nâu mê hoặc kia. Người đàn ông này thật sự hấp dẫn chết người với một thân hình cường tráng, cái sống mũi mạnh mẽ và một cái cằm cương nghị. râu mọc lờm chờm trên mặt anh ta nhiều đến nỗi có thể chà tróc sơn của một chiếc xe luôn. Dù thuộc tuýp người to xương, 5

nhưng trông anh ta lại cực kì cân đối. Bên dưới lớp áo thun cũ mềm kia, các cơ bắp, nhất là ở tay và ngực, hiện ra đặc biệt rõ nét. Nhưng đáng tiếc thay, một gã điển trai lại luôn đi cùng với một chút nguy hiểm và tội lỗi. Huống chi là một gã đẹp đến nghẹt thở thế này thì lại càng không thể lường trước được.

Đôi boots và mép quần anh ta dính lết phết bùn khô. Chắc là đã băng qua con lạch cắt ngang trang trại Stardust rộng bốn ngàn mẫu rồi chứ gì. Mà với cái kiểu ăn mặc lôi thôi lết thết như vậy, anh ta chắc chắn không thể nào là một trong những vị quan khách tham gia lễ cưới được. Tại sao hả? Tại hầu hết

bọn họ đều sở hữu những khối tài sản mà một người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi.

Ánh mắt của người lạ mặt kia quét qua người tôi và tôi biết ngay chính xác những gì anh ta nhìn thấy:

một người phụ nữ gần ba mươi, thân hình đầy đặn với mái tóc đỏ và cặp kính gọng to. Quần áo tôi lúc đó không có hoa hoè hoa sỏi gì, lại còn rộng thùng thình. Cũng chính vì phong cách ăn mặc “áo suông, quần ống loe” này mà em gái Sofia yêu dấu của tôi đã đặt cho chị nó một cái biệt danh rất ư là “triều mển” : “51 vạn tuế”. Mà tôi thấy có sao đâu. Ngược 6 lại tôi còn muốn vẻ ngoài của mình càng khó coi trong mắt đàn ông càng tốt. Dù gì trước giờ tôi cũng như vậy rồi, với lại tôi cũng chẳng có hứng thú muốn hấp dẫn ai cả.

“Nói gì thì nói, sao lũ bò cạp lại ra ngoài vào ban ngày ban mặt thế này không biết,” tôi bần khoăn.

“Chắc tại mùa xuân năm nay đến sớm, thời tiết lại hanh khô nên chúng muốn tìm nơi nào ẩm ướt, như mấy cái hồ bơi để ở ấy mà.” Khi người đàn ông này nói chuyện, trông có vẻ rất thoải mái và ung dung, nhưng từng câu từng chữ mà anh ta nói ra lại mang theo một sức nóng vô hình sưởi ấm bạn. Cuối cùng, tiếp xúc bằng mắt cũng bị phá vỡ, khi anh ta cúi xuống nhặt giúp tôi khẩu súng bắn keo. Rồi lúc anh ta đưa nó cho tôi, tay chúng tôi lại vô tình chạm khê. Dù chỉ là thoáng qua, nhưng tôi có thể cảm nhận được bụng dưới của mình hơi thắt lại. Ở cự ly gần thế này, tôi có thể thoang thoang ngửi thấy mùi hương trên người anh ta hoà lẫn với mùi xà phòng, bụi, và một chút ngọt ngào của cỏ dại. Một sự kết hợp thật dễ chịu làm sao.

7

“Tôi nghĩ cô tốt nhất là nên thay đôi giày khác đi,” anh ta vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào đôi giày hở mũi đế bằng của tôi. “Có bất không? Hay giày ba-ta cũng được?”

“Tôi e là không,” tôi nói. “Có lẽ là tôi phải liêu một lần vậy.”

Tôi chú ý thấy chiếc máy ảnh anh ta đặt ở cái bàn đằng kia, là hiệu Nikon với ống kính chuyên dụng. “Anh là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp à?” tôi

hỏi.

“Đúng vậy, thưa quý cô.”

Anh ta chắc hẳn là một trong hai người thợ mà George thuê đến. George Gantz là một nhiếp ảnh gia đám cưới có tiếng trong ngành.

Tôi đưa tay ra.

“Để tôi giới thiệu. Tên tôi là Avery Crosslin, và cũng là người giúp tổ chức đám cưới này.” Tôi nói một cách thân thiện hơn nhưng vẫn mang tính chất công việc.

Anh ta nắm chặt lấy tay tôi. Cái nắm tay thật ấm áp và mạnh mẽ, làm toàn thân tôi cứ như bị điện giật ấy.

8

“Còn tôi là Joe Travis.” Đôi mắt sâu thẳm ấy vẫn khoá chặt lấy ánh mắt của tôi, trong khi tay anh ta nấn ná ở tay tôi lâu hơn mức cần thiết, làm mặt tôi càng lúc càng nóng bừng lên. Mãi đến khi anh ta buông tay, tôi mới cảm thấy nhẹ nhõm được một chút.

“George đã đưa cho anh bản sao thời gian biểu và danh sách ảnh chụp chưa?” Tôi hỏi, cố tỏ ra chuyên nghiệp.

Mặt anh ta đột nhiên ngây ra.

“Đừng lo, không có cũng không sao.” tôi nói, “Chúng ta có vài bản sơ cua. Anh hãy đến nhà chính tìm Steven, trợ lý của tôi. Giờ này chắc anh ấy đang ở trong bếp bàn chuyện với những người cung cấp thực phẩm.” Tôi lục trong túi ra một tấm danh thiếp.

“Nếu anh có bất cứ vấn đề gì, đây là số điện thoại của tôi.”

Anh ta cầm lấy tấm danh thiếp. “Cám ơn. Nhưng thật ra tôi không—”

“Khách sẽ vào bàn lúc sáu rưỡi,” tôi tóm tắt thật nhanh các tiết mục cho anh ta có khái niệm sơ bộ về lễ cưới. “Buổi lễ sẽ bắt đầu lúc bảy giờ, và

kết thúc 9

với màn thả bồ câu lúc bảy rưỡi. Lúc bảy giờ bốn mươi một thì mặt trời lặn. Vậy nên tôi muốn chúng ta phải tranh thủ ghi lại những khoảnh khắc đẹp nhất của cô dâu và chú rể trước khi hoàng hôn kết thúc.”

“Cô đã lên kế hoạch cho cả cái đó luôn hả?” Mặt anh ta ánh lên một tia giễu cợt thích thú.

Tôi bắn cho anh ta một cái liếc cảnh cáo. “Anh cũng nên chải chuốt lại đi trước khi khách khứa đến.” Tôi lấy dao cạo trong túi đưa cho anh ta. “Nè, lấy đi. Hỏi Steven coi anh có thể cạo râu chỗ nào, và —“

“Từ từ đã nào, cưng. Tôi có dao cạo của mình mà.” Khoé môi anh ta cong lên. “Mà bộ cô lúc nào cũng nói chuyện siêu nhanh như thế hả?”

Tôi cau mày, bỏ dao cạo trở lại túi xách. “Tôi phải đi làm việc đây. Tôi đề nghị anh cũng làm việc của mình đi.”

“Tôi không làm việc cho George. Tôi chụp ảnh quảng cáo và chụp ảnh tự do. Không phải chụp đám cưới.”

“Vậy anh ở đây làm gì?” Tôi hỏi.

“Tôi là khách. Tôi là bạn của chú rể.”

Như một tiếng sét giữa trời quang, mặt tôi đại ra, hai mắt trợn tròn nhìn chăm chăm anh ta. Từ đầu đến chân của tôi đều nóng ran lên vì xấu hổ.

“Tôi xin lỗi,” chưa bao giờ giao tiếp với tôi lại khó khăn đến vậy. “Lúc tôi thấy cái máy ảnh của anh, tôi cứ tưởng...”

“Không sao đâu, cũng đâu có chết thằng Tây nào, cô không cần phải lo lắng quá.”

Ôi quý thần thiên địa ơi, cả đời tôi ghét nhất là trông như một kẻ lỗ bịch, vậy mà giờ tôi lại tự biến mình thành một kẻ lỗ bịch nhất thế này...

Một vẻ ngoài có năng lực là điều kiện tiên quyết để xây dựng nên một nền tảng khách hàng...đặc biệt là những khách hàng thuộc tầng lớp thượng lưu mà tôi luôn muốn nhắm tới. Nhưng giờ đây, trong cái đám cưới hoành tráng nhất, đắt đỏ nhất mà tôi và văn phòng của mình từng phụ trách, người đàn ông này sẽ nói cho những người bạn giàu có của anh ta biết tôi đã nhầm lẫn giữa anh ta và người thợ làm thuê như thế nào. Rồi tất cả bọn họ sẽ truyền tai nhau và cười nhạo sau lưng tôi. Đúng thật là một trò đùa ác ý mà. Thật đáng khinh!

11

Lúc này đây, tôi chẳng mong gì hơn là kéo dài khoảng cách giữa hai chúng tôi, càng xa chừng nào tốt chừng đó.

Tôi lẩm bẩm, “Nếu anh không phiền, tôi xin phép...” Tôi xoay người, vừa cố bước thật nhanh, vừa kiềm chế bản thân không phá ra chạy.

“Này,” Tôi nghe Joe gọi. Một, hai giây sau đã thấy anh ta xuất hiện ngay bên cạnh mình. Anh ta đã lấy cái máy ảnh tự lúc nào và quàng sợi dây qua vai.

“Chờ đã. Cô không cần phải sợ như vậy đâu.”

“Tôi không sợ,” Tôi nói, vội vã hướng về phía một chỗ nghỉ chân nhỏ lát phiến đá có mái gỗ che.

“Chỉ là tôi đang rất bận.”

Anh ta bắt kịp nhịp độ của tôi một cách dễ dàng.

“Chờ đã nào. Hay là chúng ta bắt đầu lại đi, được không?”

“Ngài Travis, tôi —,” Tôi vừa mở miệng thì chết đứng như Từ Hải. Vì cái tiềm thức chậm chạp của tôi đã bắt đầu nhận ra anh ta là ai. “Ôi chúa ơi,” Tôi nhắm nghiền mắt lại, chắc là mình chết mất thôi.

“Anh là một trong những người họ Travis đó, phải không?”

Joe vòng qua trước mặt tôi, ánh mắt trêu chọc.

“VẬY phải xem cô có ý gì khi nói ‘những người họ Travis đó’.”

“Giá xăng dầu, những chuyên cơ, những chiếc du thuyền, những khu biệt thự. Những người sở hữu những cái đó đó.”

“Tôi không có dinh thự. Nhưng tôi có một căn nhà đang cần được sửa chữa ở khu phố số Sáu.”

“Dù thế thì anh vẫn là một trong số họ,” Tôi khẳng định. “Cha của anh là Churchill Travis, đúng chứ?”

Mặt anh ta bỗng tối sầm lại. “Đã từng thế.”

Ồi thôi rồi, giờ tôi mới chợt nhớ ra gần sáu tháng trước, người đứng đầu nhà Travis đã qua đời do một cơn đột quy. Giới truyền thông đã đưa tin khắp mọi nơi, họ kể về cuộc đời và những thành tựu của ông một cách cực kỳ chi tiết. Churchill đã gây dựng nên gia sản đồ sộ của mình từ những ý tưởng kinh doanh liều lĩnh và đầu tư tăng trưởng vốn, mà hầu hết những khoản đầu tư đó đều liên quan đến năng lượng. Ông ta đã có một tầm nhìn xa đáng ngưỡng mộ ở những năm tám mươi, chín mươi của 13 cuộc đời. Hơn thế nữa, ông ta còn là khách mời thường xuyên của các chương trình truyền hình về lĩnh vực kinh doanh và tài chính. Ông ta và những người thừa kế của mình thường được ví như hoàng gia của Texas.

“Tôi...tôi thật sự rất xin lỗi về sự mất mát của anh,” tôi ngượng nghịu.

“Cám ơn.”

Tiếp đó là một khoảng im lặng ngượng ngùng khác. Tôi có thể cảm nhận ánh mắt của anh ta đặt trên người mình rõ như ban ngày vậy.

“Ngài Travis, tôi —”

“Gọi tôi là Joe đi.”

“Joe,” Tôi lặp lại. “Tôi khá là bận. Đám cưới này là một quy trình rất phức tạp. Bây giờ tôi đang quản lý việc dàn dựng nơi buổi lễ sẽ diễn ra, việc trang trí cho lễ chiều dài khoảng 743 mét vuông, một bữa tối trang trọng và một buổi khiêu vũ với dàn nhạc cho bốn trăm khách khứa, và còn một buổi tiệc sau đó nữa. Vậy nên, tôi thật sự xin lỗi về vụ hiểu lầm, nhưng —”

“Không cần xin lỗi đâu,” anh ta nói dịu dàng.

“Tôi nên nói cho cô biết sớm hơn, nhưng tôi chẳng có cơ hội nào để nói cả.” Khoé miệng anh ta cong lên thích thú. “Vậy có nghĩa là hoặc là tôi phải nói nhanh lên, hoặc cô phải nói chậm lại đi thôi.”

Thiệt tình cái anh này, trong lúc tôi đang căng thẳng muốn chết mà anh ta còn chọc cho tôi cười được. Thiệt hết cách!

“Mà cô cũng đừng để cái tên Travis này dọa,” anh ta tiếp tục. “Tin tôi đi, những người quen biết gia đình tôi đều biết chúng tôi cũng bình thường như bao gia đình khác mà thôi.” Anh ta quan sát tôi một lúc. “Mà cô đang định đi đâu ấy?”

“Đến chỗ dừng chân nhỏ đằng kia,” tôi nói, hất đầu về phía ngôi nhà gỗ phía bên kia hồ.

“Để tôi đưa cô đến đó nhé.” Thấy tôi do dự, anh ta nói thêm, “Lỡ như giữa đường cô lại đụng phải một con bò cạp, hay là mấy con sâu bọ rằn rết gì nữa thì sao.... Ờ, lỡ xui xui gặp trúng mấy con nhện lông hay thằn lằn cũng không chừng. Nên cho tôi đi cùng đi, tôi sẽ dọn đường cho cô, hen?”

15

Tôi nhăn nhó, cái gã này có thể quyến rũ cả một bầy rắn chứ chẳng chơi. “Chắc ở ngoài này sẽ đỡ hơn mà, nên...” Tôi nói.

“Nên tôi sẽ vẫn đi cùng cho chắc ăn,” Anh ta nói chắc như đinh đóng cột.

Cuối cùng tôi đành phải thoả hiệp, để anh cùng đi đến lễ đường, băng qua một đồi sỏi. Nhìn từ xa, cái lều chiêu đài màu trắng treo lơ lửng trên bãi cỏ xanh mướt trông như những đám mây trôi bồng bềnh. Nhưng chẳng ai biết phải tốn nhiều nước như thế nào mới giữ được đám cỏ này xanh tốt như thế, vậy mà chỉ ngày mai thôi, chúng sẽ bị nhổ sạch hết cho xem. Thiệt là lãng phí hết sức!

Stardust là một trang trại bốn ngàn mẫu, có một nhà nghỉ chính, một khu nhà cho khách, một khu cao tầng đan xen, một bãi quay và một khu cưỡi ngựa. Văn phòng tổ chức sự kiện của tôi đã thuê được chỗ này, vì chủ nhân của nó đã đi chơi xa hai tuần, với điều kiện là phải làm cho nó trở lại như cũ sau khi xong việc là được.

“Cô làm cái này bao lâu rồi?” Joe hỏi.

“Lên kế hoạch đám cưới hả? Em gái tôi Sofia và tôi đã bắt đầu được ba năm rồi. Trước đó thì tôi làm thiết kế thời trang áo cưới ở New York.”

“Nếu cô được mời đảm nhận đám cưới của Sloane Kendrick, thì chắc hẳn cô phải là một nhà tổ chức sự kiện cực kỳ xuất sắc. Bởi vì Judy và Ray sẽ không thoả hiệp với bất kì ai, trừ khi đó là người giỏi nhất.”

Nhà Kendricks sở hữu một chuỗi tiệm cầm đồ từ Lubbock đến Galveston. Ray Kendrick là một cựu cao bồi có gương mặt trông như mắt thông, ông đã chi hơn cả triệu đô cho đám cưới của cô con gái rượu duy nhất này. Nếu chúng tôi tổ chức thành công, Chúa biết sau này chúng tôi sẽ kiếm được bao nhiêu khách hàng cao cấp như thế này nữa.

“Cám ơn anh,” tôi nói. “Chúng tôi quả thật là một đội rất ăn ý. Em gái tôi có rất nhiều sáng kiến độc đáo.”

“Còn cô thì sao?”

“Tôi lo mảng kinh doanh và là người tổ chức chính. Tôi cũng là người sẽ đảm bảo rằng, mọi thứ 17

sẽ được hoàn thành một cách hoàn hảo đến từng chi tiết.”

Khi chúng tôi đến căn nghỉ chân nhỏ, những miếng nệm của nhà cung ứng đều đã được bọc hết vào ghế. Lục lọi trong túi xách, tôi tìm thấy một cuộn thước đo bằng kim loại. Tôi kéo thước một cách chuyên nghiệp, từ những sợi dây đã được đánh dấu tới hàng ghế. “Lối đi này phải rộng 1m8 cơ mà,” tôi gọi người phụ trách lại. “Các anh làm ơn di chuyển sợi dây đi.”

“Nó đã rộng 1m8 rồi,” một trong số họ trả lời.

“Không đúng, nó chỉ có 1m78 thôi.”

Người phụ trách ném cho tôi một cái nhìn mất kiên nhẫn. “1m78 với 1m8 thì có khác gì nhau.”

“Chính xác 1m8, làm ơn,” Tôi nói cương quyết, rồi thu thước đo lại.

“Những lúc rảnh rỗi, cô thường làm gì?” Joe hỏi sau lưng tôi.

Tôi xoay lại đối mặt với anh ta. “Tôi lúc nào cũng làm việc hết.”

“Lúc nào cũng vậy?” anh ta hoài nghi.

“Chắc chắn là khi công việc kinh doanh đã đi vào quỹ đạo, tôi sẽ thả lỏng bản thân một chút. Nhưng còn bây giờ....” Tôi nhún vai. Tôi có thể sẽ không bao giờ làm hết việc chỉ trong một ngày. Nào là e-mail, các cuộc gọi, các bản kế hoạch phải làm, và còn phải thoả thuận về các chi tiết nữa.

“Ai cũng cần có vài sở thích này nọ chứ nhỉ.”

“Vậy sở thích của anh là gì?”

“Khi nào rảnh, tôi sẽ đi câu cá. Hoặ đi săn, nhưng cái này thì phải tùy theo mùa. Thỉnh thoảng, tôi cũng chụp ảnh từ thiện nữa.”

“Từ thiện như nào?”

“Tìm nhà ở cho động vật ấy. Chụp một tấm ảnh đẹp đăng lên trang web đó, sẽ giúp cho một chú chó sớm được nhận nuôi.” Anh ta dừng lại một chút.

“Có thể thỉnh thoảng cô sẽ muốn —”

“Tôi xin lỗi — chờ tôi một chút.” Tôi nghe tiếng điện thoại reng từ cái chõn khi ho cò gáy nào đó trong túi xách, bài hát “Here Comes the Bride” đã lặp đi lặp lại năm lần rồi. Khi tôi tìm thấy nó, trên màn hình hiển thị tên người gọi... là em gái tôi.

19

“Em đã gọi cho người huấn luyện bồ câu nhiều lần rồi, nhưng anh ta không bắt máy,” Sofia nói ngay khi tôi vừa bấm nút trả lời. “Anh ta vẫn chưa xác định cái lồng mà chúng ta muốn thả.”

“Em có để lại lời nhắn không?” Tôi hỏi.

“Em đã để lại lời nhắn năm lần rồi. Nhưng nếu lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao? Có khi nào anh ta bị ốm không?”

“Anh ta không ốm đâu,” Tôi bảo đảm với con bé.

“Có thể anh ta mắc phải cúm gia cầm thì sao.”

“Những con chim của anh ta không phải bồ câu trắng. Chúng là bồ câu nhà, mà bồ câu nhà thì có thể kháng lại cúm gia cầm.”

“Chị chắc chứ?”

“Hai tiếng nữa hãy gọi lại cho anh ta thử xem,”

tôi nói dụi dàng. “Mới bảy giờ thôi. Chắc anh ta vẫn chưa dậy đâu.”

“Nếu lỡ anh ta không xuất hiện luôn thì sao?”

“Anh ta sẽ đến mà,” Tôi nói. “Vẫn còn quá sớm để sợ cuống cuồng lên như thế, Sofia.”

20

“Vậy lúc nào thì em mới được phép “cuống cuồng lên” đây chứ?”

“Không lúc nào cả,” Tôi nói. “Nếu có ai phải cuống thì người đó phải là chị đây này. Nhấn cho chị nếu đến mười giờ mà em vẫn không nghe được tin gì từ anh ta.”

“Em biết rồi.”

Tôi cất điện thoại trở lại túi xách và ném cho Joe một cái nhìn tò mò. “Anh đang nói cái gì đó về nhà cho động vật phải không?”

Anh ta nhìn xuống tôi. Móng ngón cái vào túi quần, anh ta đứng trong tư thế dồn hết trọng tâm cơ thể vào một chân, trông vừa vững chãi lại vừa thoải mái. Cả đời tôi chưa từng nhìn thấy cái gì quyến rũ như vậy.

“Tôi có thể dẫn cô theo,” Anh ta nói, “Cho tới khi cô tìm thấy sở thích của riêng mình thì thôi. Dù sao tôi cũng không ngại chia sẻ sở thích của mình đâu.”

Tôi đờ ra vài giây. Suy nghĩ rồi tung lên cứ như trẻ con được vào vườn thú ấy. Tôi nghĩ anh ta đang rủ tôi đi đâu đó với anh ta. Giống như là.... một buổi hẹn hò chẳng?

21

“Cám ơn anh,” Cuối cùng tôi nói, “nhưng thời gian biểu của tôi đặc kín cả rồi.”

“Thì thỉnh thoảng, hãy để tôi đưa cô ra ngoài,”

Anh ta giục. “Chúng ta có thể đi uống nước hay đi ăn gì đó.”

Sao vào những lúc thế này, từ ngữ lại bay biến đi đâu hết vậy trời. Cuối cùng tôi cũng chỉ biết đứng đó như trời trồng mà đấu tranh tư tưởng.

“Cô thử tưởng tượng mà xem.” Giọng anh ta chuyển sang dỗ dành. “Vào một buổi sáng đẹp trời, lúc không khí hãy còn se lạnh, tôi sẽ chở cô tới Fredericksburg. Lúc đó, cả con đường sẽ là của chúng ta. Tốt biết mấy! Trên đường, chúng ta có thể ghé mua cafe, và một bịch bánh nướng nhân trái cây. Tôi sẽ chở cô tới một khu vườn toàn là bluebonnets. Ở đó, cô sẽ có cảm giác nửa bầu trời như đang phủ xuống Texas vậy. Chúng ta sẽ tìm một

cái bóng cây nào đó, ngồi xuống và ngắm mặt trời mọc. Thấy ý tưởng của tôi thế nào? Tuyệt lắm đúng không?”

Nghe cứ như một ngày dành cho những người phụ nữ ngoài kia, những người đã quen nghe những tên đàn ông điển trai nói lời ngon ngọt. Tôi để

mình 22

mường tượng ra khung cảnh ấy vài giây, nằm với anh ta trên một bãi cỏ trong một buổi sáng yên bình.

Khi đã sắp sửa đồng ý với lời đề nghị đầy cảm dỗ ấy, tôi chợt nhận ra mình không thể nào trả nổi cái giá cho sự mạo hiểm này. Không phải bây giờ, và cũng sẽ không bao giờ. Một người đàn ông như Joe Travis chắc chắn là đã làm tan nát không ít những trái tim mềm yếu. Thậm chí nếu có thêm trái tim nhỏ bé của tôi vào bộ sưu tập ấy thì cũng chẳng đáng là gì.

“Xin lỗi anh, nhưng tôi không có ý định hẹn hò với ai hết,” tôi buộc miệng.

“Cô kết hôn rồi hả?”

“Không phải.”

“Hay đã đính hôn?”

“Cũng không.”

“Đang sống với ai đó à?”

Tôi lắc đầu.

Joe im lặng vài giây, nhìn tôi chăm chăm như thể tôi là một câu đố mà anh ta đang cố giải cho bằng được.

“Tôi sẽ gặp cô sau vậy,” cuối cùng anh ta nói.

“Còn từ giờ tới lúc đó... Tôi sẽ nghĩ ra cách làm cô phải nói ‘đồng ý’.”

Chapter 2.

Tôi đi đến nhà chính, với một tâm trạng vẫn còn rất ư là choáng váng về cuộc gặp gỡ vừa rồi. Tôi thấy em gái mình đang cặm cụi trong văn phòng. Sofia thật xinh đẹp với mái tóc sẫm màu và đôi mắt xanh quả phi. Con bé cũng đầy đặn như tôi, chỉ có điều nó không ngại khoe ra thân hình đồng hồ cát của mình, với cả gu thời trang của nó thì đẹp khỏi phải bàn.

“Chị, người huấn luyện bồ câu vừa gọi lại,” Sofia nói đắc thắng. “Những con chim đã được chọn.” Con bé đánh cho tôi một cái nhìn lo lắng. “Mặt chị đỏ vậy. Chị bị thiếu nước hả?” Rồi chừa chai nước cho tôi. “Nè chị.”

“Chị vừa gặp một người,” Tôi nói, sau khi nhấp vài ngụm.

“Ai vậy? Có chuyện gì hả chị?”

Sofia và tôi là hai chị em cùng cha khác mẹ. Từ nhỏ, con bé đã ở với mẹ nó ở San Antonio, còn tôi thì sống mẹ mình ở Dallas. Mặc dù tôi luôn ý thức

25

được sự tồn tại của Sofia, nhưng tôi chưa lần nào gặp con bé cho đến sau khi cả hai đều đã trưởng thành. Gia phả nhà Crosslin có rất nhiều nhánh, tất cả là nhờ năm cuộc hôn nhân thất bại và những mối quan hệ lãng nhãng của người ba “đáng kính” của chúng tôi, Eli.

Eli là một người đàn ông điển trai với mái tóc vàng và nụ cười toả nắng. Ông theo đuổi phụ nữ một cách bông bột. Cái ông thực sự yêu chính là cảm giác chinh phục. Khi niềm vui ấy qua đi, ông sẽ không bao giờ nán lại hay trói buộc đời mình với bất kỳ một người phụ nữ nào. Ví dụ điển hình nhất là ông chẳng làm được công việc nào quá một, hai năm.

Ngoài Sofia và tôi thì còn nhiều đứa trẻ khác nữa, những anh chị em cùng cha khác mẹ và những anh chị em kế nhiều không đếm xuể. Nhưng tất cả chúng tôi đều có chung một điểm, đó là đều bị Eli bỏ rơi.

Sau vài cuộc điện thoại ít ỏi, vài chuyến viễn thăm thảng hoặc, ông lại biến mất, có khi đến tận hai năm cũng chẳng thấy tăm hơi. Và rồi ông sẽ lại xuất

hiện, mang theo về những câu chuyện thú vị, và những lời hứa mà tôi đã nghe đủ nhiều để biết là không nên tin thêm nữa.

Lần đầu tiên tôi gặp Sofia là ngày sau khi Eli lên cơn đột quỵ. Đó thật sự là một chuyện không ngờ tới với một người ở độ tuổi như ông, huống hồ sức khoẻ ông xưa nay đều rất tốt. Tôi đã bay từ New York xa xôi về, để rồi phát hiện một cô gái trẻ đang ngồi chờ trong phòng bệnh của ba. Trước khi cô ấy giới thiệu về bản thân, tôi đã biết, cô cũng là một trong những đứa con gái của Eli. Dù mái tóc đen tuyền, và làn da hồng đỏ được thừa hưởng từ mẹ mình, nhưng những đường nét đẹp như tạc ấy thì không thể lẫn vào đâu được.

Cô ấy nhìn tôi cười dè dặt nhưng lại có một chút ấm áp. “Em là Sofia.”
“Chị là Avery.” Tôi đưa tay ra, chuẩn bị tinh thần cho một cái bắt tay ngược ngạnh nhất trong lịch sử.

Nhưng thật không ngờ Sofia lại ôm chầm lấy tôi. Rồi bất giác, tôi cũng đưa tay lên ôm lại, bên tai không ngừng vang lên: đây chính là em gái tôi....
Trong cái thời khắc thiêng liêng ấy, lòng tôi chợt dấy lên một cảm giác gắn kết hết sức kì diệu. Tôi liếc qua vai Sofia đến chiếc giường bệnh chằng chịt
dây nhợ máy 27

móc, tim tôi thắt lại. Tôi ôm lấy con bé chặt hơn, giống như một người sắp chết đuối vớ được phao cứu sinh. Chỉ có điều tôi không phải sắp chết đuối, mà bức tường tôi bao bọc quanh trái tim mình để không còn bị tổn thương bởi sự vô tâm của ba đang ở trên bờ vực rạn nứt.

Eli chẳng bao giờ đọc truyện cho tôi nghe trước khi đi ngủ, dán băng keo cá nhân khi đầu gối tôi bị tróc da, hay làm bất cứ chuyện gì mà một người cha cần làm. Cứ mãi miệt mài với những đam mê, ông đã lãng quên những đứa trẻ mang dòng máu của chính mình.

Nhưng có lắm vợ nhiều con thì sao, đến cuối cùng chỉ còn mình Sofia và tôi xuất hiện. Mà cũng không thể trách được họ, ngay cả bản thân tôi còn không biết tại sao mình lại đến đây nữa là. Có bao nhiêu là cách để cắt đứt một mối quan hệ, Eli lại nhất định chọn cái cách hèn hạ nhất để làm - đó là ngoại tình, mà còn thuộc dạng công khai nữa mới ghê. Vụng trộm tới nỗi để vợ mình bắt gặp rồi bị tống cổ ra khỏi nhà. Đó, vậy mà số người phụ nữ vô tội vì ông ấy mà trở nên cay độc và khắc nghiệt vẫn nhiều không đếm xuể. Mẹ tôi cũng là một trong số 28

đó. Cả cuộc đời bà không thể nào tha thứ hay quên đi sự phản bội của ông. Hơn nữa, chuyện lùm xùm với các bà mẹ làm cho việc liên lạc với các con cũng không dễ dàng gì.

Nhưng mẹ tôi giống như chưa rút ra được bài học nào, vẫn tiếp tục qua lại với những kẻ lãng nhãng, dối trá và những gã vô công rồi nghề. Bà đã kết hôn rồi ly dị thêm hai lần nữa. Với bà, tình yêu không mang lại niềm vui hay hạnh phúc, nó chỉ là một câu đố mà bà phải giải cho ra bằng mọi giá.

Trong tâm trí của mẹ, tất cả mọi chuyện đều là lỗi của ba, người đàn ông đã bắt đầu cho những chuỗi thất bại trong cuộc đời bà. Khi tôi lớn hơn, tôi đã tự hỏi liệu mẹ ghét Eli như vậy có phải chăng vì hai người quá giống nhau.

Tôi chẳng ngạc nhiên chút nào khi phát hiện ra mẹ mình là một cô thư kí gọi cảm, đi từ văn phòng này sang văn phòng khác, quyến rũ hết ông sếp này tới ông sếp khác. Nhưng khi được mời làm việc lâu dài, bà liền từ chối.

Ngày nào cũng làm đi làm lại có mấy việc đó, lúc nào cũng nhìn có nhiều đó người, như vậy không phải là quá nhàm chán rồi sao, mẹ đã nói như vậy.

Năm đó tôi mười sáu tuổi, mà bị cái tài lanh, nên đã nói thẳng 29 với mẹ là cứ cái đà đó, cho dù Eli không ngoại tình, mẹ với ông ấy cũng chẳng thể ở với nhau lâu dài được. Nhờ vậy mà chúng tôi đã có một cuộc tranh luận nảy lửa và mém xiu là tôi đã bị ném ra khỏi nhà luôn rồi. Nhưng mẹ càng điên tiết, tôi lại càng chắc chắn những suy nghĩ của mình là đúng. Không biết người khác thì sao, chứ theo những gì tôi nhìn thấy, tình yêu càng bùng cháy rực rỡ bao nhiêu, thì càng nhanh chóng lụi tàn bấy nhiêu. Sau khi những mối mê và hứng thú ban đầu qua đi, những yêu đương cũng cứ thế chết dần theo, chỉ còn lại nghĩa vụ và trách nhiệm: lấy đồ trong máy sấy, hút lông chó trên ghế sofa, và dọn dẹp nhà cửa. Tôi không muốn một tình yêu như thế. Tôi chẳng thấy nó tốt đẹp ở cái chỗ nào cả, chỉ thấy giống như một loại thuốc kích thích cực mạnh, khúc vui vẻ cao trào thì chẳng kéo dài lâu, còn những đau khổ sau đó thì không bao giờ chấm dứt. Nó không chỉ làm bạn cảm thấy trống trải và mà còn làm bạn muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa.

Giống như bố tôi vậy, những người phụ nữ mà ông để mắt đến, và cả những người ông đã lấy làm vợ, chẳng qua cũng chỉ là những điểm dừng chân mà

thôi. Ông vốn là một người du hành đơn độc trong cuộc hành trình của cuộc đời mình và nó cũng sẽ như vậy mà kết thúc. Ví dụ điển hình nhất là nhờ người quản lý toà nhà nơi Eli ở tình ý, phát hiện ông không đến làm lại giấy tờ thuê nhà đúng hạn, nên mới tìm thấy ông nằm bất tỉnh trong phòng khách, nếu không cũng không biết phải làm sao.

Sau đó, ông được đưa đến bệnh viện, nhưng vẫn chưa một lần tỉnh lại.

“Mẹ chị sẽ không đến,” Tôi nói với Sofia khi hai chúng tôi ngồi xuống.

“Mẹ em cũng vậy.”

Chúng tôi nhìn đối phương trong sự thông hiểu lẫn nhau. Và cũng không ai trong chúng tôi hỏi tại sao những người khác không đến gặp ông lần cuối.

Khi một người đàn ông nhả tâm ruồng bỏ gia đình, ông ta đã đâm một nhát vào trái tim những người yêu thương mình, và vết thương đó sẽ không bao giờ lành lại được.

“Vậy sao em còn đến?” Tôi đánh bạo hỏi.

Trong lúc Sofia suy nghĩ, căn phòng thật yên tĩnh. Cũng may có những tiếng bíp bíp phát ra từ máy kiểm tra và máy thở giúp gián đoạn sự im lặng.

“Gia đình em là người Mexico,” cuối cùng con bé lên tiếng. “Với bọn em, quan trọng nhất là truyền thống và cả gia đình quây quần bên nhau. Em luôn muốn là một phần trong đó, nhưng em biết mình khác biệt. Tất cả anh chị em họ của em đều có bố yêu thương, còn bố của em thì luôn là một dấu chấm hỏi. Mama sẽ không bao giờ nói cho em biết về ông ấy.” Ánh mắt con bé lang thang đến chiếc giường bệnh ba đang nằm. “Em chỉ nhìn thấy ông ấy đúng duy nhất một lần, là lúc ông ấy đến thăm khi em còn nhỏ. Mẹ đã không cho bố nói chuyện với em, nhưng em chạy theo ông ấy ra xe. Trên tay bố là những quả bóng bay.” Con bé cười lơ đãng. “Em đã nghĩ bố là người đàn ông đẹp trai nhất trên đời. Ông ấy buộc những quả bóng vào cổ tay em để chúng khỏi bay đi mất. Rồi khi bố đi khỏi, em đã lén mang chúng vào nhà nhưng bị mẹ phát hiện và bắt em bỏ đi. Em đã cởi sợi dây và để chúng bay đi mang theo lời cầu nguyện thầm kín.”

“Em ước một ngày nào đó mình sẽ được gặp lại ông ấy,” Tôi lặng lẽ nói. Sofia gật đầu. “Đó là lý do tại sao em tới đây.

Còn chị thì sao?”

“Chị ở đây vì chị nghĩ sẽ chẳng ai đến. Dù sao cũng phải có ai đó để chăm sóc ông ấy, nên thà là chị còn hơn là những người không quen biết.”

Tay Sofia bao bọc lấy tay tôi một cách rất tự nhiên, cứ như chúng tôi đã biết nhau từ khi mới sinh ra vậy. “Thì bây giờ có hai chúng ta rồi.” con bé đơn giản nói.

Ngày hôm sau, Eli qua đời. Dù mất đi ba, nhưng Sofia và tôi lại tìm thấy nhau. Kể ra thì thế giới này cũng đã không bạc đãi chúng tôi.

Thời gian đó, tôi đang làm việc trong ngành phục trang cô dâu, nhưng tôi biết sự nghiệp của mình cũng chẳng đi đến đâu. Còn Sofia thì đang làm người trông trẻ ở San Antonio, nghề tay trái là lên kế hoạch cho những buổi tiệc của đám trẻ. Chúng tôi đã bàn với nhau về việc mở một công ty tổ chức đám cưới.

Bây giờ đây, sau hơn ba năm, công việc kinh doanh của chúng tôi ở Houston tiến triển tốt hơn cả dự 33

tính. Mỗi một mối làm ăn thành công dù nhỏ cũng sẽ làm nền tảng cho cái tiếp theo. Và chúng tôi đã có đủ tiền để thuê thêm một thực tập viên và ba nhân viên nữa. Nếu cộng thêm đám cưới của nhà Kendrick lần này, công ty chúng tôi sẽ có một bước ngoặt cực kỳ lớn. Trừ phi chúng tôi làm hỏng nó...

“Sao chị không đồng ý?” Sofia hỏi sau khi tôi kể cho con bé nghe về cuộc gặp gỡ với Joe Travis.

“Bởi vì chị không tin là anh ta thực sự thích chị chỉ trong một phút.” Tôi dừng lại. “Ôi trời, đừng có nhìn chị như thế. Đâu phải em không biết cái kiểu đàn ông thích chinh phục sẽ như thế nào.”

Tôi đã đẩy đà từ lúc vị thành niên. Tôi đi bộ đến bất kỳ đâu, leo cầu thang bất cứ khi nào có thể và đến lớp học khiêu vũ hai lần một tuần. Tôi ăn toàn những thức ăn tốt cho sức khỏe, số salad mà tôi đã ăn nhiều đến mức có thể làm nghẹn chết một con lợn biển. Nhưng ngặt nỗi, không có một bài thể dục hay một kiểu ăn kiêng nào có thể giảm size quần áo của tôi xuống

thành một con chữ số. Sofia luôn giục tôi mua những bộ đồ ôm, và tôi luôn bảo nó là chùng nào gọn hơn, tôi sẽ mua. Mà chắc ngày đó sẽ không bao giờ tới luôn quá.

“Bây giờ chị gọn đi nhiều lắm rồi,” Sofia trả lời.

Tôi biết mình không nên để cái cân làm kì đà cản mũi. Hạnh phúc là phải tự mình nắm bắt. Tôi cũng đấu tranh dữ dội lắm chứ, nhưng lâu lâu mới thắng, còn cái cân thì thường xuyên...

“Ngoại em hay nói, ‘Solo las ollas saben los hervores de su caldo.’ ”

“Cái gì đó liên quan tới súp hả?” Tôi đoán. Mỗi lần Sofia trích dẫn những câu nói của bà ngoại, chúng thường liên quan đến thức ăn.

“Chỉ có cái nồi mới biết nước trong nó đang sôi,”

Sofia nói. “Làm sao chị biết Joe Travis đang nghĩ gì.

Biết đâu anh ta lại thích mẫu người đầy đặn? Giống như mấy tên đàn ông mà em quen ở San Antonio ấy, tụi nó lúc nào cũng chết mê những cô nàng có cặp mông to.” Con bé vỗ mông để nhấn mạnh, rồi đi đến chỗ cái laptop.

“Em làm cái gì ấy?” Tôi hỏi.

“Tra anh ta trên Google.”

“Ngay bây giờ hả?”

“Chỉ mất có một phút thôi mà chị.”

35

“Một phút cũng không được — em đang trong giờ làm việc đó, quên rồi hả?”

Sofia quăng cho tôi một cục lơ và tiếp tục gõ bàn phím theo kiểu hai ngón.

“Chị không quan tâm em tìm ra cái gì về anh ta,”

Tôi nói. “Vì chị bận với những gì chúng ta đã lên kế hoạch.... là cái gì ấy nhỉ? à phải rồi, là MỘT ĐÁM

CUỐI.”

“Ui mẹ ơi, anh ta nóng bỏng chết đi được,” Sofia nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. “Cả anh trai anh ta cũng thế.”

Con bé nhấp vào một mục tin tức hăng ngày ở Houston, ở trên cùng là hình ba người đàn ông vận áo đuôi tôm. Một trong số họ là Joe, nhìn anh ta trẻ măng và ốm hơn bây giờ nhiều. Từ lúc chụp tấm hình này, anh ta chắc phải lên ít nhất là mười ba kí sáu cho đồng cơ bắp đó. Dòng tiêu đề bên dưới tấm ảnh xác định thân phận của hai người còn lại, một người là anh trai của Joe, Jack, người kia là ba anh ta, Churchill. Cả hai cậu con trai đều cao hơn

bố mình, nhưng họ đều có mái tóc sẫm màu, đôi mắt mãnh liệt và một cái cảm kiên nghị như nhau.

Tôi cau mày khi đọc bài viết kèm theo.

HOUSTON, Texas (AP). Sau vụ nổ du thuyền, hai cậu con trai của doanh nhân Houston Churchill Travis đã đứng nước giữa những mảnh vỡ đang bốc cháy trong gần bốn giờ đồng hồ để chờ cứu viện. Sau những cố gắng tìm kiếm trên diện rộng của đội cứu hộ, hai anh em, Jack và Joseph, đã được xác định là đang ở vịnh nước sâu qua khỏi hạt Galveston. Joseph Travis đã được trực thăng đưa thẳng đến bệnh viện Garner với chấn thương cấp độ một, và phải làm phẫu thuật ngay lập tức. Theo người đại diện của bệnh viện thì tình trạng của anh ta được liệt vào dạng nguy kịch nhưng ổn định. Tuy nhiên, tất cả chi tiết về ca phẫu thuật đều được bảo mật. Theo một nguồn tin thân cận của gia đình cho biết Joe bị xuất huyết nội cũng như là —

“Ê,” Tôi kêu lên khi Sofia nhấp vào đường truyền khác. “Chị đang đọc mà.”

“Ừa em tưởng chị không có hứng thú,” Con bé cười tinh quái. “Nè, chị xem cái này đi.” Con bé tìm thấy một trang web có tiêu đề là “Những người đàn ông độc thân đáng ao ước nhất Houston.” Bài viết với một bức ảnh chụp

chân thật cảnh Joe đang chơi 37

bóng bầu dục trên biển với các bạn, cơ thể bóng loáng, những múi cơ săn chắc nổi lên. Đám lông sẫm màu trên ngực anh ta thu hẹp lại thành một đường mất hút sau cặp quần. Tấm ảnh chụp rất tự nhiên, nhưng cũng nóng bỏng không chê vào đâu được.

“Cao một mét tám lăm,” Sofia đọc thông tin của anh ta. “ Hai mươi chín tuổi. Tốt nghiệp đại học Texas. Cung sư tử. Là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.”

“Nhật nhẽo,” Tôi khinh thường.

“Nhiếp ảnh gia mà nhật nhẽo?”

“Với người bình thường thì không. Nhưng với một đứa trẻ có khoảng tiền thừa kế kết sù, thì đó chỉ là công việc trên danh nghĩa mà thôi.”

“Ai quan tâm chuyện đó nào? Để em xem xem anh ta có trang web nào không.”

“Sofia, đến lúc phải dừng việc thần tượng anh ta và tiếp tục công việc đang dang dở đi thôi.”

“Thần tượng ai cơ?” trợ lý của tôi, Steven Cavanaugh, hỏi khi vừa bước vào văn phòng. Anh ta là một người đàn ông điển trai, khoảng hai lăm, hai

38

sáu tuổi, với tóc vàng mắt xanh và một thân hình rắn chắc.

Sofia lên tiếng trước khi tôi kịp phản ứng. “Joe Travis,” con bé nói. “Một trong những người nhà Travis ấy. Chị Avery vừa mới gặp anh ta.”

Steven ném cho tôi cái nhìn thích thú. “Năm ngoái CultureMap đã viết về anh ta, người được trao giải Key Art cho tấm áp phích của bộ phim đó.”

“Bộ phim nào?”

“Cái phim tài liệu về những chiến binh và những chú chó nghiệp vụ ấy.”

Anh ta giễu khi thấy mặt hai chúng tôi đơ ra. “À, tôi quên mất là hai người chỉ xem phim truyền hình dài tập thôi. Joe Travis đã đến Afghanistan cùng đoàn làm phim để chụp lại những khoảnh khắc sống động trên chiến trường. Họ dùng một trong những bức ảnh của anh ta để làm áp phích.” Steve cười trước biểu cảm của tôi. “Em nên đọc nhiều báo vào, Avery. Chúng sẽ có ích cho em sau này.”

“Em có anh rồi còn gì,” Tôi nói.

Không có gì có thể thoát khỏi bộ nhớ của Steven.

Tôi ngưỡng mộ cái cách mà anh ấy gần như nhớ 39 được tất cả các chi tiết, như là con trai của ai đó đã học cao đẳng ở đâu, con chó của người ta tên gì, sinh nhật họ ngày mấy, anh ấy đều nhớ rất rõ. Ngoài vô số các tài lẻ, Steven còn là nhà thiết kế nội thất, chuyên viên đồ hoạ, và là một sơ cứu viên đã qua đào tạo. Chúng tôi đã thuê anh ấy ngay sau khi thành lập Crosslin Event Design, và Steven đã trở thành một trong những thành viên trụ cột của công ty. Không có anh ấy, tôi cũng không biết mình sẽ ra sao nữa.

“Anh ta đã mời Avery đi chơi,” Sofia kể.

Steven ném cho tôi một cái nhìn tinh quái, “Rồi em trả lời thế nào?” Khi tôi im lặng, anh ta quay sang Sofia. “Đừng nói với anh là cô ấy từ chối rồi nhé.”

“Chị ấy từ chối rồi,” Sofia nói.

“Phải rồi, làm gì còn đáp án nào khác nữa chứ.”

Steven nói khô khan. “Avery của chúng ta sẽ không bao giờ tốn thời gian quý báu cho những gã thành đạt, nhiều tiền, lắm quyền ở Houston này đâu.”

“Thôi đi,” Tôi nói cộc lốc. “Không phải chúng ta còn việc cần làm sao?”

40

“Nhưng trước hết anh muốn nói chuyện với em đã.” Steven liếc sang Sofia.

“Em giúp anh kiểm tra xem họ đã bắt đầu xếp bàn chiều đãi ra hay chưa nhé.”

“Đừng có mà sai em.”

“Anh có sai đâu, là anh đang nhờ em đó chứ.”

“Như vậy mà là ‘nhờ’ đó hả?”

“Làm ơn,” Steven nói chua chát. “Làm ơn dùm đi, Sofia, làm ơn đi tới lầu chiều đãi và xem xem họ đã bắt đầu dọn bàn ra chưa.”

Sofia hậm hực rời đi.

Tôi lắc đầu bực bội. Sofia và Steven lúc nào cũng cáu cẫm với nhau, rất dễ giận và khó tha thứ, theo cái cách mà họ chẳng làm với ai khác.

Lúc mới đầu thì không vậy. Khi Steven vừa đến làm, anh ta và Sofia đã thân nhau ngay lập tức. Anh ta vừa tinh tế, vừa ngăn nắp tỉ mỉ, lại có khiếu hài hước châm biếm làm Sofia và tôi cứ thế cho rằng anh ta là gay. Sau ba tháng, chúng tôi mới biết anh ta không phải.

“Không, anh thẳng mà,” anh ta nói tỉnh bơ.

41

“Nhưng..... anh đã đi mua sắm với em,” Sofia phản bác.

“Thì em kêu anh đi cùng còn gì.”

“Em để anh vào phòng thay đồ,” Sofia tiếp tục, càng lúc càng điên tiết.

“Em còn thử đồ trước mặt anh vậy mà anh chẳng nói gì cả!”

“Anh có nói cảm ơn mà.”

“Đáng ra anh phải nói với em là anh không phải gay chứ!”

“Anh không gay,”

“Bây giờ thì anh nói làm cái quái gì nữa,” Sofia cắt ngang.

Kể từ hôm đó, cô em gái vui vẻ của tôi, không còn cách nào khác ngoài việc phải cố gắng lịch sự với Steven tối thiểu nhất có thể. Và anh ta đáp trả lại con bé cũng “tử tế” không kém, những câu bình luận chua ngoa của anh ta chẳng bao giờ thất bại trong việc chọc Sofia điên tiết. Chỉ có sự can thiệp thường xuyên của tôi mới có thể giữ cho mối quan hệ càng lúc càng căng thẳng của họ không bùng nổ mà thôi.

42

Sau khi Sofia đi khỏi, Steven đóng cửa văn phòng rồi tựa vào đó, anh ta khoanh tay trước ngực và xem xét tôi với vẻ mặt khó hiểu. “Thật sao?” cuối cùng anh ta lên tiếng. “Em thật sự cảm thấy bất an như vậy hả?”

“Em không được phép nói không khi một người đàn ông mời em đi chơi sao?”

“Vậy nói cho anh biết đi, lần cuối cùng em nói có là khi nào ấy? Đã bao lâu kể từ lần cuối cùng em đi uống nước, uống cafe hay thậm chí là nói chuyện với một gã đàn ông mà không liên quan đến công việc?”

“Cái đó thì liên quan gì đến anh.”

“Với tư cách là một nhân viên của em.... em đúng, chuyện đó không phải việc của anh. Nhưng bây giờ anh đang nói chuyện với em với tư cách là một người bạn. Em chỉ mới hai mươi bảy mà còn là một người phụ nữ khỏe mạnh, quyến rũ, nhưng theo như những gì anh biết được thì em chẳng quen ai được quá ba năm. Vì bản thân mình, dù là anh ta hay bất cứ gã nào khác, em phải trở lại cuộc chơi đi thôi.”

“Anh ta không phải mẫu người của em.”

43

“Anh ta độc thân, giàu có, còn là một người họ Travis,” Steven mĩa mai.

“Anh ta là mẫu người của tất cả mọi người, Avery ạ.”

Đến cuối ngày, tôi cảm thấy như mình đã đi bộ cả ngàn dặm qua lại giữa lều chiêu đãi, lễ đường và nhà nghỉ chính. Mặc dù mọi thứ đều đúng như kế hoạch nhưng tôi biết tốt hơn là không nên vui mừng quá sớm. Những sự cố vào phút chót có thể có sức công phá rất lớn, kể cả một buổi lễ đã được lên kế hoạch tỉ mỉ nhất cũng không thể lơ là cảnh giác.

Thành viên của nhóm dàn dựng làm việc cùng nhau để đối phó bất cứ vấn đề nào có thể phát sinh.

Tank Mirecki, một thợ sửa chữa vạm vỡ có tay nghề, sẽ dư sức xử lý các vật dụng bằng gỗ, điện hay các loại máy móc khác. Ree-Ann Davis, một cô trợ lý tóc vàng cá tính với kinh nghiệm quản lý khách sạn, sẽ chẳng ai phù hợp hơn cô ấy trong việc tiếp đãi cô dâu và phụ dâu. Cuối cùng là một cô nàng thử việc tóc nâu, Val Tudina, đang cố gắng xoay xở với gia đình chú rể.

Tôi dùng bộ đàm để giữ liên lạc thường xuyên với Sofia và Steven. Lúc đầu Sofia và tôi thấy hơi ngu ngốc khi phải dùng những câu thủ lệnh trong bộ 44

điện đàm không dây, nhưng Steven cứ khẳng khẳng bảo là anh sẽ không thể chấp nhận tiếng của tôi và Sofia nháo nhào bên lỗ tai anh ấy mà không có một trật tự nào. Sau đó chúng tôi phải công nhận là Steven đúng, bằng không chúng tôi sẽ toàn nhảy vào mồm nhau mà ngời mắt.

Khoảng một tiếng trước khi khách được xếp vào chỗ, tôi đến lều chiêu đãi lần nữa. Bên trong được lát gỗ đỏ tía trải dài hai nghìn bốn trăm ba mươi tám mét. Giống như trong truyện cổ tích vậy. Mười hai cây phong cao sáu mét, mỗi cây nặng nửa tấn, đã được chuyển vào trong lều để tạo nên cảnh tượng một khu rừng hùng vĩ, được tô điểm thêm với những con đom đóm bằng đèn LED thoát ẩn thoát hiện sau những chiếc lá cây. Những sợi đá pha lê nhấp nhô quanh một dãy những chiếc đèn chùm bằng đồng. Những đám rêu xanh ngắt băng qua những chiếc bàn dài trông như dây leo. Mỗi một nơi đều để lại dấu ấn của một đám cưới mang hương vị Scotland với một lọ mật ong tí hon bằng pha lê cực xinh xắn.

Bên ngoài, một hàng quạt máy mười tấn liên tục thổi khí làm không khí bên trong giảm xuống còn 45

hai mươi độ C rất dễ chịu. Tôi hít một hơi thật sâu, tận hưởng sự mát mẻ đó và dò lại danh sách những việc cần làm. “Sofia,” tôi nói vào mic, “người thổi kèn túi tới chưa? Hết.”

“Đã tới,” con bé nói. “Em đã dẫn anh ta vào nhà nghỉ chính. Có một căn phòng nhỏ giữa nhà bếp và phòng của người giúp việc. Anh ta có thể chuẩn

bị mọi thứ ở đó. Hết.”

“Nghe rõ. Steven, Avery đây. Em cần thay đồ. Anh có thể giúp em xử lý mọi việc trong năm phút được không? Hết.”

“Avery, không ổn, chúng ta gặp trục trặc với màn thả bồ câu rồi. Hết.”

Tôi cau mày. “Đã nghe, có chuyện gì vậy? Hết.”

“Có một con điều hâu trong rừng sồi cạnh căn nhà nhỏ. Người huấn luyện bảo anh ta sẽ không thả những con chim của mình khi một con thú săn mồi đang trực chờ quanh đây đâu.”

“Bảo anh ta là chúng ta sẽ trả thêm tiền nếu chúng bị ăn mất. Hết.”

46

Sofia cắt ngang. “Avery, chúng ta không thể để những con bồ câu bị bắt và xé xác trước mặt khách khứa được. Hết.”

“Chúng ta đang ở trang trại ở miền Nam Texas, vì Chúa” tôi nói. “Nếu phân nửa khách khứa không bắn những con bồ câu trước, thì chúng ta đã phải tạ ơn trời đất rồi. Hết.”

“Bắt giữ, làm tổn hại hay giết chết điều hâu không chỉ phạm luật của bang mà còn phạm luật liên bang nữa.” Steven nói. “Em nói chúng ta phải giải quyết nó như thế nào đây? Hết.”

“Vậy doạ con điều hâu chết tiệt ấy bỏ đi thì có bị cho là phạm pháp không? Hết.”

“Anh nghĩ là không. Hết”

“Vậy thì anh bảo Tank nghĩ cách giải quyết đi.

Hết.”

“Avery, chờ đã,” Sofia nói giọng khẩn cấp. Sau một lúc im lặng, con bé nói,

“Em đang ở chỗ Val. Cô ấy bảo chú rể bị chứng hoảng sợ tiền hôn nhân.

Hết.”

“Em đang nói đùa phải không?” Tôi sững người.

“Hết.”

47

Từ buổi lễ đính hôn đến khi lên kế hoạch đám cưới, chú rể, Charlie Amspacher, vẫn luôn rất kiên định. Anh ta là một người rất tử tế. Trước

đây, có rất nhiều cặp đôi làm tôi tự hỏi không biết họ có thể đi cùng nhau đến được trước bàn thờ Chúa hay không.

Nhưng Charlie và Sloane thì khác, hai người họ thật sự yêu thương nhau cơ mà.

“Em không đùa đâu,” Sofia nói. “Charlie vừa bảo Val là anh ta muốn hủy đám cưới. Hết.”

Chapter 3.

Hết. Hết. Hết... Mọi thứ cứ như vậy mà kết thúc sao?

Rồi xong... Một triệu đô thế là vô thùng rác, còn sự nghiệp của chúng tôi thì tan nát không cần hỏi.

Nhưng điều tệ hại nhất ở đây là cuộc đời của Sloane Kendrick sắp bị huỷ hoại một cách triệt để.

Không, không thể được, không thể như thế được.

Tôi cảm nhận được từng đợt, từng đợt adrenaline đang rạo rức khắp cơ thể.

“Không ai được huỷ bỏ đám cưới này hết,” cả người tôi hùng hực sát khí.

“Để đó đi, chị qua ngay đây. Nói Val cố gắng giữ chân Charlie, đừng để anh ta nói chuyện với bất kì ai cho đến khi chị tới. Cách ly anh ta ra, hiểu chưa?”

Hết.”

“Đã rõ. Hết.”

“Giải tán.”

Tôi đã phải kiềm chế dữ lắm mới không chạy vọt đến nhà khách, nơi gia đình chú rể đang chuẩn bị.

Lúc tôi đến, mồ hôi đã chảy ròng ròng ướt cả áo.

Những tiếng trò chuyện, những tiếng cười nắc nẻ, rồi tiếng những ly thủy tinh chạm vào nhau leng keng vang khắp phòng khách tầng trệt.

Val xuất hiện bên cạnh tôi ngay lập tức. Cô ấy mặc bộ đồ công sở màu xám bạc, tóc được bím lại cột ra sau thành cái búi trễ. Tôi chưa bao giờ thấy Val bối rối hay hoang mang khi làm việc dưới áp lực cao, trên thực tế, tình huống càng khẩn cấp thì cô ấy càng bình tĩnh. Nhưng thời khắc này, cô ấy đang hốt hoảng. Đá trong ly rượu trên tay Val khẽ va nhau.

Điều đó có nghĩa là, vấn đề của chú rể thật sự rất nghiêm trọng.

“Avery,” cô ấy thì thầm, “tạ ơn Chúa, chị tới rồi.”

Charlie đang cố huỷ hôn lễ.”

“Có biết tại sao không?”

“Em chắc chắn chuyện này có liên quan đến phụ rể.”

“Wyatt Vandale sao?”

“Uh-huh. Cả chiều giờ, anh ta cứ không ngừng lái nhái là hôn nhân chẳng là gì ngoài một cái bẫy.

Anh ta còn nói Sloane sẽ biến thành một cái máy 50 sinh đẻ béo ục ịch, và kêu Charlie phải cẩn thận, đừng để mắc phải một sai lầm nghiêm trọng. Em đã thử mọi cách mà vẫn không thể kéo anh ta ra khỏi Charlie được.”

Tôi ngần ngại rửa bản thân vì đã không dự tính tới chuyện này. Bạn thân của Charlie, Wyatt, là một thằng nhóc hư hỏng. Nhưng được cái, gia đình gã thì đủ giàu để cho gã một cuộc sống xa hoa suốt đời.

Về con người thì khỏi phải nói, vừa thô lỗ, vừa độc mồm độc miệng, lại chẳng từ một cơ hội nào để miệt thị phụ nữ. Sloane khinh miệt Wyatt, nhưng cô ấy bảo tôi là bởi vì hẳn là bạn của Charlie từ hồi lớp một lận, nên cô ấy phải chịu đựng. Cứ hễ khi nào Sloane than phiền với Charlie về sự hèn hạ và đê tiện của Wyatt, anh đều bảo cô Wyatt thật ra tốt tính, chỉ là anh ta không biết làm sao biểu lộ bản thân mà thôi. Nhưng vấn đề ở đây là, Wyatt đã biểu lộ bản thân quá tốt đi ấy chứ.

Val đưa tôi ly đá và chất lỏng màu đỏ cam. “Cái này cho Charlie. Em biết về quy tắc không cồn, nhưng tin em đi, đến lúc phải phá vỡ nó rồi.”

Tôi nhận lấy cái ly. “Được rồi. Chị sẽ mang cho anh ta. Charlie và chị sẽ có vài phút gây go đây.

Đừng để ai quấy rầy nhé.”

“Còn Wyatt thì sao?”

“Chị sẽ tổng cổ anh ta.” Tôi đưa cô ấy bộ đàm của mình. “Giữ liên lạc với Sofia và Steven.”

“Em có cần bảo họ là chúng ta sẽ bắt đầu muộn một chút không?”

“Đừng, chúng ta sẽ bắt đầu đúng giờ thôi.” Tôi nói một cách tuyệt vọng.

“Nếu không, chúng ta sẽ mất độ sáng lý tưởng để cử hành buổi lễ, và chúng ta sẽ phải bỏ luôn phần thả bồ câu. Vì những con chim phải bay trở về hồ Clear, mà chúng không thể bay trong trời tối được.”

Val gật đầu, đeo bộ đàm vào và điều chỉnh micro. Tôi đi lên lầu, đi về phía phòng khách, gõ vào cánh cửa đang khép hờ. “Charlie,” tôi hỏi bằng giọng bình tĩnh nhất có thể, “tôi vào được không? Avery đây.”

“Xem ai đến này,” Wyatt kêu lên khi tôi bước vào.

Bộ âu phục đắt tiền của anh ta trở nên nhếch nhác, cái cà vạt đen cũng biến mất tiêu luôn. Bây giờ trông 52

anh ta cứ vênh vênh váo váo, tự cao tự đại, huênh hoang đặc ý vì đã thành công phá hoại ngày trọng đại của Sloane Kendrick, mà tôi tức sôi gan. Thật muốn đấm cho một phát. “Thấy chưa Charlie, tớ nói rồi mà. Giờ bảo đảm cô ta sẽ cố gắng thuyết phục cậu thay đổi quyết định cho mà xem.” Anh ta ném cho tôi một cái liếc đặc thẳng. “Quá trễ rồi. Charlie đã có quyết định của mình.”

Tôi liếc nhìn gương mặt tái xanh của chú rể đang ngồi bất động trên chiếc ghế trái tim. Anh ấy không còn là Charlie mà tôi biết nữa.

“Wyatt,” Tôi nói, “Tôi cần nói chuyện riêng với Charlie một chút.”

“Cậu ấy có thể ở lại,” Charlie nói yếu ớt. “Cậu ấy sẽ hậu thuẫn cho tôi.”

Phải rồi, tôi thôi thúc muốn đáp lại, con dao anh ta giấu sau lưng anh đã làm việc đó tốt quá còn gì.

Nhưng thay vào đó thôi lăm bẫm, “Wyatt phải đi chuẩn bị cho buổi lễ.”

Tên rể phụ nhìn tôi cười xấu xa. “Cô không nghe thấy gì à? Đám cưới này bị huỷ rồi.”

53

“Cái đó không phải chuyện anh có thể quyết định,” Tôi nói.

“Cô nhiều chuyện như vậy làm quái gì?” Wyatt hỏi. “Đằng nào mà cô chẳng lãnh được tiền công.”

“Tôi quan tâm Charlie và Sloane. Và tôi quan tâm đến những người đã và đang làm việc cật lực để biến hôm nay thành một ngày đặc biệt cho hai người họ.”

“Hừm, tôi biết cậu ta từ năm lớp một. Tôi sẽ không để cô hay đám người làm công của cô xoay cậu ấy như chong chóng, chỉ vì Sloane Kendrick quyết định đã đến lúc để đưa cậu ấy vào trường đâu.”

Tôi đến chỗ Charlie và đưa anh ấy ly rượu. Anh ta nhận lấy nó một cách đầy biết ơn.

Tôi rút di động ra. “Wyatt,” tôi nói giọng tỉnh bơ khi tay liên tục dò tên trong danh bạ, “suy nghĩ của anh quá ư là lệch lạc. Đám cưới này đâu phải cho anh. Tôi muốn anh phải rời đi ngay lập tức, làm ơn.”

Wyatt phá ra cười. “Ai có thể làm tôi rời khỏi đây nào?”

Tìm thấy số của Ray Kendrick, tôi bấm gọi. Là một cựu cao bồi, ba của Sloane là kiểu người dù cho cái xương sườn bị nứt hay nội tạng bị tổn thương, 54

vẫn sẽ cười lên một con vật nặng chín trăm kí đang lồng lộn, mà cái đó cũng tương tự như bị đánh giữa hai chân bằng gậy bóng chày ấy...

Ray bắt máy. “Kendrick đây.”

“Tôi là Avery,” tôi nói. “Tôi đang ở chỗ Charlie.

Chúng tôi có một vài rắc rối với bạn của anh ấy, Wyatt.”

Ray đã khó chịu ra mặt với hành động của Wyatt từ buổi ăn tối diễn tập rồi.

Ông hỏi, “Cái thằng khỉ đó lại giở trò gì nữa hả?”

“Phải,” tôi nói. “Và tôi nghĩ ông là người duy nhất có thể chỉ cho anh ta biết phải cư xử thế nào trong ngày trọng đại của Sloane.”

“Cô nghĩ đúng lắm, con gái,” Giọng Ray hăng hái hẳn lên. Đúng như dự đoán, ông ấy còn hơn cả vui mừng khi có cái gì đó để làm, thay vì cứ đứng

ù lý trong bộ âu phục và tiếp khách xã giao. “Ta với cái thằng ranh láo toét đó sẽ có một buổi nói chuyện ra trò.”

“Cám ơn Ray.”

Khi Charlie nghe được tên Ray, mắt anh ta trợn ngược lên. “Khi thật. Cô gọi cho bố của Sloane sao?”

55

Tôi ném cho Wyatt cái nhìn lãnh đạm. “Tôi sẽ phát điên phát khùng lên mà tìm chỗ trốn, nếu tôi là cậu,” tôi bảo hăn. “trong vài phút nữa thôi, có mười cái mạng của cậu cũng không đủ để ăn đạn đâu.”

“Con khốn!” Wyatt liếc tôi rồi phóng ra khỏi phòng.

Tôi khoá cửa lại sau lưng cậu ta rồi quay sang Charlie đang uống ừng ực ly rượu trong tay.

Anh ta còn chẳng dám nhìn vào tôi. “Wyatt chỉ muốn giúp tôi mà thôi,” anh ta lẩm bẩm.

“Bằng cách phá hoại đám cưới của anh sao?” Tôi kéo cái ghế đệm dài gần đó, ngồi xuống đối diện với Charlie. Tôi cố giữ cho bản thân thật bình tĩnh để không nhìn xuống đồng hồ, hay nghĩ đến việc mình còn chưa thay đồ. “Charlie, tôi đã nhìn thấy anh đi cùng Sloane từ lễ đính hôn cho đến tận ngày hôm nay. Tôi tin là anh yêu cô ấy. Và tôi cũng tin, những gì Wyatt nói không đủ sức làm thay đổi cục diện, trừ phi có chuyện gì đó đang xảy ra. Là gì vậy? Nói cho tôi biết đi.”

Ánh mắt của Charlie rơi vào tôi, rồi anh ta nhún vai bất lực, “Khi cô nghĩ đến có bao nhiêu cặp vợ

chồng phải ly dị, chẳng phải sẽ rất ngu ngốc nếu chúng ta vẫn cầm đầu cầm cổ kết hôn sao? Là một cơ hội 50/50. Tên đàn ông tinh táo nào lại chọn cho mình một con đường rủi ro như vậy cơ chứ?”

“Đó là những rủi ro chung, không phải của riêng anh.” Thấy sự bối rối của anh ta, tôi giải thích, “Thông thường, người ta lấy nhau vì những lý do rất sai lầm, chẳng hạn như vì sự say mê bông bột, để lẫn trốn sự cô đơn hay có thai ngoài ý muốn. Có cái nào trong số đó đúng với anh và Sloane không?”

“Không.”

“VẬY nếu anh loại những người đó ra khỏi phương trình, bản thống kê của anh sẽ tốt hơn năm mươi năm mươi rất nhiều.”

Charlie chà sát trán với bàn tay run rẩy. “Tôi phải nói với Sloane là tôi cần thêm thời gian để suy nghĩ về tất cả những chuyện này.”

“Thêm thời gian sao?” Tôi kêu lên kinh hãi. “Buổi lễ sẽ được cử hành trong vòng bốn mươi lăm phút nữa.”

“Tôi đâu có nói là không đám cưới luôn. Tôi chỉ muốn trì hoãn thêm một chút thôi mà.”

57

Tôi nhìn anh ta chăm chăm, không thể tin vào tai mình. “Trì hoãn không phải là một lựa chọn, Charlie.

Sloane đã lên kế hoạch, thậm chí mơ về đám cưới này hàng tháng trời. Gia đình cô ấy cũng đã chi cả một gia tài vào nó. Bây giờ anh mà huỷ bỏ hôn lễ vào phút cuối, anh sẽ không bao giờ có được cơ hội thứ hai nữa đâu.”

“Nhưng chúng ta đang nói về tương lai của tôi đấy,” anh ta kích động. “Tôi không muốn mắc phải sai lầm.”

“Chúa giúp con,” Tôi bùng nổ. “Bộ anh tưởng là Sloane không sợ hả? Cô ấy cũng phải đặt tất cả niềm tin của mình vào đám cưới này như anh. Cô ấy cũng phải đối mặt với những rủi ro như anh. Nhưng cô ấy chấp nhận thử, vì cô ấy yêu anh. Cô ấy sẽ đến trước bàn thờ Chúa. Còn anh thật sự đang bảo tôi là anh sẽ làm cô ấy xấu hổ và biến cô ấy thành trò cười trước mặt người thân và bạn bè của hai người sao?

Anh có biết nó sẽ ảnh hưởng như thế nào tới cô ấy không?”

“Cô không hiểu, vì cô đã cưới bao giờ đâu.” Sau khi nhìn thấy biểu cảm trên mặt tôi, anh ta ngập ngừng, “Đúng chứ?”

58

Cơn giận của tôi tắt ngấm. Trong quá trình lên kế hoạch và chuẩn bị cho đám cưới, đặc biệt là những đám cưới hoành tráng như thế này, tôi đã quên mất nó thật sự đáng sợ thế nào đối với hai người trong cuộc.

Tháo kính ra, tôi lắc đầu. “Anh nói đúng, tôi chưa đám cưới lần nào,” tôi nói, lau kính bằng khăn giấy trong túi xách. “Bởi vì tôi đã bị đá ngay trong

ngày cưới của chính mình. Có thể điều này sẽ biến tôi thành kẻ tệ nhất để cho anh lời khuyên vào lúc này.”

“Chết tiệt,” tôi nghe anh ta lầm bầm. “Avery, tôi xin lỗi.”

Tôi đổi cặp kính khác, rồi vò vò miếng khăn giấy trong tay.

Charlie đang phải đối mặt với một quyết định trọng đại trong đời, nhưng chưa gì anh ta đã nhìn thấy toàn những mặt đen tối của nó. Tôi phải làm cho anh ta tỉnh ra, không chỉ vì bản thân anh ta mà còn vì Sloane nữa.

Tôi nhìn cái ly không trong tay Charlie mà ganh tị, ước gì tôi cũng có thể uống một chút. Ngồi trong tư thế thoải mái hơn trên chiếc ghế đệm dài, tôi nói, 59

“Huỷ bỏ một hôn lễ không đơn giản như huỷ bỏ một sự kiện nào đó, Charlie. Nó sẽ thay đổi tất cả. Và nó sẽ làm tổn thương Sloane theo cái cách mà anh không thể nào tưởng tượng nổi.”

Anh ta nhìn tôi đầy báo động, đôi lông mày chau lại. “Chắc chắn là cô ấy sẽ thấy thất vọng,” anh ta bắt đầu. “Nhưng mà —“

“Thất vọng là cái nhẹ nhất mà cô ấy sẽ phải gánh chịu,” tôi cắt ngang. “Và cho dù sau tất cả chuyện này cô ấy vẫn còn yêu anh, cô ấy cũng sẽ không còn tin anh nữa. Tại sao cô ấy lại phải tin anh, khi mà lời hứa của chính mình anh còn không giữ nổi?”

“Tôi vẫn chưa hứa cái gì với cô ấy cả,” anh ta nói.

“Khi anh cầu hôn,” tôi nói. “nó không đơn giản là một câu hỏi, mà còn là một lời hứa, hứa rằng anh sẽ ở đó khi cô ấy bước vào lễ đường.”

Khi sự im lặng nặng nề qua đi, tôi nhận ra mình sắp sửa kể cho Charlie Amspacher nghe về cái ngày tồi tệ nhất trong cuộc đời mình. Ký ức đó là một vết thương chẳng bao giờ có thể chữa lành được, và tôi cũng chẳng hào hứng gì khi phải mổ xẻ nó ra vì một 60

người xa lạ. Nhưng tôi không thể nghĩ ra cách nào khác để làm anh ta thấy rõ được vấn đề.

“Đám cưới của tôi được dự kiến sẽ diễn ra vào ba năm rưỡi trước,” tôi nói.

“Lúc đó tôi đang sống ở New York, làm trong ngành thời trang áo cưới. Hôn phu của tôi, Brian, thì làm về nghiên cứu trên phố Wall. Chúng tôi đã hẹn hò trong hai năm rồi quyết định sống cùng nhau hai năm nữa trước khi

tiến tới hôn nhân. Tôi đã lên kế hoạch cho một lễ cưới nhỏ xinh đẹp. Tôi còn gọi người cha vô trách nhiệm của mình bay đến New York, chỉ để ông ấy cầm tay tôi bước vào lễ đường. Mọi thứ đã thật hoàn hảo cho đến buổi sáng ngày cử hành hôn lễ. Brian đã rời khỏi căn hộ trước khi tôi thức dậy, sau đó gọi để nói với tôi là anh ấy không thể làm được. Anh ấy đã phạm phải một sai lầm. Brian còn nói anh ấy nghĩ anh ấy đã yêu tôi, nhưng thì ra không phải. Anh ấy cũng không chắc là từ trước đến giờ anh ấy có từng yêu tôi hay không nữa.”

“Chết tiệt,” Charlie nói lặng lẽ.

“Người ta đã sai khi nói thời gian có thể chữa lành một trái tim tan vỡ. Không phải lúc nào cũng vậy. Trái tim tôi vẫn còn tan vỡ, chỉ là tôi đã học

được cách để sống trong hoà bình với nó mà thôi.

Nhưng tôi sẽ chẳng bao giờ tin bất kì người đàn ông nào nói yêu tôi nữa.” Tôi dừng lại trước khi bắt mình nói ra một sự thật tàn nhẫn, “Tôi sợ sẽ bị đá lần nữa nên tôi luôn là người đầu tiên bỏ đi. Tôi chủ động kết thúc những mối quan hệ đang tiến triển tốt đẹp vì tôi thà cô đơn còn hơn là bị tổn thương lần nữa.

Tôi cũng không thích đâu, nhưng tôi của bây giờ thật sự là như vậy đó.”

Charlie quan tâm nhìn tôi. “Tôi ngạc nhiên là cô vẫn còn làm trong ngành này sau chuyện đó đấy.”

“Tôi cũng từng nghĩ sẽ từ bỏ,” tôi thừa nhận.

“Nhưng đâu đó bên trong, tôi vẫn tin vào những câu chuyện cổ tích. Không phải cho tôi, mà cho những người khác.”

“Cho tôi và Sloane sao?” anh ta hỏi nghiêm túc.

“Ừ. Sao lại không chứ?”

Charlie xoay cái ly trong tay. “Ba mẹ tôi ly dị khi tôi lên tám,” anh ta nói.

“Nhưng họ chẳng bao giờ dừng việc dùng anh trai tôi và tôi để chống lại nhau.

Lừa dối, đâm sau lưng, cãi vã, phá hỏng tất cả những ngày lễ tết và sinh nhật. Đó là lý do mẹ tôi và 62

cha dượng không có tên trong danh sách khách mời:

tôi biết nếu họ ở đây, họ sẽ gây ra đủ thứ rắc rối cho mà xem. Làm sao tôi có thể có một cuộc hôn nhân hạnh phúc khi mà tôi chưa bao giờ được nhìn thấy nó trước đây?” Mặt anh ta gặp tôi. “Tôi không đòi hỏi một câu chuyện cổ tích. Tôi chỉ muốn chắc chắn là nếu tôi kết hôn, nó sẽ không biến thành cơn ác mộng vào một ngày nào đó.”

“Tôi không thể hứa là anh sẽ không bao giờ ly dị,” tôi nói. “Hôn nhân không đi kèm với bảo đảm.

Nhưng nó sẽ tốt đẹp đến chừng nào cả anh và Sloane còn muốn duy trì và cùng nguyện ý giữ gìn những lời hứa của hai người.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Để xem tôi nói có đúng không nhé, Charlie...

Anh không phải hoảng sợ vì anh không yêu Sloane...

anh hoảng sợ vì anh thật sự yêu cô ấy. Anh chỉ muốn huỷ bỏ đám cưới vì anh không muốn cuộc hôn nhân này sẽ đổ vỡ. Phải vậy không?”

Mặt Charlie thay đổi. “Đúng vậy,” anh ta thì thầm.

“Nhìn tôi giống một thằng ngốc lắm, phải không?”

“Anh không ngốc, anh chỉ là đang bị mất phương hướng mà thôi.” tôi nói dịu dàng. “Tôi hỏi anh cái này nhé... Sloane có làm gì để anh phải nghi ngờ cô 63

ấy không? Có điều gì trong mối quan hệ giữa hai người làm anh khuất mắt không?”

“Chúa ơi, không. Cô ấy trên cả tuyệt vời. Ngọt ngào, thông minh.... Lấy được cô ấy, tôi đúng là người đàn ông may mắn nhất trên đời.”

Tôi im lặng, để anh ta có thời gian suy nghĩ.

“Tôi là thằng đàn ông may mắn nhất trần đời,”

anh ta chậm rãi lặp lại. “Khốn kiếp thật — suýt nữa thì tôi đã đập đổ thứ tốt đẹp nhất và cũng là duy nhất trong đời mình. Sợ hãi cái quái gì, cuộc hôn nhân như hạch của ba mẹ là cái ôn gì...chỉ toàn là lời rác rưởi, hãy cút hết xuống địa ngục đi. Vì tôi sẽ cưới Sloane, chúng tôi sẽ hạnh phúc!”

“Vậy thì...đám cưới vẫn tiếp tục chứ?” tôi hỏi một cách thận trọng.

“Tiếp tục.”

“Anh chắc chứ?”

“Chắc chắn.” Charlie nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Cảm ơn đã kể với tôi về những gì cô đã phải trải qua. Tôi biết nó thật không dễ dàng.”

64

“Tôi vui vì nó giúp được cho anh.” Khi hai chúng tôi cùng đứng lên, tôi mới phát hiện ra chân mình đang run rẩy.

Charlie nhìn xuống tôi, mặt hơi nhăn lại. “Chúng ta sẽ không nói chuyện này với bất kỳ ai...được chứ?”

“Tôi cũng giống như luật sư hay bác sĩ vậy,” tôi bảo đảm với anh ta. “Cuộc nói chuyện của chúng ta là tuyệt mật.”

Anh ta gật đầu và thở phào nhẹ nhõm.

“Bây giờ tôi phải đi rồi,” tôi nói. “Trong thời gian chờ đợi, tôi nghĩ anh nên giữ khoảng cách với Wyatt và những câu chuyện tào lao của anh ta. Tôi biết anh ta là bạn anh, nhưng nói thật thì, anh ta là phụ rề tề nhất mà tôi từng thấy.”

Charlie cười méo mó. “Lần này tôi cũng không bênh cậu ấy được.”

Trên đường ra cửa, tôi thật sự cảm nhận được sự can đảm của Charlie. Anh ấy dám cam kết với nỗi sợ hãi lớn nhất của đời mình. Một thứ can đảm mà tôi không bao giờ có, cũng không bao giờ dám có.

Sẽ không còn người đàn ông nào có khả năng làm tôi đau khổ như cái cách mà Brian đã từng.... cái 65

cách mà mém nữa Charlie đã làm với Sloane. Tôi cúi xuống lấy túi xách, trong lòng thì như trút được cục tạ mấy chục ký.

“Gặp lại cô sau nhé,” Charlie gọi với theo khi tôi đi xuống cầu thang.

Nhiều khi tôi thấy tôi chẳng khác gì một kẻ đạo đức giả. Khuyến người ta mặc kệ những rủi ro mà kết hôn, trong khi bản thân tôi sẽ không bao giờ làm như vậy. Nhưng bản năng mách bảo với tôi rằng Charlie và Sloane sẽ sống hạnh phúc bên nhau, hay ít nhất họ cũng có cơ hội để được hạnh phúc như bao nhiêu người khác.

Val đang chờ tôi ở cửa trước. “Thế nào rồi chị?”

cô ấy hỏi một cách lo lắng.

“Tiếp tục công việc thôi,” Tôi nói.

“Tạ ơn Chúa.” Cô ấy trả lại bộ đàm cho tôi. “Lúc em thấy Wyatt cong đuôi bỏ chạy, em đã biết chị sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thoả mà. Ray Kendrick tóm cổ anh ta ngay chỗ này luôn nè. Tóm cổ theo nghĩa đen luôn đó nha. Thiệt mát dạ hết sức!”

“Rồi sao nữa?”

66

“Ngài Kendrick lôi anh ta đi đâu đó, tới giờ cũng chưa ai thấy vết tích gì của hai người đó hết trơn.”

“Có chuyện gì với vụ thả bồ câu vậy?”

“Tank nhờ Steven giúp anh ấy tìm ống nước với cái mồi lửa cho tiệc đồ nướng. Anh ấy còn kêu em giúp mở gấp mấy cái hộp làm tóc.” Cô ấy dừng lại một chút. “Rồi anh ấy bảo Ree-Ann đi lấy mấy trái banh tennis.”

“Banh tennis? Anh ta đang làm cái quái...”

Tôi bị cắt ngang bởi cái tiếng huýt sáo chói tai và tiếng đàn vĩ cầm rất chi là kinh khủng khiếp. Hai đứa tôi nhảy dựng lên, mở to mắt nhìn nhau không biết chuyện gì đang xảy ra. Chưa hết kinh ngạc, một tiếng kéo vĩ cầm khủng khiếp nữa rít lên làm Val phải bịt hai tai lại. Bùm.... bùm.... nổi tiếp là khúc ca “bi tráng” của một chuỗi tiếng la hét đình tai nhức óc.

“Steven,” tôi lật đật nói vào bộ đàm, “Chuyện gì vậy? Hết.”

Tank nói con điều hâu bay đi mất rồi. Hết.”

“Nhưng tiếng ồn đó là cái gì vậy hả?. Hết.”

67

Steven nói giọng hài hước kì lạ “Tank cho nổ banh tennis, còn cho nổ lựu đạn. Anh ấy rút hết thuốc nổ trong vỏ đạn ra rồi. Anh sẽ kể phần còn lại cho em nghe sau. Chúng ta phải bắt đầu sắp xếp chỗ ngồi cho khách thôi. Hết.”

“Sắp xếp chỗ ngồi?” giọng tôi vang lên the thé, ôi trời, tôi đã thay đồ đâu. Tôi không khỏi cảm thán khi nhìn xuống bộ đồ dơ bê bết mồ hôi của mình.

“Ngay bây giờ hả?”

Val đẩy tôi ra ngoài. “Chị phải đi thay đồ nhanh lên. Đi thẳng tới nhà chính, đừng dừng lại nói chuyện với ai hết nha!”

Tôi phóng như bay tới nhà nghỉ. Qua căn bếp đông đúc, tới phòng tập thể, tôi nghe thấy tiếng rỗng, nhưng tập trung một chút thì nghe giống như tiếng rên nhiều hơn. Tôi thấy Sofia đứng gần cái bàn gỗ lớn, kế bên là người đàn ông đứng tuổi mặc trang phục truyền thống của người Scotland. Cả hai họ đang nhìn chăm chăm vào cái kèn túi.

Sofia mặc một chiếc đầm hồng, ôm ở trên, bên dưới thì xoè ra trông rất quyến rũ. “Trời đất, chị còn chưa thay đồ nữa hả?”

“Có chuyện gì à?” Tôi hỏi.

“Cái kèn túi hư rồi,” con bé nói. “Nhưng đừng lo.

Em sẽ kêu vài nhạc sĩ trong ban nhạc hoà âm bên ngoài vào chơi trong buổi lễ...”

“Hư rồi là sao?”

“Cái túi bị lủng,” người nghệ sĩ thổi kèn túi nhăn nhó trả lời. “Tôi sẽ trả lại tiền cọc như thoả thuận trong hợp đồng.”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy. Mẹ của Sloane, Judy, một hai đời phải có kèn túi biểu diễn trong đám cưới. Bà ấy sẽ cực kì thất vọng nếu nó bị thay thế.

“Tôi không muốn chú trả lại tiền, tôi muốn kèn túi.

Chú không có cái sơ cua nào sao?”

“Một bộ tới hai ngàn đô lận, tôi làm gì có nhiều tiền mà mua bộ sơ cua.”

Tôi chỉ ngón tay run run vào cái kèn túi trên bàn.

“VẬY CHÚ SỬA NÓ ĐI.”

“Không có đủ thời gian, với ở đây cũng không có đầy đủ dụng cụ. Chỉ bên trong túi bị bung ra rồi, nó phải được dán lại bằng băng keo, rồi liền lại bằng tia hồng ngoại — Nè cô kia, cô đang làm gì vậy?”

69

Tôi đi tới chộp lấy cái túi, giựt đứt luôn cái đường chỉ chống thấm nước. Cái túi rỗng lên như con quái vật bị chọc tiết ấy. Lục trong túi xách, tôi lôi ra cuộn băng keo dính màu bạc, quăng cho Sofia.

Con bé nhanh tay bắt lấy. “Dán nó lại đi.”, tôi nói cộc lốc. Mặc kệ ông thổi kèn đang la làng phản đối, tôi chạy như bay xuống nhà kho, chỗ hồi sáng tôi máng cái áo đen, với cái váy dài đến bắp chân. Quỷ thần thiên địa ơi, tin được không, cái áo của tôi đang nằm trên cái sàn nhà dơ không gì diễn tả được. Lượm cái áo lên, tôi lại bị thêm một phen kinh hãi, cái váy của tôi sao mà dính lổm đổm vết dầu mỡ vậy nè.

Tôi vừa lục khăn ướt, với cây bút chuyên dụng để chùi vết bẩn trên quần áo trong túi xách, vừa chửi thề. Tôi càng ra sức chùi bao nhiêu, cái áo càng dơ bấy nhiêu.

“Chị có cần em giúp gì không?” Sofia hỏi tôi vài phút sau đó.

“Vào đi,” tôi nói giọng cực kỳ chán nản.

Sofia nhìn hiện trường, cạn lời... “Ôi mẹ ơi,” cuối cùng con bé kêu lên.

70

“Cái váy thì tạm ổn,” tôi nói. “Nên chắc chị sẽ thay cái váy thôi, còn giữ cái áo này.”

“Không được,” Sofia nói đều đều. “Chị ở ngoài nắng mấy tiếng đồng hồ rồi, cái áo đó dơ lắm. Với chị nhìn xem, hai bên cánh tay toàn vết mờ hôi kìa.”

“Chứ chị còn làm gì được nữa?” Tôi cắt ngang.

“Lấy cái áo em mặc lúc này đi. Sáng giờ em toàn ở trong phòng máy lạnh, với nó nhìn cũng ổn.”

“Chị làm sao mặc vừa áo em,” Tôi phản đối.

“Sẽ vừa thôi. Size của chúng ta gần như bằng nhau, và cái áo đó là áo ôm thắt dây. Nhanh lên đi, Avery, hết giờ rồi!”

Thời gian gấp rút khiến tay chân tôi cứ lóng nga lóng ngóng, Chật vật mãi mới cởi được bồ đồ dơ ra, rồi lấy khăn khử trùng lau sơ khắp người. May nhờ có Sofia, tôi nhanh chóng thay vào chiếc váy đen với cái áo ôm, tay lửng màu ngà con bé mới cho mượn.

Xui cái, kích cỡ của tôi to hơn Sofia, nên cái áo cổ chữ V vốn vừa vặn với con bé, lại như muốn đem cả bộ ngực của tôi trưng bày cho thiên hạ coi.

71

“Cái cổ áo này sâu quá, thấy hết luôn rồi còn gì,”

tôi vừa nói vừa túm hai mép cổ áo sát vào nhau.

“Vâng vâng, nhưng nhìn chị gọn đi gần 9 kí luôn đó.” Nói xong, con bé giựt cái kẹp tóc của tôi ra.

“Ê, đừng..”

“Cái búi của chị trông như cái tổ quạ ấy. Mà chúng ta thì không có thời gian để làm lại cái khác đâu, nên chị cứ xoã ra vậy đi hen.”

“Nhìn chị như con lạc đà bị sét đánh ấy.” Tôi cố lấy tay chải cho đám tóc quăn rối bù của mình ngay ngắn lại. “Còn nữa, cái áo này chật quá, chị sắp bị bó thành đòn bánh tét rồi đây nè!”

“Chỉ là chị không quen mặc những bộ đồ vừa vặn với mình thôi, chứ em thấy nhìn chị ổn lắm, không có vấn đề gì cả.”

Tôi nhìn con bé một cách đau khổ, rồi cầm bộ đàm lên. “Nãy giờ em có giữ liên lạc với Steven không ấy?”

“Dạ có. Mọi thứ đều theo đúng như kế hoạch. Họ đang dẫn khách khứa vào bàn. Người huấn luyện bồ câu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Sloane và các

phụ 72

dâu đã vào vị trí. Chúng ta đi thôi. Khi chị ra dấu, em sẽ đem cái kèn túi ra.”

Buổi lễ cuối cùng cũng được tiến hành đúng thời hạn. Đám cưới diễn ra thật suôn sẻ, vượt xa những gì chúng tôi mong đợi. Mỗi cây cột của lều chiêu đãi đều được trang trí một cách tinh tế và xa hoa với hoa kế, hoa hồng, đan xen cùng nhiều loại hoa khác.

Cô dâu được chào đón bằng một giai điệu trang trọng, nhưng cũng không kém phần hiện đại, được thể hiện một cách chuyên nghiệp bởi chiếc kèn túi chấp vá — một trong những thành tựu khá là đáng nể của tôi và Sofia.

Khi Sloane bước vào lễ đường, cô lộng lẫy như một nàng công chúa trong chiếc váy cưới trắng.

Gương mặt Charlie rạng ngời hạnh phúc, và trong đôi mắt kia, người ta thấy được tình yêu vô bờ bến mà anh dành cho cô dâu của mình.

Tôi cũng chắc là chẳng có ai rãnh hơi mà để ý cái mặt nhăn nhó, khó ưa của tên phụ rể hách dịch nhất thế kỷ kia đâu, ngoài tôi.

Sau khi cô dâu và chú rể tuyên đọc lời thề, đàn bồ câu trắng tung cánh bay lên trời cao. Cảnh tượng 73

đó thật sự là đẹp đến nỗi tất cả mọi người dường như không thể kiềm chế được sự xúc động của mình.

“Xin Chúa hãy ban phúc cho họ,” tôi mỉm cười khi tai nghe vang lên tiếng thì thầm của Sofia.

Chờ mãi cũng tới phần khiêu vũ, tôi có thể nép sang một góc, trao đổi với Steven qua bộ đàm. “Em nghĩ chúng ta sắp có chuyện để làm nữa rồi. Hết.” Thường, vào những buổi tiệc như thế này, chúng tôi phải kiên luôn xử lý những vị khách say xỉn. Mà cách tốt nhất chính là dừng họ lại trước khi quá muộn.

“Ừ, anh cũng nhìn thấy anh ta rồi,” Steven trả lời.

“Anh sẽ bảo Ree-Ann xử lý ngay. Hết.”

Cảm nhận được có người tới gần, khoé miệng tôi tự giác cong lên hết sức tự nhiên như một phản xạ có điều kiện. Đó là một người phụ nữ với mái tóc bạch kim, thân hình thon gọn trong chiếc đầm dạ hội có đính hạt sang trọng.

“Tôi có thể giúp được gì cho bà không, thưa quý bà?” tôi nở nụ cười thật tươi.

“Cô là người tổ chức đám cưới này sao?”

74

“Vâng, còn có em gái tôi nữa, thưa bà. Tên tôi là Avery Crosslin.”

Bà ta nhấp một ngụm champagne, ngón tay đeo chiếc nhẫn ngọc lục bảo cỡ khủng luôn chứ không vừa đâu. Thấy tầm mắt của tôi, bà ta nói tiếp, “Chồng tôi đã tặng nó cho tôi trong lần sinh nhật thứ 45. Một ca-ra tượng trưng cho một năm.”

“Thật sự rất ấn tượng.”

“Người ta nói ngọc lục bảo có khả năng dự đoán tương lai.”

“Vậy điều đó có đúng không?” tôi hỏi.

“Hay là nói như vậy đi, tôi muốn tương lai như thế nào thì nó sẽ là như vậy.” bà ta nhấp thêm một ngụm nữa. “Chẳng phải rất thú vị sao?” bà ta lăm lăm, rồi quan sát xung quanh. “Xa xỉ, nhưng lại không quá trang trọng

và cứng nhắc. Còn có ý sáng tạo. Cả năm nay, những cái đám cưới mà tôi đến dự đều tổ chức cùng một mô tuýp như nhau. Chán chết!” Bà ta dừng lại một chút. “Ai cũng nói đám cưới này là cái hoành tráng nhất họ từng tới. Nhưng không hẳn vậy đâu, theo ta nó chỉ đứng thứ 2 mà thôi.”

“Vậy đám cưới nào mới là nhất?” tôi hỏi.

“Là cái mà tôi sẽ làm cho đứa con gái yêu dấu bé bỏng, Bethany. Một đám cưới thế kỷ. Thống đốc bang và cựu tổng thống cũng sẽ tới tham dự.” Môi bà ta cong lên như một con mèo. “Tôi là Hollis Warner. Và sự nghiệp của cô vừa bước sang trang mới rồi đó, cô gái.”

Chapter 4.

Khi Hollis Warner đi rồi, giọng Steven chọt truyền đến.

“Chồng bà ta là David Warner. Ông ta thừa kế việc kinh doanh nhà hàng, rồi mở rộng sang kinh doanh sòng bạc luôn. Khối tài sản mà họ sở hữu vượt xa sự hiểu biết của anh và em cộng lại đó.

Khiếp lắm! Hết.”

“Họ có ...”

“Để sau đi. Em có bạn đồng hành rồi kìa. Hết.”

Chớp chớp mắt, tôi quay qua thì thấy Joe Travis đang tiến lại gần. Chỉ hình ảnh của anh ta thôi cũng làm tim tôi đập liên hồi. Làn da rám nắng, tương phản với cổ áo trắng tinh của bộ âu phục, làm anh ta trông hấp dẫn đến ngạt thở.

Anh ta nhìn tôi cười. “Tôi thích tóc cô xoã ra thế này. Thật sự rất đẹp!”

Ý thức được bản thân, tôi đưa tay lên chải chải.

“Nó quăn tí thò lò, có gì đâu mà đẹp.”

77

“Vì Chúa,” giọng Steven vang lên. “Khi một người đàn ông khen em, làm ơn đừng tranh luận với anh ta. Hết.”

“Cô có rãnh vài phút không?” Joe hỏi.

“Tôi nghĩ là tôi không nên...” , tôi vừa bắt đầu, giọng Steven và Sofia đồng loạt vang lên.

“Nên!”

“Đồng ý đi!”

Hai cái người này...Bực mình quá, tôi giựt phăng cái tai nghe với cái micro ra. “Thường thì tôi không nghỉ trong thời gian tiếp đãi khách khứa đâu,” tôi nói với Joe. “Tôi lúc nào cũng phải ở trong trạng thái sẵn sàng, để lỡ có ai đó có vấn đề gì...”

“Thì bây giờ tôi có vấn đề nè,” anh ta bắt đầu.

“Tôi đang rất cần một bạn nhảy.”

“Ở đây có cả tá dâu phụ còn gì, tôi cá là họ rất muốn nhảy chung với anh đó,” tôi nói.

“Nhưng không ai trong số họ có mái tóc đỏ hết.”

“Cái đó là tiêu chuẩn chọn bạn nhảy của anh hả?”

78

“Cô có thể gọi nó là sự lựa chọn ưu tiên.” Joe nắm tay tôi. “Cô chỉ vắng mặt vài phút thôi, tôi chắc là họ sẽ xoay sở được mà.”

Tôi đỏ mặt, ấp úng. “Nhưng còn túi của tôi...” tôi liếc nhìn cái túi bụi chẳng dưới ghế. “Tôi không thể để nó...”

“Em coi chừng nó cho,” Sofia không biết chui ở đâu ra, hào hứng nói. “Chị không cần lo đâu. Đi vui về nha!”

“Joe Travis,” tôi nói, “Đây là em gái tôi, Sofia. Em ấy còn độc thân. Có thể là anh nên suy nghĩ lại...”

“Anh mau đem chị ấy đi dùm em đi,” Sofia bảo Joe, rồi hai người họ nhìn nhau cười toe toét. Thiệt hết nói nổi!

Mặc kệ ánh mắt như dao găm của tôi, Sofia lăm bắm cái gì đó vô cái micro. Joe kéo tôi ra khỏi lều chiêu đãi, đến một chỗ vắng người hơn. Anh ta ra hiệu cho người phục vụ bưng khay rượu.

“Đáng ra bây giờ tôi phải đang làm việc mới đúng,” tôi nói. “Tôi phải luôn cảnh giác. Lỡ có 79

chuyện gì xảy ra thì sao? Lỡ ai đó bị đau tim, hay lỡ cái lều bị cháy...”

Sau khi lấy hai cái ly từ người phục vụ, Joe đưa tôi một ly. “Ngay cả đại tướng Patton cũng cần phải có lúc nghỉ ngơi mà,” anh ta nói. “Thư giãn đi Avery, thư giãn, thư giãn!”

“Tôi sẽ cố gắng.” Tôi cầm cái ly pha lê trong tay, chất lỏng bên trong song sánh đầy cảm dỗ.

“Cụng ly, vì đôi mắt nâu xinh đẹp của cô,” anh nâng ly, nói.

Tôi đỏ mặt. “Cám ơn anh.” Chúng tôi cụng ly.

Rượu champagne không ngọt nhưng lại rất ngon, bọt sủi lăn tăn trên đầu lưỡi, thật dễ chịu.

Tâm nhìn của tôi đến sàn nhảy bị nhóm chơi nhạc, người dẫn chương trình, với mấy cái cây trang trí chẵn mắt tiêu. Nhưng tôi có thể dễ dàng nhận ra

đầu tóc vàng của Hollis Warner giữa đám đông.

“Anh có biết Hollis Warner không?” tôi hỏi.

Joe gật đầu. “Bà ấy là một người bạn của gia đình. Năm ngoái, tôi đã chụp hình căn nhà của bà ấy cho mục đặc biệt của tạp chí. Sao cô hỏi vậy?”

80

“À, nãy tôi mới gặp bà ấy. Bà ấy có hứng thú muốn cùng tôi bàn ý tưởng cho đám cưới của cô con gái.”

Anh ta nhìn tôi đầy cảnh giác. “Bethany đã đính hôn với ai vậy?”

“Làm sao mà tôi biết được.”

“Gần đây, Bethany đang hẹn hò với Ryan, em họ của tôi. Nhưng lần cuối tôi gặp cậu ấy, thì hình như là đang suy nghĩ làm sao để chia tay.”

“Chắc là em họ anh nhận ra tình cảm của mình sâu sắc hơn là anh ấy đã nghĩ chẳng?”

“Theo những gì tôi nghe được từ Ryan thì.... không có khả năng đó đâu.”

“Nếu tôi muốn ký hợp đồng với Hollis, anh có lời khuyên nào cho tôi không?”

“Hay cô đeo tôi trừ tà đi.” Anh ta cười trước vẻ mặt của tôi. “Nhưng nếu cô xử lý được, bà ấy sẽ là một khách hàng trên cả tuyệt vời. Hollis rất là chịu chi. Bà ấy sẽ bỏ ra một số tiền đủ để mua cả cái đất Ecuador luôn chứ chẳng chơi.” Anh ta nhìn cái ly champagne của tôi. “Cô có muốn thêm một ly nữa không?”

81

“Không cần đâu, cảm ơn anh.”

Sau đó anh ta uống cạn ly của mình, lấy luôn ly của tôi, rồi đưa cho người phục vụ đang đi ngang qua.

“Sao anh không chụp hình cho đám cưới vậy?” tôi hỏi khi anh ta quay lại.

“Cái đó là khó nhất trong ngành nhiếp ảnh luôn ấy, à không, trừ chụp ảnh chiến trường.” anh ta cười khô khan. “Khi mới vào nghề, tôi nỗ lực cố gắng để giữ được một chân chụp hình cho tạp chí xuất bản ba tháng một lần. Đó là tạp chí Miền Tây Texas về người chăn nuôi thời hiện đại. Cô biết không, để bắt một con bò mộng đứng yên cho cô chụp hình thiệt là không dễ đâu nha. Nhưng tôi thà chụp kiểu vậy còn hơn chụp ảnh đám cưới.”

Tôi bật cười. “Anh bắt đầu làm nhiếp ảnh từ khi nào?”

“Khi tôi lên mười. Cứ mỗi ngày thứ bảy, mẹ lại lén cho tôi học lớp nhiếp ảnh, nhưng sẽ nói với ba là tôi đang luyện tập để chuẩn bị cho giải bóng bầu dục trẻ lớn nhất toàn quốc, Pop Warner.”

“Ba anh không thích anh làm nhiếp ảnh sao?”

82

Joe lắc đầu. “Ba tôi có những suy nghĩ nhất định về việc con trai ông ấy nên sử dụng thời gian như thế nào. Chơi bóng bầu dục, tham gia các chương trình khơi dậy tài năng của thanh thiếu niên, hay làm việc ngoài trời thì được. Chứ còn hội họa, âm nhạc...”

thì “xin lỗi, em đã đi quá xa”. Ba nghĩ chụp ảnh như một sở thích thì được, chứ còn lấy làm sự nghiệp cả đời thì tuyệt đối đừng có mơ tới.”

“Nhưng anh cũng đã chứng minh rằng ông ấy sai rồi còn gì,” tôi nói.

Nụ cười của anh ấy có chút nuối tiếc. “Cũng phải mất một thời gian lận. Khoảng hai, ba năm gì đó, chúng tôi thậm chí còn không thèm nói chuyện với nhau.” Anh ấy dừng lại một chút. “Nhờ mấy tháng chúng tôi ở chung với nhau, mà mọi chuyện mới lắng dịu bớt.”

“Lúc mà anh ở chung với ba của anh? Có phải là...” tôi ngập ngừng.

Anh ta nghiêng nghiêng đầu nhìn tôi. “Tiếp tục đi.”

83

“Có phải là vì vụ tai nạn tàu đó không?” Thấy nụ cười thắc mắc của anh ta, tôi ấp úng giải thích, “Là em gái tôi đã lên xem thông tin về anh trên

mạng.”

“Cô đoán đúng rồi. Là ngay sau vụ tai nạn. Khi vừa xuất viện, tôi cần có ai đó ở gần để tiện chăm sóc mình. Trùng hợp là lúc đó, ba tôi cũng đang sống một mình ở River Oaks, nên tôi đành phải chuyển qua đó.”

“Nói về vụ tai nạn có phải là rất khó khăn không?”

“Không hề.”

“Vậy tôi có thể hỏi nó đã xảy ra như thế nào không?”

“Tôi với anh trai, Jack, đã đi câu cá ở một vịnh nước sâu. Trên đường quay về cảng ở Galveston, chúng tôi dừng lại ở bãi rong biển để câu cá nục heo. Trong lúc Jack cuốn dây câu, tôi cho nổ máy để theo con cá. Điều tiếp theo mà tôi biết là mình nằm dưới nước, còn lửa và mảnh vỡ thuyền thì ở khắp mọi nơi.”

“Ôi trời đất ơi. Sao tự nhiên lại nổ?”

84

“Chúng tôi nghĩ chắc chắn là tại cái máy chạy điện bị hư, khí ga tích tụ nhiều quá.”

“Ghê vậy,” tôi nói. “Tôi thật sự rất tiếc.”

“Ừ, tiếc thật. Con cá nục heo đó ít nhất cũng phải một mét rưỡi hơn.” Anh ta dừng lại, ánh mắt rơi xuống môi tôi khi tôi đang mỉm cười.

“Còn vết thương...” tôi chột khựng lại. “Thôi bỏ đi, cái đó đâu phải chuyện của tôi.”

“Hình như bác sĩ nói là tôi bị thủng phổi. Ngực thì bị thâm tím do sóng điện phát ra từ vụ nổ. Tôi còn bị trở ngại hô hấp trong một thời gian khá dài.”

“Nhưng có vẻ giờ anh đã khoẻ nhiều rồi.” tôi nói.

“Là khoẻ mạnh 100% mới đúng” mắt anh ta ánh lên tia ranh mãnh. “Sau khi cô đã hoàn toàn đồng cảm với tôi rồi...hay là nhảy với tôi nha.”

Tôi lắc đầu. “Tôi còn chưa đồng cảm tới mức đó.” Với một nụ cười xin lỗi, tôi giải thích, “Tôi chưa bao giờ nhảy ở những sự kiện do mình tổ chức hết. Nó kì kì sao ấy. Giống như cô bồi bàn lại đi ngồi vào cái bàn mà lẽ ra cô ấy phải phục vụ vậy.”

85

“Khi còn ở bệnh viện, tôi đã phải làm hai ca phẫu thuật vì bị xuất huyết nội,” Joe làm ra vẻ trầm trọng.

“Trong một tuần, tôi không thể ăn hay nói vì bị vướng ống hô hấp.” Anh ta nhìn tôi tràn đầy hy vọng. “Giờ thì cô có đủ đồng cảm để nhảy với tôi chưa?”

Tôi lại lắc đầu.

“Còn nữa,” Joe tiếp tục, “Tai nạn đó xảy ra đúng vào ngày sinh nhật của tôi luôn.”

“Anh đang dụ tôi đó phỏng?”

“Tôi nói thật mà.”

Tôi nhìn lên trời. “Tệ thật. Chuyện này...” tôi dừng lại, đấu tranh tư tưởng dữ dội. “Thôi được,”

cuối cùng tôi nói. “Nhưng chỉ một điệu thôi nha.”

“Tôi biết đưa cái “sinh nhật” vô thế nào cũng có tác dụng mà,” anh ta nói đầy thoả mãn.

“Một điệu nhảy ngắn thôi. Với lại phải đứng ở chỗ càng ít người thấy càng tốt.”

Joe dẫn tôi trở lại sàn nhảy phía sau ban nhạc.

Không gian được lấp đầy bằng phiên bản sôi động của bài hát “They can’t take away from me”. Một 86

giọng nữ khàn ngọt ngào vang lên, như một viên kẹo vỡ hoà tan vào giai điệu.

Joe xoay tôi lại đối mặt với anh ấy, một tay đặt lên eo tôi. Thì ra “nhảy” của Joe tức là khiêu vũ, chứ không phải đứng đưng đưa qua lại như tôi đã nghĩ. Tôi ngập ngừng đặt tay lên vai anh. Rồi anh ấy nâng tay tôi lên cho một cú xoay người. Mỗi động tác của anh ấy thuần thục đến nỗi khiêu vũ với tôi chưa bao giờ dễ dàng đến thế.

“Ngoài khiêu vũ và lên kế hoạch đám cưới,” anh ta thì thầm vào tai tôi. “Cô còn giỏi cái gì khác nữa không?”

“Hình như có nhiều đó thôi à.” Một phút sau, tôi tự nguyện nói thêm, “ừm, tôi còn có thể nặn bong bong thành con này con kia. À với tôi còn có thể huýt sáo bằng ngón tay nữa.”

Tôi cảm nhận được nụ cười của anh ấy bên tai mình.

Mắt kính trượt xuống sống mũi, nên tôi phải bỏ tay anh ấy ra để đẩy lên. Sẵn tiện ghi chú trong đầu là phải chỉnh lại cái tai nghe ngay khi về Houston.

“Còn anh?” tôi hỏi. “Anh có tài năng tiềm ẩn nào không?”

87

“Ừm, cũng có. Tôi dẫn bóng rổ khá tốt. Với tôi còn biết đánh vần bằng phiên âm hết chữ NATO luôn đó nha.”

“Ý anh là Alfa, Bravo, Charlie á hả?”

“Chính xác.”

“Anh học cái đó ở đâu?”

“Hồi đó, tôi ở trong đội thiếu niên tình nguyện mà.”

“Vậy anh thử đánh vần tên tôi xem,” tôi thách anh ta.

“Alfa-Victor-Echo-Romeo-Yankee.” Anh ta đáp trả tôi rất lưu loát.

Đầu óc tôi bắt đầu lâng lâng bay bổng, chắc là rượu đã phát huy tác dụng rồi.

Mắt kiếng lại tụt nữa rồi, tôi vừa định chỉnh nó lại thì... “Avery,” anh ấy nhẹ nhàng nói, “để tôi giữ cho, để trong túi tôi này, tới lúc chúng ta nhảy xong thì tôi trả lại cho cô.”

“Thôi, tháo ra rồi tôi thấy đường đâu mà nhảy.”

“Nhưng mà tôi thấy.” Nói rồi anh ta cẩn thận lấy mắt kiếng của tôi ra, gấp lại cho vào túi áo. Nguyên 88

căn phòng mờ cảm luôn. Thiệt không thể hiểu nổi, tại sao tôi lại dễ dàng bị anh ta ảnh hưởng như vậy chứ. Không có mắt kiếng chẳng khác nào mất hết khả năng phản kháng, mọi thứ đều bị phơi bày. Đã vậy, trái tim phản chủ này còn không ngừng đập thành thịch như muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Đôi tay rắn chắc của Joe quấn quanh người tôi, kéo tôi vào sát hơn nữa. Mỗi động tác đều toát lên một sự thân mật bất thường. Chỉ có điều, bây giờ anh ấy không di chuyển theo nhạc nữa, mà nhảy chậm hơn, thư thái hơn.

“Chắc là cô cận nặng lắm hả?” tôi nghe anh ấy hỏi rất dịu dàng.

Tôi gật đầu. “Bây giờ, tôi nhìn thấy có mỗi mình anh thôi đó.”

Anh ấy cúi xuống làm mũi chúng tôi gần như đụng nhau. “VẬY thì tốt quá.”
Từ ngữ ra khỏi miệng anh sao mà mượt mà, uyển chuyển y như cái lưỡi
mèo ấy.

Tôi nhanh chóng quay mặt đi, phá vỡ cái khoảnh khắc ma mị chết người
này, trước khi lỡ dại làm những chuyện khiến bản thân phải hối hận.

“Chuẩn bị nha,” anh ta nói. “Tôi sẽ đỡ cô ngã.”

Tôi níu lấy anh ta. “Đừng đừng đừng, anh sẽ làm té tôi mất.”

“Không có đâu.” anh ta buồn cười.

Người tôi cứng đờ khi tay anh ta trượt xuống giữa lưng. “Joe, tôi không giỡn đâu...”

“Tin tôi đi mà.”

“Tôi không nghĩ...”

“Tôi tới đây...” Nói rồi, anh ta ngã người tôi về phía sau. Kì lạ, nó không đáng sợ như tôi đã nghĩ...

Đầu tôi ngửa ra sau, tầm mắt được lấp đầy bởi muôn ngàn con đom đóm toả ra từ bụi cây. Thật sự là xinh đẹp vô cùng. Rồi anh ta đỡ tôi dậy mà không tốn một chút sức lực nào.

“Trời, anh đúng là khoẻ thiệt.”

“Đâu có liên quan, chỉ là vấn đề kĩ thuật thôi.”

Joe lại kéo tôi tựa vào người anh ta. Khoảnh khắc đó như có tia lửa điện xẹt qua, tôi rơi vào im lặng, không thể nói thành lời, cứ như toàn bộ cuộc sống của mình đều dựa vào nó vậy. Tôi nhắm mắt lại, cảm 90 nhận cơ thể rắn chắc đang áp vào mình, và hơi thở ấm nóng của anh phả bên tai.

Nhưng những khoảnh khắc đẹp dễ vồn qua mau, mới đó mà bài hát đã kết thúc rồi. Vòng tay của Joe đột nhiên xiết chặt lại. “Vẫn chưa xong đâu,” anh ta thì thầm. “Thêm một bản nữa.”

“Tôi thật sự là không nên.”

“Nên mà, nên mà.” Anh giữ chặt tôi bên mình.

Một bài khác vang lên, những nốt nhạc bay bổng du dương. “What a Wonderful World” là nhạc chủ đề của đám cưới. Tôi đã nghe đi nghe lại cả ngàn lần rồi, phân tích đủ mọi kiểu. Nhưng những bài nhạc xưa, vào lúc thích hợp, có thể chạm đến trái tim bạn như lần đầu tiên nghe vậy.

Vừa nhảy, tôi vừa cố gắng ghi nhớ từng khoảnh khắc trôi qua, như chất chiu tiền để dành vậy. Nhưng cuối cùng tôi cũng không biết mình nhớ tới đâu nữa.

Mọi thứ xung quanh dường như tan biến hết, chỉ còn lại Joe và tôi, bao quanh bởi tiếng nhạc và màn đêm huyền ảo. Joe cầm một tay tôi kéo vòng qua cổ anh ấy. Thấy tôi không phản kháng, liền kéo luôn tay còn lại.

91

Tôi không biết bài nào sẽ phát tiếp theo. Chỉ biết, chúng tôi cứ như vậy lắc lư theo nhịp điệu rất lâu. Ngón tay tôi trượt lên mái tóc dày của Joe. Có một cảm giác rất không thực lướt qua tôi, đầu óc thì không ngừng tưởng tượng lung tung...không biết anh ấy sẽ như thế nào khi ở trên giường, không biết anh ấy sẽ di chuyển như thế nào, không biết khi anh ấy thở hổn hển, run rẩy vì khoái lạc thì sẽ như thế nào...

Joe cúi đầu xuống, đến khi quai hàm chạm nhẹ vào gò má tôi.

“Tôi phải làm việc,” tôi cố gắng nói. “Mấy...mấy giờ rồi?”

Tôi cảm nhận được anh ấy nâng tay lên, nhưng trời tối quá, tôi chẳng thấy được gì. “Chắc gần nửa đêm rồi,” anh ấy nói.

“Tôi phải chuẩn bị cho bữa tiệc sau đám cưới.”

“Ở đâu cơ?”

“Ở hồ bơi.”

“Tôi đi với cô.”

92

“Không được...anh đi theo chỉ tổ làm tôi phân tâm thôi.” Nhận ra tay mình vẫn đặt trên cổ anh ấy, tôi vội rút lại, nhưng vẫn chậm hơn Joe một bước.

“Ừm, cũng rất có khả năng.” Joe chụp cổ tay tôi, xoay lại, rồi hôn vào đó. Một cơn sốc ngọt ngào chạy khắp người tôi, khi môi anh ấy chạm vào da thịt tôi.

Mọi tĩnh mạch, mọi góc ngách trong cơ thể tôi đều đập điên cuồng. Từ trong túi áo, anh ấy lấy cặp kính ra đưa lại cho tôi.

Tôi không thể kiềm chế được mà nhìn chăm chăm anh. Trên cằm trái anh ấy có một vết sẹo trắng nổi bật trên nền da ngăm. Không những vậy, ở đuôi mắt trái cũng có một cái, tạo thành hai dấu ngoặc đơn. Dù hai vết sẹo làm cho khuôn mặt điển trai đó kém hoàn hảo hơn, nhưng không hiểu sao, tôi lại thấy nó làm anh quyến rũ hơn bao giờ hết.

Tôi thôi thúc muốn được chạm vào nó...hôn lên nó.... Nhưng đáng tiếc, ham muốn thì sao, khao khát thì sao... Joe với tôi vẫn là người của hai thế giới.

Trao trái tim cho một người đàn ông như vậy chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa. Đến cuối cùng, chỉ có bản thân mình là người bị tổn thương đến không còn lối thoát.

“Tôi sẽ đợi cô làm xong việc vậy,” Joe nói.

“Lâu lắm, tôi không muốn anh phải chờ.”

“Không sao, tôi có cả một đêm dài.” anh ta dịu dàng nói. “Và tôi chỉ muốn trải qua nó cùng cô mà thôi.”

Tôi cố gắng để vừa không bị nở mũi vì được tặng bốc, vừa không cảm thấy bị áp đảo. Tôi vội vội vàng vàng rời đi, với cảm giác như đang chạy trên bãi mìn vậy. Một đêm này có phải quá kích thích rồi không? !

Chapter 5.

“Sao rồi chị?” Sofia tháo tai nghe ra khi thấy tôi đến gần. Làm sao mà con bé này lại có thể ung dung, thoải mái thế kia, trong khi chị nó thì như đang ngồi trên đống lửa cơ chứ? Sao mọi chuyện vẫn cứ diễn ra bình thường, trong khi cuộc sống của tôi gần như bị đảo lộn hết?

“Tụi chị chỉ khiêu vũ thôi, chứ sao trăng cái gì,”

tôi lơ đãng trả lời. “Mà tụi chị đâu? Máy giờ rồi?”

“Mười một giờ hai mươi ba chị. Tụi chị đây nè.

Steven và Val đã bắt đầu chuẩn bị cho phần tiệc sau đám cưới rồi. Tank đang giúp ban nhạc sống chỉnh lại micro với dây cắm. Ree-Ann và bên cung cấp thực phẩm đang chuẩn bị cho buổi tiệc buffet bánh nướng, kèm phục vụ rượu và cà phê. Còn mấy anh chị bồi bàn thì đang dọn dẹp mấy bàn tiệc.”

“Vậy là mọi thứ vẫn ổn.”

“Chị không cần phải ngạc nhiên vậy đâu.” Sofia cười. “Joe đâu rồi chị? Nãy anh chị khiêu vũ vui không?”

“Cũng vui.” Tôi xách túi lên...Má ơi, nó nặng..

“Sao nhìn chị lo lắng vậy?”

“Anh ấy hẹn chị lát nữa gặp lại.”

“Tối nay luôn hả? Vậy là tốt quá rồi còn gì!” Thấy tôi không bình luận gì, Sofia liền hỏi, “Bộ chị không thích anh ấy hả?”

“Anh ấy...ờ thì...” tôi ngừng lại, lúng túng. “Có vài chuyện chị vẫn không thể nào hiểu nổi.”

“Ví dụ như là?”

“Như là tại sao anh ta lại giả vờ như rất thích chị?”

“Sao chị lại nghĩ anh ấy giả vờ?”

Tôi cau mày. “Thôi nào Sofia. Không phải em chứ? Em thật sự thấy chị giống loại phụ nữ mà Joe Travis sẽ thích sao?”

“Trời mẹ ơi!” Sofia vượt mặt. “Một người đàn ông trưởng thành quyền rũ muốn ở cạnh chị. Có vấn đề gì đâu chứ? Chị đừng có suốt ngày lo nghĩ vẩn vơ thế nữa đi.”

96

“Bộ chị nói không đúng hả? Trong mấy cái dịp đám cưới thế này, người ta rất dễ nảy sinh ra những ý nghĩ điên khùng...” tôi bắt đầu.

“Đúng, đúng. Cái này thì em công nhận. Nhưng thế thì đã sao nào? Nếu chị mà cũng điên khùng như họ một lần thôi thì em có ngủ cũng phải mỉm cười.”

“Bớt. Em đừng có mà ở đó xúi bậy xúi bạ nữa đi.”

“Vậy thì chị đừng có xin em lời khuyên.”

“Chị xin em hồi nào!”

Sofia nhìn tôi thích thú. “Chị có bao giờ nghe câu “Tình yêu chỉ đến khi bạn ngừng tìm kiếm” chưa?”

“Rồi.”

“Em nghĩ chị đã làm vô cùng tốt phần ‘ngừng tìm kiếm’ rồi. Thậm chí bây giờ, có một soái ca chính hiệu đang lù lù ngay trước mặt, chị còn không thèm liếc nhìn một cái nữa mà.” Sofia nắm chặt hai vai tôi, xoay người tôi lại rồi đẩy nhẹ một cái. “Chị à, đừng cảm lên. Đừng sợ vấp ngã. Bởi vì hầu hết những sai lầm đều sẽ có cách để giải quyết mà.”

“Đây là lời khuyên dở tệ nhất mà chị từng nghe đấy,” tôi nói u ám, rồi rời đi.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng tôi biết, con bé đã đúng: tôi đã tạo cho mình những thói quen rất xấu kể từ cái ngày thảm hoạ đó. Chẳng hạn như tự cô lập bản thân, lảng tránh các mối quan hệ, hoài nghi tất cả đàn ông trên đời... Nhưng đồng thời, những thói quen đó cũng giúp cho trái tim tôi không còn đau đớn nữa, cũng không còn dễ dàng bị tổn thương. Vậy nên, muốn rũ bỏ chúng, thật không phải là chuyện một sớm một chiều.

Khi tôi đến hồ bơi, vài dâu phụ đã thay đồ bikini, xuống vọc nước, cười nói vui vẻ. Mà sao chưa có ai lấy khăn lông ra vậy ta? Tôi đến chỗ Val đang bận bịu trải ga, xếp gối cho mấy cái ghế nghỉ quanh hồ.

“Khăn đâu rồi?” tôi hỏi.

“Tank đang lắp cái giá treo. Sắp xong rồi chị.”

“Cái đó đáng ra phải làm xong từ lâu rồi chứ.”

“Tụi em biết. Xin lỗi chị.” Val nhăn nhó. “Anh ấy bảo sẽ làm xong trong 10 phút. Chúng em không nghĩ họ sẽ xuống hồ bơi sớm vậy.”

“Được rồi. Bây giờ, em đi lấy nửa tá khăn bông ra đây đi, rồi xếp chúng lên ghế.”

Cô ấy gật đầu, chuẩn bị rời đi.

“Val này,” tôi gọi.

Cô ấy dừng bước, nhìn tôi tò mò.

“Chỗ này bài trí rất đẹp... Mọi người làm tốt lắm!”

Nụ cười làm gương mặt Val bừng sáng lên hẳn.

Tôi đi đến cái bàn dài, nơi buffet bánh nướng, rượu và cà phê được sắp xếp vô cùng nghệ thuật. Có ba người phục vụ vận vest đuôi tôm trắng tinh rất chuyên nghiệp, đang ở trong tư thế sẵn sàng phục vụ bất cứ lúc nào. Bánh nướng trông cực kỳ đẹp mắt và hấp dẫn. Vỏ bánh xốp giòn, vàng ươm, với đủ mọi loại nhân: từ táo caramel thơm lừng, đào mật óng ánh, bơ sữa béo ngậy, đến dâu phủ kem bơ sánh mịn ngọt ngào. Thiệt hết sảy!

Gần đó, Steven đang tháo chõng ghế ra rồi sắp vào mấy cái bàn tròn ở sân trong. Tôi phải hét lên mới át được tiếng của ban nhạc. “Em có thể giúp gì không?”

99

“Không cần đâu.” Steven cười. “Mọi thứ đều đâu vào đó rồi.”

“Nãy giờ có con bò cạp nào xuất hiện nữa không anh?”

Anh ấy lắc đầu. “Chúng ta đã khử trùng toàn bộ khu vực xung quanh hồ bơi và sân trong rồi. Yên tâm đi.” Nói rồi anh ấy ngược nhìn tôi chăm chăm.

“Còn em sao rồi?”

“Sao là sao? Em bình thường mà.”

“Em chịu nghe lời anh trở lại cuộc chơi, anh thật sự rất vui.”

Tôi cau mày. “Em có trở đi trở lại cái gì đâu. Em chỉ nhảy với người ta thôi mà.”

“Vây cũng là có tiến bộ rồi,” anh ấy nói cộc lốc, rồi quay đi, tiếp tục dỡ ghế.

Khi mọi thứ đã hoàn tất, khách khứa cũng bắt đầu xếp hàng lấy bánh nướng, nơi khoé mắt, tôi chợt bắt gặp hình bóng một người đàn ông đang ngồi cạnh hồ bơi. Đó là Joe. Anh ấy ngồi đó, cà vạt đen cũng đã được tháo ra, nhìn rất thư giãn và bình dị. Anh ấy nhìn tôi đầy mong đợi, cố tình nâng cái đĩa lên một cách mời gọi.

100

Tôi đi đến đó. Nhìn thấy cái vỏ bánh hoàn hảo được phủ một lớp kem dày trên bàn, tôi hỏi, “Anh lấy mùi gì?”

“Mùi chanh,” anh ấy nói. “Tôi có hai cái nữa lận.

Cô ăn cùng nhé?”

“Cũng có thể suy nghĩ, chỉ cần chúng ta ngồi cái bàn ở sân trong, nơi...”

“Nơi không ai nhìn thấy,” Joe kết thúc dùm tôi, ánh mắt lấp lánh ý cười.

“Cô đang cố gắng biến tôi thành người không thể ra ánh sáng hay gì vậy? Bởi vì tôi bắt đầu thấy mình có chút rẻ tiền rồi đó.”

Tôi bật cười. “Trong tất cả những tính từ mà tôi có thể dùng để mô tả anh, thì “rẻ tiền” không nằm trong số đó đâu.”

Anh ấy đi theo tôi đến cái bàn xa tít trong sân, tay vẫn cầm đĩa bánh. “Vậy cô sẽ dùng những tính từ nào?”

“Anh đang muốn tôi khen anh đó hả?”

“Một chút khích lệ cũng đâu hại gì.” Anh ta đặt cái đĩa xuống, rồi kéo ghế cho tôi.

“Tôi nói với anh rồi, tôi không có ý định hẹn hò,”
tôi nói, “nên tôi không nghĩ kích lệ anh là một ý kiến hay đâu. Tuy nhiên,
nếu phải nói, tôi sẽ nói rằng anh rất quyến rũ.”

Anh ta đưa tôi cái nữa, rồi cả hai cùng nhau thưởng thức miếng bánh nướng
ngon lành. Miếng đầu tiên ngon tới nỗi tôi nói không nên lời, chỉ còn biết
nhắm mắt lại, khẽ ngâm nga mấy tiếng. Tuyệt!

Lớp kem trắng tinh ngập đầy trong miệng tôi. “Miếng bánh này giống như
một trái chanh đang rơi vào bể tình với một trái chanh khác ấy.”, tôi nói.

“Biết đâu là một cuộc tình tay ba.” Joe cười toe toét trước cái nhìn chằm
biếm của tôi. “Thường ấy, mấy cái bánh nướng chanh chẳng bao giờ đủ
chua,”

anh ta nói, “nhưng cái này thì khá hợp khẩu vị của tôi.”

Khi chỉ còn lại miếng cuối cùng, Joe liền lấy nữa dứt cho tôi. Vì sốc mà
miệng tôi chưa kịp khép lại, để anh có cơ hội dứt thẳng vào luôn. Hành
động đó, vào thời khắc đó, sao mà quá đổi bình dị, mà lại thân mật đến lạ
lùng. Lần đầu tiên trong đời, nhai nuốt một miếng bánh với tôi lại khó khăn
như vậy.

Hai má tôi đỏ ửng lên, nóng ran như bị lửa đốt.

102

“Tôi thấy hơi khát,” tôi nói. Đúng lúc, có người đi đến bàn của chúng tôi.

Lần này là Sofia, đang cầm hai ly rượu và một chai Bordeaux trắng đã ướp
lạnh. Con bé đặt xuống bàn, rồi vui vẻ nói, “Steven nhờ em nói lại với chị
là tụi em có thể xử lý mọi việc còn lại, nên chị có thể nghỉ rồi.”

Tôi cau mày. “Chị mới là người quyết định chị có được nghỉ hay không,
chứ không phải Steven.”

“Trong tất cả chúng ta, chị ngủ ít nhất còn gì...”

“Nhưng chị đâu có mệt.”

“.... bây giờ, ngoài dọn dẹp thì đâu còn gì để làm nữa. Bọn em dư sức giải
quyết. Uống chút rượu và thư giãn đi chị.” Sofia bỏ đi trước khi tôi kịp
phản kháng.

Tôi lắc đầu nhìn bóng lưng con bé xa dần. “Tôi không phải người cuồng
công việc như họ nghĩ đâu.”

Ngã người lại trên ghế, tôi nói, “Tuy nhiên, hôm nay họ đã làm rất tốt. Họ chắc chắn có thể làm luôn phần còn lại mà không có tôi.” Tôi nhìn lên trời, những dải mây trắng trôi lững lờ trên bầu trời đầy 103 sao. “Anh nhìn xem,” tôi nói. “Nhiều sao ghê chưa...ở mấy thành phố lớn dễ gì mà thấy được.”

Joe tay cầm ly rượu chỉ lên trời, nói, “Cô thấy cái vết tối ở giữa kia không?”

Tôi lắc đầu.

Anh ấy kéo ghế gần hơn, dùng tay còn lại chỉ lại cho tôi xem. “Ở kia kia, nhìn giống như ai đó đã dùng Sharpie viết nguệch ngoạc lên những đám mây vậy.”

Nhìn theo tay anh ấy, tôi nhìn thấy sọc sọc đứt quãng. “Ừ phải ha. Còn cái kia là gì vậy?”

“Nó gọi là Great Rift, là một đám mây được tạo thành từ vô số các phân tử bụi...những ngôi sao mới cũng được tạo ra từ đó.”

Tôi nhìn chăm chăm tò mò. “Sao trước giờ tôi chưa bao giờ thấy vậy ta?”

“Cái này cô phải đến đúng nơi, đúng thời điểm mới được.”

Chúng tôi nhìn nhau cười. Ánh trăng làm vết sọc trên quai hàm anh hơi bần bạc. Tôi kiểm nén thôi 104

thức muốn đưa tay lên chạm vào đó, chạm vào gương mặt như tượng tạc của anh...

Tôi cầm ly rượu lên. “Uống hết ly này tôi phải đi ngủ thôi, tôi say mất rồi.” Nói xong tôi uống một hơi dài.

“Cô ở trong trang trại hay ở khách sạn trong thị trấn?”

“Tôi ở đây. Có một cái ca-bin trên đường đến bãi chăn thả gia súc. Nhà của người bầy thú, họ gọi vậy đó.” Mặt tôi phụng phịu. “Ở trên lò sưởi còn có một con gấu trúc Mỹ nhồi bông nữa. Nhìn thấy mà gớm.

Tôi phải lấy gối che nó lại mới ngủ nổi...”

Anh ấy mỉm cười. “Để tôi đưa cô đến đó nha.”

Tôi chần chừ. “Ờ...cũng được.”

Cuộc đối thoại rơi vào im lặng, khi tôi ngửa đầu uống cạn chỗ rượu còn lại. Cuối cùng, chúng tôi đứng dậy, để lại chai rượu và hai cái ly không lên bàn.

Trên đường đi, Joe nói, “Avery này, tôi muốn tiếp tục được gặp gỡ cô.”

105

“Ờ...cái đó... tôi rất cảm ơn anh vì đã dành thiện cảm cho tôi... Nhưng chúng ta thật sự không thể nào đâu.”

“Sao lại không?”

“Tôi đã rất vui vì có anh bầu bạn. Nhưng tôi nghĩ chúng ta nên dừng lại ở đây thôi.”

Joe rơi vào im lặng suốt quãng đường còn lại.

Bước chân chúng tôi tuy thông thả, nhưng đầu óc tôi thì như một guồng máy, ráo riết chạy. Não tôi đang cố tìm đủ mọi cách để giữ anh ấy ở một khoảng cách an toàn.

Chúng tôi dừng lại ở cửa ra vào. Trong lúc tôi lục lọi túi xách tìm chìa khoá, Joe lặng lẽ nói. “Avery nè...tôi không muốn đoán mò nữa. Bởi vì tôi biết cái cảm giác muốn một người không muốn mình là như thế nào.” Im lặng một quãng. “Nhưng tôi không nghĩ đó là vấn đề của chúng ta.”

Tôi run rẩy, “Nếu tôi có làm gì hay nói gì để anh hiểu lầm thì cho tôi xin lỗi.”

“Vậy là do tôi đã nghĩ quá nhiều sao?” anh ấy nhẹ nhàng hỏi.

106

“Cái đó...không phải như vậy...thật ra thì vấn đề ở đây chỉ là chúng ta đã gặp nhau sai thời điểm mà thôi.”

Joe không có phản ứng, cũng không có vẻ tin những gì tôi nói. Mà sao anh ấy phải tin tôi chứ? Anh ấy cứ như một giấc mơ vậy. Và bây giờ, giấc mơ đó đang đứng ngay trước mặt tôi, dưới ánh trăng vắng vặc. Ánh mắt anh tối lại, bộ vét đã nhăn nhúm nhưng tôi lại thấy anh gợi cảm đến lạ.

“Chúng ta có thể nói về chuyện này một chút được không?”

Tôi miễn cưỡng gạt đầu, rồi mở cửa.

Cái ca-bin chỉ có một phòng thôi, được thiết kế mộc mạc, toàn bộ nội thất bằng da với cái đèn chùm hiện đại rất là đẹp. Tôi bật công tắc xong, bỏ cái túi nặng chình chịch xuống góc tường, rồi quay qua đối mặt với Joe. Anh ấy đang đứng tựa vai vào cửa.

Miệng anh ấy mở ra như muốn nói điều gì, nhưng lại thôi.

“Anh muốn nói chuyện gì?” tôi nói nhỏ.

“Tôi biết cái gì cũng có quy luật riêng của nó.

Đáng lẽ tôi phải tỏ ra là một quý ông.” môi anh ấy 107

nhếch lên thành một nụ cười xin lỗi. “Nhưng ai quan tâm chứ. Sự thật là, tôi đã thích em ngay từ cái nhìn đầu tiên. Em là một người phụ nữ rất thông minh và thú vị. Và quan trọng hơn là tôi thật sự rất muốn gặp lại em.” Anh nhẹ nhàng nói. “Em có thể đồng ý mà, phải không?” Thấy tôi do dự, anh ấy lăm lăm, “Em có thể chọn luôn thời gian và địa điểm, tôi hứa sẽ không làm em thất vọng đâu.”

Đẩy người ra khỏi cánh cửa, anh ấy tiến lại gần tôi. Trái tim tôi bắt đầu thắt lại, các dây thần kinh thì căng lên như dây đàn. Đã lâu lắm rồi tôi không ở riêng trong một căn phòng với một người đàn ông nào.

Joe nhìn tôi chăm chú, sau đó đưa tay chạm lên mặt tôi. Tôi biết anh ấy cũng cảm nhận được tôi đang run rẩy “Tôi có nên rời đi không?” anh ấy hỏi, bắt đầu lùi lại.

“Không...” Trước khi nhận thức được, tôi đã nắm lấy cổ tay anh. Mới vài phút trước thôi, tôi còn đang nghĩ làm sao để đẩy anh ấy ra xa, nhưng bây giờ trong đầu tôi chỉ quẩn quanh mỗi suy nghĩ phải làm sao mới có thể giữ anh ở lại.

108

Tôi muốn có người đàn ông này. Mọi tế bào của tôi đều muốn có anh ấy.

Đối với một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi đầu, bình thường như tôi đây, muốn trải qua một đêm với một người đàn ông như anh cũng đâu có gì là quá đáng.

Tôi kéo một tay anh ấy đặt lên eo mình, rồi kiễng chân lên áp vào cơ thể rắn chắc của anh. Đôi tay anh ấy giữ chặt lấy tôi như hai gọng kiềm. Rồi anh bắt đầu hôn tôi thật nồng nhiệt, cứ như là mỗi phút mỗi giây đều có thể là thời khắc cuối cùng chúng tôi được ở bên nhau. Việc mà anh ấy đang làm với miệng và lưỡi mình... giống như một cuộc đối thoại.

Cả việc anh ấy tìm ra những chỗ sẽ mang lại khoái cảm, và trao nó cho tôi, cũng tràn đầy nhục dục. Tôi chưa từng biết một nụ hôn lại có thể làm cho người ta say đắm đến vậy.

Sau khi dứt ra khỏi nụ hôn, Joe để đầu tôi gác lên vai anh. Chúng tôi cứ đứng như vậy, để hơi thở khó nhọc lẫn át sự im lặng. Trong lòng tôi rối bời. Tôi chỉ biết là tôi phải gần anh ấy hơn nữa, tôi muốn cảm nhận làn da nóng hổi ấy áp vào da thịt mình.

Tôi kéo hai vạt áo tuxedo của anh ra sau. Anh liền 109

trượt khỏi chiếc áo và thả nó rơi tự do xuống sàn.

Không để lãng phí một giây nào, anh ngửa đầu tôi ra sau, môi anh tìm kiếm môi tôi lần nữa. Anh ấy hôn tôi như thể đang ngấu nghiến một món ăn yêu thích vậy. Đâu đó giữa những nụ hôn cháy bỏng, tay anh trượt xuống hông tôi, áp tôi sát vào phần nam tính của mình. Cơ thể tôi lập tức phản ứng lại với sự cương cứng kia. Dục vọng trong tôi như đang thiêu đốt, sự ham muốn trong tôi đang đi đến bên bờ vực của sự bùng nổ. Tôi sắp không thể kiểm soát nổi mình nữa rồi... Trước kia, chưa từng có ai làm tôi cảm thấy khao khát đến mức tôi dường như có thể chết đi, nếu không có được họ. Và sau đêm nay, cũng sẽ không còn ai có thể đem lại cho tôi thứ cảm giác điên cuồng này nữa.

Vậy nên, tôi phải cố gắng tận hưởng nó cho đến hừng đông.

“Đưa em lên giường đi,” tôi thì thầm.

Tôi nghe tiếng hơi thở gấp gáp, đứt quãng của anh, và thấy được cả sự đấu tranh nội tâm anh nữa.

“Anh đừng lo. Em biết mình đang làm gì mà. Em muốn anh ở lại...”

“Em không cần phải...” anh ấy bắt đầu.

“Cần mà.” Tôi tiếp tục hôn anh, sự hưng phấn rạo rức khắp người tôi. “Cần lắm,” tôi thì thầm bên môi anh.

Joe rên rỉ, rồi ghì chặt lấy tôi hơn nữa. Một lúc sau, anh ấy bắt đầu cởi đồ của tôi, rồi của anh. Quần áo vương vãi từ sàn nhà lên tới giường ngủ. Trong phòng tắt hết đèn, chỉ còn lại ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ.

Tôi đẩy ga trải giường ra, nằm xuống, từ đầu tới chân đều không ngừng run rẩy. Anh ấy cúi xuống, tôi có thể cảm nhận lông của Joe đang dựng đứng hết lên khi chạm vào da thịt mình. Hơi thở anh nóng ran phả vào cổ họng tôi.

“Hãy nói cho anh biết khi nào em muốn anh ngừng lại nhé,” giọng anh khàn khàn. “Cho dù như thế nào đi nữa, chỉ cần em nói một tiếng, anh sẽ...”

“Em biết mà.”

“Anh muốn em hiểu là...”

“Em hiểu, em hiểu hết.” Tôi kéo anh ấy xuống với mình.

111

Tất cả những gì sắp diễn ra đây sẽ chỉ là một giấc mơ mà thôi: những hành động đầy nhục cảm mà tôi sắp làm với anh, hay những việc anh ấy sẽ làm với tôi, và cả những dự vọng mà tôi biết khi tỉnh dậy mình nhất định sẽ hối hận. Miệng anh khép lại trên ngực tôi. Cái cách mà lưỡi anh vân vê rồi mút hai đầu ngực tôi đến khi chúng sưng lên, khiến cả người tôi run lên vì khoái cảm. Trong vô thức, tôi đã bầu chặt vào vai và lưng anh lúc nào không hay. Những ngón tay điêu luyện của anh không ngừng chọc ghẹo đùi trong của tôi, dờn nó mở ra. Khi ngón cái của anh quét qua nơi mềm mại ẩm ướt, tôi rên lên vì sung sướng rồi nâng hông lên cho anh như một phản xạ tự nhiên. Ngón tay anh lách vào sâu bên trong địa đạo ướt đẫm chật hẹp, làm cơ thể tôi căng lên chuẩn bị cho cơn khoái cảm đang từ từ lấn át hết tất cả.

Tôi cảm nhận được trọng lượng của anh trên mình. Chân anh tách hai chân tôi ra. Còn tôi chỉ đủ sức để thốt lên vồn vện mấy câu... chúng ta không có đồ bảo vệ, chúng ta cần cái gì đó... Anh ấy lăm bắm trấn an tôi, rồi với lấy

cái bóp trên bàn. Mà anh để cái bóp ở đó từ khi nào vậy? Tôi nghe tiếng ni

112

lông bị xé. Trong thoáng chốc, tôi tự hỏi khi làm chuyện đó, sao anh có thể...

Suy nghĩ của tôi bị gián đoạn, khi tôi cảm nhận được vật cương cứng của anh đang ấn nhẹ vào cô bé, rồi từ từ khoanh tròn trong một vũ điệu chậm rãi đầy mê hoặc. Rồi cả chiều dài của anh tiến vào, lấp đầy tôi. Ôi trời, một cảm giác vừa nóng bỏng, vừa ngọt ngào, lại vừa điên dại xâm chiếm lấy tôi, khiến tôi không kiềm được mà hét lên.

Joe ngậm tai tôi. “Shhhh...” Tay anh luồn xuống dưới, nâng hông tôi lên cao hơn. Mỗi cú đâm đều giống như được anh vuốt ve toàn thân vậy. Tôi chưa bao giờ cảm nhận được nhiều như vậy trong một lần. Những cảm xúc nguyên thủy nhất ủa đến, lấp đầy khoảng không làm mắt tôi mờ đi, và tai tôi không thể nghe thấy bất kỳ một âm thanh nào nữa, cho đến khi đỉnh điểm của cơn khoái lạc tràn ngập mọi ngóc ngách trong cơ thể. Joe ôm lấy tôi thật chặt, hơi thở anh gấp gáp khó nhọc hơn, khi anh chạm tới ngưỡng của cơn cực khoái. Anh ấy hôn lên cổ tôi, rồi tới hai vai, tay anh ấu yếm tôi thật dịu dàng. Rồi những ngón tay anh mơn trớn xuống bụng tôi, xuống giữa hai chân, đến phần thân thể đang nổi

liền của chúng tôi. Anh vuốt ve, chọc ghẹo cái núm nhỏ cho tới khi cả người tôi đều quắn quại vì ham muốn. Tôi rên lên trong sự hân hoan, rồi đắm chìm trong bóng đêm của dục vọng, nơi mà tôi chẳng cần phải suy nghĩ, chẳng cần phải nhớ về quá khứ hay lo lắng cho tương lai. Chỉ còn lại những khoái cảm làm tôi sung sướng đến tột cùng.

Sáng hôm sau, khi thức dậy, tôi chỉ còn một mình. Tôi cảm nhận cơn nhói giữa hai chân, và những dấu hôn trên cơ thể. Chỉ nhìn thôi mà cả người tôi lại như muốn nhũn ra.

Tôi không biết phải nghĩ gì về đêm qua nữa.

Joe có nói với tôi trước khi rời đi là: “Anh sẽ gọi cho em.” Nhưng tôi đã nghe cái câu đó đến mòn lỗ tai luôn rồi, và chưa từng gặp ai thực hiện lời hứa đó cả.

Tôi tự nhắc nhở bản thân là tôi có quyền ngủ với bất kỳ ai mà tôi muốn, kể cả đó là một người lạ đi chăng nữa. Vì khi ấy, tôi sẽ không phải nghe những lời phán xét, phê bình hay chỉ trích. Cũng không ai trong mối quan hệ đó phải cảm thấy tội lỗi.

114

Nói thì nói vậy, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác như mình đã mất đi thứ gì đó, mà không biết là gì, cũng không biết làm sao để tìm lại. Tôi có cảm giác như tôi không còn là tôi của ngày hôm qua nữa.

Thở dài, tôi kéo ga giường lên che mắt để ngăn lại những giọt nước mắt lưng tròng.

Tôi ấn chặt hai mắt. “Mày ổn mà, Avery,” tôi nói thành tiếng. “Tất cả mọi chuyện đều sẽ ổn thôi mà.”

Tôi ngẫm người xuống gối, và nhớ về khoảng thời gian khi còn học trung học. Chúng tôi đã học về loài bướm. Khi đem soi cánh của chúng dưới kính hiển vi, ta sẽ phát hiện chúng được tạo thành từ những chiếc vảy bé tí.

Thầy giáo đã nói với chúng tôi rằng, nếu ta động vào những chiếc vảy ấy, chúng sẽ rụng đi và không bao giờ mọc lại nữa. Nhiều con bướm có những mảng rõ rệt trên cánh, nhưng khi bạn thả chúng đi, bướm bướm vẫn sẽ bay bình thường, và vẫn sẽ tiếp tục cuộc đời của nó, Rồi nó cũng sẽ quen dần với cuộc sống mới mà thôi.

115

Chapter 6.

Suốt chặng đường về nhà, Sofia và tôi thảo luận về đám cưới hôm qua và bàn về các chi tiết. Tôi cố gắng giữ cho tâm trạng vui vẻ, hết lần này đến lần khác tôi cố ép bản thân phải cười lên. Khi Sofia hỏi tôi chuyện đã xảy ra với Joe Travis, tôi chỉ nói, “Không có gì, chị chỉ cho anh ta số điện thoại, và anh ta bảo sẽ gọi. Thế thôi.” Sofia liếc qua tôi một cái thật nhanh, nhưng tia tò mò trong mắt con bé làm sao qua được “pháp nhãn” của tôi chứ. Tôi biết nó không tin, nhưng đành chịu, tôi thật sự không muốn nói gì thêm về chuyện này hết.

Sau đó, Sofia kết nối điện thoại con bé với xe hơi, giai điệu sôi động của dòng nhạc lai giữa Mexico và Texas vang lên. Chỉ tới lúc này, tôi mới dám để bản thân nhớ lại những gì xảy ra vào đêm hôm trước, và cố tìm cho ra nguyên nhân tại sao tôi lại cảm thấy bất an và tội lỗi đến như vậy. Có lẽ bởi vì, nếu là tôi của trước đây, chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện tình một đêm như thế này.

Có gì đó trong tôi đã thay đổi rồi.... Là một “tôi” mới sao?

Một đợt sóng sợ hãi dâng lên, tôi hốt hoảng ép nó xuống.

Tôi nghĩ về lần đầu tiên mình gặp Brian, cố nhớ xem lần đầu tiên lên giường với anh ta là khi nào. Ít nhất cũng phải hai tháng. Bởi vì không muốn đi vào vết xe đổ của mẹ, nên trước giờ tôi lúc nào cũng đặc biệt cẩn thận với những chuyện quan hệ thể xác. Tôi sẽ không bao giờ quan hệ cho đến khi đã xây dựng được một nền tảng vững chắc. Brian đã rất kiên nhẫn, chờ đến khi tôi sẵn sàng.

Chúng tôi được bạn bè giới thiệu trong một buổi tiệc cocktail ngoài trời ở viện bảo tàng Met. Kì lạ là, cả hai vừa gặp mặt mà như đã quen từ lâu, đến nỗi cả đám bạn đều cười chúng tôi là biết nhau rồi mà giấu. Lúc đó, tôi và anh ta chỉ mới hai mươi một tuổi, một độ tuổi tràn đầy nhiệt huyết. Trùng hợp hơn là tôi và Brian đều vừa mới chuyển từ nơi khác đến: tôi đến từ Dallas, Brian thì từ Boston.

Đó đã từng là khoảng thời gian vui vẻ nhất trong đời tôi. Năm đầu tiên ở
New York, thành phố này 117

luôn mang lại cho tôi cảm giác những chuyện tuyệt vời và lý thú luôn ở đâu đó quanh đây. Sau khi đã quen thuộc với nhịp sống chậm rãi, lười biếng và cái nắng gay gắt của Texas, mùa thu mát mẻ ở Manhattan làm tôi tràn đầy năng lượng hơn bao giờ hết. Cả thành phố như muốn nói với tôi là, mày thuộc về nơi này...

Lúc đó, kết bạn mới dễ làm sao. Có một nhóm phụ nữ rảnh rỗi cùng nhau đi làm việc tình nguyện, cùng tham gia các câu lạc bộ hay mấy lớp học ngoại ngữ, nhảy đầm, tennis. Người dân Manhattan có một đam mê cháy bỏng cho việc nâng cao bản thân, mà nói thật, cái đam mê này cũng rất có tính truyền nhiễm. Không lâu sau đó, tôi phát hiện mình đã đăng ký vào mấy cái câu lạc bộ, lớp học, cố gắng tận dụng từng giây từng phút sống cho có mục tiêu.

Bây giờ nghĩ lại, chuyện tôi yêu New York cũng là một chất xúc tác mạnh mẽ trong chuyện tình của tôi với Brian. Nếu tôi gặp anh ta ở một nơi khác, chắc hẳn cuộc tình đã không kéo dài lâu như vậy. Anh ta là một người tình

tốt, rất biết quan tâm đến bạn tình. Nhưng khổ nỗi công việc ở Wall Street của Brian làm anh ta bận tui bụi: làm việc 16 tiếng một ngày, 118 lúc nào cũng loay hoay với tiền lương trả cho nhân viên tháng sau, còn không thì lo không biết chuyện gì sẽ xảy ra trên Bloomberg lúc 1 giờ sáng. Nó làm anh ta mệt lả, còn đầu óc thì thường xuyên đi mây về gió. Đến nỗi Brian phải dùng rượu để giải toả áp lực, và chuyện đó chắc chắn cũng chả giúp chuyện phòng the của chúng tôi tốt lên tí nào. Nhưng kể cả lúc mới bắt đầu, thì cảm giác mà Brian đem lại cho tôi cũng không bằng một góc những gì tôi cảm nhận tối qua.

Tôi là một người hoàn toàn khác với Joe. Tôi vẫn chưa sẵn sàng để tiến thêm bước nữa. Có lẽ vì trong tiềm thức, tôi đã quá quen thuộc với hình ảnh người phụ nữ bị Brian Palomer bỏ rơi ở nhà thờ năm đó rồi. Nếu tôi bước ra khỏi vỏ bọc đó, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nữa. Tôi sợ hãi khi phải nghĩ đến khả năng những chuyện tồi tệ sẽ phát sinh. Những gì tôi biết chính là, sẽ không có một người đàn ông nào lại có thể tổn thương tôi theo cái cách mà Brian đã làm, và tôi là người duy nhất có thể chắc chắn điều đó.

119

Đêm đó, tôi đang ngồi đọc sách thì điện thoại reo lên.

Tôi nín thở khi thấy hiển thị tên người gọi là Joe.

Trời ơi, tôi cứ tưởng anh ấy chỉ nói vậy thôi, ai ngờ lại gọi thiệt chứ.

Trái tim tôi đột nhiên thắt lại, đau nhói, giống như bị ai đó bóp chặt. Tôi bịt hai tai, nhắm hai mắt lại, vờ như không nghe thấy, không nhìn thấy gì hết.

Tôi chờ đến khi điện thoại không còn kêu nữa. Tôi không thể nói chuyện với anh ấy— tôi không biết phải nói cái quái gì nữa. Tôi “biết” anh ấy theo cái cách thân mật nhất có thể, nhưng đồng thời tôi lại không biết gì về anh cả.

Ngủ với Joe mang đến cho tôi một cơn khoái lạc không gì sánh được, nhưng vậy cũng không có nghĩa là tôi muốn nó lặp lại lần nữa. Tôi đâu cần có lý do, phải không? Ừ đúng rồi, tôi đâu có nợ anh ta lời giải thích nào. Tôi cũng chẳng cần phải giải thích với bản thân mình nốt.

Điện thoại im lặng rồi. Nhưng đột nhiên màn hình lại sáng lên, hiển thị một tin nhắn thoại.

120

Kệ nó đi, tôi tự bảo với chính mình. Tôi cầm quyển sách đang đọc dở lên rồi nhìn chăm chăm vào trang giấy. Vài phút sau, tôi phát hiện mình đã đọc cái trang này ba lần rồi mà chẳng hiểu khi gì cả.

Bực mình thật! Tôi quăng quyển sách qua một bên, rồi cầm điện thoại lên. Khi tôi nghe tin nhắn của anh, ngón chân tôi bất giác bấu vào ga giường. Giọng Joe vang lên, những nguyên âm được kéo dài ra như đường nóng chảy ngấm vào cơ thể tôi. “Avery, là Joe đây. Anh chỉ muốn biết chuyển đi về Houston của em như thế nào thôi.” Một khoảng lặng. “Cả ngày hôm nay, anh cứ nghĩ về em suốt. Khi nào em muốn thì gọi cho anh nhé. Còn không thì anh sẽ gọi lại cho em sau cũng được.” Lại thêm một khoảng lặng nữa. “Tạm biệt.”

Tôi đặt điện thoại xuống chiếc bàn đầu giường, mà hai má nóng bừng bừng.

Chuyện mà một người trưởng thành nên làm, tôi nghĩ, là gọi lại cho anh ấy, nói với anh ấy một cách điềm tĩnh nhất có thể là tôi không có hứng thú gặp lại anh nữa. Nhưng tôi cứ thấy kế hoạch đó sao sao ấy.

121

Tôi không thể làm thế được. Thôi, hay là cứ tiếp tục phớt lờ cho tới khi anh ấy biết khó mà lui vậy.

Bởi vì chỉ nghĩ tới cái viễn cảnh phải nói chuyện với Joe thôi thì tôi đã muốn toát mồ hôi rồi.

Điện thoại lại vang lên. Tôi nhìn chăm chăm vào nó, không thể tin được. Anh ta lại gọi đến nữa sao?

Chúa ơi, chuyện bắt đầu trở nên phiền phức rồi đây.

Khi tôi nhìn tên người gọi, thì ra là cô bạn thân Jasmine của tôi gọi đến từ New York. Cô ấy là giám đốc thời trang của các tạp chí phụ nữ. Cô ấy không chỉ là một người bạn, mà còn là một người thầy của tôi. Jasmine đã ngoài bốn mươi rồi, nhưng con đường của cô ấy lúc nào cũng có vẻ suôn

sé, và quan trọng hơn hết là cô ấy chẳng bao giờ để tâm xem người khác nói gì về mình. Hầu như mọi lời khuyên của cô ấy đều đúng cả.

Jasmine là một tín đồ của phong cách. Cô ấy là một thiên tài bẩm sinh trong việc diễn giải phong cách đường phố, mấy cái blogs mua sắm, giao tiếp trên mạng, và ảnh hưởng của văn hoá thành những đánh giá khách quan về những gì đang diễn ra trong ngành thời trang và dự đoán những xu hướng thời trang sắp tới. Đối với bạn bè, Jasmine yêu cầu rất 122 cao, nhưng cô cũng cho họ sự trung thành tuyệt đối của mình. Tình bạn là thứ duy nhất cô ấy coi trọng gần như là phong cách. Cô ấy đã cố ngăn tôi rời khỏi New York, và hứa sẽ dùng quan hệ của mình để đảm bảo cho tôi vị trí của một nhà phê duyệt thời trang đặc biệt cho show giải trí địa phương, hoặc hợp tác bán lẻ với những nhà thiết kế áo cưới cô dâu nào muốn đưa những bộ thiết kế của mình vào thị trường với mức giá phải chăng hơn. Tôi rất biết ơn vì những nỗ lực của Jasmine để giúp tôi, nhưng tôi đã từ chối tất cả. Lúc đó, tôi cảm thấy thật thất bại và mệt mỏi, tôi cần một khoảng lặng cho riêng mình. Quan trọng nhất là, tôi muốn ở bên cạnh cô em gái mới của mình nhiều hơn một chút, để củng cố mối quan hệ này. Tôi muốn có một ai đó ruột thịt trong cuộc đời mình. Một phần trong tôi thích cái cách mà Sofia ngược nhìn tôi - tôi chỉ cần như vậy thôi. Jasmine không hiểu được điều đó, nhưng sau khi bảo tôi là một ngày nào đó, cô ấy nhất định có thể đem tôi trở lại New York, cô ấy cũng đã hoà hoãn hơn, và không xen vào quyết định của tôi nữa.

“Jazz,” tôi phấn khích kêu lên. “Cậu khoẻ không?”

“Chào cưng. Cậu rảnh không?”

“Có chứ. Tớ...”

“Tuyệt. Tớ sắp sửa tổ chức một buổi tiệc, nhưng tớ có vài tin tốt muốn kể với cậu. Chuyện là thế này:

cậu biết Trevor Stearns không?”

“Tất nhiên rồi.”

Tôi đã luôn ngưỡng mộ Trevor Stearns từ hồi còn học ở trường thiết kế lặn. Một nhà tổ chức lễ cưới huyền thoại đã cực kỳ thành công trong các lĩnh vực thiết kế áo cưới, viết lách, và làm chủ cho một show truyền hình tên là Rock the Wedding. Show đó được tổ chức ở Los Angeles, là một sự kết hợp giữa phong cách, cảm xúc và sự kịch tính. Mỗi một tập, Trevor và nhóm của ông ta sẽ tạo ra một đám cưới trong mơ cho những cô dâu không có đủ kinh phí để họ có một đám cưới cho riêng mình.

“Trevor và những nhà sản xuất của mình dự tính sẽ làm một bộ truyền hình dài tập ở Manhattan.”

“Vậy không phải là chán chết sao?” tôi hỏi. “Ý tớ là, có bao nhiêu người chịu ngồi xem?”

“Họ vẫn chưa tìm thấy giới hạn của mình đâu.

Kênh truyền hình cáp vẫn chiếu show của Trevor suốt đấy chứ, và tỉ lệ người xem thì cao tới chóng mặt luôn. Vậy nên, vấn đề ở đây là, Trevor đang muốn tìm “người kế thừa”. Ưu tiên cho phụ nữ. Ông ta sẽ đào tạo ra một ngôi sao. Bất cứ ai được chọn sẽ trở thành chủ trì của tiết mục Rock the Wedding ở New York, và Trevor sẽ bảo đảm về khách mời cho tới khi người đó trụ vững thì thôi.” Jazz dừng lại. “Cậu có hiểu ý tứ không, Avery?”

“Cậu nghĩ tứ nên thử sao?” Tôi bối rối hỏi lại.

“Nó hoàn toàn là dành cho cậu. Tứ vẫn còn nhớ những buổi phỏng vấn của cậu trong tuần lễ cô dâu - cậu cực kỳ ăn ảnh luôn đó. Hơn nữa, cậu còn có nhiều phẩm chất của một...”

“Cảm ơn Jazz, nhưng mà tứ...họ sẽ không chọn một người thiếu kinh nghiệm như tứ đâu. Và lại...”

“Làm sao cậu biết được. Cậu đâu có biết họ muốn gì. Có khi cả họ còn không biết mình muốn gì nữa là. Tứ sẽ làm một video tập hợp những clip trước đây của cậu. Còn cậu, cậu chỉ việc gửi cái sơ yếu lý lịch với một bản giới thiệu thật ấn tượng cho 125

tứ. Tứ sẽ chắc chắn những nhà sản xuất sẽ xem được tất cả mọi thứ. Nếu họ có hứng thú, họ sẽ mời cậu đến đó một chuyến để nói chuyện trực tiếp. Còn nếu không được cũng chẳng sao, dù sao thì cậu vẫn được một tấm vé free, chúng ta sẽ được gặp nhau.”

Tôi cười. “Được rồi. Chỉ vì muốn được gặp cậu thôi đấy. Tứ sẽ thử xem sao.”

“Tuyệt cú mèo. Bây giờ thì...kể tứ nghe xem, mọi chuyện ở đó vẫn ổn cả chứ? Em gái cậu thế nào rồi?”

“Ờ, con bé...”

“Ê xe của tứ tới rồi. Tứ gọi cậu sau nha.”

“Ừ. Giữ gìn sức khoẻ nha...”

Cuộc gọi kết thúc. Tôi nhìn xuống chiếc điện thoại, vẫn còn bối rối vì cuộc nói chuyện như tên bản vừa nãy. “Vậy mà Joe còn nói mình nói nhanh,” tôi nói thành tiếng.

Trong một tuần rưỡi tiếp theo, tôi lại nhận được thêm hai cuộc gọi và vài tin nhắn của Joe. Giọng anh ấy từ thoải mái đã chuyển sang thiếu kiên nhẫn. Rõ ràng là anh ấy biết tôi đang tránh né, nhưng Joe vẫn 126 không chịu bỏ cuộc. Thậm chí, anh ấy còn thử gọi đến văn phòng, và để lại tin nhắn nữa chứ, khơi dậy “máu bà tám” của đám nhân viên. Cuối cùng vẫn là Sofia “đứng lên” giúp tôi dẹp loạn. Nhưng nếu tin rằng mọi chuyện tới đây là kết thúc thì đúng là lầm to. Sau khi xong việc, Sofia dồn tôi vô góc bếp, nói, “Chị yêu, chị không còn là chị nữa rồi. Kể từ đám cưới của nhà Kendrick, chị lạ lẫm luôn đó chị biết không? Chị chắc là không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Khùng quá, có chuyện gì đâu.” tôi nói nhanh.

“Vậy sao mấy nay chị như người mắc phải hội chứng ám ảnh cưỡng chế vậy hả?”

“Chị chỉ dọn dẹp và sắp xếp lại mọi thứ thôi, cái đó cũng là sai hả?” Tôi biện hộ.

“Chị đem mấy cái thực đơn để đặt thức ăn cho hết vào mấy cái bìa màu, rồi xếp đồng tạt chí theo thứ tự ngày tháng. Kể cả đó là chị đi nữa, thì cũng quá dị rồi.”

“Chị chỉ muốn mọi thứ nằm trong tầm kiểm soát mà thôi.” Tôi khó chịu mở ngăn tủ kế bên, tiếp tục sắp xếp các dụng cụ nhà bếp. Sofia ở một bên trầm ngâm, kiên nhẫn chờ tôi sắp hết mấy cây sạn vào 127

cùng một ngăn tủ, và mấy cái vá lúng vào ngăn còn lại. “Thật ra,” tôi căng thẳng nói, tay xếp mấy cái muỗng đo lường cũng loạn cả lên, “Tối hôm đám cưới, chị đã ngủ với Joe Travis. Bây giờ anh ta muốn hẹn hò với chị, nhưng chị không muốn gặp anh ấy nữa, lại không biết làm sao mở lời. Nên chị tránh tất cả các cuộc gọi của Joe, hy vọng anh ấy biết khó mà lui.”

“Sao chị lại muốn anh ấy đi?” con bé quan tâm.

“Ở bên anh ta tệ lắm sao?”

“Không phải vậy,” tôi nói, trong lòng thoáng nhẹ nhõm vì có thể đem hết những chuyện này nói ra.

“Chúa biết, đêm đó thực sự là tuyệt đến nỗi chị gần như là mất trí. Nhưng mà ngay từ đầu chị đã không nên để chuyện đó xảy ra. Bây giờ thì hay rồi, chị cảm thấy rất kì lạ, đầu óc thì giống như đang bị trái múi giờ hay gì ấy. Chị cũng không biết rốt cuộc là mình bị cái quái gì nữa. Mỗi lần nghĩ tới bản thân hăng hái nhảy lên giường với anh ấy như thế nào là chị lại xấu hổ không biết chui lỗ nào.”

“Anh ấy cũng không xấu hổ thì sao chị lại phải như vậy?” Sofia chỉ ra.

128

Tôi âm u nhìn con bé. “Anh ta là đàn ông. Tuy chị không hoàn toàn đồng tình với những chuẩn mực đạo đức giữa nam và nữ, nhưng không có nghĩa là nó không tồn tại.”

“Trong chuyện này,” Sofia nhẹ nhàng nói, “Em thấy người đem chuẩn mực đạo đức đi vòng quanh là chị mới đúng.” Đưa tay đóng cửa tủ, con bé xoay tôi lại đối diện với nó. “Nghe lời em, tối nay gọi cho anh ấy đi,” con bé nói, “hãy nói thẳng với anh ấy là chị đồng ý hay không. Đừng hành hạ anh ấy và chính mình nữa.”

Tôi nuốt nước miếng khó nhọc, gật đầu. “Chị chỉ sẽ nhắn tin cho anh ấy thôi.”

“Nói chuyện trực tiếp sẽ tốt hơn.”

“Không được, chị chỉ nhắn tin thôi, như vậy mới không có những thứ khác.”

“Những thứ khác là cái gì?”

“Thì chính là những cái khác ngoài tiếng nói,” tôi nói. “Ví dụ như giọng điệu của em, hay những lần ngắt quãng khi nói chuyện, sự nhanh, chậm khi em nói.”

129

“Ý chị là những thứ có thể giúp phản ánh sự thật?”

“Chính xác.”

“Em nghĩ chị chỉ cần thẳng thắn với anh ấy là được,” con bé đề nghị.

“Chị thà nhắn tin còn hơn.”

Trước khi ngủ, tôi mở tin nhắn trong điện thoại, cố ép mình phải đọc hết những tin nhắn gần đây của Joe.

“Tại sao em không trả lời anh?”

Nắm chặt điện thoại trong tay, tôi tự nhủ bản thân thật lỗ bịch. Tôi phải đối mặt với chuyện này dù thế nào đi nữa.

“Gần đây tôi rất bận” , tôi nhắn lại.

Anh ấy hồi âm gần như là tức thì. “Chúng ta nói chuyện đi.”

“Tôi nghĩ không cần đâu”. Sau một hồi lâu im lặng, chắc anh ta đang nghĩ xem làm sao trả lời, tôi nhắn thêm, “Chuyện này sẽ không đi đến đâu cả.”

“Sao lại không?”

130

“Đó là một đêm hoàn hảo. Tôi không có gì hối tiếc. Nhưng tôi không có hứng thú tiến xa hơn nữa.”

Vài phút đặng đặng trôi qua, lúc này mới xác định sẽ không có tin trả lời.

Cả đêm tôi lăn lộn trên giường không cách nào ngủ được.

Sao hôm nay cái gối này mỏng quá vậy. Cái ga giường này cũng nóng quá đổi đi. Hay là mình thử uống một ly trà thảo mộc... hay một ly rượu...

melatonin chắc hiệu quả hơn... hay đọc sách ta....

Hay hít thở sâu xem sao... Chắc phải tải cái app có âm thanh thiên nhiên về quá.... mấy show truyền hình buổi tối có tác dụng không ha... không không, đừng nghĩ nữa, đừng lại đi. Dậy lúc 3h sáng có sớm quá không ta? ... Hay là đợi tới 4....

Đợi tới lúc tôi vừa mệt quá mà ngủ thiếp đi, thì cái đồng hồ báo thức chết tiệt lại reo lên. Rên rĩ, tôi mò mẫm bò xuống giường. Sau khi tắm tấp, tôi mặc một cái quần bò và một cái áo len rộng đi vào phòng bếp.

Sofia và tôi sống trong một toà nhà đang tu sửa dở dang, trước đây là một nhà máy thuốc lá ở 131

Monstrose. Cả hai chúng tôi đều thích cái vẻ lập dị của khu này. Khắp nơi đều là phòng tranh, cửa hàng bán đồ đắt đỏ và những nhà hàng kì quái. Tôi đã mua được một cái nhà kho với mức giá rất hời.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đúng là tiền nào thì của nấy. Cái nhà kho “tàn” chưa từng thấy. Đến giờ thì chúng tôi đã cải biến thành công tầng trệt

thành một văn phòng rộng rãi, với tường gạch và một dãy cửa sổ bằng kính. Bàn vẽ tầng lầu chính bao gồm một nhà bếp mở với quầy bếp bằng đá granite, phần trung tâm được đặt một bộ sofa màu xanh dạ quang, trên tường và bàn cũng được thiết kế đặc biệt, với ý tưởng dùng sách, vải màu, vải hoa văn và những sản phẩm mẫu để trang trí. Phòng ngủ của tôi nằm trên lầu 2, của Sofia thì ở lầu 3.

“Chào buổi sáng,” em gái tôi rạng rỡ nói.

“Chúa ơi, làm ơn đi. Vặn thấp xuống một nấc dùm chị.”

“Đèn hả chị?” con bé hỏi, đưa tay đến biến trở chỉnh sáng.

“Không phải đèn, mà là sức sống tràn đầy của em ấy.”

132

Sofia đổ cafe ra cốc đưa cho tôi, lo lắng hỏi. “Chị ngủ không ngon à?”

“Không phải.” Tôi quậy đường và sữa trong cốc.

“Tối qua chị đã nhắn tin cho Joe rồi.”

“Và?”

“Chị đã thẳng thừng nói với anh ấy là chị không có hứng thú gặp lại anh ấy nữa. Anh ấy không trả lời.” Tôi thở dài, nhún vai. “Chị thấy thật nhẹ nhõm. Chị đã sớm nên làm như vậy rồi. Tạ ơn Chúa chị không cần phải lo về vấn đề này nữa.”

“Chị chắc đó là quyết định đúng chứ?”

“Không nghi ngờ gì nữa. Chị có thể chọn có thêm một đêm điên cuồng cháy bỏng. Nhưng chị không có hứng thú làm trò tiêu khiển rẻ tiền của mấy gã nhà giàu.”

“Trái đất rất tròn. Một ngày nào đó, chị sẽ lại đụng phải anh ấy thôi,” Sofia nói. “Trong một đám cưới nào đó, hay một sự kiện nào đó...”

“Ừ, nhưng tới lúc đó chuyện này đã không còn là vấn đề nữa. Anh ấy đã tiếp tục với cuộc đời mình. Và tụi chị sẽ cứ xử như những người trưởng thành.”

133

“Giọng điệu của chị làm e hơi lo đó,” Sofia nói.

“Có cần em giúp gì không chị yêu?”

Tôi thật không thể tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ như thế nào nếu không có Sofia nữa. Tôi cười, nghiêng đầu chạm nhẹ vào đầu con bé. “Nếu có một ngày chị bị bắt,” tôi nói, “em sẽ là người đầu tiên mà chị gọi. Tới lúc đó nhớ bảo lãnh chị ra là được rồi.”

“Nếu có một ngày chị bị bắt,” Sofia nói, “chỉ sợ là em cũng can tội đồng lõa, rồi bị bắt chung luôn thì có.”

Sáng hôm đó, Val tới văn phòng như mọi ngày lúc 9 giờ. Sự khéo léo trong ứng xử của cô ấy lại ghi điểm, khi thấy tình trạng lồi thối lệch thếch của tôi, mà không ý kiến ý cò gì cả, chỉ tập trung kiểm tra email với máy trả lời tự động mà thôi. Còn Steven thì hoàn toàn ngược lại, từ phút đầu tiên anh ta bước vào thì...

“Cái quái gì thế này?” anh ta hỏi, quăng cho tôi ánh mắt như là tôi đã làm anh ta sốc nặng lắm.

“Có gì đâu,” tôi cộc lốc.

134

“Vậy sao em lại mặc nguyên một cái lều đi làm thế này?”

Trước khi tôi kịp trả lời thì Sofia đã lên tiếng, “Đừng có mà phê bình vẻ ngoài của chị tôi!”

Steven cay cú, “A, thế ra cô thích cách cô ấy ăn mặc à?”

“Tất nhiên là không,” Sofia nói. “Nhưng nếu tôi đã không lên tiếng thì tốt nhất là anh cũng ngậm miệng lại dùm.”

“Cám ơn Sofia,” tôi nói khô khan. Tôi cho Steven một cái nhìn cảnh cáo.

“Tối qua em ngủ không được ngon. Cho nên hôm nay đừng có mà chọc em.”

“Avery,” Val gọi rất gấp gáp từ bàn làm việc, “Chúng ta nhận được một email từ thư ký phòng quan hệ công chúng của Hollis Warner. Chị được mời đến dự một buổi tiệc riêng tại biệt thự nhà Warner thứ bảy tuần này. Là một buổi tiệc tối gây quỹ, cũng là một buổi đấu giá nghệ thuật và bữa tối hàng năm của họ.”

Sofia kêu lên phấn khích.

Không khí trong văn phòng cũng bớt căng thẳng đi không ít — phổi tôi cũng phải hoạt động cật lực hơn mới lấy đủ oxi. Tôi cố giữ bình tĩnh. “Bà ấy có nói là được dẫn người theo không? Chị muốn dẫn Sofia đi cùng.”

“Trong thư không thấy đề cập đến,” Val nói. “Nếu chị muốn em có thể gọi và —”

“Thôi, không cần đâu.” Sofia nói. “Đừng gượng ép quá. Hollis mời một mình chị chắc là có lý do của bà ta.”

“Chắc vậy,” Steven nói. “Nhưng cũng hơi bất hợp lý.”

“Tại sao?” Sofia, Val, và tôi đồng thanh.

“Bởi vì nhà Warners thật sự là ngoài tầm với của chúng ta. Như Hollis đã nói, quy mô của đám cưới này lớn hơn nhiều cái của nhà Amspacher-Kendrick, nhưng chúng ta thì lại không đủ nhân lực và thiết bị để đảm đương. Hơn nữa, Houston và Dallas còn có biết bao nhiêu là nhà tổ chức sự kiện nổi tiếng và chuyên nghiệp, so với họ, chúng ta quả thật còn quá non nớt.”

“Nhưng làm cho nhà Hollis, chúng ta sẽ có một bước tiến dài,” tôi chỉ ra.

“Nó cũng là một con dao hai lưỡi. Để có được khách hàng này, cái giá phải trả là không nhỏ. Nó thật sự là quá sức của chúng ta rồi, Avery. Chúng ta cần nhất bây giờ là phải tập trung làm tốt các dự án nhỏ.”

“Nhưng em sẽ không để người khác lợi dụng chúng ta đâu,” tôi nói.

“Huống hồ, tham gia bữa tiệc này là một cơ hội hiếm hoi để làm quen với nhiều người trong giới thượng lưu. Em sẽ không bỏ qua nó đâu.”

Anh ta chế nhạo. “Vậy em định sẽ mặc gì trong một buổi tiệc tối sang trọng?”

“Tất nhiên là đầm dạ hội.”

“Cái màu đen mà em mặc hôm đi gây quỹ bệnh viện đó hả? Cái có cái vai bằng len to đùng ấy hả?”

Không không, em sẽ không đi đến biệt thự nhà Warner trong bộ đồ đó đâu.” Steven bắt đầu lục tìm chìa khoá và bóp.

“Anh làm gì vậy?” tôi hỏi.

“Anh sẽ chở em tới cửa hàng của Neiman. Chúng ta sẽ tìm một bộ nào đó trang nhã và vừa vặn với em.”

“Em sẽ không tốn tiền cho một bộ váy mới đâu.

Mấy cái váy của em còn tốt chán,” tôi phản đối.

“Nghe này, nếu em muốn ăn mặc như một cái tàu điều hành trong thời gian riêng của em, anh sẽ không nói gì cả. Nhưng khi em ra ngoài gặp khách, và đang cố tìm những vị khách có bối cảnh tốt, thì anh nhất định phải lên tiếng. Về ngoài của em sẽ đại diện cho cả cái văn phòng này, mà cái khẩu vị của em chính là một thảm họa không thể khiếp hơn.”

Tôi đưa ánh mắt tức giận từ anh ta sang Sofia và Val, kêu họ lên tiếng giúp tôi. Trong sự khinh bỉ của tôi, Sofia thì đang bận rộn kiểm tra tin nhắn, Val thì sắp xếp chồng tạp chí trên bàn cafe.

“Được rồi,” tôi lầm bầm, “Em sẽ mua đầm mới.”

“Còn phải làm tóc nữa. Bởi vì cái đầu hiện tại chẳng đem lại cho em cái gì tốt lành cả.”

“Em nghĩ anh ta nói đúng đó,” Sofia nhảy vô trước khi tôi kịp trả lời. “Chị lúc nào cũng búi nó lên một cục.”

“Lần nào chị đi cắt tóc là thế nào nhìn chị cũng y như ụp cái nón bảo hiểm lên đầu.”

Phớt lờ lời phản đối của tôi, Steven nói với Sofia.

“Gọi cho tiệm làm tóc và đặt lịch hẹn giúp Avery đi.

Nếu họ làm khó dễ em, thì nhắc cho họ nhớ họ còn thiếu chúng ta một ân tình. Lần trước chúng ta đã tìm được đầu bếp trong lễ cưới của chủ họ. Còn nữa, gọi cho người đo thị lực của Avery, đặt cho cô ấy cái kính áp tròng phù hợp.”

“Không đời nào,” tôi nói. “Em sẽ không đeo kính áp tròng đâu. Em có vấn đề với tất cả những thứ chạm vào mắt mình.”

“Cái đó là vấn đề nhỏ nhất của em luôn đó.”

Steven tìm thấy chìa khoá. “Đi thôi.”

“Khoan đã,” Sofia kêu lên, rút ra cái gì đó từ trong học tủ. Con bé nhanh chóng đưa cho Steven.

“Phòng trường hợp anh cần cái sơ cua,” con bé nói.

“Cái đó không phải là thẻ tín dụng của văn phòng sao?” tôi hỏi. “Nó chỉ được dùng trong trường hợp khẩn cấp mà thôi.”

Steven liếc tôi một cái. “Thì cái này là trường hợp khẩn cấp nè.”

139

Tôi nhặt túi lên, rồi bị Steven giục ra cửa, Sofia gọi với theo chúng tôi, “Avery, đừng cho anh ta vào phòng thay đồ. Nhớ nha, anh ta không phải gay đâu.”

Tôi ghét thử đồ, ghét ơ là ghét.

Hơn nữa, tôi kinh tởm mấy cái phòng thay đồ trong trung tâm mua sắm. Ba mặt đều là kính làm cái quái gì, bao nhiêu ngăn mờ, thừa cân đều được phóng lên tới cực đại. Ánh đèn sáng quắc làm da tôi trông như mấy con quái vật dưới gầm cầu ấy. Rồi cái cách cô bán hàng cao giọng, “Mọi thứ vẫn ổn chứ ạ?”

ngay lúc tôi đang chật vật mặc bộ đồ trông như bệnh nhân tâm thần đang bị trói lại vậy.

Dù sao khâu thử đồ cũng không thể tránh được, thì ít ra phòng thay đồ ở Neiman Marcus cũng coi như cao cấp hơn những chỗ khác rồi. Tôi nghĩ, chọn phòng thay đồ trong trung tâm mua sắm mà mình thích nhất so với chọn cách bị hành hình mà mình thích nhất chả có gì khác biệt.

140

Phòng thay đồ ở Neiman Marcus thì rộng rãi và được trang trí rất đẹp, với mấy cột đèn hai bên kính dài, đèn trần cũng có thể điều chỉnh.

“Ngừng,” Steven nói, gom nửa tá đằm dạ hội từ trên giá treo dọc đường đi vào sâu bên trong tiệm.

“Ngừng cái gì?” tôi treo hai cái váy màu đen mà tôi đã chọn mặc cho sự phản đối của Steven lên móc.

“Ngừng làm cái mặt như mấy con chó con bị giam cầm trong quảng cáo SPCA ấy đi.”

“Em không thể khác được. Mấy cái cột gương đó làm em cảm thấy phiền muộn và bị đe dọa, mà đó là em còn chưa thử cái gì lên hết ấy.”

Steven nhận thêm mấy bộ nữa từ sự trợ giúp đặc lực của cô bán hàng, rồi đóng cửa lại, treo đồ lên giàn móc hai bên tường. “Người trong gương không phải là kẻ thù của em đâu.”

“Ừ, không phải. Anh mới phải.”

Steven cười toe toét. “Bắt đầu thử đồ đi.” Nói rồi anh ta đem hết mấy bộ đồ tôi chọn ra ngoài.

“Sao anh đem hết chúng đi vậy?”

141

“Bởi vì em sẽ không mặc bất cứ cái gì màu đen trong bữa tiệc của Hollis Warner hết.”

“Màu đen nhìn thon thả hơn. Nó là màu quyền năng.”

“Ở New York thôi. Ở Houston, màu sắc mới là quyền năng.” Cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Cô bán hàng đem một chiếc áo ngực size lớn và giày cao gót đến cho tôi thử. Tôi cởi đồ nhanh nhất có thể, rồi móc khoá áo ngực, quay cúp ngược ra trước. Cái áo đôn ngực tôi lên lồ lộ như mấy cô nàng phóng đăng vậy. Thấy ghê!

Tôi lấy cái đầm đầu tiên trên móc áo. Nó là một chiếc váy xa tanh màu vàng nhạt, thân trên được đính hạt lấp lánh ôm lấy những đường cong mềm mại. “Steven, anh chọn màu vàng cho em thiết luôn đó hả?”

“Bất kì người phụ nữ nào cũng có thể mặc màu vàng mà, chỉ là xem có chọn đúng tông hay không mà thôi,” giọng anh ta từ bên kia cánh cửa vọng qua.

Tôi chật vật kéo cái móc khoá lên, nhưng mãi nó vẫn không chịu nhúc nhích. “Anh vào đây một lát, giúp em kéo cái khoá này lên với.”

142

Steven bước vào, ánh mắt đánh giá dừng lại trên người tôi. “Không tệ.” Sau lưng tôi, anh ấy kéo khoá lên cũng chẳng dễ dàng gì.

Tôi khó khăn đi về phía tấm gương, mẹ ơi, thử không nổi luôn. “Chật quá.” Tôi tuyệt vọng nhìn những đường chỉ vụn vẹo và căng cứng. “Tăng dùm

em một size được không?”

Steven cau mày, xem cái mặc bên tay áo. “Cái này là size lớn nhất rồi.”

“Thôi em về,” tôi thông báo.

Steven dứt khoát kéo khoá xuống giúp tôi.

“Chúng ta sẽ không bỏ cuộc như vậy đâu.”

“Ồ có đó. Em sẽ mặc cái đầm ở nhà.”

“Nó mất tiêu rồi.”

“Ý anh là sao?”

“Ngay sau khi chúng ta rời đi, anh đã nhắn Sofia đi thử tiêu cái váy thảm hoạ đó của em rồi. Em không còn đường quay lại đâu.”

Tôi điên tiết. “Em sẽ giết anh với một gót của đôi giày cao gót này. Em sẽ giết Sofia với cái gót còn lại.”

“Thử cái đầm khác đi.”

Nói rồi anh ta rời khỏi phòng thử đồ, để lại tôi tức hộc máu. Tôi lấy cái đầm cổ chữ V, dài chấm gót, không tay, màu xanh biển xuống. Hên ghê, nó trượt qua hông tôi một cách dễ dàng.

“Em luôn muốn hỏi anh chuyện này,” tôi nói.

“Sofia thực sự đã thay đồ trước mặt anh hả?”

“Ừ,” Steven trả lời. “Nhưng không phải hoàn toàn trần truồng, cô ấy có mặc đồ lót.” Sau một hồi, anh ấy lại bổ sung, “Là một bộ. Ren đen.”

“Anh có thích con bé không?” tôi hỏi, xỏ tay vô hai ống tay áo, rồi kéo phần thân còn lại lên. Thấy Steven im lặng, tôi nói, “Thôi anh không cần nói, em biết là anh thích con bé mà.” tôi dừng lại. “Và nó không phải tình cảm đơn phương.”

Anh ta hỏi, giọng hơi bất thường, “Đó là quan điểm của em hay là sự thật đã được xác minh?”

“Suy nghĩ của em thôi.”

“Cho dù anh có thích cô ấy đi nữa, anh cũng sẽ không bao giờ lẫn lộn công việc với cuộc sống riêng tư.”

“Nhưng nếu anh—“

“Anh sẽ không bàn luận về Sofia với em. Mà em sắp xong chưa đấy?”

“Sắp rồi, em nghĩ cái váy này có thể sẽ vừa đó.”

tôi vòng tay ra sau để kéo khoá lên. “Anh có thể vào rồi.”

Steven bước vào và cho tôi một cái nhìn hài lòng.

“Cái này ổn đó.”

Những hạt cườm đính lên thành hình đá thạch càn làm cho chiếc váy trang nhã và quyến rũ hơn bao giờ hết. Tôi phải thừa nhận là chiếc váy này thật sự tôn lên dáng người của tôi, khúc chiếc váy xoè ra làm tôi càng cân đối hơn.

“Chúng ta sẽ cắt chiếc váy này tới đầu gối,”

Steven nói chắc nịch. “Đôi chân của em nên được khoe ra mới đúng.”

“Cái váy này đúng là đẹp thiệt,” tôi thừa nhận.

“Nhưng màu thì chói quá. Nó chõ với tóc em.”

“Nó hợp với tóc em một cách hoàn hảo.”

145

“Nhưng đây không phải là em.” Tôi quay lại nhìn anh ấy xin lỗi. “Em không thoải mái khi mặc những bộ đồ làm em trông thật...”

“Tự tin? Gọi cảm? Một chiếc váy làm mọi người muốn chiêm ngưỡng em? Avery... những điều thú vị sẽ chẳng bao giờ xảy ra với những người chỉ biết sống trong vùng an toàn của mình đâu.”

“Em đã ra khỏi vùng an toàn của mình trong quá khứ, em có thể rất chắc chắn mà nói cho anh biết, kinh nghiệm đó thật chẳng vui vẻ gì đâu.”

“Lúc nào cũng lặp đi lặp lại như vậy... em sẽ không bao giờ lấy được thứ mình muốn nếu em không chịu thay đổi. Mà chúng ta đang nói đến sự thay đổi này cũng chẳng lớn lao gì cho cam. Chỉ là quần áo thôi mà, Avery. Chuyện nhỏ thôi đúng không.”

“Vậy sao anh cứ làm ầm ĩ lên vậy?”

“Bởi vì anh đã phát ngáy nhìn thấy em mặc cứ y như là bà ngoại cướp biển vậy. Mà không chỉ mình anh, ai trong văn phòng cũng thấy vậy hết á. Em là người cuối cùng trên quả đất này nên giấu đi thân hình của mình đó, em

biết không. Chúng ta sẽ mua 146

cho em một cái váy thật xinh, vài cái quần jeans, và vài cái áo. À, còn có áo khoác nữa...”

Rất nhanh, dưới sự chỉ dẫn của Steven, hai cô bán hàng đã hăng hái chất đầy phòng thử đồ với cả núi quần áo đủ màu như bảy sắc cầu vồng vậy. Cả ba người họ đều nói với tôi là tôi mặc đồ lớn hơn size đồ thật rất nhiều. Tối lúc Steven và tôi rời khỏi Neiman Marcus, tôi đã mua một cái đầm xanh nước biển, một cái áo in hoa, hai cái áo thun lụa, một cái quần jeans, một cái quần tây đen ôm, một cái quần shorts lụa, một cái áo khoác da màu tím mận, một cái áo len màu đào hở cổ, một cái váy công sở màu da người, và bốn đôi giày. Toàn bộ đều là kiểu đơn giản với eo ôm sát.

Trừ lần phải trả một món tiền lớn cho nhà kho ở Montrose, tôi chưa bao giờ tiêu xài nhiều tiền đến như vậy.

“Tủ đồ mới của em thiệt là quá nóng bỏng luôn,”

Steven nói khi hai chúng tôi mỗi tay xách một túi ra khỏi cửa hàng.

“Túi tiền của em cũng vậy đó.”

147

Anh ấy kiểm tra tin nhắn. “Bây giờ chúng ta sẽ đi qua chỗ đo kính. Sau đó là tiệm làm tóc.”

“Steven à, em chỉ tò mò thôi nha...có điểm nào về vẻ ngoài của em mà anh thích không?”

“Chân mày của em không tệ. Răng của em cũng rất đẹp.” Chúng tôi lái xe rời khỏi Galleria, Steven hỏi, “Em có định nói cho anh biết chuyện xảy ra giữa em và Joe Travis bữa hôm đám cưới không?”

“Không có gì xảy ra cả.”

“Nếu đúng là như vậy, thì em đã nói ngay với anh rồi. Nhưng em đã chẳng nói năng gì trong gần một tuần rưỡi, vậy có nghĩa là đã có chuyện gì đó rồi.”

“Được rồi,” tôi thừa nhận. “Anh nói đúng. Nhưng em không muốn nói về chuyện đó.”

“Vậy thì thôi.” Steven tìm được một kênh nhạc rock nhẹ trên radio rồi vặn lớn âm lượng lên.

Sau vài phút, tôi nhịn hết nổi rồi, “Em đã ngủ với anh ta.”

“Em có dùng đồ bảo vệ không?

“Có.”

148

“Em có thấy vui vẻ không?”

Sau một hồi lưỡng lự, tôi thừa nhận, “Có.”

Steven đưa một tay lên từ vô lăng để đập tay với tôi.

“Wow,” tôi lẩm bẩm, đập tay với anh. “Anh không mắng em vì dám có tình một đêm sao?”

“Tất nhiên là không. Nếu em có dùng đồ bảo vệ thì chẳng có gì là sai trái với việc hưởng thụ khoái lạc hết. Nhưng anh cũng không khuyến khích việc dùng người khác như một “người bạn tiện lợi”. Bởi vì lâu dần, một trong hai người sẽ bắt đầu có tình cảm với đối phương. Sẽ bắt đầu tồn tại những kỳ vọng.

Cuối cùng là sẽ có ai đó bị tổn thương. Cho nên sau chuyện tình một đêm, tốt nhất là phải rút chân ra ngay.”

“Vậy nếu người kia muốn gặp lại anh thì sao?”

“Anh cũng không phải Magic Eight Ball, sao anh biết được.”

“Nhưng anh am hiểu những chuyện này,” tôi khẳng định. “Nói em biết đi — có khả năng phát triển xa hơn sau tình một đêm không?”

149

Steven liếc qua tôi. “Thường thì, tình một đêm nghĩa là ngay từ đầu, cả hai người đã xác định là chuyện này sẽ không đi đến cả.”

Lúc Steven chở tôi về đến nhà đã là 9 giờ tối.

Nhà tạo mẫu tóc ở Salon One đã làm việc rất vui vẻ với mái tóc tôi suốt 3 giờ đồng hồ, bôi lên đó bao nhiêu là thứ, nào là thuốc, kem, serums, rồi còn làm nóng, làm khô ở giữa mỗi bước. Cô ấy đã cắt tóc tôi đi những 20 cm, rồi để tóc tôi xoã ra hai bên vai, mượt mà gọn sóng. Thợ trong tiệm còn giúp tôi làm móng, rồi chỉ tôi trang điểm. Sau đó, tôi đành phải mua một túi nhỏ những mỹ phẩm tốn gần bằng số tiền trả góp xe hàng tháng.

Nhưng thành thật mà nói, chuyến đi tới tiệm làm tóc này đúng là đáng đồng tiền. Steven còn quyết định cho tôi làm liệu trình tái tạo da vào phút cuối.

Nhìn phản ứng cuối cùng của anh ấy mới là khoảnh khắc vi diệu nhất. Cầm anh như sắp rơi xuống đất tới nơi, rồi chợt anh ấy kêu lên đầy kinh ngạc.

“Ôi Chúa tôi. Ai vậy nè?”

Tôi đảo mắt, hai má ửng hồng, nhưng Steven thì vẫn như cũ đi vòng vòng quanh tôi, cuối cùng anh kéo tôi lại cho một cái ôm hiếm hoi. “Em thật xinh đẹp,” anh ấy lẩm bẩm. “Từ giờ hãy cứ giữ như vậy nhé.”

Chúng tôi tay xách nách mang trở về văn phòng, Sofia vừa mới từ tầng 3 xuống. Con bé đã đổi sang đồ bộ và đi dép bông, tóc thì cột đuôi ngựa ra sau đầu. Sofia nhìn tôi một cái rồi lắc lắc đầu, như không thể tin vào mắt mình.

“Chúng ta phá sản rồi,” tôi cười toe toét. “Chị đã tiêu hết tiền của chúng ta cho tóc tai quần áo mất rồi.”

Trong sự khiếp đảm của tôi, em gái tôi tự nhiên rưng rưng nước mắt. Sau khi bùng nổ bằng một tràn tiếng Tây Ban Nha, con bé chạy đến ôm chầm lấy tôi, chặt tới tôi không tài nào thở được.

“Tệ lắm hả?” tôi hỏi.

Con bé bắt đầu vừa khóc vừa cười. “Không, không, không, chị đẹp lắm, Avery...”

Không biết làm sao mà sau một hồi ôm hôn lẫn lộn, Sofia lại hôn lên má Steven.

Người anh ấy chột cứng lại trước cử chỉ hồn nhiên của con bé. Anh nhìn xuống Sofia bằng một ánh mắt phức tạp, nhưng chỉ trong một tích tắc, rồi lại cẩn thận giấu đi những cảm xúc chớm nở. Mà hình như Sofia cũng không nhìn thấy.

Nếu trước kia tôi có nghi ngờ việc Steven có thích em gái tôi hay không, thì giờ tôi biết Magic Eight Ball sẽ nói cái gì rồi:

Mọi dấu hiệu đều cho thấy là có.

Chapter 7.

Buổi tối đấu giá nghệ thuật của Hollis Warner thời tiết thật oi bức, và ẩm ướt, nhưng được cái cả bầu không khí đều tràn ngập mùi hương ngào ngạt của hoa myrtle và lantana, thơm ơi là thơm. Khi tôi dừng ở quầy đậu xe, cạnh một sân đầy ắp những chiếc xe đắt tiền, một nhân viên mặc đồng phục đến giúp tôi lái xe đi. Tối nay, tôi mặc chiếc đầm xanh nước biển đính cườm mới mua, đã được cắt sửa đến đâu gối, cộng thêm sự trợ giúp của Sofia, tóc tai và trang điểm của tôi hôm nay cũng không chệ vào đâu được.

Ngay khi vừa đặt chân vào căn biệt thự rộng 2

mẫu trên khu đất River Oaks, tôi đã nghe thấy tiếng nhạc sống du dương lan toả ra mọi ngóc ngách của nơi này như một làn khói. Đây là một trong những ngôi nhà đầu tiên khi River Oaks vừa được xây dựng vào những thập niên 20. Không những thế biệt thự này của Hollis còn to gấp hai lần một khu di tích lịch sử thông thường, với thiết kế tài tình kết hợp những tấm kính hiện đại trải rộng ra tới sau nhà, nơi một cái lều trắng khổng lồ đang được căng lên.

153

Từng đợt không khí mát lạnh phả vào người, khi tôi bước vào phòng giải lao rộng rãi với sàn nhà lát gỗ cổ kính. Trong biệt thự đã sớm đông nghịt người, nhưng buổi tối chỉ mới bắt đầu mà thôi. Những người trợ lý tiết mục đang phân phát danh sách những tác phẩm nghệ thuật sẽ được bán đấu giá vào đêm nay. “Tiệc tối và buổi đấu giá sẽ được tổ chức ở trong lều,” một trong những người chủ trì bảo tôi, “Còn bây giờ sẽ là thời gian cho khách khứa tự do tham quan các tác phẩm nghệ thuật. Bản danh sách này sẽ mô tả sơ lược các vật sắp được đấu giá cũng như vị trí trưng bày của chúng.”

“Avery!” Hollis xuất hiện với một chiếc đầm hồng satin nhẹ nhàng mà quyến rũ. Còn người đàn ông bà đang khoác tay kia chắc là David, chồng bà ấy rồi.

Ông ta là một quý ông phong độ và hấp dẫn dù đã hai màu tóc. Sau khi hôn xã giao xong, Hollis nhiệt tình nói, “Chúng ta sẽ có một buổi tối thật vui

vẻ! Ôi trời đất ơi, hôm nay trông cô thật là xinh đẹp!” Bà ta nhìn lên chồng mình, giục, “Nào anh yêu, nói cho Avery nghe lúc này anh đã nói gì khi vừa nhìn thấy cô ấy đi.”

154

Ông nói không hề do dự. “Tôi đã nói là, ‘Cô nàng tóc đỏ trong cái đầm xanh kia chính là một bằng chứng sống cho thấy Chúa cũng chỉ là một người đàn ông mà thôi.’”

Tôi cười. “Cảm ơn hai vị vì đã mời tôi đến đây.

Đây thật sự là một ngôi nhà tuyệt vời.”

“Đến đây. Tôi cho cô xem phần mới xây của nhà tôi,” Hollis nói. “Tất cả đều làm bằng thủy tinh và đá granite cả. Tôi đã phải sửa đi sửa lại rất lâu mới hoàn thành được đấy. Nhưng thật may là David luôn ở bên và ủng hộ cho tôi.” Bà ta vừa vuốt ve cánh tay chồng mình, vừa trao cho ông một nụ cười thật rạng rỡ.

“Tôi có thể khẳng định, Hollis là một người thích giải trí hơn bất cứ người nào mà cô đã từng gặp,”

David Warner nói. “Bà ấy quyên góp cho đủ các loại từ thiện. Một người phụ nữ như vậy xứng đáng có được bất kỳ kiểu nhà nào mà cô ấy muốn.”

“Anh yêu,” Hollis thì thầm, “Avery chính là người đã tổ chức đám cưới cho con gái của Judy và Ray.

Tối nay em sẽ giới thiệu cô ấy cho Ryan, để cô ấy có thể giúp một tay thúc đẩy tiến triển giữa thằng bé và Bethany.”

155

David nhìn tôi đầy hứng thú. “Thế thì hay quá.

Đám cưới nhà Kendrick không những náo nhiệt, mà còn tràn đầy sức sống. Làm một cái như thế cho Bethany nhà ta thì còn gì bằng.”

Tôi chợt nói ra băn khoăn trong lòng mình, “À, tôi muốn hỏi một chút, hai người họ đã chính thức cầu hôn với nhau chưa?”

“Vẫn chưa, Ryan muốn cầu hôn con bé theo một cách thật đặc biệt. Nên tôi mới nói với thằng bé là tối nay cô sẽ tới để giúp nó nghĩ ra một vài ý tưởng.”

“Tất nhiên rồi, tôi sẽ làm những gì có thể để giúp cậu ấy.”

“Chúng tôi cũng không biết đi đâu mà tìm được một chàng rể tốt như vậy cho Bethany,” Hollis nói.

“Ryan là một kiến trúc sư thông minh và sắc sảo. Gia đình cậu ta, nhà Chase, là bà con họ hàng với nhà Travis. Mẹ Ryan mất sớm - tội nghiệp thằng bé -

nhưng cũng may là còn có người cậu như Churchill chăm sóc cho cả gia đình họ và đảm bảo cho những đứa trẻ đều được đi học đến nơi đến chốn.

Khi Churchill qua đời, nhà Chase cũng được hưởng một phần trong di chúc.” Hollis vừa nhìn tôi sâu xa, vừa

nói. “Chỉ cần lợi tức trích ra từ số tiền thừa hưởng đó thôi, là Ryan đã có thể ngồi không mà hưởng thụ cả đời rồi.” Bà ấy kích động nắm tay tôi, làm cho những chiếc nhẫn trên tay va vào nhau leng keng.

“David, em dẫn Avery đi tham quan xung quanh nha.

Anh có thể xa em vài phút mà, phải không anh yêu?”

“Anh sẽ cố gắng.” Bà ta nháy mắt với chồng mình một cái, rồi mới kéo tôi rời đi.

Hollis vừa dẫn tôi đi xem những thiết kế hiện đại trong nhà, vừa thoải mái tán gẫu với phong thái của một nữ chủ nhân. Thịnh thoảng, bà ấy sẽ dừng lại để chỉ cho tôi những bức tranh sẽ được bán đấu giá đang trưng bày dọc theo căn nhà, và nói sơ lược tiểu sử của các họa nhân. Dọc đường đi, Hollis gửi tin nhắn kêu Ryan đến gặp chúng tôi ở chỗ mà bà ấy gọi là “Phòng Lộ Thiên.”

“Cậu ta sẽ rời khỏi Bethany trong vài phút,” Hollis giải thích, “Cậu ấy muốn bàn riêng với cô để tạo bất ngờ cho con bé. Tất nhiên là phải như vậy.”

“Nếu anh ta muốn, thì có thể đến văn phòng của chúng tôi ở Montrose,” tôi nói, “Bàn ở đó sẽ thuận tiện hơn và cũng riêng tư hơn nhiều —“

157

“Không không, chuyện này tốt hơn hết là giải quyết xong luôn trong tối nay,” Hollis nói. “Bằng không, Ryan sẽ cứ dây dưa mãi. Cô biết đám đàn ông rời đây.”

Tôi cười gượng gạo, thầm hy vọng không phải là Hollis đang ép Ryan cầu hôn. “Hai người họ đã hẹn hò được một thời gian rồi sao?” tôi hỏi khi chúng tôi bước vào một thang máy nhỏ với các mặt đều là kính.

“Ừ, khoảng 2,3 tháng gì đó. Nhưng nếu đúng là một nửa của mình, cô sẽ nhận ra ngay. Đó, như tôi với David cũng vậy. Anh ấy đã cầu hôn tôi chỉ hai tuần sau lần đầu gặp mặt — rồi nhìn chúng tôi bây giờ mà xem, đã hai mươi lăm năm rồi đấy.”

Khi thang máy lên đến tầng 3, tôi có thể nhìn thấy phía sau lều một cách toàn diện. Nó được nối với nhà chính bằng một thảm hoa tươi trang trí trên nền đá hoa cương.

“Đây chính là căn phòng lộ thiên của tôi,” Hollis hãnh diện nói. Hiện ra trước mắt tôi là một căn phòng được làm hoàn toàn bằng kính có những song sắt làm giá đỡ. Từ trần nhà tới tường, tới mặt sàn, toàn kính là kính.

Từ trên đây có thể thấy rõ cái hồ 158

bơi lấp lánh ở dưới mặt đất. Bên trong được trưng bày rất nhiều những tác phẩm điêu khắc. “Rất tuyệt đúng không? Đến đây nào, tôi cho cô xem một trong những mẫu điêu khắc yêu thích nhất của tôi.”

Tôi do dự, không thoải mái nhìn xuống sàn nhà bằng kính. Mặc dù tôi chưa bao giờ nghĩ bản thân sợ độ cao, nhưng tôi cũng chẳng thích thú gì nó cho lắm. Cái mặt kính nhìn mong manh tới nỗi tôi sợ không biết nó có chịu nổi sức nặng của mình không nữa.

“Đừng lo, nó an toàn lắm,” Hollis nói khi nhìn thấy nét mặt của tôi. “Cô sẽ quen với nó ngay ấy mà.” Gót giày của bà ta nện lộc cộc xuống mặt kính,

khi bà ấy xoay người đi vào phòng trưng bày. “Cái này sẽ cho cô cảm giác như đang bước đi trong không khí vậy. Thích lắm.”

Nhưng tôi đâu có hứng thú đi trong không khí đâu, nên lời nói đó chẳng cho tôi thêm được tí động lực nào cả. Tôi nhích tới mép kính thì dừng lại, mấy ngón chân quặp hết lại với nhau rồi. Tất cả tế bào trong cơ thể tôi gào thét cảnh báo rằng nếu tôi mà dám bước lên miếng kính đó thì sẽ chết bất cứ lúc nào.

159

Ây, hay là cứ nhắm mắt bước đại cho rồi, chỉ cần đừng nhìn xuống mặt hồ lóng lánh bên dưới thì sẽ ổn cả thôi, tôi tự nhủ.

“Cô thấy thế nào?” tôi nghe Hollis hỏi.

“Đúng là làm cho người ta kinh ngạc,” tôi cố gắng tìm từ. Mặc dù lúc này đây, cả người tôi đều nhộn nhạo hết cả rồi, và chắc chắn không phải theo chiều hướng tốt đẹp. Nó chính là sự khởi đầu cho nỗi khiếp sợ tột cùng. Dưới lớp áo ngực tôi cũng bắt đầu ướt đẫm mồ hôi rồi.

“Đây là một trong những mẫu tôi thích nhất đấy,”

Hollis nói, dẫn tôi đến chỗ một bức điêu khắc trên đường đi. “Nó chỉ có mười nghìn thôi. Rẻ ghê ha.”

Tôi nhìn chăm chăm vào cái đầu thạch cao bị chẻ làm đôi một cách vô cảm. Một bộ sưu tập những vật thể được tìm thấy như chiếc đĩa bị vỡ, bóng nhựa, ốp điện thoại — được để dọc hai bên đường. “Tôi thật sự không am hiểu cho lắm về điêu khắc hậu hiện đại,” tôi thú nhận.

“Nghệ nhân này đã lấy những thứ bình thường và biến chúng —“ Điện thoại rung lên ngắt ngang lời Hollis. “Chờ tôi một chút.” Đọc tin nhắn xong, bà ta 160

thở dài bực bội. “Tôi thật sự không thể ở yên trong 10 phút mà không có ai đó cần tôi làm cái này, làm cái kia. Đó cũng là lý do mà tôi thuê thư ký. Nhưng mà cô ta... ngu chưa từng thấy.”

“Nếu bà có việc cần làm thì cứ đi đi, không cần ở đây với tôi đâu,” tôi nói, trong lòng thầm nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thoát khỏi cái phòng lộ thiên chết tiệt này.

Hollis vỗ cánh tay tôi, làm mấy cái nhẵn lại va nhau leng keng. “Tôi sẽ tìm ai đó đến bầu bạn với cô. Làm sao tôi có thể để cô ở lại đây một mình mà rời đi được chứ.”

“Tôi không sao đâu, Hollis. Thật mà —“

Nhưng bà ta vẫn kéo tôi đi vào sâu hơn vào trong căn phòng quý quái. Chúng tôi đi ngang một nhóm ba người phụ nữ đang nói chuyện rôm rả, và một cặp đôi lớn tuổi đang chiêm ngưỡng bức điêu khắc. Hollis đẩy tôi đến trước mặt một người thợ chụp hình đang đứng trong góc, chụp một bức ảnh chân thật về cặp đôi lớn tuổi vừa nãy. “Anh thợ cuồng chụp ảnh,” Hollis chọc ghẹo, “xem tôi đem ai đến đây này.”

“Hollis,” tôi yếu ớt kháng nghị.

Trước cả khi người đàn ông kia hạ máy ảnh xuống, tôi đã biết anh ta là ai rồi. Cả cơ thể tôi đều nhận ra anh. Tôi có thể cảm nhận sự hiện diện của anh ấy gần như là ngay tức thì, trước cả khi tôi nhìn vào đôi mắt ấy. Đôi mắt vẫn thường xuất hiện trong giấc mộng của tôi, kể từ cái đêm ấm đầu đó. Chỉ khác là bây giờ, chúng lạnh lẽo và nghiêm nghị hơn rất nhiều.

“Chào Joe,” tôi thì thào.

Chapter 8.

“Joe đang giúp chúng tôi chụp vài bức ảnh cho trang web,” Hollis nói. Anh ấy đặt máy ảnh xuống cạnh mẫu điêu khắc, ánh mắt của anh khoá chặt lấy tôi. “Avery. Rất vui được gặp lại cô.”

“Cậu sẽ không ngại bầu bạn với Avery trong lúc cô ấy chờ em họ Ryan của cậu đâu đúng không?”

Hollis hỏi.

“Đó là vinh dự của tôi,” Joe nói.

“Không cần đâu, tôi ...” tôi nóng nảy lên tiếng, nhưng Hollis đã biến mất tiêu sau bức màn lông đà điểu rồi.

Sự im lặng bao trùm cả hai chúng tôi.

Tôi không ngờ gặp lại Joe lại khó khăn như vậy.

Những ký ức về đêm hôm đó lại hiện lên sống động như thể nó mới xảy ra ngay ngày hôm qua vậy. “Tôi không biết là anh sẽ tới,” tôi nặng nề mở miệng. Hít một hơi thật sâu, tôi thú nhận. “Tôi đã xử lý chuyện của chúng ta không được tốt cho lắm.”

Nét mặt anh phức tạp. “Đúng vậy.”

“Tôi xin lỗi...” tôi ngừng lại, cảm giác tội lỗi khiến tôi không thể nào nhìn thẳng vào anh được.

Mẹ ơi, chỉ mới nhìn thoáng qua cái sàn kính thôi đã làm tôi trời đất quay cuồng, giống như cả căn nhà bắt đầu đảo lộn.

“Nếu em không muốn nhìn thấy tôi nữa,” Joe nói, “đó là quyết định của em. Nhưng ít nhất, tôi muốn biết là —“

“Chúa ơi.” Căn phòng vẫn không ngừng quay cuồng. Tôi chặt vật nắm lấy tay áo khoác của Joe như một cái phao cứu sinh. Cái ví của tôi rơi xuống sàn nhà. Vậy là tôi lại phạm phải cái sai lầm ngu ngốc, tôi lại nhìn xuống cái sàn nhà chết tiệt đó một lần nữa.... ôi trời đất ơi...

Theo phản xạ, Joe đưa tay ra giữ tôi. “Em ổn chứ?” tôi nghe anh hỏi.

“Ổn. À không, không ổn.” Tôi bấu chặt hai cổ tay anh.

“Em đang say đấy à?”

164

Nó giống như tôi đang đứng trên một boong tàu ngay giữa cơn bão vậy. “Không phải say... là cái sàn nhà, nó làm tôi chóng mặt quá. Chết tiệt, chết tiệt—“

“Nhìn tôi này.” Joe nắm chặt lấy cổ tay tôi, rồi đưa tay ra để bắt cánh tay còn lại. Tôi vô cảm nhìn vào khoảng tối trên mặt anh cho tới khi tiêu cự quay trở lại. Vòng tay anh bao bọc lấy tôi và cũng là thứ duy nhất giữ cho tôi không ngã chổng vó. “Đừng sợ.

Tôi giữ được em rồi,” anh ấy nói.

Cơn buồn nôn chợt kéo đến làm tôi tối tăm mặt mũi. Trên trán tôi đã sớm phủ một tầng mồ hôi lạnh rồi.

“Cái sàn này làm cho ít nhất phân nửa số người đi trên nó đều bị như em vậy,” Joe tiếp tục. “Hiệu ứng nước bên dưới sẽ làm em mất thăng bằng. Hít thật sâu vào.”

“Tôi đâu có muốn đi ra đây đâu chứ,” tôi khỗ sở nói. “Tôi làm thế chỉ vì Hollis cứ khăng khăng, mà tôi thì đang cố như điên để có được vị khách hàng này.”

Chắc giờ lớp trang điểm của tôi đã bị mồ hôi làm hỏng mất rồi.

“Những thứ đó có cho em biết cái sàn này được làm bằng một loại thủy tinh đặc biệt, dày ít nhất là 5

cm, nên rất an toàn hay không?”

“Không” tôi thiếu não trả lời.

Khoé miệng anh giật giật, biến hiện trên mặt cũng mềm mại đi ít nhiều. Anh ấy cẩn thận buông một cánh tay tôi, ra rồi nắm lấy tay tôi. “Nhắm mắt lại đi, tôi dẫn đường cho em.”

Tôi siết chặt tay anh và cố đi theo sự hướng dẫn của anh. Đi được hai bước thì tôi bị vấp, sự sợ hãi lại trào lên. Nhưng rất nhanh, cánh tay anh đã giữ chặt lấy người tôi, kéo tôi áp sát vào anh. Chỉ là cơn nhộn nhạo trong dạ dày vẫn không chịu tan đi.

“Trời ơi,” tôi khốn đốn kêu lên. “Tôi không thể nào thoát khỏi cái sàn nhà ngu ngốc này mà không té sấp mặt hay sao? !”

“Tôi sẽ không để em té đâu.”

“Tôi...mắc ói...”

“Bình tĩnh lại nào. Đứng yên ở đây và đừng mở mắt.” Một tay anh ôm lấy tôi, tay còn lại cho vào trong áo khoác bộ lễ phục, lấy ra một chiếc khăn tay.

Tôi cảm nhận được làn vải mịn màng chạm vào trán và má mình, thấm hút những giọt mồ hôi ở đó. “Chỉ là em hơi căng thẳng thôi, không sao đâu,” anh thì thầm.

“Em sẽ thấy tốt hơn khi huyết áp hạ xuống. Bây giờ thì thở đi nào.” Vén lọn tóc ra khỏi mặt tôi, anh tiếp tục. “Em ổn rồi.” Anh lặng lẽ trấn an tôi.

“Tôi sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu.”

Cảm nhận được sự vững chãi, và sức mạnh của anh đang ôm lấy cơ thể mình, tôi bắt đầu thả lỏng.

Bàn tay tôi đang áp vào lồng ngực anh, nhấp nhô theo từng nhịp thở ổn định.

“Em mặc chiếc váy này trông rất xinh,” Joe nói.

Tay anh dịu dàng vuốt ve sóng tóc mềm mại của tôi.

“Anh cũng thích tóc em như thế này nữa.”

Tôi vẫn nhắm mắt, nhưng trong đầu lại từ từ hiện lên hình ảnh bàn tay anh nắm lấy tóc mình hôm đó, giữ đầu tôi ngửa ra sau trong lúc anh hôn lên cổ...

Đột nhiên tôi cảm giác được cử động của anh, anh đang ra hiệu cho ai đó.

“Anh đang làm gì vậy?” tôi yếu ớt hỏi.

167

“Anh trai tôi, Jack và vợ anh ấy vừa ra khỏi thang máy.”

“Đừng gọi họ qua đây,” tôi năn nỉ.

“Họ sẽ không chọc ghẹo gì em đâu, mà anh chắc là Ella sẽ còn rất đồng cảm với em nữa là khác. Chị ấy cũng từng bị như em khi ra đây trong lúc đang mang thai, cuối cùng Jack còn phải ẵm chỉ ra ngoài.”

Một giọng nói thân thiện vang lên. “Em trai. Có chuyện gì vậy?”

“Bạn em bị chóng mặt.”

Tôi cẩn thận mở mắt ra. Trước mắt tôi là một người đàn ông rất ưu tú đang đứng cạnh Joe. Với mái tóc sẫm màu, và nụ cười toả nắng, ở anh toát lên một vẻ nam tính quyến rũ không thua gì Joe.

“Jack Travis,” anh ta nói. “Rất vui được gặp em.”

Tôi vừa định đưa tay ra thì bị Joe giữ lại.

“Không được, đứng yên,” anh thì thầm, rồi quay qua nói với Jack, “Nãy cô ấy cố lấy cái ví bị rơi.”

“Lại là cái sàn kính chết bầm này nữa hả,” Jack nói. “Anh đã nói với Hollis lắp thêm một lớp kính thông minh đi, vậy thì gạt cái công tắc là có thể làm

168

sàn mờ đi rồi. Đó thấy chưa, mọi người mà chịu nghe lời anh thì đâu có chuyện gì.”

“Em có nghe lời anh nè,” một người phụ nữ lên tiếng, bước từng bước cẩn thận về phía chúng tôi.

“Ừ đúng rồi,” Jack trả lời, “em nghe lời để lát chế nhạo anh cho dễ thôi đúng không.” Anh ta nhìn cô gái mỉm cười, rồi rất tự nhiên khoác tay lên vai cô.

Cô gái này trông mảnh mai mà xinh đẹp, với mái tóc vàng óng dài đến cằm, và đôi mắt xanh ẩn sau cặp kính mắt mèo. “Em đang làm gì vậy, đi bằng mũi chân ngoài này hả?” Jack điệu dàng trách. “Em sẽ bị kẹt nữa cho mà xem.”

“Bây giờ em đâu có thai nữa, em có thể chịu được,” cô nói. “Với lại em cũng muốn gặp bạn của Joe.” Cô ấy cười với tôi. “Chị là Ella Travis.”

“Đây là Avery,” Joe nói. “Tạm thời giới thiệu tới đây thôi. Cái sàn nhà đang làm cô ấy váng vất.”

Ella cho tôi cái nhìn thông cảm. “Lần đầu tiên bước ra đây, chị cũng bị như em vậy á. Sàn nhà trong suốt đúng là một ý tưởng lố bịch — giờ bất kì ai đang bơi lúc này đều có thể thấy hết bên trong váy chúng ta. Kì ghê á!”

169

Theo quán tính, tôi cũng nhìn theo xuống hướng hồ bơi, căn phòng lại bắt đầu lắc lư.

“Whoa, thấy chưa.” Joe giữ tôi lại ngay tức thì.

“Avery, ĐỪNG CÓ nhìn xuống. Ella chị—“

“Xin lỗi, xin lỗi, chị không nói nữa.”

Cố nén cười, Jack hỏi, “Anh có thể giúp gì không?”

“Có đó. Anh thấy tấm thảm họa máng trên tường bên kia không? Lấy nó xuống rồi trải ra đây đi. Như vậy Avery sẽ không bị chao đảo nữa.”

“Nó không đủ dài,” Jack chỉ ra.

“Nhưng ít nhất khoảng cách tới cửa sẽ được rút ngắn lại.”

Tôi liếc nhìn tấm thảm treo trên tường. Nghệ nhân nào đó đã dán lên nó rất nhiều sọc băng keo đầy màu sắc.

“Anh không thể làm như vậy,” tôi nói. “Đó là vật đầu giá.”

“Nó chỉ là một tấm thảm mà thôi,” Joe trả lời.

“Nó nên nằm ở trên sàn nhà.”

170

“Đúng là trước đó nó là một tấm thảm. Nhưng bây giờ nó là một tác phẩm nghệ thuật.”

“Không sao đâu, dù sao thì chị cũng đang định mua nó mà,” Ella tình nguyện. “Lựa chọn về chất liệu cho thấy sự hoà quyện giữa quá khứ và

tương lai.”

Jack cười toe toét nhìn vợ. “Ella, em chắc chắn là người duy nhất ở đây nghiêm túc đọc hết mấy cái giới thiệu trong bảng danh sách đó đấy. Ba cái đó anh mua bằng keo về dán một hồi cũng ra y vậy à.”

“Ừ, em biết. Nhưng nếu mà do anh dán thì chắc tấm thảm đó còn chưa tới 10 cent.”

Mắt anh ta nheo lại. “Sao không?”

Ngón tay Ella tinh nghịch di chuyển lên trên vạt tây trang của anh. “Bởi vì, Jack Travis, anh không có một chút xíu óc nghệ thuật nào hết.”

Anh ta cuối xuống tới khi mũi hai người gần chạm nhau, giọng anh ta trở nên khàn khàn quyến rũ, “Hên là anh còn có một khuôn mặt và cơ thể quyến rũ.”

Joe nổi điên. “Hai người có thôi đi không. Jack, anh mau đi lấy cái thảm chết tiệt đó lại đây cho em.”

171

“Chờ đã,” tôi kêu lên tuyệt vọng. “Có thể cho tôi đi thử một lần nữa không. Chắc lần này sẽ được mà.

Làm ơn đi.”

Joe nhìn tôi ngờ vực. “Em có thể thật không?”

Tôi cảm thấy vững vàng hơn khá nhiều khi nhịp tim đã dần trở lại bình thường. “Tôi nghĩ chỉ cần không nhìn xuống dưới, chắc là sẽ không sao.”

Joe nhìn tôi suy xét, trong khi chân anh vẫn kiềm chặt hai chân tôi, tay anh thì đang siết chặt eo tôi.

“Cởi giày của em ra.”

Tôi cảm thấy mặt mình đổi màu liên tục rất sặc sỡ. Bám chặt vào người anh, tôi giữ đôi giày cao gót ra.

“Anh giữ chúng cho,” Jack nói, rồi đi nhặt đôi giày với cái ví của tôi lên.

“Nhắm mắt lại đi,” Joe bảo tôi. Sau khi tôi làm theo, anh trượt một cánh tay vòng sau lưng tôi. “Hãy tin tôi,” anh thì thầm. “Và cố gắng giữ cho nhịp thở ổn định.”

Tôi nghe lời và mặc cho anh dẫn tôi đi.

“Sao em lại hẹn với Ryan?” Joe hỏi.

Biết anh đang lái sang chuyện khác để làm phân tán sự chú ý của mình, tôi nói, “Hollis nói với tôi là anh ấy cần giúp lên ý tưởng để cầu hôn Bethany.”

“Sao cậu ấy lại cần giúp chuyện đó chứ? Tất cả những gì cậu ấy cần làm chẳng phải là hỏi câu đó rồi đưa cho cô ấy chiếc nhẫn thôi hay sao?”

“Bây giờ người ta có rất nhiều cách để biến một buổi cầu hôn thành một sự kiện đặc biệt đáng nhớ.”

Lòng bàn chân ra mồ hôi càng lúc càng nhiều, làm tôi vừa đi vừa sợ mình sẽ để lại mấy cái dấu chân chết tiệt lên sàn nhà. “Anh có thể cùng người đó đi khinh khí cầu rồi cầu hôn giữa không trung; hoặc là đi lặn rồi cầu hôn dưới nước; còn không thì thuê một nhóm người vừa nhảy vừa hát với que phát sáng.”

“Đúng là lỗ bịch.” anh ấy nói một cách tế nhị.

“Lãng mạn vậy mà anh kêu lỗ bịch hả?”

“Lãng mạn thì không lỗ bịch. Nhưng đem khoảnh khắc riêng tư của mình bày ra cho thiên hạ coi như một buổi nhạc kịch ở Broadway thì đúng là lỗ bịch hết chỗ nói.” Chúng tôi dừng lại, Joe xoay tôi lại đối diện với anh. “Em có thể mở mắt ra rồi.”

“Chúng ta ra ngoài rồi hả?”

“Ừ, chúng ta ra ngoài rồi.”

Khi tôi nhìn thấy chúng tôi đã an toàn đứng trên nền đá granite rắn chắc, tôi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đồng thời cũng phát hiện ngón tay mình vẫn đang bấu chặt vào cổ tay người nào đó. Tôi ép mình phải buông ra. “Cám ơn anh,” tôi thì thào.

Anh ấy nhìn tôi chăm chú. Và khi nhìn vào ánh mắt của anh, tôi biết chắc mình không thoát được cái chuyện kia rồi, thế nào cũng phải giải quyết xong trong tối nay.

“Tôi đi lấy lại máy ảnh đã,” anh ấy nói, rồi đi trở vào phòng lộ thiên.

“Em đây rồi,” Jack đi tới đưa lại đồ cho tôi.

“Cám ơn anh.” tôi để giày xuống đất rồi mang vào. “Em nghĩ chuyện này xứng đáng được ghi nhận là lần khủng hoảng thần kinh đầu tiên trong đời em,”

tôi chán nản nói.

“Một chút khủng hoảng cũng đâu có hại ai,” Jack trấn an. “Anh làm mẹ anh khủng hoảng miết luôn ấy chứ.”

174

“Hồi đó anh cũng làm vậy với em một hai lần gì rồi, nhớ không?” Ella nhắc anh.

“Bởi vậy, khi em đồng ý lấy anh, em nên biết là mình sắp phải đối mặt với chuyện gì rồi chứ.”

“Ừ, em biết mà.” Ella cười rạng rỡ, rồi đưa tay chỉnh lại nơ cổ giúp anh. Sau đó, cô ấy quay sang vui vẻ nói với tôi, “Sau khi trải qua sự việc kinh khủng như này,” , “thứ em cần nhất bây giờ là ổn định lại tinh thần. Đi nào, chúng ta kiếm chỗ nào ngồi xuống rồi uống chút gì đó đi.”

“Thế thì còn gì bằng,” tôi nói, “Nhưng em không thể đi được. Em phải ở đây đợi em họ của Joe, Ryan.”

“Em gặp cậu ấy bao giờ chưa?”

“Chưa, em còn không biết cậu ta trông ra sao nữa là.”

“Chị sẽ giúp em làm công tác nhận dạng,” Ella xung phong. “Mặc dù cái gen nhà này cũng không thể lẫn đi đâu được. Cao to, nhiều lông, và lúc nào

cũng có thái độ với cán bộ.”

Jack cúi xuống cho vợ mình một nụ hôn dịu dàng. “Nhưng đó cũng chính là những đặc điểm thu 175

hút người khác phái của bọn anh, không phải sao?”

anh ta đặc ý. “Muốn anh lấy cho em một ly champagne không?”

“Được đó, cảm ơn anh yêu.”

Jack nhìn tôi. “Còn em thì sao Avery?”

Thật lòng là tôi cũng rất muốn, nhưng tôi biết mình không thể. “Cảm ơn anh, nhưng tôi phải ở trong trạng thái tinh táo nhất có thể.”

Sau khi anh ta đi, Ella chuyển cái nhìn thân thiện sang tôi. “Em với Joe quen nhau bao lâu rồi?”

“Bọn em không có quen nhau,” tôi trả lời theo phản xạ. “À, ý em là... bọn em mới gặp mấy hôm trước thôi, trong một tiệc cưới mà em tổ chức, nhưng mà bọn em không phải như chị nghĩ đâu...”

“Nhưng theo cái cách cậu ấy nhìn em lúc nãy, chị có thể chắc là Joe đã thích em rồi,” cô ấy nói.

“Còn em thì bận đến nỗi không có thời gian để thở nữa chứ đừng nói tới hẹn với hò.”

Cô ấy nhìn tôi bằng ánh mắt cảm thông nhưng sắc bén. “Avery này, chị là chuyên gia tư vấn trong các mục báo. Chị viết về những vấn đề này còn
nhiều 176

hơn ăn cơm. Thực chất, không ai có thể bận tới nỗi không có thời gian để hẹn hò đâu em. Giống như Katy Perry này, chị cá là cô ấy còn bận gặp mấy chục lần tội mình, nhưng cô ấy vẫn hẹn hò đấy thôi. Hay là A-Rod chẳng hạn, không nghi ngờ gì là anh ta cũng bận tui bụi, nhưng cứ mỗi tháng anh ta lại thay một cô bạn gái mới. Thế cho nên, chị chỉ có thể nghĩ đến một khả năng, đó là mối quan hệ lúc trước đã làm em tổn thương sâu sắc đến mức em không còn niềm tin vào đàn ông nữa.”

Ở Ella có một sự sinh động và đáng yêu khiến tôi không kiềm được mà mỉm cười. “Chị “nghĩ” gần đúng hết rồi còn gì.”

“VẬY thì em cần —” Cô ấy dừng lại khi thấy Joe cầm camera đi tới.

“Ryan đang qua đây,” anh ấy nói. “Tôi mới thấy cậu ta ra khỏi thang máy.”

Một người đàn ông cao to, ăn vận sang trọng đang bước về phía chúng tôi.

Mái tóc dày màu sô cô la của anh ta được cắt ngắn theo phong cách khá

bảo thủ. Với đôi mắt xanh biển và cái gò má cao, trông anh ta đẹp trai lạ thường, nhưng nếu so với 177

anh em nhà kia thì người đàn ông này tao nhã và nghiêm túc hơn nhiều. Anh ta nhìn như một người sống rất nội tâm, hoàn toàn không có cái vẻ lãng tử đào hoa hay sự duyên dáng hài hước trời sinh của nhà Travis. Bên cạnh đó, anh ta còn tạo cho người khác cảm giác anh là một người rất cẩn thận, nếu không phải vậy hẳn dĩ, chắc chắn sẽ không bao giờ hạ bức tường phòng thủ của mình xuống.

“Chào Ella,” anh ta nói khi đến chỗ chúng tôi, rồi cúi xuống hôn lên má cô. “Chào Joe.”

“Sao rồi Rye?” Joe hỏi khi họ bắt tay nhau.

“Em đỡ hơn nhiều rồi.” Ryan quay sang tôi, biểu cảm của anh chuyển sang lịch sự kiêu mác. “Cô là người lên kế hoạch tổ chức tiệc cưới sao?”

“Phải, tôi là Avery Crosslin.”

Anh ta bắt tay tôi một cách thận trọng. “Chúng ta phải xử lý chuyện này cho nhanh,” Ryan nói. “Tôi chỉ có thể trốn Bethany ra đây vài phút thôi.”

“Tất nhiên rồi. Anh có muốn nói chuyện ở chỗ riêng tư hơn không? Nhưng tôi không quen thuộc căn nhà —“

178

“Không cần đâu,” Ryan nói. “Joe và Ella là người trong nhà cả.” Anh ta lạnh lùng nói. “Hollis đã nói những gì với cô về tình huống của tôi rồi?”

Tôi trả lời. “Hollis nói anh sẽ ngỏ lời với con gái bà ấy, Bethany, nên muốn bàn với tôi về ý tưởng để cầu hôn.”

“Tôi không cần ý tưởng cầu hôn gì hết,” Ryan nói vô cảm. “Hollis nói vậy chỉ vì sợ tôi sẽ chạy mất mà thôi. Bà ấy và David đang tìm mọi cách để trói chân tôi lại.”

“Sao lại thế?” Joe hỏi.

Ryan do dự một lát rồi nói, “Bethany có thai rồi.”

Sự căng thẳng trong giọng nói của anh ta cho tôi biết một thông tin: anh ta chẳng mong chờ, cũng như không hề chào đón “tin tốt” này chút nào.

Ryan tiếp tục, xua tan đi bầu không khí im lặng, “Bethany nói cô ấy muốn giữ đứa bé. Nên tất nhiên là em hứa sẽ ở cạnh cô.”

“Ryan à,” Ella đánh bạo nói, “Chị biết em rất coi trọng truyền thống và lễ giáo. Nhưng nếu đó là lý do duy nhất khiến em cầu hôn với Bethany, thì cuộc hôn nhân của em sẽ chẳng đi đến đâu cả.”

“Bọn em sẽ làm cho nó trở nên tốt đẹp.”

“Anh vẫn có thể tham dự vào cuộc sống của đứa trẻ mà không cần phải kết hôn,” tôi lặng lẽ nói.

“Tôi không đến đây để phân tích mặt lợi, hại của việc này. Đám cưới vẫn sẽ được tiến hành. Những gì tôi muốn chính là có được tiếng nói trong quá trình chuẩn bị.”

“Vậy là anh muốn chủ động trong khâu lên kế hoạch?” tôi hỏi.

“Không, tôi chỉ muốn đặt ra một vài yêu cầu hợp lý và đảm bảo chúng được thực hiện. Bằng không chắc chắn Hollis sẽ biến toàn bộ lễ cưới thành quốc lễ mất, hoặc có khi còn tệ hơn.”

Tôi hơi bất đắc dĩ khi nghĩ tới viễn cảnh phải lên kế hoạch đám cưới cho một chú rể miễn cưỡng như vậy. Tôi thật sự nghi ngờ liệu Ryan và Bethany có thể đi được đến bàn thờ Chúa hay không. Mà cho dù họ có thể đi nữa, thì quá trình cũng sẽ là cực hình với những người tham gia. “Ryan,” tôi nói, “Có rất nhiều chuyên gia tổ chức sự kiện có kinh nghiệm và tên tuổi ở Houston có thể đảm nhận công việc này một cách hoàn hảo —“

180

“Tất cả bọn họ đều là người của nhà Warner. Tôi đã nói rất rõ ràng với Hollis rồi, tôi sẽ không chấp nhận những người tổ chức sự kiện đã làm cho bà ấy trong quá khứ. Tôi muốn một người hoàn toàn không nằm trong tầm kiểm soát của họ. Cô làm việc tốt như thế nào, cô chọn loại hoa gì, hay là những thứ đại loại như thế, đều không thành vấn đề với tôi.

Tất cả những gì tôi muốn biết là, nếu Hollis muốn giành quyền làm chủ, cô có dám đứng lên chống lại bà ta hay không.”

“Tất nhiên là dám,” tôi nói. “Tôi là một người cuồng điều khiển. Hơn nữa, khả năng nghiệp vụ của tôi cũng vô tốt. Nhưng trước khi chúng ta đi xa hơn vấn đề này, tôi đề nghị anh hãy đến phòng làm việc của tôi và —“

“Cô đã được chọn,” anh ta bất ngờ nói.

Tôi giật mình, “Tôi chắc là anh sẽ muốn bàn lại với Bethany trước.”

Ryan lắc đầu. “Tôi sẽ lấy việc tuyển dụng cô làm điều kiện tiên quyết để đính hôn. Cô ấy sẽ không có ý kiến.”

181

“Thường thì quy trình bắt đầu là anh sẽ đến phòng làm việc của tôi. Chúng ta sẽ xem qua một số tài liệu và thảo luận về các ý tưởng và khả năng —“

“Tôi không muốn dây dưa trong chuyện này hơn mức cần thiết. Tôi đã quyết định trao công việc này cho cô rồi.”

Trước khi tôi kịp trả lời, Joe đã cắt ngang, mắt anh lấp lánh ý cười. “Rye, anh không nghĩ vấn đề là em có thuê Avery hay không. Mà là cô ấy có muốn nhận vụ của em hay không.”

“Sao cô ấy lại không muốn nhận chứ?” Ánh mắt phức tạp của Ryan như mũi tên bắn qua tôi.

Trong lúc tôi đang nghĩ xem làm thế nào để trả lời câu hỏi hốc búa đó, chúng tôi lại bị cắt ngang khi Jack quay lại. “Hey, Rye.”

Anh ta quay lại với champagne của Ella vừa kịp lúc để nghe lỏm được phần cuối của cuộc đối thoại.

“Em thuê Avery làm gì vậy?”

“Lên kế hoạch đám cưới,” Ryan nói. “Bethany có thai rồi.”

Jack nhìn chăm chăm anh ta vô cảm. “Mẹ nó,” anh ta nói sau một lúc. “Hình như anh nghe đồn trên đời này có cái gọi là biện pháp an toàn mà ta.”

Mắt Ryan nheo lại. “Không có biện pháp nào tránh được một trăm phần trăm hết, trừ khi anh ‘ăn chay’. Giải thích cho tên đầu đất này hiểu đi Ella - Chúa biết anh ta chả nghe thấy mấy thứ này bao giờ đâu.”

Jack cười toe toét. “Cô ấy rành về anh lắm rồi, không cần em lo.”

Tôi âm thầm ghi nhận là bên dưới vẻ độc tài của Ryan, anh ta chắc chắn cũng đang có cảm giác mà bất cứ người đàn ông nào trong tình huống này đều sẽ có: lo lắng, bức bối, và một thôi thúc vĩ đại muốn làm chủ một cái gì đó. “Ryan,” tôi nhẹ nhàng nói, “Tôi hiểu là anh đang rất khao khát muốn quyết định một cái gì đó ngay lúc này. Nhưng đây không phải là cách để chọn một người lên kế hoạch đám cưới. Nếu anh có hứng thú muốn thuê tôi, hãy đến studio của tôi bất cứ khi nào anh thấy tiện, rồi chúng ta nói chuyện. Được không? !” Tôi vừa nói, vừa móc danh thiếp ra đưa cho anh ta.

183

Ryan cau mày, rồi cất tấm danh thiếp vào trong bóp. “Sáng thứ hai được không?”

“Rất hoan nghênh.”

“Avery,” Ella nói. “Cho chị tấm danh thiếp của em nữa được không? Chị cũng cần em giúp.”

Jack nhìn cô khó hiểu. “Chúng ta đám cưới rồi mà.”

“Không phải chúng ta, mà là tiệc mừng Haven sắp sinh em bé.” Ella lấy tấm thiếp rồi nhìn tôi dò xét. “Em có thể cứu vớt một cái thảm họa đang nảy mầm hay không? Chuyện là, chị phải sắp xếp một buổi tiệc tẩy trần cho con của cô em chồng Haven, bởi vì chị chồng của chị đang bận bù đầu bù cổ khai trương tiệm làm tóc — chị ấy vừa mới bắt đầu kinh doanh thôi — còn chị lại là một đứa câu giờ khủng khiếp, chị dờ miết dờ miết mà tới giờ mọi việc vẫn chưa đâu vào đâu cả. Haven mới bảo chị là em ấy không muốn một buổi tiệc nữ tính truyền thống, mà thích một bữa tiệc gia đình

ấm cúng hơn. Chị mới chuẩn bị được một nửa thôi, còn cả một đồng hồ độ đang chờ chị giải quyết này.”

“Khi nào bữa tiệc sẽ diễn ra chị?” tôi hỏi.

“Cuối tuần sau,” Ella ngượng ngùng.

“Em không hứa sẽ có kỳ tích. Em chỉ có thể làm hết sức mình mà thôi. Nhưng —“

“Cám ơn em nhiều lắm, nghe em nói chị nhẹ nhõm cả người luôn ấy! Cái gì cũng được, em chịu giúp là chị mừng muốn chết rồi. Nếu em muốn —“

“Đợi đã,” Ryan cắt ngang. “Sao Ella thì cô đồng ý ngay mà tôi thì không?”

“Chị ấy cần được giúp hơn,” Joe mặt không cảm xúc nói. “Em đã tham gia bữa tiệc nào do Ella tổ chức chưa?”

Ella nhìn anh cảnh cáo, nhưng trong mắt tràn ngập ý cười. “Cậu coi chừng chị đó nghe chưa? !”

Joe cười toe toét với cô, rồi chuyển sự tập trung trở lại Ryan. “Chủ nhật này đi làm vài ly không?” anh hỏi.

“Được đó.” Ryan dừng lại, rồi hỏi với một nụ cười đầy hàm ý, “Lần này Jack có phải đi theo không ta?”

“Cậu nên cầu là anh đi được đi,” Jack nói. “Lần nào chả là anh trả tiền bia.”

185

Joe đột nhiên bắt lấy khuỷu tay của tôi. “Thôi, gặp lại mọi người sau nha. Bây giờ em muốn hỏi ý kiến Avery về mấy bức tranh em định đấu giá.”

Ella nháy mắt với tôi trước khi tôi bị Joe kéo đi.

“Anh nghĩ em họ anh có thật ổn về chuyện này không?” tôi thấp giọng hỏi Joe. “Nếu anh ấy dành thêm một chút thời gian để suy nghĩ thông suốt thì...”

“Rye sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu,” Joe nói. “Bố cậu ấy qua đời khi cậu ấy chỉ mới mười tuổi. Tin anh đi, cậu ấy sẽ không bao giờ để con mình phải lớn lên mà không có bố.”

Chúng tôi bước vào thang máy. “Nhưng em thấy có vẻ như anh ấy vẫn chưa cân nhắc tất cả các sự lựa chọn.”

“Không có lựa chọn nào ở đây cả. Nếu anh là cậu ấy, anh cũng sẽ làm như vậy.”

“Anh sẽ cầu hôn với người phụ nữ mà anh hề không yêu chỉ vì đã lỡ làm cô ấy mang thai sao?”

“Đúng vậy. Sao nhìn em ngạc nhiên thế?”

“Chỉ là... lỗi suy nghĩ đó hơi cổ hủ một chút.”

186

“Nhưng đó là một việc làm đúng đắn.”

“Tôi không đồng ý lắm. Nếu một cuộc hôn nhân bắt đầu bằng cách này, xác suất ly hôn sẽ cực kỳ cao.”

“Trong gia đình tôi, nếu em làm con gái nhà người ta có thai, thì em phải chịu trách nhiệm.”

“Vậy các anh không nghĩ đến Bethany muốn gì sao?”

“Cô ta muốn lấy một người đàn ông giàu có.

Không quan trọng là ai, chỉ cần anh ta có thể đáp ứng những chi tiêu của cô ta là được.”

“Làm sao mà anh biết cô ấy nghĩ gì chứ.”

“Cưng ơi, cái này thì ai mà chẳng biết.” Joe nhắm mắt nhìn cảnh vật bên ngoài thang máy. “Ryan dành gần như cả đời mình làm việc không ngừng nghỉ, đến khi cậu ấy quyết định nghỉ ngơi và vui vẻ một chút, thì lại gặp phải Bethany. Cô ta là một người chơi bời tiệc tùng thâu đêm, giao thiệp rộng rãi. Cậu ấy đáng ra sẽ không dính vào một cô gái như vậy mới đúng. Tôi chẳng biết lúc đó cậu ta đang nghĩ cái quái gì trong đầu nữa.”

Cửa mở ra lần nữa, chúng tôi đã ở tầng trệt rồi.

Joe cầm tay kéo tôi đi qua đám đông.

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” tôi hỏi.

“Tôi đang tìm một nơi để chúng ta có thể nói chuyện.”

Mặt tôi trắng bệch, bởi vì tôi biết chính xác cái mà anh muốn nói là chuyện gì rồi. “Ở đây? Bây giờ luôn sao? Chẳng có chút riêng tư nào cả.”

Joe châm biếm. “Chúng ta đã có thể có thừa sự riêng tư rồi, nếu em chịu bắt máy khi tôi gọi.”

Chúng tôi lại chen chúc qua một căn phòng chật ních nữa, thỉnh thoảng dừng lại để xã giao vài câu.

Dù trong phòng toàn những nhân vật có tên tuổi, nhưng cũng không khó để nhận ra Joe là một người rất đặc biệt. Sự kết hợp giữa tên của anh, tiền tài và một vẻ ngoài điển trai là tất cả những gì một người đàn ông cần để được cả thế giới chào đón. Nhưng anh đáp lại tất cả những hứng thú nhiệt tình của mọi người bằng cách khéo léo chuyển hết sự chú ý lên chính bản thân họ.

Cuối cùng, chúng tôi bước vào một căn phòng được xếp rất nhiều vách gỗ tối màu, và kệ sách; trần 188

nhà hơi thấp, được thiết kế ô vuông lõm vào; sàn nhà thì được trải một tấm thảm Ba Tư dày cộp. Joe đóng cửa, ngăn lại tất cả âm thanh trò chuyện, tiếng cười đùa và âm nhạc ở bên ngoài. Khi anh quay người đối diện với tôi, bộ mặt xã giao lịch thiệp lúc nãy đã hoàn toàn biến mất. Trong sự yên lặng tĩnh mịch, trái tim vừa mới bình tĩnh của tôi lại bắt đầu dồn dập như đang phi nước đại.

“Tại sao em bảo chuyện của chúng ta sẽ không đi đến đâu cả?” anh hỏi.

“Chẳng phải nó rất rõ ràng sao?”

Joe nhìn tôi châm chọc. “Avery, tôi là một người đàn ông. Tôi không biết suy nghĩ của em về những mối quan hệ là như thế nào. Cho nên với tôi, chẳng có cái gì là rõ ràng cả.”

Tôi biết dù mình có giải thích thế nào, thì trông tôi cũng như đang than thở hay như mấy đứa dở hơi bệnh hoạn. Không lẽ tôi phải nói với anh là: “Em không muốn đi đến cuối cùng để rồi bị tổn thương theo cái cách mà anh sẽ

làm tổn thương em. Em biết luật chơi như thế nào. Anh chỉ muốn vui vẻ và tình dục, rồi khi mọi thứ qua đi, anh sẽ lại tiếp tục cuộc 189 đời mình như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Nhưng em thì không, bởi vì anh đã làm tan nát những gì còn lại trong trái tim em mất rồi.” hay sao? “Joe...một đêm với anh đã vượt quá sự mong đợi của tôi rồi, và thú thật là nó rất tuyệt. Nhưng tôi... tôi cần là một thứ khác.” Tôi dừng lại, nghĩ xem phải giải thích thế nào. Mắt anh mở thật to, tên tôi thoát ra từ miệng anh cũng khẽ khàng như tiếng thở. Tôi không hiểu sao tự nhiên anh lại có phản ứng như vậy, nhưng khi thấy anh đến gần, tôi theo phản xạ lùi dần ra sau. Một tay anh vòng qua người tôi, trong khi tay còn lại không ngừng vuốt ve má tôi. “Avery, em yêu...” Giọng anh hơi khàn đi, mang theo một chút màu sắc của tình dục. “Nếu anh không cho em được thứ em cần... nếu lúc đó anh vẫn chưa thể thoả mãn em... thì em chỉ cần nói với anh là được mà.”

Chapter 9.

Biết là Joe đã hiểu lầm ý mình, tôi lắp bắp giải thích, “Không, không — không phải như vậy — tôi không có ý này —“

“Anh sẽ đền bù cho em mà.” Ngón cái của anh vẫn tiếp tục vôn vê gò má tôi, còn môi anh thì bắt đầu chà xát môi tôi theo một vũ điệu gợi tình khiến tôi nặng nề thở dốc. “Hãy cho anh thêm một đêm nữa. Anh nhất định sẽ làm theo mọi điều em muốn.

Em có bất cứ yêu cầu gì, anh cũng sẽ thực hiện. Anh sẽ làm cho em thật sung sướng, ... ôi em yêu, thật sự là có rất nhiều cách. Chỉ cần em chịu lên giường với anh thôi, những chuyện còn lại, cứ để anh lo.”

Choáng váng...lần này tôi thật sự là choáng váng rồi. Tôi thì đang cố gắng giải thích, còn anh ấy thì lại bóp méo tất cả những câu nói của tôi. Khi tôi vừa mở miệng định giải thích lần nữa, Joe đã hôn tôi kịch liệt, miệng thì không ngừng hứa hẹn sẽ làm tôi sung sướng. Nhưng chuyện làm tôi xấu hổ nhất chính là, bản thân tôi lại cảm thấy anh ấy như vậy trông rất chi là kêu gọi. Dần dần tôi cũng chẳng còn muốn

191

phản kháng nữa. Môi anh vẫn không ngừng đói khát gặm nhấm, giống như muốn rút cạn tất cả sức chống cự còn sót lại của tôi vậy. Những cái đụng chạm của anh không những mang lại cảm giác thật tuyệt, mà còn giống như dưỡng khí, vô cùng quan trọng, nếu không có nó thì cơ thể tôi không thể nào hoạt động bình thường được.

Joe hung hăng nghiền ép hông tôi vào phần thân dưới của anh. Sự thô bạo khiến tôi run lên vì cơn đau đột ngột xen lẫn khoái cảm. Cả người tôi bắt đầu thả lỏng. Tôi nhớ lại cái cách mà chúng tôi đã quấn lấy nhau, cách anh lấp đầy tôi cho cả một đêm hoan lạc. Tôi có thể cảm nhận được sự nóng bỏng và cuồng nhiệt đang dần lấy đi những tia lý trí còn lại của mình. Tôi chỉ còn biết những gì mình muốn lúc này là được cùng anh đắm chìm trong sự thân mật thể xác, là được cùng anh làm tình ngay ở đây, ngay bây giờ.

Miệng tôi hé mở để đón nhận cái lưỡi điêu luyện và cảm nhận tiếng rên đầy nhục cảm của anh.

Điều tiếp theo mà tôi cảm nhận được là, tay của anh đã trượt xuống ngực tôi tự lúc nào.

Mơ hồ nhận ra tình huống đang dần vụt khỏi tầm kiểm soát, tôi vịn vịn, cố đẩy người trước mặt ra, 192

cho tới khi vòng tay anh nới lỏng một chút. Tôi thở hỗn hển, chật và chật vật thoát khỏi “chiếc gọng kiềm sắt”, chỉ để anh, một lần nữa, kéo tôi trở lại.

Khi tôi đưa tay lên ra hiệu cho anh ngừng lại, mới phát hiện... những ngón tay mình vẫn còn run rẩy dữ dội lắm.

“Chờ.... chờ đã...” tôi nói như muốn hết hơi, nhưng nhìn lại, Joe cũng không khá hơn tôi là bao.

Tôi vội vàng đi về phía chiếc ghế bành lớn ở trong phòng, rồi ngồi lên tay ghế, vì hai chân tôi sắp không chống đỡ nổi cơ thể nữa rồi. Tất cả mọi tế bào thần kinh của tôi đều đang kêu gào phản đối.

“Nếu không giữ khoảng cách một chút, tôi nghĩ chúng ta không thể nào bình tĩnh nói chuyện được.

Joe, làm ơn...cứ đứng yên đó và lắng nghe tôi nói, được chứ?”

Joe gật đầu tỏ ý chấp thuận lời đề nghị của tôi.

Anh trượt tay vào trong túi quần, rồi từ từ lùi lại.

“Tôi chỉ muốn làm rõ chuyện này,” tôi nói, cảm thấy mặt mình bắt đầu nóng lên, “Nói thật, từ hồi cha sinh mẹ đẻ tới giờ, tôi chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như đêm hôm đó. Ở trên giường, anh thật sự thật sự rất tuyệt, và tôi cũng chắc là anh đã được 193

nghe điều đó từ rất nhiều người phụ nữ rồi. Nhưng thứ tôi muốn, là một người đàn ông bình thường, một người có thể đem lại cho tôi cảm giác an toàn....

Đáng tiếc, anh không phải người đó.”

Joe đứng khựng lại, bối rối nhìn tôi.

Tôi liếm đôi môi khô khốc, ép mình phải nói tiếp.

“Anh hiểu không, nó giống như là.... hồi đó, lâu rồi, mẹ tôi muốn có một cái túi Chanel làm quà sinh nhật. Bà ấy thậm chí còn cắt ảnh chiếc túi đó trong tạp chí dán lên tủ lạnh, rồi không ngừng nói về nó.

Cuối cùng, khi cha dượng của tôi mua nó về, bà ấy lại bọc nó trong cái túi bảo vệ đi kèm, rồi cất lên đầu tủ, và chẳng bao giờ dùng tới. Vài năm sau, tôi mới hỏi bà, tại sao chẳng bao giờ thấy mẹ xách cái túi Chanel đó. Bà bảo, bởi vì nó quá đẹp để mang ra dùng mỗi ngày. Rất xa xỉ đúng không? Mua được cái túi rồi nhưng lại luôn sợ nó bị trầy xước, bị lạc mất.

Mặt khác, cái túi đó cũng chẳng ăn nhập gì với những bộ đồ bà hay mặc cả. Nó vốn không hợp với bà.” Tôi dừng lại một chút. “Anh có hiểu những gì tôi muốn nói không?”

Joe lắc đầu, gương mặt không giấu được vẻ khó chịu.

“Anh chính là cái túi Chanel của tôi,” tôi nói.

Hai đầu lông mày của anh càng nhíu chặt hơn.

“Avery, đừng có dùng mấy cái phép ẩn dụ đó nữa được không. Đặc biệt là đừng có liên tưởng tôi tới mấy món đồ treo trong cái tủ quần áo chết tiệt.”

“Được rồi, nhưng anh có hiểu tôi muốn —“

“Tôi muốn nghe lý do thật sự mà em không muốn đi chơi với tôi là gì. Hãy nói cái gì mà tôi hiểu được ấy. Ví dụ như là mùi trên người tôi khó ngửi quá, hay em nghĩ tôi là một thằng khốn chẳng hạn.”

Nhìn xuống cái ghế vải, tay tôi mân mê theo từng đường vân hoạ tiết trên đó. “Tôi thích mùi hương của anh,” tôi nói, “và anh cũng không phải thằng khốn gì hết. Nhưng... anh lại là một kẻ chơi bời.”

Tôi vừa dứt lời, cả hai lại rơi vào trầm mặc, cho tới khi tôi nghe anh ấy hoang mang trả lời.

“Tôi á hả?”

Tôi ngẩng đầu lên. Tôi không nghĩ anh ấy lại sốc với câu trả lời của tôi như vậy.

“Sao tự nhiên lại nghĩ tôi như vậy?” anh hỏi.

195

“Cái đó còn cần phải nghĩ sao? ! Tôi đây chính là một nhân chứng sống cho thấy tài tán gái của anh lợi hại như thế nào. Cuộc nói chuyện của chúng ta, điệu nhảy, rồi việc anh biết chính xác phải làm như thế nào mới khiến tôi thả lỏng bản thân. Đến khi chúng ta ở trên giường, cả bao cao su anh mà cũng có sẵn, để chắc chắn cuộc vui sẽ không bị gián đoạn.

Đừng tưởng tôi không thấy, nó ở ngay trên cái kệ đầu giường. Rõ ràng anh đã có chuẩn bị từ trước.”

Joe nhìn tôi như kiểu anh vừa bị xúc phạm nặng nề lắm, mặt của anh đã đỏ lựng tới tận mang tai rồi.

“Em giận vì anh có sẵn bao cao su hả? Nói vậy là em thích làm trần trụi?”

“KHÔNG! Chỉ là toàn bộ quá trình anh đều quá...

quá ư là thành thực. Quá trơn tru. Giống như một thói quen mà anh đã sớm làm tới hoàn hảo.”

Giọng anh bình thản nhưng khắc nghiệt. “Có kinh nghiệm và chơi bời là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Tôi không ngủ với phụ nữ, và xem nó như một chiến tích. Tôi cũng không có thói quen như vậy. Và dù tôi có để cái bóp lên cái bàn đầu giường, thì em cũng không thể biến tôi thành một gã Casanova khốn kiếp chứ.”

196

“Anh đã từng ngủ với rất nhiều phụ nữ,” tôi khẳng khái.

“Em làm sao để định nghĩa “rất nhiều” ? Có con số giới hạn nào ở đây mà tôi không được vượt qua không?”

Những lời anh nói như những mũi kim đâm vào da tôi tê rần, tôi hỏi, “Trước tuần trước, anh có bao giờ ngủ với người phụ nữ nào ngay từ lần đầu tiên gặp mặt hay không?”

“Có một lần. Lúc học đại học. Và việc đó là cả hai bên tình nguyện. Chuyện đó quan trọng sao?”

“Tôi đang cố nói cho anh hiểu là tình dục trong suy nghĩ của anh và tôi là khác nhau. Đó là tình một đêm đầu tiên của tôi, chưa kể anh còn là người đàn ông đầu tiên lên giường với tôi kể từ sau Brian. Anh và tôi thậm chí còn chưa hẹn hò một lần nào. Có thể anh không cảm thấy bản thân là một kẻ ăn chơi, nhưng nếu so với —“

“Brian nào?” anh nhìn tôi đầy cảnh giác.

Biết mình lỡ vạ miệng, tôi hối hận tới xanh ruột, nhưng vẫn trả lời, “Hôn phu của tôi. Tôi đã đính hôn, 197

nhưng chúng tôi chia tay rồi. Chuyện đó không quan trọng. Ý của tôi là...”

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

“Không quan trọng.” Người tôi căng cứng theo bản năng, khi thấy Joe đi về phía này.

“Khi nào?” anh ta nhất quyết không có đáp án thì không chịu buông tha cho tôi hay sao? !

“Một thời gian trước.” tôi đứng bật dậy, đi thụt lùi ra sau. “Joe, khoảng cách của anh...”

“Lần cuối cùng em ngủ với anh ta, hay bất kỳ người đàn ông nào khác là khi nào?” Hai cánh tay anh vươn tới giữ chặt, không cho tôi lùi tiếp nữa.

Kết quả là tôi bị kẹt giữa cái kệ sách và...anh.

“Buông tôi ra đi,” tôi yếu ớt phản kháng, cố né tránh ánh mắt như thiêu đốt của anh. “Làm ơn.”

Joe cố ý. “Một năm?” Dừng một chút. “Hai năm?”

Thấy tôi vẫn giữ thái độ im lặng, anh vuốt ve cánh tay tôi, hơi ấm của anh truyền đến, khiến lông tơ của tôi dựng hết cả lên. Giọng anh đột nhiên mềm mại đi rất nhiều. “Hơn hai năm sao?”

198

Tôi chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ và dễ bị tổn thương như lúc này. Quá khứ của tôi bị phơi bày càng nhiều, thì tôi càng ý thức được bản thân đã ngây thơ và ngu ngốc như thế nào. Bây giờ cả người tôi đều nóng ran lên vì tự ti và mặc cảm, nhưng đồng thời tôi cũng phải có một cái nhìn khác hơn về người đàn ông trước mặt này.

Tôi nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, trong đầu không ngừng gào thét muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt. “Chúng ta phải quay trở lại bữa tiệc thôi...”

Đột nhiên, Joe kéo tôi vào lòng. Tôi càng chống trả, anh càng ôm chặt hơn, khống chế tôi một cách dễ dàng. “Anh hiểu rồi,” sau một lúc, tôi nghe anh nói. Mặc dù tôi rất muốn hỏi anh hiểu cái gì, nhưng tôi chỉ có thể si ngốc đứng yên ở đó. Một phút, rồi lại một phút nữa trôi qua. Lúc tôi đang định phá vỡ sự im lặng này, anh lại ra hiệu cho tôi đừng nói gì hết, rồi tiếp tục ghì siết tôi vào lòng. Khi cảm nhận được nhịp thở đều đặn, cùng hơi ấm từ cơ thể anh, tôi thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Trong lòng tôi chợt dâng lên một cảm giác chua xót, vì tôi biết, đây sẽ là lần cuối cùng anh ôm tôi

như thế này. Một khi khoảnh khắc này qua đi, chúng tôi sẽ lại trở về cuộc sống thường nhật của mình.

Mọi ký ức về đêm đó sẽ bị quên lãng. Nhưng còn tôi, tôi vẫn sẽ nhớ mãi về cái ôm này, bởi vì nó đã mang lại cho tôi cảm giác tuyệt vời nhất, an toàn nhất, và ấm áp nhất mà tôi từng có.

“Chúng ta đã ngủ với nhau quá sớm,” cuối cùng anh nói. “Đó là lỗi của anh.”

“Không phải vậy —“

“Phải mà. Qua thái độ và cử chỉ của em, anh có thể đoán được em không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện này, nhưng em đã thử, và... Chúa ơi, nó tuyệt đến nỗi anh không thể khống chế nổi mình.

Anh không hề có ý định chơi bời với em qua đường.

Anh...”

“Đừng xin lỗi vì đã làm tình với tôi!”

“Bình tĩnh nào.” Joe vuốt nhẹ tóc tôi trấn an. “Anh không hề xin lỗi vì chuyện đêm đó. Những gì anh muốn nói là anh đã để chuyện nó xảy ra quá sớm, làm em chưa kịp thích ứng.” Anh cúi xuống, hôn lên vùng nhạy cảm quanh lỗ tai, làm tôi run rẩy. “Chúng ta đã đốt cháy giai đoạn,” anh thì

thầm. “Tất nhiên 200

nó không thành vấn đề với anh. Nhưng nếu anh biết nó sẽ làm em sợ, thì anh đã không để mọi thứ đi quá xa như vậy.”

“Nó không làm tôi sợ,” tôi khó chịu khi nghe anh nói về mình cứ như một trinh nữ đang hoảng loạn.

“Anh nghĩ là có đó.” Tay anh vòng ra sau cổ tôi, nhẹ nhàng xoa bóp phần cơ đang căng cứng. Khó khăn lắm tôi mới kiềm chế bản thân không rên lên vì thoải mái.

Tôi cố tập trung tất cả sự phẫn nộ của mình lại.

“Ý anh là sao, anh có thể đoán ra tôi không có tí kinh nghiệm nào? Tôi đã làm sai chỗ nào chứ? Tôi làm anh thấy thất vọng lắm đúng không? Tôi...”

“Ừ, đúng rồi đó,” Joe nói, “Anh đã thất vọng tới nỗi anh ra nhiều như chưa bao giờ được ra, nhiều tới nỗi cả đầu anh đều vầng vất. Anh đã thất vọng tới nỗi anh không thể ngừng theo đuổi em, muốn gặp lại em kể từ ngày hôm đó.” Tay anh đặt hai bên tôi, siết chặt mép kệ sách phía sau.

“Nhưng bây giờ nó kết thúc rồi.” tôi ép mình nói ra. “Tôi nghĩ chúng ta nên xem nó như — như một 201

giây phút bùng bột mà thôi—“ Lời nói của tôi dang dở đứt quãng, khi anh cúi xuống hôn lên cổ tôi.

“Làm sao mà kết thúc khi nó còn chưa từng được bắt đầu?” anh hỏi. “Anh sẽ nói cho em biết chuyện gì sẽ xảy ra nhé, Mắt Nâu. Từ giờ, em sẽ trả lời

điện thoại khi anh gọi. Em sẽ để anh đưa em ra ngoài chơi, rồi chúng ta sẽ nói về mọi thứ trên đời. Còn quá nhiều thứ mà ta chưa biết về nhau.” Anh hôn lên mạch máu đang đập từng bừng của tôi. “Chúng ta sẽ đi thật chậm, từng bước một. Anh sẽ tìm hiểu về em, và em cũng sẽ có cái nhìn khác hơn về anh. Đến lúc đó, chúng ta có tiếp tục nữa hay không sẽ do em quyết định.”

“Muộn rồi,” tôi cố gắng giữ cho mình thật bình tĩnh, nhưng giọng nói vẫn không kiềm được mà run run. “Ngủ với nhau ngay từ đầu đã phá huỷ tất cả những thứ sau đó mất rồi.”

“Nó không phá huỷ cái gì hết. Nó chỉ làm mọi chuyện phức tạp hơn một chút mà thôi.”

Nếu tôi đồng ý hẹn hò với anh, chẳng khác nào tôi đang mời gọi, hay nói đúng hơn là cầu xin người ta đến xé nát trái tim mình đi. “Joe, tôi không nghĩ...”

202

“Bây giờ mình đừng đưa ra quyết định nào hết, được không?” anh ngừng đầu lên. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Còn bây giờ...” Anh lùi lại một bước, rồi đưa tay ra. “Chúng ta ra ngoài ăn tối thôi. Anh muốn chứng minh cho em thấy anh có thể cư xử đúng mực khi ở gần em.” Miệng thì nói vậy, nhưng ánh nhìn nóng bỏng của anh thì chưa từng rời khỏi tôi.

“Nhưng anh thề, Avery Crosslin...em sẽ không làm mọi chuyện dễ dàng hơn cho anh tí nào đâu.”

Tiệc tối gồm sáu món, trong một không gian tràn ngập những giai điệu du dương của piano và violin.

Căn lều được trang trí với hai tông trắng đen, và hoa lan làm chủ đạo, thật hoàn hảo cho một buổi đấu giá nghệ thuật. Tôi ngồi cạnh Joe ở một bàn cho mười người, kế bên là Jack, Ella, và vài người bạn của họ.

Lúc này, Joe đã hoàn toàn thả lỏng, tay anh gác lên lưng ghế của tôi một cách tự nhiên, như thể tay anh vốn dĩ phải đặt ở đó vậy. Cả nhóm người tán gẫu rất sôi nổi, bầu không khí cũng nhẹ nhàng, thoải mái hẳn. Nhìn hai anh em nhà Travis đấu khẩu đến là vui vẻ, cũng đủ biết bình thường họ thân thiết như thế nào.

Joe đang kể về một chuyến đi gần đây, để chụp hình cho tạp chí Texas về chủ đề “Danh sách những việc nhất định phải làm trước khi chết”. Anh liệt kê những hoạt động, những nơi mà đã là một người con Texas chính cống thì không thể nào bỏ qua được, như nhảy đầm ở Billy Bob’s ở Fort Worth; ăn gà miếng cỡ bự chiên giòn, chan sốt tiêu kem nổi tiếng của một cửa hàng trên San Antonio; và đi thăm mộ của Buddy Holly ở Lubbock. Ella còn háng hái phản bác là cô chẳng thích bỏ sốt kem tiêu lên miếng gà của mình chút nào, làm Jack xấu hổ đến nỗi phải lấy hai tay che mặt. “Cô ấy thích ăn khô queo vậy á,” anh thú nhận, như thể đó là một vô cùng kinh khủng vậy.

“Khô queo đâu mà khô queo,” Ella phản đối, “Nó chiên mà. Nếu anh hỏi ý kiến em, thì một khối bột tét vuông tẩm bột chiên giòn rồi cho ngập trong sốt kem bích quy là cái món tồi tệ nhất trên—”

Jack nhẹ nhàng đặt ngón tay lên môi cô. “Không phải ở nơi công cộng, em yêu,” anh ấy cảnh cáo. Khi thấy cô toét miệng cười với mình, anh bỏ tay xuống và thay vào đó bằng một nụ hôn.

“Em đã thử món gà chiên đó cho bữa sáng,” Joe nói. “Ăn kèm với trứng rán.”

Jack tán thành. “Đó, cuối cùng cũng có người chịu nói tiếng Trái Đất rồi,” anh chọc Ella.

“Phải rồi, cuối cùng cũng có một nguy cơ bệnh tim chờ bộc phát thì có,” cô đáp trả, làm anh cười híp cả mắt.

Sau đó, khi Ella và tôi đi toilet chung, tôi cảm thán, “Cái bàn của bọn mình đúng hơi thừa testosterone nhỉ.”

Ella cười. “Đó là cách mà anh em họ được nuôi dạy. Anh cả, Gage, cũng giống y vậy đó. Nhưng em đừng có lo: mặc dù cơ bắp đầy mình, còn hay ăn to nói lớn, nhưng đàn ông nhà Travis lại cực kỳ sáng dạ.” Với nụ cười tinh ranh, cô thêm vào, “Đúng chuẩn Texas.”

“Vậy Jack có thường giúp chị làm việc nhà, thay tả cho con đồ không?”

“Ồ có chứ, chắc chắn rồi. Nhưng em biết đó, anh ấy cũng rất cố chấp với những “nguyên tắc đàn ông”

nhất định, như là mở cửa, kéo ghế, và những chuyện đại loại thế. À đúng rồi, vì giờ chị thấy Joe cực kỳ 205

thích em, nên chị sẽ cho em một lời khuyên nho nhỏ nhé. Khi cậu ấy dẫn em đi chơi ấy, em khỏi mắc công đòi chia tiền làm gì. Em mà làm vậy, biết đâu cậu ấy sẽ lấy dao bít tết mổ bụng tự sát luôn ấy chứ.”

“Em không biết bọn em có hẹn hò không nữa,”

tôi cẩn thận nói. “Nhưng tốt hơn hết là không.”

“Chị thì lại hy vọng là có. Cậu ấy là một chàng trai cực phẩm đó.”

Sau khi ra khỏi lều, chúng tôi đi dọc theo con đường hoa về phía căn nhà.

“Chị có nghĩ anh ấy là một tay ăn chơi không?” tôi hỏi. “Một người hay làm tổn thương trái tim của các cô gái?”

“Chị sẽ không nghĩ về cậu ấy theo góc độ đó đâu.” Dừng lại một chút, Ella nói thẳng, “em thấy đó, phụ nữ thích Joe, và Joe cũng thích họ, nên...chắc chắn là sẽ có một, hai người gì đó muốn cậu ấy cho họ nhiều hơn thứ cậu ấy nguyện ý cho. Em xem, có một sự thật là rất rất nhiều phụ nữ muốn hẹn hò với Joe, chỉ vì cái họ Travis của cậu ấy mà thôi.”

“Em không phải vì họ của anh ấy.”

206

“Chị biết, và chị nghĩ đó cũng là một trong những lý do mà Joe thích em.” Chúng tôi dừng lại cạnh một cái tượng thép ngoài trời, làm bằng những cái đĩa dày, cao gần bốn mét rưỡi. Ella thấp giọng.

“Nhà Travis rất chú trọng sự bình dân. Họ muốn trải nghiệm cuộc sống như bao nhiêu người khác.

Chuyện này, thú thật, gần như là không thể ở đẳng cấp như họ. Nhưng quan trọng nhất là, nhà Travis luôn mong muốn được mọi người đối xử như những người bình thường.”

“Ella... họ không phải những người bình thường.

Em không quan tâm họ ăn bao nhiêu miếng gà chiên, không phải bình thường chính là không phải.

Tiền tài, tên tuổi, vẻ ngoài.... không có gì ở họ là bình thường hết, bất kể họ có giả bộ thế nào đi chăng nữa.”

“Đó không phải là giả bộ,” Ella thâm trầm, “Hay là nói thế này đi... họ chỉ muốn kéo gần khoảng cách của bản thân với mọi người xung quanh mà thôi. Họ kiềm chế cái tôi và cố gắng sống thật với mình.” Cô ấy nhún vai cười. “Chị nghĩ họ xứng đáng nhận được sự tôn trọng, sau khi đã bỏ ra nhiều công sức như thế. Em thấy đúng không?”

Chapter 10.

Chín giờ sáng thứ Hai, Ryan Chase đến văn phòng tổ chức sự kiện Crosslin, với một quyết tâm sẽ không làm hoặc nói bất cứ thứ gì dư thừa. Mọi chuyện phải được “giải quyết” càng nhanh càng tốt, để anh ta còn tiếp tục với cuộc sống thường nhật của mình. Nhưng Ryan không hiểu, đám cưới vốn dĩ không nên là một “vấn đề”, mà phải là chuyện vui mới đúng. Đám cưới đúng nghĩa, nên là một sự kiện trọng đại gắn kết hai con người nguyện ý sẽ ở bên nhau đến trọn đời.

Nhưng lẫn lộn trong nghề cho tới giờ phút này, tôi đã học được một điều, không phải đám cưới nào cũng giống như trong chuyện cổ tích. Nên mục đích của trường hợp này là tìm cho ra một phương án khả thi, và phù hợp nhất với vị chú rể bất đắc dĩ này.

Tôi dẫn Ryan vào trong, giới thiệu anh với Sofia, người duy nhất sẽ góp mặt trong suốt buổi thảo luận này. Vì tôi đã dặn tất cả mọi người, bao gồm cả Steven, là tới trưa hẵng đến. Khi chúng tôi dẫn Ryan đi tham quan xung quanh, trông anh ta khá là ngạc

208

nhien với những phát hiện trong văn phòng. Anh ngắm nghía phần cách tân của chúng tôi, và cả phần còn sót lại của nhà máy cũ. “Tôi thích chỗ này,” anh ta nói. “Tôi cứ tưởng văn phòng của các cô phải toàn màu hồng cơ.”

Sofia và tôi cười phá lên.

“Chúng tôi còn phải sống ở đây đây,” tôi nói, “nên phải bài trí sao cho thật thoải mái, không thể quá xoe xua được. Với thỉnh thoảng, chúng tôi cũng nhận làm những sự kiện khác nữa, chứ không riêng gì đám cưới.”

“Các cô giữ lại những yếu tố công nghiệp như này cũng rất hay.” Ryan nhìn lên mấy cái ống nước lộ ra trần trụi trên trần nhà. “Tôi đã làm rất nhiều dự án trùng tu. Toà án cũ, nhà hát, và bảo tàng. Tôi thích những toà nhà có nét đặc trưng riêng.”

Chúng tôi ngồi xuống chiếc ghế sofa màu xanh, trước mặt là màn hình đang trình chiếu ảnh của những đám cưới trước đây chúng tôi nhận.

“Ryan,”

tôi chọn từ, “Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về trường hợp của anh. Mỗi đám cưới đều mang theo một áp lực nhất định. Nhưng nếu anh thêm vào đó cả áp lực của 209

việc Bethany mang thai, rồi những dự định của Hollis về đám cưới, thì nó sẽ biến thành....”

“Ác mộng sao?” anh ta gợi ý.

“Tôi định nói là ‘một thách thức’”, tôi nói gượng gạo. “Anh có bao giờ nghĩ đến việc bỏ trốn cùng Bethany chưa? Bởi vì chúng tôi có thể sắp xếp cho anh một tiết mục đơn giản thôi, nhưng sẽ cực kỳ lãng mạn, và tôi nghĩ như vậy sẽ dễ dàng hơn cho anh.”

Sofia giật mình nhìn tôi. Tôi biết con bé nghĩ gì, quả thật là tôi đang ném đi một cơ hội trời cho để xoay chuyển công việc kinh doanh của văn phòng. Nhưng tôi phải nói ra điều này, bằng không sau này, lương tâm của tôi sẽ cắn rứt không yên.

Ryan lắc đầu. “Bethany sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Cô ấy nói với tôi, cả đời cô ấy luôn mơ ước về một đám cưới thế kỷ.” Nhưng anh ta đã thả lỏng đi một chút, đôi mắt xanh kia cũng ấm áp lên vài độ.

“Nhưng thật tốt khi cô đưa ra đề nghị như vậy. Cám ơn đã suy nghĩ cho cảm nhận của tôi.” Anh ta nói ra những điều này, nhưng không có dấu hiệu nào của việc thương hại cho bản thân cả, chỉ là tình bạn nảy sinh đơn thuần mà thôi.

“Cảm xúc của anh rất quan trọng,” tôi nói. “Ý kiến của anh cũng vậy. Tôi muốn biết anh muốn tham dự bao nhiêu vào quá trình chuẩn bị cho đám cưới. Một số người thích tham gia vào từng quyết định một, nhưng cũng có —“

“Không phải tôi,” anh ta lãnh đạm. “Tôi sẽ giao những chuyện đó cho Bethany và Hollis làm. Dù sao tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác. Tôi chỉ không muốn là đám cưới này sẽ biến thành....” anh ta dừng lại, cố nghĩ xem nên dùng từ nào thì thích hợp.

“Una paletada hortera,” Sofia giúp một tay. Thấy ánh mắt khó hiểu của chúng tôi, con bé giải thích, “Cách nói đó không có trong tiếng Anh.... nhưng đại khái, nó có nghĩa là ‘cả một xéng đầy những thứ kinh khủng.’” Ryan cười rộ lên, mắt anh tràn ngập ý cười và sự ấm áp. “Đó chính xác là những gì tôi muốn nói.”

“Vậy, được rồi,” tôi nói. “Trong khâu chuẩn bị, nếu có quyết định gì, tôi nhất định sẽ cập nhật cho anh ngay lập tức. Nếu anh không thích, tôi sẽ giúp anh bác bỏ chúng. Có một số thứ chúng ta sẽ phải thoả hiệp, nhưng tổng thể thì, đám cưới này chắc 211

chắc sẽ trang trọng và tinh tế. Và tôi cam đoan sẽ không biến nó thành ‘buổi trình diễn của Hollis Warner’.”

“Cám ơn cô,” Ryan cảm động nói, rồi liếc nhìn đồng hồ. “Nếu không còn gì nữa —“

“Chờ một chút, còn việc cầu hôn thì sao?” tôi hỏi.

Lông mày anh ta khẽ chau lại. “Chắc khoảng tuần sau tôi sẽ cầu hôn Bethany.”

“Được rồi, vậy anh có biết mình sẽ làm thế nào chưa?”

“Tôi sẽ đi lấy nhẫn rồi mang cô ấy ra ngoài ăn tối.” Chân mày anh nhíu chặt hơn khi nhìn thấy biểu hiện của tôi. “Có vấn đề gì sao?”

“Không có gì. Chỉ là anh có thể cầu hôn theo một cách sáng tạo hơn nhiều. Chúng ta có thể nghĩ ra ý tưởng nào đó vừa dễ thương, vừa tương đối đơn giản.”

“Tôi không giỏi trong mấy cái khoản dễ thương đâu,” Ryan nói.

“Dẫn cô ấy đi Padre Island đi,” Sofia gợi ý. “Ở lại một đêm trong một biệt thự hướng biển. Sáng hôm 212 sau, hai người có thể cùng nhau đi dạo trên bãi biển...”

“Rồi anh sẽ giả vờ tìm thấy tin nhắn trong một cái chai,” tôi đột nhiên nảy ra ý tưởng.

“Không không,” Sofia cắt ngang, “không phải trong cái chai... mà là trong một lâu đài cát. Chúng ta sẽ thuê vài người thợ chuyên nghiệp xây giúp — “Lâu đài có thể dựa vào bản vẽ của Ryan mà làm,” tôi nói. “Anh ấy là một kiến trúc sư — nên anh ấy có thể thiết kế một lâu đài cát thật đặc biệt cho Bethany.”

“Hoàn hảo,” Sofia kêu lên, rồi đập tay với tôi.

Nãy giờ Ryan cứ quay qua quay lại xem tôi và Sofia huyên thuyên không ngừng, giống như đang xem một trận đấu tennis vậy.

“Sau đó anh sẽ quỳ một chân xuống rồi cầu hôn,” tôi tiếp tục, “và —“

“Còn phải quỳ một chân nữa à?” Ryan hỏi.

“Cũng không hẳn là ‘phải’, chỉ là truyền thống thôi.”

213

Ryan vuốt cằm, nhìn bộ dạng thì rõ ràng là không thích ý tưởng đó chút nào.

“Trước đây, đàn ông thường hay quỳ khi anh ta được phong tước đó nha,” Sofia chỉ ra.

“Bị chém đầu cũng phải quỳ mà,” Ryan u ám nói.

“Quỳ xuống trông sẽ đẹp hơn trong những bức ảnh,” tôi nói.

“Những bức ảnh?” Chân mày của Ryan nâng lên tận trán. “Cô muốn tôi cầu hôn trước mặt cả đồng thợ chụp hình ấy hả?”

“Chỉ một thợ chụp hình mà thôi,” tôi vội nói.

“Anh sẽ không cảm nhận được sự tồn tại của anh ta đâu. Chúng tôi sẽ cải trang cho anh ta.”

“Chúng tôi sẽ cho anh ta trốn trong cồn cát,”

Sofia thêm vào.

Ryan cau mày, cào cào tay vào mớ tóc nâu ngắn ngủn, do ánh sáng chiếu vào mà biến thành màu đỏ đỏ.

Tôi nhìn Sofia. “Thôi bỏ đi. Có camera trong buổi cầu hôn quả là có hơi giống ‘một xéng đầy những thứ kinh khủng’.”

214

Ryan cúi thấp đầu, nhưng vẫn kịp để tôi thấy được nụ cười miễn cưỡng trên khoé môi anh ta.

“Chết tiệt,” tôi nghe anh ta lẩm bẩm.

“Cái gì cơ?”

“Đề cử cô làm người lên kế hoạch cho đám cưới này chính là việc tốt đầu tiên mà Hollis đã làm cho tôi. Nó cũng có nghĩa là tôi phải cảm ơn bà ta rồi.”

Tối hôm đó “Em bắt máy rồi!” Joe ngạc nhiên.

Tôi cười, dựa ra sau gối. “Thì anh kêu em phải bắt máy khi anh gọi còn gì.”

“Em đang ở đâu ấy?”

“Trên giường.”

“Anh có nên gọi lại vào khi khác không?”

“Không cần đâu, em vẫn chưa ngủ. Đây chỉ là thói quen mà thôi, sau khi hoàn tất mọi việc trong ngày, em sẽ ngồi trên giường đọc sách.”

“Em thích đọc sách gì?”

215

Tôi liếc nhìn đồng tiểu thuyết đầy màu sắc trên tủ cạnh giường, rồi hài hước trả lời, “Những câu chuyện tình yêu. Dạng kết thúc có hậu ấy.”

“Em không thấy chán vì luôn biết trước kết thúc sao?”

“Không, thực tế thì nó mới chính là phần tuyệt nhất của truyện đó. ‘Hạnh phúc mãi mãi về sau’ là thứ rất khó kiếm được trong cuộc sống hiện thực, kể cả trong ngành này cũng vậy. Nhưng ít nhất, em có thể tìm thấy nó trong một quyển sách.”

“Trong thực tế, anh đã được chứng kiến rất nhiều cuộc hôn nhân mỹ mãn.”

“Nhưng họ cũng đâu có mãi mãi mỹ mãn được.”

Mỗi cuộc hôn nhân đều bắt đầu bằng một kết thúc có hậu, nhưng rồi sau đó, nó chỉ còn là một cuộc hôn nhân mà thôi, không hơn không kém.”

“Sao một người không tin vào ‘hạnh phúc mãi mãi về sau’ lại trở thành chuyên gia tổ chức đám cưới thế này?”

Kế đó, tôi kể cho anh nghe về công việc đầu tiên của mình sau khi tốt nghiệp ngành thiết kế thời trang, kể về lúc tôi còn làm người học việc cho một 216

nhà thiết kế ở New York trong ngành thời trang váy cưới: tôi phải làm rất nhiều công việc khác nhau, như quản lý phòng thử đồ, học phân tích những bản báo cáo bán hàng, và củng cố quan hệ với khách nữa.

Tôi đã có những mẫu thiết kế của chính mình, còn nhận được giải nhà thiết kế mới. Nhưng khi tôi thử mở thương hiệu riêng, thì nó lại chẳng khởi sắc. Không ai có hứng thú tài trợ cho tôi cả.

“Hồi lúc đó em sốc lắm,” tôi nói với Joe. “Bộ sưu tập mà em thiết kế đẹp ơi là đẹp. Danh tiếng và những mối quan hệ mà em tích lũy được cũng khá tốt. Em thực sự không biết mình đã làm sai chỗ nào.

Nên em gọi cho Jasmine, cô ấy nói —“

“Jasmine là ai?”

“À, quên mất. Jasmine là một bạn rất thân của em ở New York, và cũng là thầy của em. Cô ấy là giám đốc bộ phận thời trang cho tạp chí Glimmer.

Jazz biết mọi thứ về thời trang, và dường như cô ấy luôn dự đoán được một nào sẽ nổi bạo, cái nào sẽ không bao giờ ngóc đầu lên nổi...” tôi dừng lại.

“Ờ, em nói mấy chuyện này có phải rất chán không?”

“Không hề. Em mau kể tiếp đi, cô ấy nói thế nào?”

217

“Jasmine nói là chẳng có gì sai với bộ sưu tập của em hết. Em thiết kế rất tuyệt. Mọi thứ đều rất hoàn hảo.”

“Vậy vấn đề nằm ở đâu?”

“Thì đó chính là vấn đề đó. Bởi vì em đã không dám mạo hiểm. Em đã không dám vượt qua những rào cản của bản thân. Thứ những bản cần là một điểm nhấn khác biệt và độc đáo..... nhưng không có.

Nhưng cô ấy nói em là một nữ doanh nhân tuyệt vời.

Đại khái là em khá là ‘có thiên phú’ trong các khoản kết nối mạng lưới và quảng cáo, và cô ấy nói là chưa từng gặp ai giống vậy. Dù biết là cô đang khen em đó, cơ mà em chẳng thích chút nào, vì em chỉ muốn là trở thành một thiên tài sáng tạo thôi à. Nhưng cuối cùng em cũng phải thừa nhận là kinh doanh hợp với em hơn công việc thiết kế nhiều.”

“Cái đó cũng đâu có gì là sai trái.”

“Giờ em mới hiểu được điều đó. Chứ lúc trước ấy, phải từ bỏ thứ mà mình nỗ lực rất nhiều mới đạt được là một việc vô cùng khó khăn. Không lâu sau thì ba em bị đột quỵ. Nên em bay xuống thăm ông, 218 và gặp được Sofia ở bệnh viện, rồi cuộc đời cũng em bắt đầu thay đổi từ đó.”

“Còn việc đính hôn không thành thì sao?” Joe làm tôi ngạc nhiên khi anh đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Chuyện đó xảy ra khi nào?”

Câu hỏi của anh làm tôi căng thẳng, và khó chịu.

“Em ghét nói về chuyện này.”

“Vậy thì chúng ta không nói nữa.” Sự dịu dàng trong giọng nói của anh đã xoa dịu được lồng ngực đang thít chặt của tôi. Tôi ngả sâu hơn vào trong gối. “Em có nhớ New York không?” anh hỏi.

“Thỉnh thoảng.” tôi dừng lại một chút, rồi rầu rĩ nói, “Thật ra thì nhiều lắm. Nhưng có những ngày em không còn nghĩ về nó nhiều như trước nữa.”

“Em nhớ nhất là điều gì?”

“Chắc là bạn của em. Và còn... em cũng không biết nói sao nữa, nhưng mà.... New York là nơi duy nhất mà em có thể trở thành người mà em mong muốn. Nó thúc đẩy em, và làm em thấy mình to lớn hơn. Chúa ơi, đúng là một thành phố tươi đẹp. Em vẫn còn mơ mình có thể trở lại một ngày nào đó.”

“Vậy sao lúc đầu em lại rời đi?”

“Em... ờ thì... kiểu như là... sau khi buổi lễ đính hôn tan vỡ, rồi ba mất, thì em... không còn là chính mình nữa. Em cần thay đổi không khí một chút. Và lại, dù gì em và Sofia cũng mới vừa nhận lại nhau, em cũng muốn được ở gần con bé nhiều hơn. Và thực tế đã chứng minh quyết định của em là đúng.

Nhưng một ngày nào đó, khi Sofia sẵn sàng tiếp nhận mọi việc, em sẽ trở về New York và cho mình một cơ hội nữa.”

“Anh nghĩ dù sống ở đâu, thì em vẫn sẽ làm tốt thôi. Nhưng từ giờ cho tới lúc đó thì em vẫn có thể bay tới bay lui để thăm bạn bè của mình mà, đúng không?”

“Ừ, nhưng ba năm qua em thật sự là quá bận rộn. Mà chắc sẽ sớm thôi. Em rất muốn gặp lại họ.

Em muốn đi xem vài ba vở kịch, đến những nhà hàng yêu thích, hay tìm một phiên chợ có bán khăn choàng với giá năm đô, rồi ăn một miếng pizza thật ngon, còn có một quầy rượu ở tầng thượng trên phố Fifth, từ đó anh sẽ có cái nhìn đẹp nhất về Toà nhà Empire State...”

“Anh biết chỗ em nói rồi.”

“Thiệt hả?”

“Ừ. Chỗ đó có một khu vườn.”

“Đúng đó, đúng đó! Không ngờ anh cũng biết nó.”

Joe thích thú. “Có thể nhìn không giống, nhưng ngoài bang Texas, anh đã đi rất nhiều nơi rồi.”

Anh ấy kể với tôi về mấy chuyến đi của anh tới New York. Chúng tôi kể chuyện cho nhau nghe về những nơi mà chúng tôi đã đi qua, những nơi mà chúng tôi muốn trở lại lần nữa, và cả những nơi dù có chết cũng không bao giờ quay lại. Không ngờ cả hai đều có chung một cảm nhận: đi du lịch một mình quả thật rất tự do, nhưng cũng rất cô đơn.

Mãi đến khi vô tình lướt qua đồng hồ, tôi mới giật mình, không ngờ bất tri bất giác cuộc đối thoại đã kéo dài hơn hai tiếng rồi. Cả hai đều thống nhất là hôm nay nói tới đây thôi. Nhưng thật lòng tôi không muốn cúp máy chút nào, tôi còn rất nhiều chuyện muốn nói.

“Nói chuyện phiếm với anh thật sự rất vui,” tôi nói, cảm thấy thật ấm áp và có chút hơi lâng lâng.

“Chúng ta lại có thể tiếp tục như hôm nay nữa 221 không?” Một khoảng im lặng sau đó, tôi lấy tay che mắt lại, ước gì có thể rút lại những gì vừa nói.

Tôi có thể cảm nhận được Joe đang cười ở đầu dây bên kia. “VẬY anh sẽ còn gọi nữa,” anh nói, “miễn là em còn tiếp tục nghe máy.”

Chapter 11.

Tính luôn cả cái hôm Joe lái xe về nhà từ buổi chụp hình ở Brownwood nữa, thì đã một tuần trôi qua rồi. Tối nào Joe và tôi cũng nói chuyện với nhau cả. Bữa đó, anh phải ấy chụp ảnh cho một nghị viên trẻ vừa trúng tuyển vào nghị viện trong đợt bầu cử bổ sung. Gã này là một đối tượng vô cùng khó nhằn, vừa thích kiểm soát, vừa kì cục, lúc nào cũng thích tạo dáng như một chính trị gia, nhìn không khác gì một con gà trống đang ưỡn ngực. Mặc kệ Joe có cố gắng bắt lấy những khoảnh khắc thư giãn của anh ta như thế nào cũng chẳng ăn thua. Chưa hết đâu, tên này còn là một gã ba hoa, lúc nào cũng thích lấy tên tuổi ra đề người, mà cái “đức tính” ấy là không thể chấp nhận được đối với một người họ Travis.

Trong suốt chặng đường dài về Houston, Joe đã kể cho tôi nghe về buổi chụp hình, còn tôi thì kể với anh về kế hoạch tổ chức buổi tiệc sắp sinh cho Haven. Nó sẽ diễn ra ở dinh thự River Oaks của nhà Travis, nơi mà đã lâu không còn ai đến, kể từ khi Churchill qua đời. Chủ yếu là vì không ai biết phải

223

làm gì với nó cả. Không một thành viên nào trong gia đình muốn bán nó đi — vì đó là nơi mà họ đã trưởng thành — nhưng đồng thời, cũng không ai trong số họ muốn ở lại đó hết. Nó quá lớn, quá gợi nhớ đến ba mẹ họ, mà cả hai đều đã không còn ở đây nữa. Nhưng không thể phủ nhận một điều, dinh thự này là một nơi cực kỳ lý tưởng cho tiệc tùng, với hồ bơi và sân vườn rộng những 12 ngàn mấy mét vuông.

“Hôm nay đến biệt thự ở River Oaks,” tôi nói.

“Ella đã làm hướng dẫn viên cho em đó.”

“Em thấy nơi đó thế nào?”

“Rất ấn tượng.” Một ngôi nhà đá khổng lồ được thiết kế như một toà lâu đài vậy, bao quanh là những hàng rào cỏ, xanh mơn mớn, được cắt tỉa đều nhau tằm tắp, và những bồn hoa được sắp xếp, đan xen cực kỳ hài hoà, và tinh tế. Sau khi nhìn thấy những bờ tường theo lối kiến trúc cổ bị thấm

nước và những ô cửa sổ bị rèm treo che kín mít, thì tôi và Ella đều có chung một ý nghĩ là nơi này cần được “trung tu” lại như hồi thập niên 80.

“Ella kể với em là Jack đã hỏi chị ấy có muốn chuyển đó vào ở không,” tôi tiếp tục, “vì họ có tới 224

hai đứa con, nên căn hộ hiện tại có hơi ngột ngạt một chút.”

“Vậy chị ấy trả lời sao?”

“Cô ấy nói là căn nhà đó quá to so với một nhà bốn người bọn họ. Anh biết Jack trả lời sao không?”

Anh ấy nói, vậy thì cứ dọn vào trước, rồi sinh thêm mấy đứa nữa là được chứ gì.”

Joe cười phá lên. “Chúc anh ấy may mắn. Anh cứ tưởng là Jack sẽ không bao giờ đề nghị Ella dọn về, cho dù sau này họ sinh thêm bao nhiêu đứa con đi nữa. Ngôi nhà đó không hợp với tính cách của hai người họ chút nào.”

“Còn Gage and Liberty thì sao?”

“Họ đã tự xây một căn nhà ở Tanglewood. Còn Haven và Hardy thì anh nghĩ cũng chẳng tha thiết sống ở River Oaks nhiều hơn anh bao.”

“Cha anh không muốn ai trong các anh ở lại để giữ nhà hay sao?”

“Ông ấy chưa từng đề cập đến.” Dừng một chút.

“Nhưng anh biết ông từng rất tự hào về nơi đó. Nó 225 như một thước đo những thành tựu mà ông ấy đã đạt được trong đời vậy.” Lúc trước, Joe có kể cho tôi nghe về ba anh, một người đàn ông mạnh mẽ khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng. Tuổi thơ khổ cực đã tôi luyện Churchill và đưa ông đến với thành công. Nhưng sự giận dữ vẫn chưa bao giờ thật sự rời bỏ tâm hồn ông. Người vợ đầu của ông, Joanna đã qua đời sau khi hạ sinh đứa con trai của họ, Gage. Vài năm sau, Churchill tái hôn với Ava Chase, một người phụ nữ thanh lịch, quyến rũ, và những hoài bão mà bà ấp ủ cũng chẳng thua kém gì ông. Bà không chỉ xoa dịu tâm hồn ông, mà còn dạy ông biết được thế nào là sự tinh tế và khéo léo trong giao thiệp. Sau đó, bà sinh cho ông hai người con trai, là Jack và Joe, cùng một cô con gái tóc nâu bé nhỏ đáng yêu, Haven.

Churchill vẫn luôn khẳng định phải dạy cho con trai họ biết sống có trách nhiệm, và phải luôn ý thức về nghĩa vụ và bổn phận của mình, để trở thành những người đàn ông thực thụ. Giống như ông. Ông ấy luôn là một người theo chủ nghĩa “tuyệt đối” :

hoặc tốt hoặc xấu, hoặc đúng hoặc sai, còn những thứ “ở giữa” thì thôi, đừng bao giờ nhắc tới. Sau khi 226

chứng kiến con cái của bạn bè trong giới trở nên hư hỏng và yếu đuối, Churchill quyết tâm sẽ không bao giờ để cho con cái mình có cái quyền đó. Con trai của ông nhất định phải luôn đạt thành tích xuất sắc ở trường, đặc biệt là môn toán. Cái môn mà Gage làm chuyên gia luôn rồi, còn Jack thì cũng rất thành thực, chỉ có Joe, kể cả trong những ngày phong độ nhất, anh cũng chưa từng vượt qua ngưỡng “vừa đủ xài”. Tài năng của Joe lại thiên về mấy môn như đọc viết cơ. Nhưng với Churchill mà nói, mấy môn đó thật ẻo lả, đặc biệt là khi Ava cũng thích chúng.

Nhưng mọi việc dần tồi tệ hơn, khi cậu út này tỏ ra chẳng có chút hứng thú nào với những khoản đầu tư vào doanh nghiệp tư nhân, và việc kinh doanh tư vấn quản lý tài chính của ông cả. Nó đã góp phần đẩy cơn giận của ông lên đến đỉnh điểm. Khi Joe được mười tám, Churchill muốn đưa anh vào hội đồng ban quản trị trong một công ty mà ông đang nắm cổ phần, như cách ông đã làm với Gage và Jack.

Ông đã luôn nung nấu một tham vọng là đưa cả ba đứa con trai vào trong hội đồng ban quản trị. Nhưng Joe đã từ chối một cách thẳng thừng. Thậm chí, anh còn không thèm cân nhắc đến việc chấp nhận một vị trí trên danh nghĩa. Và thế là một bầu không khí u ám bao trùm lấy họ, dày đặc đến nỗi đứng xa cả dặm cũng có thể thấy được. Ava đã qua đời vì căn bệnh ung thư hai năm trước đó, nên chẳng còn ai đứng ra làm trung gian để hoà giải hay khuyên can nữa. Mối quan hệ giữa Joe và ba anh vẫn luôn ở trong tình trạng “đóng băng” trong hai năm sau đó, cho đến sau vụ tai nạn thuyền thì “thế trận” này mới bị phá bỏ.

“Anh phải nhanh chóng học cách kiên nhẫn,” Joe kể. “Em biết đấy, phổi anh bị thủng một lỗ. Nên làm sao mà anh cãi lại ông ấy được. Chỉ mỗi việc nói chuyện bình thường thôi cũng làm anh thở như chó rồi.”

“Rồi làm sao hai người làm lành với nhau được?”

“Bọn anh đi chơi gôn với nhau. Anh thì ghét gôn cực kỳ. Cái đó đúng nghĩa môn là thể thao của mấy ông già luôn ấy. Nhưng ba thì cứ nằng nạc lôi anh theo cho bằng được. Ông ấy đã dạy anh cách vung gậy. Sau đó, bọn anh đã đi thêm mấy lần nữa.” Nói tới đây, môi anh rộ lên một nụ cười còn rực rỡ

hơn ánh mặt trời. “Ông ấy thì già quá rồi, còn anh thì chỉ 228 được cái sức trâu, nên cuối cùng là cả hai nghỉ ghi điểm luôn.”

“Nhưng ít nhất, anh cũng đã có khoảng thời gian vui vẻ mà, đúng không?”

“Ừ, cả ba và anh đều đã có một khoảng thời gian tuyệt vời. Kể từ đó, thì mọi chuyện đã ổn trở lại.”

“Nhưng.... nó sẽ không thật sự ổn nếu hai người không giải quyết dứt điểm vấn đề...”

“Đó là một trong những điểm tốt khi làm đàn ông đấy. Đôi khi bọn anh giải quyết một vấn đề bằng cách xếp nó vào loại tào lao rác rưởi, rồi vứt luôn ra sau đầu.”

“Cái đó mà là giải quyết gì,” tôi phản đối.

“Sao không? ! Thì giống như cách chữa trị trong thời nội chiến ấy: Chặt phăng cái tay hay cái chân bị thương đi, rồi tiếp tục tiến về phía trước.” Joe dừng lại. “Mà thường thì với phụ nữ, em không thể làm vậy được.”

“Anh nói đúng,” tôi khô khan đồng ý. “Bọn em thích giải quyết vấn đề bằng cách đối mặt với nó, rồi mỗi người lùi một bước để đạt đến thống nhất chung.”

“Ày, anh thấy đánh gôn dễ hơn nhiều.”

Chưa tới một tuần, ê-kíp của tôi đã dựng xong con đường chủ đề cho bữa tiệc của Haven Travis.

Tank đã nhờ đội ngũ ở rạp phim địa phương giúp cậu ấy dựng và sơn khu tráng miệng cho hợp với khu trò chơi điện tử. Steven thì thuê một nhà thiết kế vườn và công viên để dựng một sân gôn mini trong khuôn viên biệt thự. Còn Sofia và tôi đi gặp mấy người bên cung cấp thực phẩm. Cả hai đều rất ưng ý thực đơn cho bữa tiệc, với các món chủ đạo gồm burger hảo hạng, bánh mì tôm nướng kiểu Thổ Nhĩ Kỳ, và gói cuốn tôm hùm.

Dự báo thời tiết nói hôm nay, nhiệt độ sẽ vào khoảng 32 độ, và rất ẩm ướt. Đội tổ chức sự kiện đã có mặt ở dinh thự nhà Travis từ lúc 10 giờ sáng. Sau khi giúp những người đại diện của công ty lều trại dựng cột cho hai bên cổng nhà nghỉ nhỏ cạnh hồ bơi, Steven trở vô bếp, nơi chúng tôi đang hí hục mở mấy cái hộp đồ trang trí ra.

“Tank,” anh ta nói, “Tôi cần cậu và người của cậu ráp đường giả cho khu trò chơi, sau đó —” Steven đột nhiên im bật, khi anh ta trông thấy Sofia.

Ánh 230

mắt anh ta đảo qua đôi chân thon dài của con bé.

“Em ăn mặc cái kiểu gì đấy hả?” anh ta hỏi, như thể con bé đang cởi truồng không bằng.

Sofia khó hiểu nhìn anh ta, trong tay con bé còn đang cầm một con sao biển trắng to tướng. “Kiểu gì là kiểu gì?”

“Thì là cái kiểu đồ em đang mặc chứ còn kiểu gì nữa.” Steven la con bé xong thì quay sang tôi. “Em để cô ấy mặc vậy mà coi được hả?”

Mặt tôi đực ra. Sofia mặc như mấy cô người mẫu cho tạp chí ở thập niên 40, với quần soọc chấm bi trắng đỏ với áo yếm đồng bộ. Bộ đồ tôn lên đường cong của con bé, nhưng cũng đâu có quá lộ liễu đâu.

Tôi thật không hiểu sao Steven lại phản ứng thái quá lên thế.

“Có sao đâu, em thấy bình thường mà.” tôi nói.

“Nó ngắn quá.”

“Ngoài kia đang là 32 độ C đó, vì Chúa” Sofia gắt lên, “tôi còn phải làm việc cả ngày nữa. Không thì anh muốn tôi mặc như nào? Như Avery hả?”
Ờ hay, cái con nhỏ này!

231

Sáng nay trước khi thay đồ, tôi đã cân nhắc có nên mặc đồng đồ mới mua không, vì hầu hết những bộ mới máng trong tủ tôi đều chưa đụng qua.

Nhưng bạn biết đấy, thói quen cũ rất khó bỏ. Tôi vẫn thấy áo bông trắng suông dài thoải mái hơn mặc mấy bộ tơ tằm màu mè kia. Nó rộng rãi, cộc tay, mặc với quần thun rộng ống túm. Dù tên cái quần đó khá hoa mỹ: “quần thơ”, nhưng thực tế là nó chả tôn lên đường nét của bạn tí nào. Mà ai quan tâm chứ, mặc thoải mái là được rồi, quan trọng nhất, là tôi cảm thấy an toàn khi mặc chúng.

Steven nhìn Sofia như thể muốn ăn tươi nuốt sống con bé đến nơi vậy. “Tất nhiên là không. Nhưng vậy cũng còn đỡ hơn ăn mặc như mấy cô vũ công ở câu lạc bộ thoát y!”

“Steven, anh đủ rồi đó!” giọng tôi danh lại.

“Tôi sẽ sa thải anh vì tội quấy rối tình dục!” Sofia hét lên.

“Em không thể sa thải tôi,” Steven nói. “Chỉ có Avery mới có cái quyền đó.”

“Không cần chị ấy phải ra tay, tôi sẽ giết anh trước!” Con bé nhào về trước, vung con dao biếm trong tay lên.

“Sofia,” tôi hét lên, ghì chặt con bé từ phía sau.

“Bình tĩnh một chút! Bỏ nó xuống đi. Lạy chúa, cả hai người mất trí hết rồi đúng không?”

“Đúng là có người mất trí rồi,” tôi nghe Steven nói. “Trừ phi kế hoạch chính của hôm nay đổi thành, để Sofia đi câu dẫn đám tử phú và tài phiệt.”

Bùm! Một tiếng vang nổ oanh trong đầu tôi. Vậy là đủ lắm rồi. KHÔNG MỘT AI được quyền sỉ nhục em gái tôi như vậy. “Tank,” tôi u ám nói, “lôi anh ta ra ngoài, rồi quăng xuống hồ đi. Anh ta cần được tỉnh táo lại.”

“Chị nói thật hả?” Tank hỏi.

“Ừ, quăng tên khốn này xuống hồ cho tôi!”

“Không phải hồ bơi!” Steven cố lên tiếng phản kháng, nhưng giọng phát ra nhỏ xíu, bởi vì Tank đã sớm ra đòn khoá cổ anh ta rồi. “Tôi đang mặc đồ vải lanh đó, mẹ kiếp!”

Một trong những ưu điểm mà tôi thích nhất ở Tank là cậu ta không bao giờ do dự trước những nhiệm vụ tôi giao cho. Mặc cho Steven có kháng cự, hay chửi bới gì, thì cậu chàng vẫn thủy chung lôi Steven ra khỏi bếp cho bằng được.

“Chị sẽ thả em ra,” tôi nói với Sofia đang ra sức giãy giụa, “nhưng em phải hứa với chị là sẽ không theo họ ra ngoài.”

“Nhưng em muốn xem cảnh Tank ném anh ta xuống hồ.”

“Chị biết. Chị cũng muốn. Nhưng chúng ta đang làm việc, Sofia. Đừng để sự điên rồ của Steven làm gián đoạn.” Khi chắc chắn là Sofia đã hoàn toàn bình tĩnh, tôi mới bỏ tay xuống.

Em gái tôi quay lại, vừa tức tối, vừa buồn bực.

“Em không hiểu sao anh ta lại ghét em tới vậy luôn á!”

“Anh ấy không ghét em,” tôi nói.

“Nhưng rõ ràng là...”

“Sofia,” tôi nói, “anh ta là một thằng khốn. Chúng ta sẽ nói về chuyện này sau được không? Còn giờ thì quay lại công việc thôi.”

234

Khi tôi gặp lại Steven đã là hai tiếng sau rồi, cả người anh ta cũng gần như khô hết. Anh ta đang hoàn thành những phần cuối cùng của sân gôn mini, chỉnh vị trí cái nón bảo hiểm cũ kỹ của người nhái, sao cho trái banh gôn có thể lăn lên dốc đến trước cái lỗ.

Thấy tôi đến gần, anh ta vừa điều chỉnh đoạn dốc, vừa sáng giọng. “Quần sọc Dolce & Gabbana.

Chỉ giặt khô. Cô nợ tôi 300 đô.”

“Còn anh thì nợ em một lời xin lỗi,” tôi nói. “Đây là lần đầu tiên em thấy anh không chuyên nghiệp như vậy trong công việc.”

“Anh xin lỗi.”

“Anh cũng nợ Sofia một lời xin lỗi nữa.”

Steven trầm mặt.

“Anh có gì muốn giải thích không?” tôi hỏi.

“Anh đã giải thích rồi đấy thôi. Quần áo của cô ấy không phù hợp.”

“Bởi vì nó làm con bé dễ thương và quyến rũ hơn sao? Chẳng ai thấy có vấn đề gì cả, chỉ có anh thôi đấy Steven. Tại sao vậy?”

235

Lại một khoảng im lặng nữa.

“Những người cung cấp thức ăn đã đến rồi,” cuối cùng tôi nói. “Còn ban nhạc sẽ đến lúc 11 giờ. Val và Sofia đã trang trí gần xong bên trong nhà rồi, em sẽ để họ bắt đầu với những cái bàn ngoài sân.”

“Anh cần Ree-Ann giúp với mấy cái nhà nghỉ mái lá.”

“Em sẽ gọi cô ấy ra cho anh.” Tôi dừng lại. “Còn một chuyện nữa. Kể từ bây giờ, em nghiêm túc yêu cầu anh phải tôn trọng Sofia. Cho dù trên thực tế, em mới là người phụ trách việc thuê và sa thải nhân viên, nhưng địa vị của Sofia và em là như nhau. Nên, nếu con bé muốn anh đi, thì anh phải đi. Rõ chưa?”

“Rõ rồi,” anh ta lâu bầu.

Dọc đường đi, tôi gặp Tank đang khiêng hai đồng bong bóng bơm khí heli bự chà bá lửa, để trang trí mái vòm cho khu vực tráng miệng. “Cám ơn cậu về vụ của Steven nha,” tôi nói.

“Ý chị là vụ quảng anh ta xuống hồ ấy hả? Có gì đâu. Nếu chị muốn thì em quảng thêm mấy lần nữa cũng được.”

236

“Cám ơn cậu,” tôi buồn cười, “nhưng nếu anh ta dám “vượt rào” lần nữa, tự tay tôi sẽ làm điều đó.”

Tôi trở lại nhà bếp thì thấy Ree-Ann với người phục vụ thức ăn đang giở mấy cái đĩa, với mấy món đồ thủy tinh ra.

“Sofia đâu rồi em?” tôi hỏi.

“Cô ấy đi chào hỏi chủ nhà rồi chị. Họ mới tới.”

“Sau khi em xong ở đây rồi, thì ra ngoài kia giúp Steven nha.”

“Dạ.”

Qua tới phòng khách chính, tôi thấy ngay một nhóm người đang đứng gần dãy cửa sổ với Sofia. Họ nhìn ra ngoài hồ bơi với sân sau, vừa cảm thán, vừa cười nói rôm rả. Một cậu bé con tóc sẫm màu, nhảy lên nhảy xuống, nắm lấy góc áo sơ mi của Jack. “Ba ơi, dẫn con ra ngoài chơi đi! Con muốn xem! Đi ba!

Đi ba...”

“Ngoan nào, con trai.” Jack dịu dàng xoa đầu cu cậu. “Các cô chú vẫn chưa làm xong mà.”

237

“Avery,” Ella kêu lên khi trông thấy tôi, “mọi thứ đều rất tuyệt. Chị đang nói với Sofia là ngoài đó nhìn như Disneyland ấy.”

“Chị thích thì tốt quá.”

“Chị sẽ không bao giờ tổ chức một bữa tiệc nào mà thiếu hai người nữa. Chị có thể thuê hai người làm việc giống như luật sư riêng được không?”

“CÓ THỂ Ạ!” Sofia trả lời ngay tắp lự.

Tôi cười, chuyển sự chú ý lên đứa trẻ trên tay Ella. Ôi thật đáng yêu làm sao, mặt thì mũm mĩm, hai má thì hồng hồng, hai con mắt xanh tròn xoe, còn mái tóc vàng xoắn tít cột hết lên đỉnh đầu nữa.

“Đây là?” tôi hỏi.

“Là em gái cháu, Mia,” cậu nhóc nhanh nhẩu, “còn cháu là Luke, cháu muốn đi ăn tiệc!”

“Nó sẽ xong nhanh thôi,” tôi hứa. “Cháu sẽ là người đầu tiên được ra ngoài đó, chịu không?”

Sau khi tự giao trọng trách giới thiệu mọi người với nhau cho mình, Luke chỉ tay vào cặp đôi gần nhất. “Đây là cô Haven. Cô ấy có cái bụng to thiệt là to. Có một em bé đang ở trong đó đó cô.”

238

“Luke...” Mặc kệ mẹ mình phản đối, thằng bé vẫn hăng hái tiếp tục.

“Cô ấy ăn còn nhiều hơn dượng Hardy nữa, mà một mình dượng ấy có thể ăn hết một con khủng long luôn.”

Ella vỗ trán một cái. “Luke à —“

“Dượng đã từng ăn một lần rồi,” Hardy Cates nói, rồi ngồi xồm xuống. Anh ta thật đẹp trai, với thân hình to lớn, vạm vỡ và đôi mắt xanh nhất mà tôi từng thấy. “Khi còn nhỏ, dượng đã đi cắm trại ở rừng Piney. Lúc dượng và các bạn của mình đang đuổi theo một con tatu qua một con sông cạn, thì thấy một vật thể to lớn chuyển động giữa rừng cây...”

Câu chuyện về một con khủng long bị đuổi bắt, bị trói lại bằng dây thòng lọng, rồi cuối cùng là bị đưa lên bàn BBQ của Hardy, đã hấp dẫn thằng bé

lắng nghe một cách say sưa.

Không thể nghi ngờ là viễn cảnh cưới được cô con gái duy nhất của nhà Travis đã làm không ít thanh niên nản lòng. Nhưng Hardy Cates không giống kiểu người dễ dàng bị doạ như vậy. Anh ta đã 239 từng là thợ khoan dầu, trước khi mở một công ty thu hồi dầu của riêng mình. Họ phải đến những khu dầu đã qua sử dụng, để chiết phần dự trữ còn sót mà các công ty lớn hơn bỏ lại. Ella đã mô tả anh ta là một người chăm chỉ và đa mưu, che đậy tham vọng to lớn của mình bằng sự duyên dáng bình thản.

Ella cũng từng nói Hardy trông khá dễ gần, nên mọi người thường lầm tưởng là mình rất hiểu anh ta, nhưng sự thật thì hoàn toàn ngược lại. Duy chỉ có một điều về người đàn ông này mà tất cả các thành viên nhà Travis đều công nhận, đó là: Hardy yêu Haven sâu sắc, yêu đến nỗi anh ta có thể tình nguyện chết vì cô. Đến độ, có một lần Jack còn đùa Hardy là anh cảm thấy thật tội nghiệp cho cậu ấy, khi bị cô em gái của mình ăn đến gắt gao như thế.

Tôi bắt tay với Haven, một cô gái xinh đẹp quyến rũ với đôi mày cong sẫm màu. Dù cô ấy nhỏ người và mảnh mai hơn những ông anh khổng lồ của mình nhiều, nhưng vừa nhìn một cái đã biết cô là một thành viên nhà Travis, không lẫn đi đâu được. Khi bốn người đứng chung một chỗ, nhìn cô cứ như phiên bản thu nhỏ một nửa của họ ấy. Theo như tôi được biết, thì cô ấy đã đi đến những tháng cuối của 240

thai kỳ rồi, nên mắt cá chân bị sưng phồng hết cả lên, bụng thì trông rất nặng nề, làm tôi — một người ngoài — mà còn thấy đau dùm nữa là.

“Avery này,” cô ấy nói, “gặp được chị thật là vui!

Cám ơn chị đã tổ chức bữa tiệc này cho em nhé.”

“Không đâu, bọn chị cũng rất vui mà,” tôi nói.

“Nếu có gì tụi chị làm được để giúp bữa tiệc tốt hơn thì em nhớ nói nha. Em muốn uống nước chanh không? Hay nước đá?”

“Không cần đâu, em ổn.”

“Cô ấy nên uống cái gì đó liên tục,” Hardy đang đi về phía này lên tiếng.

“Cơ thể cô ấy vừa thiếu nước, mà vừa bị giữ nước nữa.”

“Cùng một lúc luôn ấy hả?” tôi hỏi.

Haven cười rầu rĩ. “Có vẻ là vậy. Ai mà ngờ được chuyện này cũng có thể xảy ra cơ chứ? Bọn em vừa về từ buổi khám thai định kỳ mỗi tuần.” Cô dựa vào Hardy, nụ cười lan rộng hơn. “Bọn em cũng vừa biết được mình sẽ có một bé gái.”

Luke nhận tin này với vẻ mặt kinh tởm.

“Awwww....”

241

Giữa những lời chúc mừng, tôi nghe thấy một giọng nói trầm ấm quen thuộc. “Đúng là một tin tốt — chúng ta cần nhiều con gái hơn trong cái gia đình này.” Trái tim tôi đập nhanh hơn, khi thấy Joe bước vào phòng. Hôm nay anh mặc quần sọc thể thao và áo phông xanh, trông cực kỳ săn chắc và khoẻ khoắn.

Anh ấy đi thẳng đến chỗ Haven, cẩn thận ôm lấy cô, rồi mới quay sang bắt tay Hardy. “Chỉ là chúng ta hãy hy vọng con bé trông giống mẹ nó.”

Hardy khúc khích. “Không ai mong điều đó hơn em đâu.” Họ kéo dài cái bắt tay thêm vài giây, như những người bạn tốt.

Joe nhìn Haven tròng trĩnh. “Em thấy sao rồi, em gái?”

Cô ấy nhìn lên anh một cách chán nản. “Lúc không ối mưa thì em lại đói như sắp chết đến nơi ấy.”

Đau nhức khắp nơi, tính khí thất thường, còn bị rụng tóc nữa. Mới tuần trước thôi, em đã bắt Hardy đáng thương đi mua gà viên chiên ít nhất là sáu lần rồi.

Ngoài những cái đó ra, thì em rất khoẻ.”

242

“Anh rất vui lòng đi mua gà viên cho em mà, em yêu,” Hardy nói. “Cái mà anh không chịu nổi là phải xem em ăn chúng với mút nho ấy.”

Joe nhăn mặt, rồi cười phá lên.

Trong khi Ella kéo cặp cha mẹ tương lai này đến và hỏi về chuyến viếng thăm bác sĩ, thì Joe đi đến và khom xuống, hôn lên trán tôi. Chỉ là cái đụng chạm nhẹ của môi và hơi thở của anh thôi đã khiến sống lưng tôi như bị điện giật rồi. Sau những cuộc chuyện trò đó, tôi hẳn là nên thấy thoải mái

hơn với anh mới đúng. Nhưng không, tôi càng lúc càng căng thẳng, và ngưỡng ngùng một cách kỳ lạ.

“Hôm nay chắc là em bận rộn lắm hả?” anh hỏi.

Tôi gật đầu. “Từ lúc sáu giờ sáng tới giờ.”

Ngón tay anh đan vào tay tôi. “Anh có thể giúp được gì không?”

Trước khi tôi kịp trả lời, thì những thành viên khác trong gia đình đã đến. Gage, con trai trưởng của nhà Travis, cũng to cao và lực lưỡng như những người em trai của mình, nhưng tính tình lại điềm tĩnh và ít nói hơn so với
vẻ ngoài sôi nổi của họ. **Đôi 243**

mắt anh ta có màu xám tái rất ấn tượng, với mống mắt sáng nằm trong viền mắt sẫm màu hơn.

Vợ của Gage, Liberty, cũng là một người phụ nữ tóc đỏ hấp dẫn với nụ cười thật tươi và ấm áp. Cô ấy giới thiệu tôi với con trai cố là Matthew, khoảng tầm năm, sáu tuổi, và cô chị gái, Carrington, một cô bé xinh đẹp tóc vàng đang trong giai đoạn đầu của tuổi teen. Mọi người cười nói rôm rả, có ít nhất nửa tá cuộc nói chuyện đang diễn ra cùng một lúc.

Cho dù chưa từng biết đến nhà Travis trước đây, thì sau khi tiếp xúc, bạn cũng có thể dễ dàng nhận ra được, họ là một gia đình vô cùng khấn khít và yêu thương nhau. Tôi có thể thấy và cảm nhận được trong cái cách mà họ tương tác, với sự quen thuộc giữa những con người đã nắm rõ lịch trình và thói quen của nhau. Sự yêu thích và gần gũi chân chất đó thật không lẫn đi đâu được. Và cũng sẽ không có chuyện mối quan hệ với người này bị xem nhẹ, hoặc không trân trọng như mối quan hệ với người kia. Bởi vì chưa bao giờ là một phần trong một tập thể nào như thế này, hay cái gì tương tự, tôi bị cuốn hút một cách mạnh mẽ, nhưng đồng thời trong lòng cũng nảy sinh
một gúc mắc. Tôi tự hỏi làm sao mình có thể **244**

hoà nhập với một gia đình như vậy, khi mình vốn không thuộc về thế giới của họ.

Tôi kiễng chân lên thì thăm vào tai Joe, “Em phải mang vài thứ ra sân gôn mini.”

“Anh đi với em.”

Tôi vốn muốn rút tay về, nhưng nắm tay của Joe đột nhiên siết chặt hơn nữa. Khi anh thì thầm, tôi có thể thấy sự thích thú lấp lánh trong mắt anh, “Không sao đâu mà.”

Nhưng tôi vẫn lấy tay ra, lỡ bị gia đình anh thấy thì cũng không biết phải giải thích như nào.

“Chú Joe,” tôi nghe Luke hỏi, “Cô ấy là bạn gái của chú sao?”

Mặt tôi đỏ rần lên như mặt chín, trong khi vài người thì đang ráng nhin cười.

“Giờ thì chưa phải,” Joe nói đơn giản, rồi giữ cửa mở cho tôi. “Nếu muốn có được một cô gái tốt, cháu phải nỗ lực rất nhiều đó, cháu trai.” Anh đi theo tôi ra sân vườn, rồi với lấy một túi đựng gậy chơi gôn phiên bản nhỏ và một xô bóng. “Anh sẽ mang chúng cho,” anh nói. “Em dẫn đường đi.”

245

Khi chúng tôi đi qua những căn nhà nghỉ nhỏ cạnh hồ bơi, tôi đấu tranh nội tâm xem có nên nói gì đó với anh không, có nên nói với anh lúc trước tôi đã hiểu sai về gia đình anh hay không. Tôi không muốn họ nghĩ tôi và anh có cái gì đó vượt trên mức tình bạn. Nhưng hình như bây giờ có vẻ không phải là thời điểm thích hợp để thảo luận chuyện này.

“Mọi thứ trông rất tuyệt,” Joe nói, khi đi qua khu buffet tráng miệng, và ban nhạc gần nhà chính.

“Nếu so với khoảng thời gian ít ỏi mà bọn em có, thì cũng không tệ.”

“Mọi người đều đánh giá cao nỗ lực của em.”

“Giúp được mọi người em cũng vui mà.” tôi ngừng một chút. “Gia đình anh thật sự rất gần gũi với nhau. Thậm chí là có một chút quá gắn kết nữa, giống như một tập thể khép kín ấy.”

Joe nghĩ nghĩ, rồi lắc đầu. “Gia đình anh không phải là một tập thể khép kín như em nói đâu. Bọn anh ai cũng có sở thích và bạn bè bên ngoài cả.” Khi chúng tôi đi qua một khóm cây được cắt tỉa xinh xắn, anh lại nói, “Nhưng anh phải thừa nhận, bọn anh đã gặp nhau nhiều hơn rất nhiều từ sau cái

chết 246

của ba. Mọi người bắt đầu thành lập một quỹ từ thiện, với cả bốn người bọn anh đều ở trong ban quản trị. Nhưng quỹ này cần nhiều thời gian hơn để ổn

định và đi vào quỹ đạo.”

“Hồi trước, mấy anh em anh có bao giờ đánh nhau ì xèo không?” tôi hỏi.

Miệng Joe xoắn lại như thể anh đang rất thích thú khi nhớ lại những kỷ ức xa xưa ấy. “Ừ em cũng có thể nói vậy. Jack và anh còn mém “sông xanh thành biển mặn” vài lần ấy chứ. Nhưng cứ mỗi lần bọn anh đi hơi quá giới hạn, Gage sẽ đến và đập cho mỗi người một trận, đến khi hai đứa bình tĩnh lại mới thôi. Còn một cách nữa, mà cách này chắc chắn sẽ gây ra một “cuộc chiến sinh tử đẫm máu”. Đó là kiếm chuyện với Haven bé nhỏ, như là “bắt cóc” con búp bê của con bé, hoặc lấy nhện dọa nó chẳng hạn.

Dù là gì đi nữa, cứ thử đụng tới Haven đi, rồi đừng có thằng nào mong được sống yên với Gage. Anh ấy sẽ dí anh với Jack tới chết thì thôi.”

“Những lúc đó thì ba mẹ anh đâu?”

Joe nhún vai. “Bọn anh phải ở một mình rất nhiều. Mẹ lúc nào cũng bận rộn với những người bạn 247

của mình, còn không thì đồng tổ chức quỹ từ thiện nào đó. Bố thì hết lên tivi, lại bay đến bên kia bờ biển.”

“Chắc lúc đó anh thấy khó khăn lắm.”

“Vấn đề không phải là lúc bố đi, hay bố đi bao lâu. Mà khi bố trở về, và muốn bù đắp cho khoảng thời gian đã mất mới thật sự đáng sợ. Ông sợ bọn anh được nuông chiều và trở nên yếu đuối.” Joe cầm túi gậy đánh gôn chỉ chỉ. “Em có thấy bức tường chắn ở đằng kia không? Có một mùa hè, bố cho một chiếc xe tải đổ ba tấn đá ở sân sau, rồi kêu bọn anh xây một bức tường. Ông muốn bọn anh biết được giá trị của làm việc cực khổ là như thế nào.”

Tôi chớp chớp mắt trước bức tường đá đắp chồng lên nhau mà không có tí xi măng nào để dính chúng lại, cao gần một mét, kéo dài hơn ba mét rưỡi trước khi nó thu nhỏ lại về phía mặt đất. “Chỉ ba người các anh thôi sao?”

Joe gật đầu. “Bọn anh cắt đá với đục và búa tạ, rồi chồng chúng lên nhau. Tất cả đều được làm dưới trời nóng trên 37 độ C.”

“Lúc đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười.”

“Em không thể tin được là mẹ anh lại để chuyện đó xảy ra.”

“Mẹ cũng không vui. Nhưng một khi bố đã quyết định chuyện gì rồi, thì không gì có thể làm ông ấy thay đổi. Anh nghĩ khi bố có thời gian để nghĩ lại, chắc ông sẽ thấy hối hận là đã giao việc hơi quá tay.

Nhưng ông không thể nhận sai được. Vì với ông, thay đổi quyết định của mình cũng là một biểu hiện của sự yếu đuối.”

Sau khi để mấy cây gậy xuống, Joe đi đổ mấy trái banh gôn vào đồ đựng bằng gỗ đã được sơn lại. Anh liếc nhìn bức tường, mắt nheo lại vì chói nắng. “Bọn anh đã tốn một tháng trời mới xây xong được.

Nhưng khi hoàn thành xong cái bức tường khốn kiếp đó, cả ba đều nhận ra rằng trong cuộc sống này bọn anh luôn có thể dựa dẫm vào nhau. Dù sao thì cũng đã đi qua địa ngục cùng nhau còn gì. Từ đó về sau, bọn anh không bao giờ giờ nằm dẫm lên với nhau hay về phe ba mà chống lại nhau, cho dù có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa.”

Tôi nghĩ, khi sự giàu có của một gia đình đem đến cho các thành viên nhiều lợi ích, thì mỗi một 249

đứa trẻ của nhà Travis đều không tránh khỏi những áp lực từ sự mong đợi và bốn phận. Hèn chi họ lại thân thiết với nhau tới vậy — mấy ai có thể hiểu được đằng sau đó, họ đã phải chịu đựng những gì đâu chứ.

Tôi vừa trầm ngâm, vừa thơ thần đi đến cái lỗ gôn thứ nhất. Cái dốc trên nón bảo hộ không thẳng lắm, tôi bước lên nghịch nó một chút. Tôi lăn qua bóng lên dốc, rồi cau mày khi quả bóng đung thành lỗ rồi lăn ngược lại.

“Em hy vọng cái này hoạt động được.”

Joe rút một cây gậy trong túi ra, thả banh xuống bãi cỏ rồi quất nhẹ. Trái banh lăn một đường gọn băng qua bãi cỏ, lên dốc, rồi lọt thỏm xuống hố.

“Ổn mà.” Rồi anh chuyển cho tôi cây dậy. “Em muốn thử không?”

Chơi thì chơi. Tôi đặt trái banh lên cỏ, rồi quất một phát. Nó chạy băng băng lên dốc, đung cái nón rồi lăn ngược lại chỗ tôi.

“Em chưa chơi gôn bao giờ.”

“Sao anh biết?” Tôi buồn cười.

“Đa phần là do cách em cầm gậy đánh gôn mà cứ như cầm cây đập ruồi ấy.”

“Em ghét thể thao,” tôi thú nhận. “Cũng chưa bao giờ thích. Hồi còn đi học ấy, em cúp lớp học gym bất cứ khi nào có thể. Em từng giả bộ bị đau bụng hay bị chuột rút gì đó. Có ba lần khác nhau, em còn nói với họ là con vẹt đuôi dài nhà em bị chết nữa cơ.”

Lông mày anh nhướng lên. “Lý do đó mà cũng giúp em trốn tiết được hả?”

“Cái chết của một chú vẹt đuôi dài không phải là điều dễ dàng để vượt qua đâu, anh bạn.”

“Anh còn đang nghi ngờ em có thật sự có một con vẹt đuôi dài hay không nữa đây này?” anh hỏi một cách nghiêm trọng.

“Một con vẹt ẩn dụ cũng tính mà ha.”

Ánh cười nhảy múa trong mắt anh. “Đây, để anh chỉ em làm sao để cầm gậy.” Nói rồi, anh vòng tay qua người tôi. “Năm ngón tay lại quanh cán gậy.... Không không, tay trái cơ. Để ngón cái xuống dưới một chút... Hoàn hảo. Giờ thì năm phần ở dưới với tay phải của em. Giống như thế này.”

Anh chỉnh ngón tay tôi cho đúng. Ôi! Tôi vội hít một hơi để bù 251 lại cho nhịp thở đã mất. Tôi có thể cảm nhận được ngực anh đang phập phồng, và cả sức mạnh rắn chắc của anh nữa. Miệng anh đang kề sát tai tôi. “Tách chân ra. Khum gối xuống một chút và hơi nghiêng về phía trước.” Song, anh chợt thả tôi ra rồi lùi về sau và nói, “Quất nhẹ thôi, nhưng để tay tiếp tục đi lên theo quán tính để kết thúc cú đánh nhé.”

Tôi vung gậy, một sự kết nối nhịp nhàng, và trái banh thật sự lăn vào trong lỗ kêu đánh phịch một cái, thật đã tai làm sao. “Em làm được rồi!” tôi kêu lên, xoay lại đối mặt với anh.

Joe cười và kéo tôi đến gần hơn, tay anh đặt trên eo tôi... Khi tôi nhìn lên... khoảnh khắc đó, thời gian như ngừng lại... không, là tất cả đều ngừng lại mới đúng. Giống như có một luồng điện khoá chặt tất cả các cơ bắp lại, tôi không thể di chuyển được. Bây giờ điều duy nhất tôi có thể làm là chờ đợi trong vô vọng, còn những nhận thức về anh thì đang cuốn tôi đi như một cơn lũ.

Mái tóc sẫm màu hạ xuống, và môi anh tìm đến mơn trớn môi tôi một cách thật dịu dàng.

252

Trong những suy nghĩ thầm kín nhất, tôi đã từng tái hiện lại nụ hôn của anh, cũng đã từng nếm chúng trong mơ. Nhưng không có cái nào sánh được với hiện thực lúc này, hơi nóng của anh, sự mềm mại, sự tìm kiếm đói khát, và những ham muốn mãnh liệt trong cách mà anh đem đến cho tôi, một cách thật chậm rãi...

Hỗn hển, tôi cố đẩy anh ra. “Joe, em.... em không thoải mái với chuyện này, đặc biệt là trước mặt gia đình anh. Và cả nhân viên của em nữa. Ai đó sẽ hiểu lầm mất.”

“Hiểu lầm thế nào cơ?”

“Là giữa chúng ta có cái gì đó.”

Một chuỗi biểu cảm lướt qua mặt anh: bối rối, khó chịu, rồi giễu cợt.

“Không phải sao?”

“Không. Chúng ta là bạn. Tại thời điểm này là như vậy, sau này cũng như vậy, và.... em phải đi làm việc đây.”

Nói xong, tôi xoay người bước về phía ngôi nhà... Cách xa anh rồi, cơn hoảng loạn trong tôi mới dần dịu lại, và với mỗi bước đi, lòng tôi càng cảm thấy nhẹ nhõm...

253

Chapter 12.

Ban nhạc đang chơi những bản nhạc bãi biển nhẹ nhàng, sôi động, thì khách khứa cũng lần lượt đến.

Chẳng mấy chốc, nguyên căn nhà với cả sân sau đã chật cứng. Mọi người đang di chuyển thành hàng quanh quầy buffet, và khu tráng miệng. Người pha chế đang phục vụ các loại nước giải khát nhiệt đới trong lều cỏ, gần hồ bơi, còn nhân viên phục vụ thì đi xung quanh với khay nước đá, và nước trái cây không cồn.

“Sân gôn mini siêu hot luôn chị ơi,” Sofia nói ngay khi vừa nhìn thấy tôi ở sân sau. “Khu tráng miệng cũng vậy. Không, phải nói là, tất cả mọi thứ đều cực cực hot!”

“Em với Steven có xảy ra chuyện gì nữa không?”
tôi hỏi.

Con bé lắc đầu. “Chị nói gì với tên đó rồi hả?”

“Chị chỉ nói rõ với anh ta, là bất cứ ai dám xúc phạm đến em đều phải cuốn gói hết.”

“Nhưng chúng ta không thể thiếu Steven.”

254

“Cút hết, không có ngoại lệ.” tôi lặp lại một cách khẳng định. “Chị không cho phép ai nói em chị như vậy cả.”

Sofia mỉm cười. “Em yêu chị.”

Cả buổi chiều còn lại, tôi cố gắng tránh xa những nơi có thể đụng mặt Joe. Có vài lần khi Joe đi ngang qua, tôi có thể cảm nhận được anh đang cố thu hút tầm mắt của mình. Nhưng tôi đều vờ như không thấy, vừa sợ anh sẽ lại kéo tôi vào những cuộc đối thoại như thế nữa, vừa sợ mặt mình sẽ để lộ quá nhiều, hoặc mình sẽ nói cái gì đó ngu ngốc.

Nhìn thấy Joe bằng xương bằng thịt, tôi phải đấu tranh dữ dội lắm. Cái tôi phải đối mặt không phải là giọng nói gần gũi, vui vẻ trong điện thoại nữa, mà là một người đàn ông cường tráng khoẻ mạnh, không hề che dấu việc anh ta đang thèm muốn tôi. Nếu trước đây, tôi còn bất cứ ảo tưởng nào về

một tình bạn trong sáng với Joe thì bây giờ nó cũng bay biến sạch sẽ hết rồi. Tôi biết anh sẽ không tha hiệp, hay để tôi chuồn mà không có một lần giáp mặt nói rõ.

Tâm trí tôi cứ ong ong lên với những suy nghĩ như làm cách nào để đối phó anh, hay gặp rồi thì phải nói gì... Điên thật!

255

Sau khi bữa trưa được dọn dẹp xong, mấy người cung cấp thực phẩm vào trong bếp, hí húi rửa chén đĩa. Còn Sofia và Ree-Ann thì đang đứng ở cửa nhà bếp, vừa uống trà đá, vừa nhìn chăm chăm về phía hồ bơi, nên không đứa nào phát hiện tôi đến gần cả.

“Hai đứa nhìn cái gì ấy?” tôi hỏi.

Sofia suýt tôi một cái.

Nhìn theo họ, đúng lúc, để tôi thấy được Joe bước lên từ hồ bơi. Anh đang cởi trần, nước chảy dọc theo thân hình màu đồng, xuống các múi cơ săn chắc, được ánh nắng mặt trời chiếu vào, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh vô cùng mê người. Sau đó, anh lắc lắc cái đầu ướt sũng, làm nước bắn tứ tung, giống y như mấy nam thần trong phim vậy. Đúng là một kiệt tác của Thượng Đế!

“Anh ta là người đàn ông gợi cảm nhất mà em từng gặp,” Ree-Ann nói một cách sùng bái.

“Thật bốc lửa,” Sofia đồng tình, số một tràn tiếng Tây Ban Nha.

Joe vừa ngồi xuống thành hồ, thì Luke đi đến với hai cái phao màu cam trên tay nhìn rất cứng. Joe mở một van ra rồi thổi hơi vào đó. Tôi để ý thấy

bên 256

ông anh có một vết sẹo đã mờ, song song với xương sườn kéo dài đến tận lưng, chắc là do phẫu thuật gây ra. Nếu không để ý kỹ, sẽ chỉ thấy một, hai vết đậm màu hơn so với những vùng da khác mà thôi. Nhưng tôi có thể nhận ra được, vì khi ánh sáng chiếu vào làm nó hơi cộm lên. Xong một bên, Joe xoay Luke lại, rồi tiếp tục thổi vào bên còn lại.

“Ước gì anh ta cũng thổi phao cho em,” Ree-Ann nói với vẻ thèm khát.

“Cả hai người đều không tìm được việc nào hay ho hơn để làm sao?” Tôi khó chịu.

“Bọn em đang trong thời gian giải lao 10 phút nữa,” Sofia nói.

Ree-Ann lắc đầu ngưỡng mộ khi Joe đứng lên, cái quần thể thao của anh ấy hơi trễ xuống hông.

“Mmmm. Nhìn đằng sau kia.”

Tôi bực bội lắm lắm, “Soi đàn ông rồi bàn tán như thế thì có khác gì với việc bọn họ làm với phụ nữ chúng ta đâu chứ.”

“Em đâu có soi rồi bàn tán gì đâu,” Ree-Ann phản bác. “Em chỉ đang khen anh ta có một cái mông thật dễ thương thôi mà.”

257

Trước khi tôi kịp trả lời, Sofia đã chen vào, “Em nghĩ giờ nghỉ của chúng ta hết rồi, Ree-Ann.” Con nhỏ này rõ ràng là đang cố nén cười đây mà. Hừ!

Bọn tôi đi vào bếp, phụ người cung cấp thực phẩm đóng hộp những thức ăn còn nguyên, lát nữa sẽ đem đi mái ấm tình thương của những người phụ nữ bị bạo hành. Đồng ly tách thuỷ tinh, chén đĩa, đồ trang trí trên bàn đều đã được rửa sạch và lau khô;

khăn trải bàn đã được cho vào túi đồ giặt; rác đều được bỏ vào túi đầu đầy gọn gàng; cả căn bếp đều đã được chà rửa đến sáng bóng không chút tì vết.

Sau khi người khách cuối cùng vào trong tụ họp với gia chủ ở sảnh chính, Steven và Tank giám sát việc dỡ bỏ lều nghỉ, và khu tráng miệng, trong khi những người còn lại dọn dẹp hồ bơi, và sân trong.

Xong xuôi, nhà cung cấp thực phẩm, và nhân viên vệ sinh bắt đầu lục tục ra về. Còn tôi thì đi thêm vài vòng, để chắc chắn là mọi thứ đã được trả về đúng vị trí cũ.

“Avery...” Sofia ra ngoài sân, nhìn con bé khá mệt mỏi nhưng vẫn không che lấp được sự thoả mãn trên gương mặt. “Em đã xem trong nhà rồi — mọi thứ hoàn hảo. Nhà Travis đang nghỉ ngơi ở phòng khách.

258

Ree-Ann sẽ chở em về nhà, hay nếu chị muốn thì em có thể ở lại đây với chị.”

“Em về với Ree-Ann đi. Chị sẽ đi hỏi Ella coi họ còn cần gì nữa không?”

“Chị chắc chứ?”

“Ừ. Chị chắc.”

Sofia cười. “Nếu lúc chị về mà không thấy em, là em đi phòng gym rồi nha.”

“Tối nay luôn á hả?” Tôi kinh ngạc.

“Có một combo lớp học mới: đạp xe đạp và huấn luyện cơ bản toàn thân. Em muốn đi thử.”

Tôi thích thú nhìn con bé. “Nói đi. Anh ta tên gì?”

Sofia cười mơ màng. “Em không biết. Nhưng em biết anh ta hay đạp chiếc 22 líp ấy. Trong lớp tuần trước, anh ta còn thách đấu với em nữa.”

“Rồi ai thắng?”

“Anh ta. Nhưng chỉ vì em đang bị phân tâm thôi.

Ai kêu mong anh ta sẵn chắc thế làm gì...”

Tôi cười phá lên. “Vậ chúc em đi tập vui vẻ.”

259

Sau khi Sofia đi rồi, tôi tiếp tục đi vòng quanh hồ bơi. Phải vài tiếng nữa mặt trời mới lặn, nhưng đèn chùm đã được mở lên, hoà quyện với “sắc lửa đỏ”

cuối cùng trong ngày. Toàn thân tôi lúc này vừa nóng nực, vừa nhớp nháp, chân thì đau nhức vì phải đi đi lại lại liên tục suốt cả ngày. Tôi thở dài, cởi đôi giày xăng đan, rồi bẻ bẻ mấy cái khớp ngón chân cho đỡ mỏi.

Khi tôi nhìn xuống nước, vô tình thấy được cái gì đó bé xíu xiu, lấp la lấp lánh dưới đáy hồ. Hình như là đồ chơi của mấy đứa nhỏ. Chắc giờ này nhân viên vệ sinh về hết rồi, chỉ còn mình tôi ở ngoài thôi. Tôi đi đến nhà kho cất giữ mấy cái dụng cụ cho hồ bơi và tìm thấy một cái vợt dài treo trên giá. Vợt này là cái loại hay dùng để vớt mấy mảnh vụn dưới hồ đây mà. Sau một hồi loay hoay để kéo dài cây vợt ra hết mức có thể, tôi khum xuống bên mép hồ, rồi đưa cây vợt xuống càng sâu càng tốt. Quỷ tha ma bắt, vậ mà cũng với không tới mới đau chứ.

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cửa mở ra, rồi đóng lại. Không hiểu sao, tôi lại biết ngay đó là Joe, trước cả khi anh lên tiếng hỏi, “Cần anh giúp không?”

260

Ôi mẹ ơi, bên trong tôi sắp “teo” tới nơi rồi. Liệu anh có muốn nói chuyện đó nữa không...

“Có cái gì bị rớt dưới hồ, em đang cố vớt nó lên,” tôi trả lời. “Chắc là đồ chơi trẻ con.” Đứng dậy, tôi đưa cây vợt cho Joe. “Anh có muốn thử không?”

“Cái đó với không tới đâu. Hồ này sâu gần 4 mét lận. Hồi trước bên kia hồ còn có một cái ván nhảy nữa cơ.” Joe cởi áo ra rồi thả xuống sàn gạch lát ấm áp.

“Anh không cần phải —“ tôi chưa kịp bắt đầu, thì anh đã nhảy xuống rồi, bơi một mạch xuống đáy hồ với những cú quạt tay thật mạnh mẽ.

Lát sau, anh ngoi lên với cái xe đồ chơi màu đỏ vàng. “Cái này của Luke,” anh nói, rồi để lên thành hồ. “Lát nữa anh đưa cho nó.”

“Cám ơn anh.”

Joe hình như không có ý định gì là muốn ra khỏi hồ. Sau khi vuốt mớ tóc ướt ra sau, tay anh khoanh lại, chống trên nền gạch lát. Giờ mà tôi bỏ đi, thì có vẻ hơi kỳ, nên tôi ngồi chồm hồm xuống, để tầm mắt của hai đứa ngang ngang nhau.

“Haven có thích bữa tiệc không?” tôi hỏi.

Joe gật đầu. “Con bé đã có một ngày tuyệt vời.

Mà không chỉ Haven, tất cả bọn anh cũng vậy. Mọi người còn chưa muốn giải tán nữa kìa, họ nói muốn ra ngoài ăn món Hoa.” Một thoáng do dự.

“Sao em không ở lại cùng ăn tối nhỉ?”

“Em nên về nhà thì hơn,” tôi nói. “Em mệt rồi, người thì đầy mồ hôi. Nếu em đi theo chỉ tổ làm mọi người mất vui.”

“Em không cần phải làm bọn họ vui. Gia đình chính là như vậy mà, không phải sao: cho dù em có ra sao, họ vẫn sẽ bao dung cho em.”

Tôi cười. “Là gia đình của anh, không phải của em. Nên họ không có lý do gì để phải bao dung cho em cả.”

“Nhưng nếu anh muốn, thì họ sẽ như vậy.”

Hai đứa đang nói chuyện, tự nhiên tiếng chim nhại ở đâu kêu lên rộn cả người. Nên tôi liếc lên chỗ mấy cành cây đan vào nhau bên nhánh sông, cách chỗ chúng tôi không xa lắm, xem thế nào. Một lát sau, một con chim nhại khác cũng đáp lời. Hai con chim cứ kêu qua kêu lại như vậy, tiếng kêu sau càng dữ tợn hơn tiếng kêu trước.

“Chúng đang cãi nhau à?” tôi hỏi.

“Có thể chỉ là một cuộc tranh luận nhỏ mà thôi.

Nhưng thường thì vào thời điểm này trong năm, phần lớn khả năng là chúng đang tìm bạn tình.”

“VẬY CÁI ĐÓ LÀ TIẾNG GỌI BẠN TÌNH CỦA NÓ SAO?”

Hai con chim rít lên tạo thành một bản hoà của những miếng kim loại cửa vào nhau. “Ôi trời ơi, lãng mạn thật đấy.”

“ĐỢI TỤI NÓ HÁT TỚI PHẦN “ĐIỆP KHÚC” CÒN HAY HƠN NỮA.”

Tôi cười phá lên, và phạm một sai lầm rất ngu ngốc, đó là nhìn thẳng vào mắt Joe. Cả hai đang ở rất gần nhau, nên tôi có thể dễ dàng ngửi thấy mùi trên người anh, hoà lẫn với mùi của mặt trời, muối, và cả Clo trong hồ nữa. Tóc anh rối bời, làm tôi muốn đưa tay lên vuốt những lọn tóc ướt sũng kia và nghịch chúng.

“Hey,” Joe nói dịu dàng. “Sao em không xuống đây với anh nhỉ?”

Cái nhìn của anh là mặt tôi nóng bừng lên. “Em không có đồ bơi.”

263

“Thì cứ mặc nguyên vậy có sao đâu. Lát gió thổi là khô ngay mà.”

Tôi bối rối lắc đầu. “Em không thể làm vậy được.”

“VẬY CỜ HẾT RA LUÔN ĐI, MẶC ĐỒ LÓT CỦA EM MÀ BƠI, ANH KHÔNG NGẠI ĐÂU.”

Giọng anh rất tỉnh, nhưng tôi thấy một tia nghịch ngợm loé lên trong mắt anh.

“Anh điên rồi,” tôi nói.

“Thôi mà. Cảm giác tuyệt lắm luôn đó.”

“Em sẽ không làm mấy chuyện ngu ngốc với anh chỉ vì “cảm giác tuyệt lắm luôn đó” nữa đâu.”

Joe khẽ bật cười, cổ họng phát ra những âm thanh trầm khàn rất gợi tình.

“Xuống đây nào.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay tôi.

“Không đời nào em.... Nè.” Mắt tôi trợn lên, khi cảm nhận được lực kéo của anh ở cổ tay. “Joe, em thề là em sẽ giết anh —“

Một cú giật nhẹ là tất cả anh cần để làm tôi mất thăng bằng và.... Ùm...

Tôi chỉ kịp hét lên một tiếng, rồi chúi thẳng xuống nước, lọt thõm vào vòng tay đang chờ sẵn của anh.

“Khốn kiếp cái tên nhà anh!” tôi bắt đầu điên cuồng hắt nước vào anh. “Em không thể tin anh lại làm thế...Đừng có cười nữa, tên ngốc này! Không vui chút nào hết!”

Vừa cười khúc khích, Joe vừa giữ chặt tôi, rồi hôn tôi, bất cứ chỗ nào anh có thể, đầu, cổ, tai... Tôi giãy giụa trong phần nộ, nhưng vòng tay anh quá chặt, còn tay anh thì đang chu du khắp mọi nơi. Bây giờ, tôi có cảm giác mình như đang vật lộn với một con bạch tuột ấy.

“Em dễ thương chết đi được,” anh thở hỗn hển.

“Như con mèo con bị ướt ấy. Em yêu, đừng phí sức nữa, những cú đá dưới nước của em không có miếng lực nào đâu.”

Anh thì vui rồi, còn tôi thì chặt vật hết chỗ nói.

Rồi tôi phát hiện, chúng tôi càng lúc càng trôi đến chỗ nước sâu hơn, đến khi chân tôi rời khỏi đáy hồ.

Theo bản năng, tôi bám chặt vào anh. “Chỗ này sâu quá.”

“Yên tâm đi, có anh mà.” Joe vẫn đang đứng, một cánh tay của anh khoá chặt trên hông tôi. Sự tinh nghịch của anh hơi chuyển sang lo lắng. “Em biết bơi chứ?”

“Giờ mới hỏi, anh không thấy muộn quá hả?” tôi điên tiết. “Biết, em biết bơi. Nhưng không giỏi lắm.

Em không thích chỗ nước sâu.”

“Em an toàn rồi.” Anh kéo tôi vào sát hơn. “Anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu. Giờ thì, nói anh nghe đi. Cảm giác rất dễ chịu, đúng chứ?”

Đúng là dễ chịu thật, nhưng tôi sẽ không để anh thoả mãn bằng cách thừa nhận điều đó đâu.

Quần áo tôi dần trở nên trong suốt. Cái áo ướt xoè ra, phập phồng trong nước, nhìn cứ như vảy của những con sinh vật biển kỳ quái vậy. Đột nhiên tay tôi chạm phải vết sẹo trên xương sườn anh. Sau một thoáng do dự, tôi để đầu ngón tay mình mơn man theo cái đường còm cộm ấy.

“Cái này là từ vụ tai nạn thuyền sao?”

“Ừ. Phẫu thuật tắt nghẽn mạch máu và lủng phổi.” Một tay anh di chuyển táo bạo xuống mép áo, tìm kiếm phần eo trần nhạy cảm của tôi “Em biết sau cái chuyện chết tiệt đó anh đã học được gì không?” anh nhẹ nhàng hỏi. Tôi lắc đầu, nhìn chăm chăm vào mắt anh, nơi những tia nắng hoàng hôn tí hon đang nhảy múa.

266

“Đừng phí phạm một giây phút nào trong cuộc đời cả,” anh nói. “Hãy tìm kiếm mọi lý do để mình được hạnh phúc. Đừng kiềm chế bản thân, rồi nghĩ rằng sau này em sẽ có nhiều thời gian hơn... không ai trong chúng ta có thể chắc chắn về điều đó cả.”

“Điều đó cũng khiến cuộc sống trở nên thật đáng sợ,” tôi lặng lẽ nói.

Joe cười lắc đầu. “Điều đó làm cuộc sống thật tuyệt vời mới đúng chứ.”

Anh nâng tôi lên cao hơn, và sát vào anh hơn nữa, tay tôi vòng qua cổ anh.

Chỉ một giây trước môi chúng tôi chạm nhau, thì một tiếng động bỗng thu hút sự chú ý của anh. Anh nhìn ai đó đang đi đến qua vai tôi. “Anh ra đây làm gì?” anh cau kinh.

Tôi nghe Jack trả lời rất ngắn gọn súc tích. “Mới nghe ai đó hét lên.”

Quá ngỡ ngàng vì bị bắt tại trận mà còn không có nơi nào để trốn, nên tôi càng rút sâu vào ngực Joe hơn nữa.

“Avery bị té xuống hồ à?” tôi nghe Jack hỏi.

“Không, là em kéo cô ấy xuống.”

267

“Giỏi lắm em trai” anh ta nói, cố nén sự thích thú. “Muốn anh đem khăn tới cho hai đứa không?”

“Có, mà để sau đi. Giờ tụi em muốn ở riêng một chút.”

“Chắc chắn rồi.”

Sau khi Jack đi khỏi, tôi vùng thoát khỏi vòng tay của Joe, rồi bơi về phía vùng nước cạn. Anh rẽ nước nhẹ nhàng như một con cá heo đuổi theo phía sau.

Chẳng mấy chốc, anh đã có thể bắt kịp tôi mà chẳng tốn một chút sức lực nào. Khi nước chỉ còn đến ngực, tôi dừng lại, quay ngoắt sang nhìn anh.

“Em không thích bị đem ra làm trò cười. Em cũng không thích bị kéo xuống hồ bơi!”

“Anh xin lỗi.” Anh cố để nghe và trông có vẻ nghẹn ngào, nhưng hiển nhiên không được thành công cho lắm. “Anh chỉ muốn có được sự chú ý của em thôi mà.”

“Sự chú ý của em?”

“Ừ.” Anh di chuyển chậm chậm quanh tôi, ánh mắt anh khoá chặt tôi. “Em lơ anh cả ngày hôm nay rồi còn gì.”

“Đó là em đang làm việc.”

“Và lơ anh.”

“Thôi được rồi, anh đúng,” tôi thừa nhận, “em có lơ anh. Bởi vì em không biết chúng ta phải cư xử như thế nào trước mặt mọi người. Em thậm chí còn không xác định được chúng ta đang làm gì nữa, và —“ tôi im bật, khó chịu. “Joe, đừng có đi lòng vòng nữa xem nào. Em có cảm tưởng như em đang bị một con cá mập vờn trong hồ bơi ấy.”

Anh vớ lấy tôi rồi kéo về phía trước, cho đến khi chân tôi hồng khỏi mặt đất. Rồi anh ấn một nụ hôn nóng bỏng lên cổ tôi, và thì thầm, “Vậy thì anh cũng muốn được cắn em một miếng xem sao.”

Khi tôi đang vùng vẫy cố thoát khỏi vòng tay của Joe, thì anh bỗng tôi lên, cố tình làm tôi mất thăng bằng. “Quay lại đây nào.”

“Này, anh làm gì đấy?”

“Anh muốn nói chuyện với em.” Nói rồi, anh bế tôi ra vùng nước sâu, nơi mà tôi bị buộc phải bám chặt vào vai anh.

“Về chuyện gì?”

“Về vấn đề giữa hai chúng ta.”

269

“Chỉ vì em không muốn hẹn hò với anh, không có nghĩa là em có vấn đề.”

“Đồng ý. Nhưng nếu em cũng muốn hẹn hò với anh mà không dám, vì em đang sợ một điều gì đó....

thì em có vấn đề. Và đó cũng là vấn đề của anh nữa.”

Mặt tôi đông cứng lại, cho tới khi tôi có thể cảm nhận tất cả mạch máu hai bên má bắt đầu đập thành thạch. “Em muốn lên bờ.”

“Nghe anh nói hết đã — chỉ vài phút thôi — rồi anh sẽ để em đi. Đồng ý không?”

Tôi gật đầu thay cho câu trả lời.

Có cái gì đó rất mộc mạc và nghiêm túc trong cách nói của anh. “Ai cũng có những bí mật không muốn cho người khác biết. Nhưng em nghĩ lại xem...

tất cả những chuyện chúng ta đã làm, hay những chuyện người khác đã làm với ta... tất cả những sai lầm, những đam mê, và tội lỗi.... những bí mật đó

đều góp phần làm nên chúng ta như bây giờ. Đôi khi, em phải mạo hiểm mở lòng với một ai đó, bởi vì trái tim bảo với em rằng người đó xứng đáng.

Nhưng mỗi quan hệ đó có thể đi đến đâu thì chúng ta không thể biết trước được. Em chỉ có thể tin tưởng họ, và hy vọng họ không làm trái tim em tan nát. Nhưng chớ má thay, thi thoảng em cũng sẽ chọn sai.” anh dừng lại. “Nhưng em phải tiếp tục mạo hiểm cho tới khi nửa kia xuất hiện chứ. Em bỏ cuộc như vậy không phải là quá con mẹ nó sớm sao, Avery?”

Tôi không thở được, và cảm thấy rất khổ sở. Dù anh có nói đúng như thế nào, thì tôi vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện này...và cho anh. “Em muốn đi lên, ngay bây giờ.” Giọng tôi trở nên thật mong manh và run rẩy Joe bắt đầu kéo tôi vào vùng nước cạn. “Em có bao giờ tìm kiếm bản thân mình trên mạng chưa em yêu?”

Tôi lắc đầu bối rối. “Steven xử lý hầu hết những vấn đề trên mạng —“

“Anh không phải nói tới việc kinh doanh của em.

Ý anh là tên của em cơ. Trang kết quả đầu tiên đúng là toàn liên quan đến công việc của em: một vài trang blogs nhắc đến em, có một đường link để vào trang Pinterest nữa, hay những thứ đại loại như vậy.

Nhưng trang thứ hai, có một đường link dẫn vào một bài viết cũ của tờ báo New York... về một cô dâu bị bỏ rơi trong chính ngày cưới của mình.”

Mặt tôi trắng bệch.

Cũng có lúc tôi nghĩ về ngày đó, và tự huyễn hoặc mình là nó đã xảy ra với ai đó khác chứ không phải tôi. Tôi cũng đang cố gắng làm điều đó bây giờ, nhưng dường như không thể. Những ký ức đó lại một lần nữa tái hiện trong đầu tôi, rõ mồn một như vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Tôi không thể xem như chuyện đó đã xảy ra với người khác, khi mà Joe đang giữ chặt tôi như thế này. Và anh đang ép tôi phải giải thích những chuyện đã xảy ra trong cái ngày đáng ra là “ngày vui nhất trong cuộc đời”.

Tôi đã bị từ chối, bỏ rơi và sỉ nhục trước mặt những người rất quan trọng với mình. Đối với một người phụ nữ bình thường có lòng tự trọng, thì ngày

đó sẽ mang tính sát thương kinh khủng. Nếu lòng tự trọng đó không đủ mạnh, thì nó có thể sẽ thực sự phá huỷ đi tất cả của cô ấy.

Tôi nhắm mắt lại, vì sự xấu hổ và nhục nhã đang thiêu đốt tôi như thuốc độc. Những người đã trải qua nỗi nhục nhã thật sự sẽ không cảm thấy cái chết quá đáng sợ như những người bình thường khác...

272

với họ, có thể cái chết còn dễ chịu hơn nhiều. “Em không thể nói về chuyện đó,” tôi thì thào.

Joe đặt đầu tóc ướt sũng của tôi lên vai anh.

“Chú rể đã huỷ hôn lễ vào sáng hôm đó,” anh tiếp tục nói với giọng đều đều. “Mọi người chắc chắn sẽ thông cảm nếu cô dâu tỏ ra suy sụp. Nhưng thay vào đó, cô ấy bắt đầu gọi điện. Cô ấy đã thay đổi mọi kế hoạch, và quyết góp bữa tiệc đám cưới mà cô đã chi trả cho hội từ thiện địa phương. Sau đó, cô ấy đã dành cả ngày còn lại với hai trăm người vô gia cư, chiêu đãi họ với bữa tối năm món và nhạc sống. Cô ấy là một người phụ nữ tử tế, rộng lượng, và đã được giải thoát khỏi bàn tay của một chó chết khốn kiếp.”

Thật lâu sau tôi mới có thể nói chuyện trở lại.

Tay Joe vẫn giữ ở sau đầu tôi, giống như anh đang bảo vệ tôi khỏi một thứ gì đó. Tôi chưa từng nghĩ là mình lại cần được bảo vệ đến như vậy. Tôi dựa sát vào anh hơn nữa để cơ thể anh, tạo ra một ranh giới, ngăn cách tôi với cả thế giới này.

Có một người giúp bạn nhặt những mảnh vỡ và gắn chúng lại với nhau như thế này còn gần gũi hơn cả việc làm tình nữa.

273

Dần dần, tôi thấy cơ thể mình ấm lên, và cảm giác đã quay trở lại, cho đến khi tôi ý thức được má tôi đang áp lên bờ vai trần nóng bỏng và mịn màng của anh. “Em không muốn nó lên báo,” tôi nói. “Em đã xin người ở mái ấm tình thương đừng nói gì hết.”

“Giữ bí mật về một nghĩa cử cao đẹp như vậy là rất khó đó, em biết không.” Anh hôn nhẹ nhàng lên tai tôi. “Em có thể nói anh nghe một chút không em yêu? Sáng hôm đó, anh ta đã nói gì?”

Tôi nuốt đánh ực một cái. “Brian gọi cho em để nói là em sẽ không nhìn thấy anh ta nữa. Em còn tưởng ý anh ta là anh ta sẽ tới trễ, nên em hỏi là có phải bị kẹt xe không. Nhưng anh ta đã nói không, anh ta sẽ không đến. Em đã rất sốc, và không thể nói được gì nữa. Em thậm chí còn không thể hỏi lý do. Sau đó, anh ta nói anh ta xin lỗi, nhưng anh ta không biết là bản thân có bao giờ yêu em không nữa... hoặc có thể là anh ta đã từng yêu, chỉ là tình yêu đó biến mất rồi.”

“Nếu tình yêu đó là thật,” Joe lặng lẽ nói, “nó sẽ không biến mất.”

“Sao anh biết?”

274

“Bởi vì những gì chân chính thì sẽ không dễ dàng mất đi như vậy.”

Chúng tôi cứ chậm chậm di chuyển dưới nước.

Lúc này đây, ngoại trừ Joe, tôi không còn kết nối với bất kỳ thứ gì, kể cả mặt đất. Anh ấy đang nắm toàn quyền điều khiển, và tôi để anh kéo đi trong mơ màng. Cái cảm giác bồng bênh này làm tôi cảm thấy bình yên đến lạ.

“Cũng không phải Brian cảm sùng em hay gì,” tôi nói trong vô thức. “Chỉ là anh ta đã có một cuộc sống rất khủng khiếp — không ai làm việc ở phố Wall nên hẹn hò trước tuổi ba mươi cả. Lịch trình lúc nào cũng dày đặc đến phát hoảng. Tuần nào cũng phải làm việc đến tám mươi tiếng, không bao giờ vận động, thậm chí, trong khoảng thời gian rảnh ít ỏi của mình, anh ta phải không ngừng nốc rượu để làm tê liệt bản thân... Brian chưa bao giờ dừng lại đủ lâu để tìm hiểu xem anh ta thật sự muốn gì.”

Khi Joe chậm rãi xoay vòng, cả người tôi cũng xoay quanh anh như nàng tiên cá vậy. “Đôi khi anh nghĩ anh yêu một người,” tôi nói, “nhưng thật ra đó chỉ là thói quen mà thôi. Và xui xẻo thay, vào phút 275 chót, Brian mới nhận ra đó mới chính là những cảm nhận của anh ta về em. Mọi chuyện là vậy đó.”

Joe kéo tay tôi vòng qua cổ anh, và khoá những ngón tay tôi lại sau ót. Tôi ép bản thân mình phải đối mặt, để rời lạc lối trong ngọn lửa đang cháy âm ỉ trong mắt anh. Chúng tôi tiếp tục di chuyển quanh hồ. Tôi không biết Joe nghĩ gì về Brian, nhưng chắc chắn là không có gì tốt đẹp. Dù vậy, tôi vẫn

rất biết ơn vì anh đã tạm thời giữ nó cho riêng mình, mà yên lặng, nhẫn nại nghe hết những lời tâm sự của tôi.

Trước giờ tôi chưa từng kể với ai chuyện này cả, ngoại trừ Sofia. Không hiểu sao lần này nói với Joe, tôi lại không thấy khó khăn đến vậy.

“Sau khi nói chuyện với Brian xong thì em đi tìm ba,” tôi nói. “Em đã trả tiền vé máy bay đón ông từ Texas lên, để dẫn em vào lễ đường. Khi mẹ em biết chuyện, bà ấy giận tím người. Mẹ và em chưa bao giờ quá thân thiết — em nghĩ cả hai đều cảm thấy nhẹ nhõm khi em rời nhà để đi học. Em yêu mẹ, nhưng em cũng biết có gì đó không đúng giữa hai mẹ con. Mẹ đã tái hôn và ly dị hai lần nữa, sau khi ba bỏ đi. Nhưng trong số những người đàn ông đó, mẹ lại ghét ba nhất. Mẹ luôn nói dính dáng tới ông 276 ấy là sai lầm tồi tệ nhất của đời mẹ. Em nghĩ mẹ sẽ không bao giờ nhìn em mà không nghĩ đến em là một đứa con gái của sai lầm.”

Chúng tôi ra vùng nước sâu hơn, tôi bất giác siết chặt cánh tay quanh cổ Joe.

“Anh giữ được em mà, đừng lo” anh đảm bảo.

“Em kể tiếp đi.”

“Mẹ nói có Eli thì sẽ không có mẹ. Mẹ muốn em phải chọn một trong hai. Và việc em chọn ông ấy đã gần như đặt dấu chấm hết cho mối quan hệ giữa chúng em — mẹ và em rất hiếm khi nói chuyện từ sau lần đó. Có mấy lần em muốn mời mẹ đến Houston gặp Sofia, nhưng mẹ đều từ chối.” Tôi thả lỏng khi Joe đưa chúng tôi đến vùng nước cạn hơn.

“Em không biết tại sao em lại muốn Eli ở đó nhiều tới vậy. Ông ấy chưa bao giờ làm chuyện gì mà một người cha nên làm. Chắc lúc đó em nghĩ, nếu ông ấy dắt tay em vào lễ đường sẽ bù đắp được chút gì đó.

Và mọi thứ sẽ về đúng quỹ đạo vốn có.”

Joe nhìn xuống tôi, biểu cảm phức tạp. “Chuyện gì đã xảy ra khi em nói với ông ấy là Brian huỷ đám cưới?”

“Ông ấy đưa em tờ khăn giấy, rồi ôm em, và em còn nhớ lúc đó mình đã nghĩ ‘Đây là ba, ông ấy ở đây là vì mình, và mình có thể dựa vào ông ấy

những lúc khó khăn, và thậm chí phải mất Brian để có được nó cũng xứng đáng’. Cho tới khi ông ấy nói....”

Thấy tôi đột nhiên im bật, Joe lên tiếng thúc giục, “Nói gì cơ?”.

“Ông ấy nói, ‘Avery, dù sao cuộc hôn nhân này cũng chẳng kéo dài lâu được.’ Vì đàn ông không được sinh ra cho chế độ một vợ một chồng — anh biết đây, về nhu cầu sinh lý — ông ấy còn nói hầu hết đàn ông đều sẽ thất vọng với vợ mình. Ông ước rằng có ai đó nói cho ông biết sớm hơn là cho dù anh có từng yêu say đắm như thế nào, hay cho dù anh từng tin rằng “đó” chính là “nửa kia” thế nào đi chăng nữa — anh cuối cùng cũng sẽ nhận ra một điều rằng anh đã luôn tự lừa dối bản thân mình. Mà lúc đó thì đã quá muộn rồi.” Tôi cười lạnh lẽo. “Đó là cách ba em tỏ ra tử tế. Ông ấy đã giúp em bằng cách nói với em sự thật.”

“Sự thật đó đúng với ông ấy. Không có nghĩa là nó của đúng với tất cả mọi người.”

“Nhưng nó cũng đúng với em.”

“Đừng tự lừa dối mình nữa.” giọng Joe chột thay đổi, sự kiên nhẫn ban nãy đã biến mất. “Em đã dành phần lớn thời gian của mình lên kế hoạch hết đám cưới này tới đám cưới khác. Em cũng bắt đầu công việc kinh doanh của mình như vậy. Một phần nào đó trong em cũng tin vào điều đó mà.”

“Em tin vào hôn nhân cho một số người.”

“Nhưng không phải cho em?” Khi nhận ra tôi sẽ không trả lời, anh nói tiếp, “Tất nhiên là không rồi.

Hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời em đã cho em hai cú giáng trời đánh, vào thời điểm mà em dễ bị tổn thương nhất kia mà.” Anh giận dữ, “Ước gì anh có thể quay ngược thời gian, anh sẽ đá đít cả hai người bọn họ.”

“Anh không thể. Ba em mất rồi, còn Brian thì không đáng.”

“Nhưng anh vẫn có thể đá đít tên khốn kia một ngày nào đó.” Hình như cái cách anh giữ tôi có gì đó sai sai. Tay anh trở nên táo bạo và thân mật hơn.

Trời đã ngả sắc cam máu, và bầu không khí trở nên 279 thật oi bức. “Vậy em nghĩ khi nào em sẽ sẵn sàng để bắt đầu một mối quan hệ mới?”

Im lặng... tôi không dám nói ra suy nghĩ thật của mình với Joe...rằng kể lại những ký ức đau khổ đó, đã nhắc nhở tôi là tôi không muốn có dính dáng tới anh như thế nào. “Khi nào em tìm được mẫu đàn ông thích hợp,” cuối cùng tôi nói.

“Mẫu đàn ông đó như thế nào cơ?”

Tôi căng thẳng khi cảm nhận được ngón tay anh đang trượt bên dưới khoá áo ngực sau lưng. “Độc lập,” tôi nói. “Một người có cùng quan điểm với em là cả hai không cần phải trải qua mọi thứ cùng nhau.

Một người không ngại khi chúng em có sở thích riêng, bạn bè riêng, và việc nhà riêng. Bởi vì em thích có nhiều thời gian ở một mình —“

“Cái em vừa nói không phải một mối quan hệ, Avery. Mà là những người bạn tiện lợi.”

“Không phải, em không ngại việc trở thành một nửa kia. Em chỉ không muốn mối quan hệ đó sẽ kiểm soát mọi thứ.”

Chúng tôi dừng lại ở thành hồ, lưng tôi áp vào tường. Vì chân không chạm đất nên tôi buộc phải 280

bám chặt vào vai Joe. Tôi hạ tầm mắt xuống thì phát hiện mình đang nhìn chăm chăm vào ngực anh, bị thôi miên trước cảnh tượng nước làm lông ngực anh sẫm màu và duỗi ra.

“Với anh, những cái đó nghe giống như những gì mà em đã có với Brian vậy,” tôi nghe anh nói.

“Cũng không hoàn toàn giống,” tôi biện hộ.

“Nhưng đại khái là vậy đó. Em biết cái gì mới phù hợp với mình.”

Tôi cảm nhận được cái áo ngực lỏng ra, sau cái giật nhẹ ở sau lưng. Tôi thờ dốt, hai chân mềm nhũn đến nỗi tôi phải bám vào cái gì đó mới có thể đứng vững được. Ở dưới nước, hai cái tay hư hỏng của anh trượt lên ngực tôi vuốt ve, ngón tay không ngừng chọc gheo hai bên đầu ngực cho đến khi chúng hoàn toàn cứng cứng. “Joe—“ tôi phản đối.

“Giờ tới lượt anh nói.” Giọng của anh vang bên tai tôi lúc này nghe như giọng nói của ma quỷ vậy, tràn đầy dụ dỗ và mỉa mai. “Anh mới là người đàn ông thích hợp với em. Có thể anh không phải là những gì em tìm kiếm, nhưng anh chính là những gì mà em mong muốn. Em đã cô đơn đủ lâu rồi, em 281

yêu. Đã đến lúc để em thức dậy mỗi buổi sáng với một người đàn ông bên cạnh. Đã đến lúc cho những cuộc làm tình hoang dại khiến em bất tỉnh, khiến em mất trí và khiến em run rẩy đến không thể pha nổi cà phê cho bữa sáng hôm sau.” Anh kéo tôi áp sát vào đùi anh, làm cả người tôi như sắp tan ra vì ham muốn. “Em sẽ được làm tình mỗi đêm, theo mọi cách mà em muốn. Anh có tất cả thời gian cho em, và anh dám chắc là anh cũng sẽ có thừa năng lượng nữa.

Anh sẽ làm em quên hết những gã đàn ông mà em đã quen trước khi gặp anh. Nhưng điểm mấu chốt là, em phải tin anh trước đã. Đó là phần khó khăn nhất, đúng không? Em không thể để cho ai đến quá gần.

Bởi vì một người hiểu em quá nhiều, sẽ làm tổn thương em —“

“Đủ rồi.” Tôi loạng choạng đẩy anh ra, với mong muốn điên cuồng làm anh ngừng lại.

Anh cúi đầu xuống, hôn lên một bên cổ tôi với cái lưỡi điêu luyện làm tôi quẩn quại. Khi cả hai đang xoắn xuýt và té nước, chân anh tách chân tôi ra, rồi trượt một tay xuống hông nâng tôi lên áp sát vào “anh”. Cảm nhận được cậu nhỏ của anh to lớn và sẵn sàng như thế nào, khiến tất cả các giác quan của tôi 282

không thể tập trung vào bất cứ thứ gì khác nữa.

Thật đáng ghét!

Tay anh nắm lấy tóc tôi, nâng miệng tôi lên cho anh, rồi hôn tôi ngẫu nhiên. Tay còn lại của anh ép chặt hông tôi, muốn tôi cười lên anh theo một nhịp điệu gợi tình. Tôi không thể tin được là anh lại có thể không biết xấu hổ như vậy, nhưng thân hình nóng bỏng và cứng rắn đó đúng là mang lại cảm giác thật tuyệt. Anh chắc chắn là cố ý, anh đang làm chính xác những gì mà anh đã nói, lấp đầy những cơn khoái cảm với những ham muốn thuần túy nhất.

Khi cơn khoái lạc đã lên đến cao trào, tôi phải vòng hai chân qua eo anh... Mọi dây thần kinh của tôi đều đang gào thét, đúng rồi, tiếp tục như thế, ngay bây giờ. Ngoài tay, miệng, cơ thể, và cái cách mà anh xâm chiếm tôi, thì không còn gì là quan trọng nữa cả. Tất cả những gì tôi muốn lúc này là hôn anh, và đắm chìm trong những đam mê. Tôi cần nó, cần rất nhiều. Khoái cảm đang dần dần cuộn lên trong tôi —

“Cứng ời, không được,” giọng Joe khàn đi, anh cố dứt ra trong cơn run rẩy. “Không phải ở đây. Đợi đã. Chỗ này không phải...không.”

283

Bám vào thành hồ, tôi bối rối nhìn anh chăm chăm. Lúc này, tôi không thể nghĩ được cái gì cho ra hồn nữa. Tất cả tay chân đều không ngừng run rẩy. Phải mất một lúc sau, não tôi mới tiêu hoá được sự thật là chúng tôi sẽ không “làm nốt” chuyện này.

“Anh...anh...”

“Anh biết. Anh xin lỗi. Chết tiệt.” Anh quay đi, thở dốc nặng nề. Những thớ cơ trên lưng căng cứng lại, từng đường nét hiện rõ ra như một bức hoạ.

“Anh không định để chuyện này đi xa tới vậy.”

Cơn giận làm tôi không thể suy nghĩ liền mạch.

Bằng cách nào đó, người đàn ông này làm tôi thổ lộ hết với anh ta cho tới khi tôi trở nên dễ bị tổn thương hơn tôi từng với bất kỳ ai, sau đó làm tôi điên lên vì khát tình, rồi bây giờ thì anh ta kêu dừng lại ở phút chót. Anh ta là đồ thích ngược đãi người khác hay sao? Biến thái! Tôi lội đến chỗ nước cạn nhất, cố cài lại dây áo ngực. Nhưng tôi vẫn còn quá run rẩy và loạng

choàng, còn cái áo ướt thì cứ bám chặt như keo vào da tôi, làm tôi vô cùng lồi thối và chật vật.

Joe đi đến phía sau, cố nắm lấy sau áo tôi. “Anh hứa là chúng ta sẽ đi từng bước một,” anh thì thào, 284

rồi cài lại dây áo ngực cho tôi. “Nhưng có vẻ như tay anh không thể nào rời khỏi em được.”

“Bây giờ anh không cần phải lo chuyện đó nữa,”

tôi điên tiết. “Bởi vì tôi sẽ không chạm vào anh, kể cả với một cái cây dài ba thước cũng không. Trừ phi anh đang bị treo lủng lẳng bên bờ vực, thì tôi sẽ dùng cái cây đó đập chết anh.”

“Anh xin lỗi mà —” Joe bắt đầu vòng tay ôm tôi từ phía sau, nhưng tôi hất ra rồi tiếp tục lội nước.

Anh ta vẫn đi theo phía sau, và không ngừng xin lỗi, “Sau khi lần đầu tiên của chúng ta thành ra như vậy, anh không thể lại để lần thứ hai xảy ra trong hồ bơi được.”

“Sẽ không có lần thứ hai nào hết.” Tôi nỗ lực lê bản thân ra khỏi hồ bơi. Quần áo ướt nặng chịch như một cái giáp sắt vậy. “Tôi không thể như thế này mà đi vào nhà được. Tôi cần một cái khăn. Còn túi xách của tôi nữa, nó ở trên một trong những cái quầy trong nhà bếp.” Tôi ngồi xuống cái ghế dài, cố làm cho mình trang nghiêm hết mức có thể, trong khi nước đang chảy đầm đìa xuống người tôi.

“Để anh đi lấy.” Joe dừng lại. “Còn về bữa tối...”

Tôi bắn cho anh ta cái nhìn khinh miệt.

“Thôi quên bữa tối đi,” anh ta vội nói. “Anh sẽ quay lại ngay.”

Sau khi anh ta đem khăn đến, tôi cố lau khô người, được chỗ nào hay chỗ nấy, rồi đi về phía xe của mình, dĩ nhiên là với Joe lẻo đẻo theo sau. Đầu tóc thì bết bác, quần áo thì nhếch nhác. Không khí buổi chiều vẫn còn ẩm áp, nhưng tôi thì đang nóng quá thể, sắp bốc khói luôn rồi. Khi tôi ngồi vào xe, tôi có thể cảm nhận được nước trên quần áo đang thấm vào da ghế.

‘Nếu bên trong xe tôi mà lên mốc, ’

tôi sôi máu nghĩ, ‘tôi sẽ bắt anh ta đền tiền để thay lại hết mấy cái bao ghế này.’

“Chờ đã” Joe giữ mép cửa xe trước khi tôi kịp đóng nó lại. Tôi đang tức muốn hộc máu, mà nhìn anh ta chẳng có tí mảy may hối lỗi. “Em có còn trả lời điện thoại khi anh gọi không?” anh ta hỏi.

“Không.”

Có vẻ anh ta cũng đoán được câu trả lời của tôi.

“Vậy anh sẽ đến chỗ em.”

“Đừng có mà nghĩ tới chuyện đó. Tôi đã bị anh dắt mũi đủ rồi.”

286

Tôi có thể thấy từ cái cách anh ta cắn môi dưới, rõ ràng là đang cố kiềm lại một câu đáp trả ‘thông minh tới muốn ăn đập’ đây mà. Cuối cùng cũng nhịn không được, anh ta nói, “Nếu anh mà dắt được em lâu thêm chút nữa, thì em sẽ hạnh phúc hơn bây giờ nhiều đó, em yêu.”

Tôi với tới cánh cửa và đóng sầm nó lại, rồi giơ ngón giữa lên với anh ta qua kính xe. Khi tôi khởi động xe, Joe quay đi, nhưng cũng vừa kịp để tôi thấy được anh ta đang cười toe toét. Mẹ kiếp!

287

Chapter 13.

Tôi chờ anh ta gọi, chờ đến càng lúc càng mất kiên nhẫn. Hết tối chủ nhật, rồi đến tối thứ hai..... tôi đã giữ điện thoại bên mình suốt 24/24. Mỗi lần có điện thoại, hay tin nhắn tới, là tôi lại nhảy dựng lên..... nhưng vẫn không có một cuộc gọi nào từ Joe.

Không có gì hết!

“Xỉa...tôi cóc thềm quan tâm anh có gọi hay không nữa,” tôi vừa lầm bầm, vừa liếc cái điện thoại đang nằm sặc pin im lìm trong góc. “Làm như tôi thích nói chuyện với anh lắm không bằng”.

Tất nhiên, tôi biết đó chỉ là dối lòng, nhưng được xả ra miệng thì cũng đỡ tức một chút.

Thực tế là, cái cảm giác trôi bèo bồng với Joe ở hồ bơi hôm đó vẫn luôn ám ảnh tôi. Dù rất xấu hổ, nhưng cũng sung sướng đến kỳ lạ... Rồi đến cái cách anh nói chuyện với tôi.... khi thì thẳng thắn, cái gì cũng nói hoạch toẹt ra...khi thì rất dịu dàng, và tràn đầy sắc dục...Từng lời từng chữ mà anh nói, đi thẳng vào tâm trí, thấm đẫm vào da thịt tôi. Tôi không thể

288

ngừng bản khoăn về những lời hứa của anh, liệu chúng có thể thành hiện thực hay không?

Sau những gì đã trải qua cùng nhau, những cảm xúc, những thăng hoa..., ý nghĩ phải cắt đứt với anh thật đáng sợ. Nhưng tôi thật sự không biết ‘chuyến bay’ này sẽ đưa mình đi đâu...nếu vì bay lên quá cao mà làm cho các cơ quan bên trong bị hỏng hóc, hay làm cho máu của tôi bị thiếu oxi nghiêm trọng thì phải làm sao... Nhưng cũng là lỡ như... lỡ như chuyến bay này lại có thể đáp xuống an toàn...thì tôi...

Sáng thứ ba, tôi phải tập trung toàn lực vào Holly Warner và con gái bà ta, Bethany. Đây sẽ là lần đầu tiên họ đến văn phòng làm việc của chúng tôi. Hồi tuần rồi, Ryan đã có một màn cầu hôn thiệt là lãng mạn với lâu đài cát, và theo những gì mà Hollis kể qua điện thoại, thì Bethany đã vô cùng, vô cùng cao hứng. Cặp đôi cũng đã có những ngày cuối tuần ngọt ngào bên

nhau. Đồng thời, họ cũng tranh thủ chọn ra những ngày khả thi để tổ chức hôn lễ.

Nhưng cái khiến tôi và Sofia thực sự căng não là: nhà Warners muốn cử hành hôn lễ trong vòng bốn tháng.

“Hiện giờ thời gian mà tôi có không nhiều,”

Bethany nói với tôi, rồi xoa xoa cái bụng phẳng lì.

“Bốn tháng là tối đa, trước khi tôi không còn mặc vừa bất kỳ bộ váy cưới nào mà tôi muốn nữa.”

“Tôi hiểu mà,” tôi nói, cố giữ cho mặt mình thật bình tĩnh. Nói thật, tôi không dám quay sang nhìn nét mặt của Sofia đang ngồi kế bên nữa. Bởi vì tôi dám chắc con bé cũng đang nghĩ giống mình: Đám cưới thế kỷ mà đòi bốn tháng, con điên nào làm cho nổi. Gấp vậy, mấy người bán đồ tốt với dàn nhạc đã bị người ta giành hết rồi, chưa kể mấy chỗ đẹp cũng không còn nữa. “Tuy nhiên,” tôi tiếp tục, “với lượng thời gian ít ỏi như vậy, sẽ hạn chế rất nhiều sự lựa chọn của chúng ta. Có bao giờ cô nghĩ là sẽ sinh em bé trước chưa? Bằng cách đó —“

“Không được.” đôi mắt xanh của Bethany lạnh xuống. Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc ngăn ngủi, gương mặt cô ta lại khôi phục trạng thái như trước, rồi mỉm cười ngọt ngào. “Tôi là một cô gái khá cổ hủ. Với tôi, đám cưới phải đến trước đứa nhỏ. Nếu vì chuyện này mà đám cưới có hơi ít hoành tráng đi một tí thì cũng không sao.”

290

“Ai nói không sao? ! Mẹ sẽ không chấp nhận một đám cưới nào dưới 400 khách mời. Ta phải nhân dịp này, cho đám người cổ lỗ sĩ già khú đế kia biết, nhà Warners là không dễ chọc vào.” Hollis nói xong rồi quay sang cười tươi rói với tôi, khác một trời một vực với con mắt đang nhìn chằm chằm như muốn ăn tươi nuốt sống tôi của bà ta. “Tôi muốn mọi người nhớ: đây là đám cưới của Bethany, nhưng cũng là buổi trình diễn của tôi.”

Đây không phải lần đầu tiên tôi lên kế hoạch cho một đám cưới mà những người trong cuộc bị bất đồng ý kiến. Nhưng đúng là lần đầu tôi gặp một người mẹ sỗ sàng tới mức muốn biến đám cưới của con gái thành buổi trình diễn cho riêng mình.

Có thể thấy được, Bethany phải lớn lên trong một gia đình như vậy, thật chẳng dễ dàng gì. Nhiều đứa trẻ, vì cha mẹ quá độc đoán mà trở nên rụt rè và thiếu cảm giác an toàn. Một số còn có xu hướng tự giảm cảm giác tồn tại, để người khác không chú ý tới mình. Nhưng Bethany lại hoàn toàn trái

ngược, cứ như được đúc ra từ một khuôn với Hollis vậy. Điều kì lạ là, dù cô ấy cũng muốn một đám cưới thời thượng, nhưng tiêu chí “nhanh, gọn, lẹ”

vẫn là ưu 291

tiên hàng đầu. Nó không khỏi làm tôi có chút suy nghĩ, phải chăng Bethany đang lo lắng Ryan sẽ đổi ý? !

Cả cái cách hai mẹ con họ ngồi chéo chân trên chiếc ghế sofa ghép màu xanh cũng giống hệt nhau, cứ như một cặp song sinh vậy. Bethany là một cô gái trẻ trung và cực kỳ xinh đẹp: dáng người cao gầy, săn chắc, với mái tóc suông dài màu bạch kim, trông rất cuốn hút. Khi cô ấy gác tay dọc theo thành ghế, nguyên một chiếc nhẫn đính hôn đính kim cương to đùng đoàn lộ ra, thật là hù chết người ta mà!

“Mẹ,” cô ấy nói với Hollis, “Ryan và con đã đồng ý là chúng con chỉ mời người thân với bạn bè thân thiết tới dự mà thôi.”

“Vậy còn bạn bè thân thiết của mẹ? Còn cựu tổng thống và đệ nhất phu nhân —“

“Chúng ta sẽ không mời họ.”

Hollis nhìn con gái mình trừng trừng, cứ như nó vừa nói tiếng sao Hoả vậy.

“Dĩ nhiên là phải mời chứ.”

“Mẹ, con đã tham dự rất nhiều đám cưới có các mật vụ rồi. Những thứ như chó đánh hơi bom, máy 292

kiểm tra kim loại, hay lệnh cách ly trong vòng bán kính năm dặm gì gì đó...Ryan sẽ không chấp nhận đâu. Đó là giới hạn cuối cùng của anh ấy.”

“Sao không ai nghĩ tới giới hạn cuối cùng của mẹ vậy?” Hollis hỏi, rồi tức giận bật cười. “Ai cũng biết việc cưới hỏi là do người mẹ lo mà. Đám cưới này mà không ra gì, há chẳng phải là đang tát thẳng vào mặt mẹ sao?”

“Nhưng nó không có nghĩa là mẹ có quyền bắt mọi người phải làm theo ý mình chứ.”

“Mẹ mới là người đang bị bắt làm theo những gì mọi người muốn, mẹ mới là người đang bị cho ra rìa đây này.”

“Cuối cùng thì đây là đám cưới của ai hả mẹ?”

Bethany hỏi. “Mẹ đã có đám cưới của mình rồi, giờ tới cái của con mà mẹ cũng muốn giành luôn hả?”

“So với đám cưới thế kỷ mẹ sắp tổ chức cho con, thì cái của mẹ chẳng là gì hết.” rồi Hollis bắn cho tôi cái nhìn kiểu ‘cô có thể tin được con gái tôi không’.

“Bethany, con có biết là con có rất nhiều thứ mà mẹ không có được không?”

293

“Tất nhiên là con biết. Mẹ suốt ngày kể về chuyện đó còn gì.”

“Không ai bị cho ra rìa ở đây cả,” tôi vội vã xen vào. “Chúng ta đều có chung một mục tiêu đó là cho Bethany một đám cưới mà cô ấy xứng đáng có được.

Vậy nên hãy bỏ qua những “nghĩa vụ và bổn phận” gì đó, và bắt tay vào phần danh sách khách mời đi, được chứ? Tôi tin chúng ta sẽ có cách giảm đi số lượng khách mời đến mức hợp lý nhất. Và tất nhiên là chúng ta cũng sẽ tham khảo ý kiến của Ryan nữa.”

“Cái đó không phải nên do tôi quyết định hay sao —“ Hollis lại bắt đầu.

“Tôi chắc rằng chúng ta có thể làm cho Bethany trở thành ‘Cô dâu của tháng’ trên tờ Southern Weddings và Modern Bride,” tôi cắt ngang, cố gắng phân tán sự chú ý của bà ta.

“Còn cả tờ Texas Bride nữa,” Sofia thêm vào.

“Chưa kể đến trang bìa của những tờ báo địa phương cũng sẽ đăng tin tức về đám cưới này,” tôi tiếp tục. “Nhưng trước tiên chúng ta phải tìm được người dẫn chương trình đáng tin cậy mới được —“

294

“Cái đó là chuyện nhỏ,” Hollis giận dữ nói. “Tôi đã làm mấy cái phỏng vấn này cả tỉ lần cho những buổi tiệc và người gây quỹ rồi.”

“Mấy cái này mẹ tôi rành lắm,” Bethany nói ngọt xớt.

“Một trong những mặt tốt của chuyện này là, cả hai người đều có thể tận hưởng quá trình chuẩn bị cùng nhau. Cô dâu của chúng ta còn đang trông chờ một đứa bé sắp chào đời. Điều đó sẽ là một điểm nhấn tuyệt vời cho —“ tôi nói.

“Chúng ta sẽ không đề cập đến chuyện bầu bí gì ở đây cả,” Hollis quả quyết.

“Tại sao lại không chứ?” Bethany hỏi.

“‘Vệ binh già’ sẽ không chịu đâu. Hồi trước những chuyện này là phải giữ kín như bưng đậy. Nếu con hỏi mẹ, bây giờ nó vẫn là sự lựa chọn tốt nhất.”

“Nhưng con đâu có hỏi mẹ,” Bethany đáp trả.

“Con chẳng làm gì xấu xa mà phải xấu hổ hay giấu diếm cả. Người con kết hôn là ba của đứa nhỏ mà.

Nếu mấy cụ già cổ hủ đó không thích, thì họ nên cố gắng “sống trong thế kỷ 21” đi là vừa. Dù sao thì tới lúc bụng của con lộ ra, họ cũng biết mà thôi.”

295

“Con sẽ phải chú ý tới cân nặng của mình đó, con yêu. Ăn phần ăn của hai người là một chuyện không tưởng. Trong suốt thời gian mang thai con, mẹ chỉ tăng có sáu ký tám thôi ấy. Con nhìn con xem, chưa gì mà đã béo lên rồi kia kìa.”

“Bethany,” Sofia xen vào với sự phấn khởi có phần hơi giả tạo, “cô và tôi phải sắp xếp thời gian để lên ý tưởng cũng như màu sắc chủ đạo của bữa tiệc.”

“Lúc đó tôi cũng sẽ đến,” Hollis nói. “Cô sẽ muốn nghe ý kiến của tôi đấy.”

Sau khi nhà Warners rời khỏi văn phòng, Sofia và tôi nằm vệt ra trên sofa, đồng thanh rên lên.

“Chị có cảm giác như vừa bị xe cán í,” tôi nói.

“Hai người đó sẽ như vậy suốt luôn hả trời?!”

“Cái này chỉ mới là bắt đầu thôi.” Tôi nhìn đăm đăm lên trần nhà. “Khi chúng ta làm tới phần sắp chỗ ngồi, chị đảm bảo sẽ có ‘gió tanh mưa máu’ cho mà xem.”

296

“Mà chị này, ‘vệ binh già’ là ai?” Sofia hỏi. “sao Hollis cứ nói về anh ta suốt thế?”

“Đó không phải là anh, mà là họ. Một nhóm người lớn tuổi lâu đời muốn tất cả mọi thứ phải ở đúng như nguyên trạng. ‘Vệ binh già’ có thể ở khắp mọi nơi, từ ngoài xã hội, chính trị, đến thể thao, ...”

“Oh, ra vậy. Em tưởng bà ta nói về ai đó trong quân đội.”

Không biết có phải là vì cuộc họp đầu đầu đến phát điên lúc này không, hay vì những căng thẳng được giải toả quá đột ngột, mà câu bình luận ngây ngô của Sofia làm tôi thấy buồn cười không chịu được. Thế là tự nhiên tôi cười phá lên.

Bụp. Tôi bị nguyên một cái gối không biết ở đâu đập thẳng vô mặt.

“Sao tự nhiên quăng gối vào mặt chị?” tôi hỏi.

“Ai kêu chị cười em.”

“Chị có cười em đâu, chị chỉ cười những gì em nói thôi mà.”

Và thế là lại thêm một cái gối nữa bay vào mặt.

Sofia khúc khích cười như điên, rồi nhảy vọt ra sau 297

lưng ghế trốn. Tôi chồm qua đập cho nó một phát bằng cái gối lúc này, rồi giật lùi lại trước khi bị ăn gối lần nữa.

Chúng tôi mãi lo đập nhau mà không đưa nào để ý tới cửa trước đã mở ra, rồi đóng lại.

“Ờ...Avery?” Val gọi. “Em mua sandwich cho bữa trưa rồi này, và còn —“
“Em để nó lên quầy bếp đi,” tôi gọi với ra, rồi chồm ra sau lưng ghế đập Sofia. “Bọn chị đang họp ban quản trị.” Bụp. Haha dính!

Sofia phóng tới trả đũa, trong khi tôi nhào qua chụp thêm mấy cái gối đệm sofa nữa. Bụp. Bụp.

“Avery.” Có gì đó trong giọng nói của Val làm em gái tôi dừng lại. “Chúng ta có một vị khách.”

Tôi ngẩng đầu lên và nhìn he hé từ lưng ghế. Rồi mắt tôi trợn to hết cỡ, khi tôi nhìn thấy người đứng trước cửa là ai.... Đó là Joe...Joe Travis.

Ôi mẹ ơi, tôi chết mất! Hết rồi, hết rồi, mặt mũi mất sạch rồi... Tôi lại ngồi thụp xuống ghế, rồi nằm trốn trên ghế sofa. Tim tôi đập thành thịch như

muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Anh ấy đang ở đây. Anh ấy 298

xuất hiện đúng như những gì đã nói. Đầu óc tôi quay cuồng. Sao anh ấy không chọn cái lúc tôi điễm tĩnh và chuyên nghiệp, mà phải lựa ngay cái thời điễm tôi đang chơi đập gối với em gái như mấy đứa nhóc mười hai tuổi mà đến cơ chứ?

“Chúng tôi chỉ là đang thư giãn một chút thôi,”

tôi nghe Sofia nói hụt hơi.

“Tôi có thể xem không?” Joe hỏi, làm con bé cười phá lên.

“Tôi nghĩ chúng tôi đã thư giãn xong rồi.”

Joe đi vòng qua ghế sofa, rồi đứng nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân. Tôi đang mặc một cái đầm suông khá đắt tiền, cộc tay, màu đen, dài tới bắp chân. Không biết có phải do nãy năm xuống nhanh quá hay không, gấu váy của tôi bị tụt lên tới tận đầu gối. Ấy...

Bây giờ cứ hể tôi nhìn thấy Joe, là lại nhớ đến cái lần cuối cùng chúng tôi ở bên nhau, nghĩ đến cái cách mà tôi điên cuồng, quẫn quại vì nụ hôn anh rồi tâm sự với anh về mọi thứ. Mặt tôi bắt đầu bóng rát, thậm chí tôi còn cảm nhận được mấy đầu ngón chân cũng bắt đầu đỏ lên vì xấu hổ. Làm như

thấy tôi 299

chưa đủ tồi tệ hay sao mà Joe còn đứng đó cười cho được, như thể anh ta đọc được suy nghĩ của tôi ấy.

“Chân của em đẹp lắm,” nói rồi, anh cúi xuống nắm lấy tay tôi. “Anh nói là anh sẽ đến mà,” anh vừa kéo tôi đứng dậy, vừa thì thầm.

“Sao anh không báo trước?” Tôi vội rút tay lại, rồi kéo váy xuống ngay ngắn.

“Để cho em có cơ hội bỏ trốn hả?” Anh đưa tay, vén một lọn tóc của tôi ra sau tai vô cùng thân mật.

Sau khi bình tĩnh hơn, và ý thức được Sofia và Val vẫn còn ở đây, hơn nữa còn đang quan sát chúng tôi một cách vô cùng thích thú, tôi hăng giọng, “Không biết tôi có thể giúp được gì cho anh?”

“Anh ghé qua để hỏi xem em có muốn đi ăn trưa không. Có một quán đồ cay rất ngon, ở trung tâm thành phố, giá cả cũng khá là phải chăng...Em nghĩ sao?”

“Cám ơn anh, nhưng Val đã mua sandwich cho tôi rồi.”

“Ờ.. Avery, em quên mua phần chị rồi,” Val nói với ra từ nhà bếp. “Chỉ có của em với Sofia thôi à.”

300

Khỉ thật. Tôi nhìn qua vai Joe, đang định mắng Val cho cái tội xạo sự, thì cô ấy lại quăng cho tôi một cục lơ bự chẳng, rồi bắt đầu loay hoay trong

bếp.

Sofia cười với tôi, mắt con bé ánh lên vẻ lém lỉnh. “Đi ăn trưa đi, chị gái của em.” Con bé còn cố tình để thêm, “Đi bao lâu cũng được — từ giờ tới chiều chị rảnh mà.”

“Chị có việc làm rồi,” tôi nói. “Chị phải kiểm tra các bản kê khai chi tiêu của mọi người ”

Sofia nhìn Joe van xin. “Làm ơn hãy đem chị ấy đi dùm tụi em đi, càng lâu càng tốt nha anh.” Nghe xong, Joe phá lên cười.

“Chắc chắn anh sẽ làm vậy.”

Quán đồ cay này được thiết kế theo phong cách những tiệm ăn kiểu cũ, với quầy bar dài và ghế đầu sắt ở một bên, bên phía cửa sổ được kê bàn và ghế sofa đầu vào nhau. Không khí ở đây rất náo nhiệt:

những cuộc trò chuyện sôi nổi, tiếng chén đĩa đụng nhau kêu lách cách, và còn tiếng đá trong ly trà va nhau leng keng nữa. Có một cô phục vụ đang

bưng 301

nguyên một đĩa bánh yến mạch chiên bơ, bên trên chan một lớp đuôi tôm hùm đất sốt Cajun cay nồng, bốc khói nghi ngút... còn có, bánh sandwich truyền thống của Louisiana nhồi tôm và tôm hùm. Thơm đến tôi chảy cả nước miếng!

Cũng còn hên, từ đầu đến cuối, Joe không hề dả động gì tới vụ gặp mặt lần trước. Khi nghe tôi kể về buổi gặp mặt với nhà Warners sáng nay, Joe tỏ ra vừa thích thú, vừa đồng cảm.

Một lát sau, cô phục vụ đem phần thức ăn mà chúng tôi đã gọi ra, hai đĩa cá Pompano nhồi tôm cua, nướng trong giấy bạc, chan sốt bơ-rượu veloute. Mỗi một miếng đều béo ngậy, mềm tan ngay trên đầu lưỡi...Ngon chết đi được!

“Hôm nay anh hẹn em, còn một nguyên nhân khác nữa,” Joe đột nhiên lên tiếng. “Lát nữa, anh sẽ ghé qua trung tâm nhận nuôi động vật, có mấy chú chó mới về. Em có muốn đến giúp anh một tay không?”

“Em không chắc có thể hoà hợp với mấy con chó đâu nha. Nhưng em có thể thử xem sao.”

“Em sợ chó hả?”

302

“Không phải, chỉ là em chưa ở gần chúng bao giờ.”

“Yên tâm đi. Anh sẽ chỉ cho em.”

Sau bữa trưa, chúng tôi lái xe đến trung tâm nhận nuôi động vật. Đó là một căn nhà gạch nhỏ, có rèm che màu trắng, và...hơi bị nhiều cửa sổ. Trước cửa còn treo một cái bảng “Trung tâm giải cứu những chú cún vui vẻ” , được trang trí bằng hình con chó, con mèo hoạt hình, rất dễ thương. Joe lấy túi máy ảnh và túi đồ nghề trong cốp xe ra, rồi hai chúng tôi cùng nhau sải bước vào trong . Sảnh chính sáng sủa và tươi tắn, với một cái màn hình cảm ứng để khách đến thăm có thể tham khảo hình ảnh và đoạn ngắn mô tả về những con vật.

Một người đàn ông lớn tuổi, với một chòm tóc bạc phết đằng sau quầy lên tiếng chào chúng tôi. Đôi mắt xanh của ông ấy sáng lên khi thấy Joe, rồi ông chìa tay ra. “Millie gọi cậu đến chụp nhóm mới được chuyển đến sao?” “Dạ vâng. Cô ấy nói có 4 bé vừa được gửi từ trung tâm nhận nuôi động vật của thành phố.”

303

“Ừ. Còn một đứa mới đến hồi sáng nữa.” Nói rồi, người đàn ông chuyển cái nhìn thân thiện về phía tôi.

“Avery, đây là Dan,” Joe nói. “Năm năm trước, chú ấy cùng vợ mình, là cô Millie đã xây nên chỗ này.”

“Ở đây mọi người đang nuôi bao nhiêu con chó vậy chú?” tôi hỏi.

“Tính trung bình thì có khoảng trăm con. Chúng ta còn đem những chú chó không được nhận nuôi từ những trung tâm khác về nữa.”

“Bọn cháu ra đằng sau chuẩn bị nha chú,” Joe nói. “Khi nào mọi người sẵn sàng thì chúng ta có thể bắt đầu.”

“Ừ, chú biết rồi.”

Joe dẫn tôi đến khu tập luyện ở sau nhà. Căn phòng này khá rộng, sàn nhà cao su được thiết kế ô trắng-đen giống như một bàn cờ vua vậy. Một bộ sofa vải da đỏ, chân thấp được đặt một bên, trên đất còn có một giỏ đồ chơi cho chó, một căn nhà đồ chơi của trẻ con, và một cái dốc.

Lấy cái máy Nikon ra khỏi túi, Joe bắt đầu lắp kính, rồi điều chỉnh ánh sáng và chế độ chụp. Chỉ một loáng sau, tất cả đã được sắp xếp đâu vào đấy.

“Đầu tiên, anh sẽ dành vài phút để làm quen với chú chó,” anh ấy nói. “Có mấy đứa khá nhát, đặc biệt là khi chúng từng bị bỏ rơi, hoặc bị bạo hành. Quan trọng nhất là em không được tiếp cận một cách trực tiếp, không được nhìn trực diện, hay xâm phạm vào lãnh địa của tụi nó. Chúng sẽ xem đó như một mối đe dọa. Phải nhớ, em là một thủ lĩnh, chúng phải đi theo em. Cho nên, những gì em cần làm là, bình tĩnh và lơ chúng đi, cho tới khi chúng quen dần với sự hiện diện của em.”

Cánh cửa mở ra, Dan dẫn một chú chó đen bự với hai lỗ tai sứt sọc đi vào.

“Đây là Ivy,” ông ấy nói.

“Là giống chó săn Labrador lai. Sau một lần bị kẹt trong hàng rào kẽm gai thì nó mất đi một mắt. Cũng vì điểm này mà chưa có ai chụp ra được một bức ảnh đẹp cho nó cả.”

“Chú nói đúng, màu đen kịt đó đúng là một thử thách khá khó nhằn,” Joe nói. “Chú nghĩ con bé có chịu nổi ánh sáng đèn flash trên trần nhà không?”

“Chắc chắn rồi, Ivy là chó săn mà. Đèn flash chả thấm thía gì với nó đâu.”

Đặt camera sang một bên, Joe kiên nhẫn chờ Ivy ngửi ngửi tay mình. Sau đó, anh bắt đầu vuốt ve và gãi gãi cần cổ con chó. Nó nhắm con mắt tốt lại hưởng thụ, rồi thè lưỡi thở một cách sung sướng.

“Ai là cô bé ngoan nào?” Joe hỏi, rồi đưa tay xuống xoa ngực và cổ con chó.

Ivy đi đến cái giỏ đồ chơi, gặm ra một con cá sấu nhồi bông, đưa cho Joe. Song, anh ấy tung con cá sấu lên trời. Ivy lập tức nhảy lên bắt lại vô cùng chuyên nghiệp, rồi đem về chỗ Joe. Đuôi nó quấy không ngừng, chắc là rất thích thú đây. Bọn họ chơi thêm vài lần nữa, Ivy mới chịu buông con cá sấu ra, rồi chuyển hướng sang tôi. Nó tò mò hít lấy hít để.

“Con bé muốn làm quen với em,” Joe nói.

“Vậy em nên làm gì?”

“Đứng yên và để nó ngửi tay em. Sau đó em có thể gãi dưới cằm nó.”

Ivy ngửi ngửi gấu váy tôi. lát sau, tôi cảm nhận được cái mũi lành lạnh của nó đụng vào tay mình.

“Xin chào Ivy,” tôi vừa thì thầm, vừa vuốt ve cằm, và 306 ngược nó. Một hồi, quai hàm của nó dần dần thả lỏng, con mắt tốt từ từ khép lại, rồi nó ngồi sụp xuống, vỗ vỗ cái đuôi lên sàn nhà, vô cùng tận hưởng. Trong khi Joe chụp ảnh cho Ivy, tôi đứng một bên giúp anh cầm bảng phản sáng. Hoá ra con bé lại là một đối tượng chụp ảnh rất hợp tác. Nó nằm dài trên chiếc sofa đỏ với món đồ chơi được kẹp giữa hai chân.

Rồi thêm ba con chó nữa lần lượt được đưa vào cho Joe: một con chó săn thỏ lai, một con chó sục vùng Yorkshire, và một con Chihuahua lông ngắn. Nghe Dan nói, trong ba đứa này, Chihuahua là con khó có cơ hội được nhận nuôi nhất. Thật lòng mà nói, mặt mũi của nó cũng khá xinh, bộ lông màu be trắng, với đôi mắt to tròn cũng rất đáng yêu. Duy chỉ có hai điều “khó nói” ở đây, là: con Chihuahua này đã mười tuổi rồi, và... nó không còn cái răng nào.

“Chủ của nó phải vào viện dưỡng lão,” Dan vừa giải thích, vừa đem con vật bé nhỏ vào phòng. “Còn răng của nó bị hư, nên buộc phải nhổ hết.”

“Không có răng nó có sống được không chú?” tôi hỏi.

307

“Được chứ, chỉ cần cho nó ăn mấy thứ mềm mềm là được rồi.” Dan cẩn thận đặt con Chihuahua xuống sàn nhà. “Ngoan nhé, Coco.”

Con chó nhìn mong manh dễ vỡ tới nỗi tôi thấy lo lắng thay cho nó. “Thường thì chúng sống được bao lâu ạ?”

“Con này thì chắc chừng năm năm nữa, hoặc có thể hơn. Bọn chú có một người bạn nuôi Chihuahua, nó sống được tới tận mười tám tuổi.”

Coco quan sát ba người chúng tôi đầy cảnh giác, rồi nó ngoắc ngoắc cái đuôi trong hy vọng làm tim tôi thắt lại. Khiến tôi ngạc nhiên hơn, là bốn cái chân nhỏ xíu Coco đang chập chững đi về phía tôi. Tôi cúi xuống ẵm con bé lên, nhẹ bồng như ẵm một con chim vậy, thậm chí tôi còn có thể cảm nhận được nhịp tim của nó qua đầu ngón tay. Khi con bé rướn lên để liếm cằm tôi, tôi có thể thấy lưỡi của nó bị nứt ra.

“Sao lưỡi nó khô quá vậy chú?” tôi hỏi.

“Vì không có răng, nên nó không thu lưỡi vào được... Được rồi, không làm phiền hai đứa nữa. Các cháu bắt đầu đi.” Nói xong, Dan rời đi.

Tôi ẵm Coco rồi cẩn thận đặt nó lên ghế sofa.

Tai con bé cụp xuống, đuôi nó kẹp giữa hai chân. Nó nhìn chăm chăm vào tôi, rồi bắt đầu thở đứt quãng.

“Shh.. ngoan nào, ổn thôi mà,” tôi trấn an, rồi từ từ lùi ra sau. “Ngồi yên ở đó nhé.”

Nhưng Coco có vẻ không yên, nó bò ra thành ghế chuẩn bị nhảy xuống để theo tôi. Thế là tôi phải quay lại ngồi với nó. Con bé trèo vào lòng tôi cọ cọ khi tôi vuốt ve an ủi. “Thật đáng yêu,” tôi nói, rồi bật cười. “Vây rồi làm sao em cho nó ngồi một mình được?”

“Anh cũng không biết luôn,” Joe nói.

“Em cứ nghĩ là anh có cách với lũ nhóc này chứ.”

“Cưng ơi, tin anh đi, không có cách nào thuyết phục con bé là ngồi trên cái ghế sofa lạnh ngắt đó sướng hơn ngồi trong lòng em đâu. Hay là em cứ ôm nó đi, rồi anh sẽ phóng to ảnh lên, chụp cận cảnh hết mức có thể.”

“Vây là hình nền sẽ được làm mờ đi phải không?”

“Ừ. Xem em có thể giúp con bé thư giãn hơn một tí được không. Nếu tai nó cứ cụp thế thì sẽ chụp ra là nó đang sợ đấy.”

“Vậy anh muốn tai nó phải thế nào?”

“Ừm...Cho tai nó dựng lên, và hướng thẳng phía trước, thì lên hình sẽ đẹp hơn.”

Thế là tôi đổi tư thế khác cho Coco, rồi gọi con bé đủ kiểu, nào là cục cưng ơi, thiên thần à, rồi thì là bánh đường ngọt ngào, ... Tôi còn hứa nếu con bé ngoan, tôi sẽ thưởng cho nó tất cả những gì nó muốn. “Tai nó dựng lên chưa?” tôi hỏi.

Khoé miệng Joe xoắn lại. “Anh không biết, nhưng tai anh thì dựng rồi này.” Nói rồi, Joe khum người xuống, chụp liên tiếp mấy tấm, tiếng tách tách không ngừng vang lên.

“Anh nghĩ có người nào sẽ nhận nuôi con bé không?”

“Anh hy vọng là có. Nhưng nó già rồi, thời gian không còn nhiều, mà còn phải đối mặt với nhiều vấn đề về sức khoẻ, nên việc nhận nuôi chắc cũng không dễ dàng gì.”

Khi Coco ngược lên nhìn tôi rồi cười thật tươi, lòng tôi đột nhiên chùn xuống. Tôi thật không dám nghĩ đến những gì sẽ xảy ra với con vật đáng thương bé nhỏ này nữa.

310

“Nếu cuộc sống này đơn giản hơn...,” tôi nghe mình nói, “Nếu ở trong một hoàn cảnh khác, có lẽ em sẽ đem nó về nhà.”

Tiếng tách tách ngừng lại. “Em muốn không?”

“Dù em muốn thì sao. Em cũng không thể mang nó về được.” Tôi ngạc nhiên khi nghe giọng nói buồn bã của chính mình vang lên.

“Được mà.”

“Em không có kinh nghiệm nuôi thú cưng.”

“Anh hiểu.”

Tôi ẳm Coco lên và nhìn gương mặt già nua của nó. Chân nó đung đưa, đuôi thì quẫy quẫy có vẻ rất vui mừng. “Mày có quá nhiều vấn đề,” tôi nói với nó.

Joe buồn cười. “Em không nhất thiết phải nhận nó đâu.”

“Em biết. Chỉ là...” Tôi bật cười căng thẳng, không thể tin được mình lại như vậy. “Em không thể chịu nổi nếu phải bỏ con bé lại.”

“Để nó lại đây, rồi về nhà suy nghĩ một đêm đi,”

Joe nói. “Ngày mai, em vẫn có thể quay lại bất cứ lúc nào mà.”

311

“Nếu em không đem con bé về bây giờ, em sẽ không bao giờ quay lại nữa.” Tôi ôm Coco vào lòng, vừa vuốt ve bộ lông của nó, vừa suy nghĩ xem phải làm sao đây. Con bé cuộn mình lại như một cái bánh donut bé xinh, rồi nhắm mắt lại.

Joe lẳng lặng ngồi xuống, vòng tay qua ôm lấy vai tôi, để cho tôi bình tâm mà suy nghĩ.

“Joe này.” Vài phút sau, tôi lên tiếng.

“Hừm?”

“Anh có thể cho em một lý do tại sao em phải đem con bé về nhà không? Lý do gì cũng được? Nó không đủ to lớn để bảo vệ em, em cũng không cần nó dẫn đường hay chặn cừu. Vậy nên, hãy cho em một lý do đi. Làm ơn.”

“Anh sẽ cho em ba lý do. Thứ nhất, một chú chó sẽ yêu thương em vô điều kiện. Thứ hai, nuôi chó có thể giảm stress. Thứ ba là...” Joe xoay mặt tôi lại để tôi nhìn thẳng vào mắt anh, ngón cái của anh dụi dàng vuốt ve xương quai hàm của tôi, rồi anh mỉm cười. “Hãy nhận nuôi Coco đi, vì em cũng muốn điều đó,” anh nói.

312

Trên đường về nhà, chúng tôi ghé qua tiệm thú cưng, để mua vài vật dụng cần thiết. Ngoài ra, tôi còn mua thêm một cái túi lớn có lưới hai bên và lót đệm ở trong. Ngay khi tôi bỏ Coco vào trong, con bé ngóc đầu ra khỏi miệng túi và bắt đầu nhìn quanh.

Bây giờ tôi đã là một người phụ nữ có chó cưng rồi, chỉ khác là, thay vì một con Pomeranian lông xù, hay một con Teacup Poodle, thì tôi lại có một con Chihuahua sún răng.

Khi chúng tôi về tới, cả văn phòng vắng tanh như chùa bà đanh, và im phăng phắt. Joe giúp đem đồ tôi vừa mới mua, gồm một cái lồng và một cái tô ăn cao cấp vào trong. Tôi trải thảm mút và bỏ chăn mềm vào trong cái lồng. Coco chui vào ngay lập tức, cực kỳ vui vẻ.

“Em muốn tắm cho con bé,” tôi nói, “Nhưng bây giờ có vẻ nó hơi quá phấn khích rồi, nên chắc em sẽ để cho nó làm quen với môi trường mới một chút.”

Joe để đồ ăn chó lên quầy bếp. “Em bắt đầu giống một chuyên gia rồi đấy.”

“Haha.” Tôi bắt đầu chất mấy cái lon thức ăn lên kệ. “Sofia sẽ giết em mất thôi. Em nên hỏi con bé 313

trước khi nhận nuôi Coco. Nhưng chắc chắn là con bé sẽ nói “không” , và em chắc chắn vẫn sẽ đem Coco về bằng mọi giá.”

“VẬY HÃY NÓI VỚI CÔ ẤY LÀ ANH ÉP EM.”

“Không đâu, con bé biết tính em. Em sẽ không làm việc gì đó trừ phi em thực sự muốn. Nhưng cũng cảm ơn lời đề nghị của anh.”

“Không có gì. Lúc nào em muốn, đều có thể lấy tên anh ra mà dùng.” Joe dừng lại một chút. “VẬY THÔI, ANH ĐI VỀ ĐÂY.”

Tôi quay lại đối diện với anh. Các tế bào thần kinh của tôi bắt đầu hò reo mong chờ, khi anh tiến về phía mình gần hơn. “Cám ơn anh vì bữa trưa,” tôi nói.

Anh trao cho tôi cái nhìn ấm áp hơn cả ánh mặt trời. “Cám ơn em đã đến giúp anh ở trung tâm nhận nuôi.” Rồi anh vươn tay kéo tôi áp vào lồng ngực rắn chắc của mình. Hai tay tôi trượt lên lưng anh. Một mùi hương sạch sẽ và thuần túy, thơm hơn cả nước hoa, tràn ngập khoan mũi tôi một cách quen thuộc.

Song, anh thả tôi ra, rồi nói với giọng khàn khàn, “Tạm biệt Avery.”

Mắt tôi trợn lên nhìn anh cứ thế mà đi ra cửa.

“Joe...”

Anh nhìn qua vai, tay đặt trên nầm cửa khựng lại.

“Anh không...” tôi đỏ mặt, “Anh không định hôn em à?”

Nụ cười toe toét dần dần nở rộ trên mặt anh.

“Không.” Rồi anh đi mất, để lại cánh cửa nhẹ nhàng khép lại sau lưng.

Và tôi...đứng như trời trồng, vừa tức giận, vừa không có cách nào tin được.

Coco hé hé đầu ra khỏi lồng nhìn tôi.

“Cái quái gì vậy?” tôi la lên, rồi bắt đầu đi vòng vòng. “Anh ta dẫn mình đi ăn, chở mình về với một con Chihuahua đã qua một đời chủ. Mà quan trọng hơn hết là...không hề có một nụ hôn tạm biệt. Anh ta cũng không hề nói khi nào sẽ gọi...có khi là còn không thèm gọi cho mình nữa ấy chứ...Chết tiệt! Anh ta đang chơi cái trò gì vậy? Cái này không biết có được tính là hẹn hò hay không nữa...”

Coco nhìn tôi đầy mong đợi.

315

“Mày đói rồi hả? Hay khát nước?” tôi chỉ vào một góc trong nhà bếp. “Đồ ăn của mày bên kia kia.”

Nó vẫn không nhúc nhích.

“Hay mày muốn xem ti vi hả?” tôi hỏi.

Con bé ngoắc cái đuôi lia lịa.

Sau khi dò qua vô số kênh, cuối cùng tôi cũng tìm được tập tiếp theo của một bộ phim truyền hình mà tôi và Sofia đang theo dõi. Mặc dù bộ phim bị cường điệu hơi quá, makeup và kiểu tóc đều thuộc về thập niên 80, nhưng nội dung thì gây nghiện như cần ấy. Tôi nhất định phải xem xem nó kết thúc như nào.

“Phim truyền hình dạy chúng ta rất nhiều bài học trong cuộc sống,” Sofia từng nói với tôi như thế. “Ví dụ như, nếu chị đang trong một mối tình tay ba với hai người đàn ông đẹp trai, thì đừng bao giờ mặc áo sơ mi. Phải luôn nhớ rằng, người bị chị từ chối sẽ biến thành kẻ xấu và lên kế hoạch làm nhục chị. Còn nếu chị xinh đẹp, nhưng cuộc sống nghèo túng và bị đối xử

tàn tệ, có thể là hồi nhỏ chị bị bế nhầm, có một đứa bé nào đó đang hưởng những thứ đáng ra thuộc về chị.”

316

Tôi tiêu khiển bản thân bằng cách đọc phụ đề tiếng Anh cho Coco, và đưa những cảm xúc muốn bùng nổ của mình vào trong lời kịch: “Tôi thề, anh sẽ phải trả giá vì đã chọc điên tôi!” và “Anh cần phải đấu tranh cho tình yêu của mình, ngay bây giờ!”

Trong lúc chờ quảng cáo thì tôi xịt lười cho Coco bằng nước khoáng Evian. Đột nhiên tôi nhớ ra, “Chờ đã, mày đâu có cần dịch đâu. Mày là Chihuahua, mày biết nói tiếng Tây Ban Nha sẵn rồi cơ mà.”

Nghe tiếng cửa đóng mở, tôi liếc nhìn qua vai. Là Sofia về, trông con bé có vẻ chán chường.

“Sao rồi?” Tôi hỏi.

“Chị còn nhớ anh chàng trong lớp đạp xe đạp không?”

“Xe đạp hai mươi hai đó hả?”

“Ờ hớ. Tụi em đã hẹn nhau đi uống nước.” Con bé thở dài. “Tệ lắm. Cuộc nói chuyện cứ trì trệ thế nào ấy, còn chán hơn ngồi nhà ngắm chuối chín nữa.

Tất cả những gì anh ta làm là tập thể dục. Anh ta không thích đi du lịch vì nó làm gián đoạn lịch làm việc của anh ta. Anh ta cũng không đọc sách, không xem tin tức. Tồi tệ nhất là suốt buổi anh ta cứ dán mắt vào cái điện thoại. Có thằng đàn ông nào mà lại đi chơi điện thoại, xem tin nhắn khi đang hẹn hò không cơ chứ? Cuối cùng em để hai mươi đồ lên bàn, trả phần của mình, sau đó quăng cho anh ta một câu, ‘Tôi không muốn làm gián đoạn thời gian chơi điện thoại của anh, ’ rồi đi thẳng.”

“Chị rất tiếc.”

“Bây giờ em chẳng còn tâm trạng gì mà nhìn mông anh ta trong lớp đạp xe nữa.” Sofia cắm sọc điện thoại rồi hỏi, “Còn bữa trưa của chị thế nào?”

“Đồ ăn rất ngon.”

“Còn Joe thì sao? Hai người đi chơi vui chứ? Anh ấy quá đáng yêu đúng không?”

“Cũng vui,” tôi nói. “Nhưng chị muốn thú tội.”

Con bé bắn cho tôi cái nhìn đầy mong đợi. “Cái gì hả chị?”

“Sau bữa trưa, bọn chị đã đi mua sắm.”

“Mua cái gì cơ?”

“Một cái giường và một cái vòng cổ cho chó.”

318

Chân mày con bé nhướn lên. “Hừm.. trong buổi hẹn hò đầu tiên á? Sao đầu óc hai người đen tối thế?”

“Cái giường và dây đeo là cho con chó thật,” tôi đen mặt nói.

Mặt Sofia mờ mịt. “Chó của ai cơ?”

“Của chúng ta.”

Em gái tôi đi vòng qua sofa, và nhìn chăm chăm vào Coco không thể tin được. Coco thụt sâu hơn vào lòng tôi, run rẩy.

“Đây là Coco,” tôi nói.

“Con chó ở đâu cơ? Em chỉ thấy nguyên một con chuột chũi bự với hai con mắt lồi mà thôi. Đứng ở đây mà em còn ngửi thấy mùi của nó đây này.”

“Đừng nghe con bé nói lung tung,” tôi nói với Coco. “Mày chỉ cần một nhà tạo mẫu giỏi hơn mà thôi.”

“Em đã hỏi chị là em có thể nuôi chó không, và chị kêu đó là một ý kiến tồi tệ!”

319

“Thì đúng mà, nếu chúng ta nuôi một con chó cỡ bình thường, thì đó sẽ là một ý kiến tồi tệ. Còn con này thì vừa rồi.”

“Nhưng em GHÉT Chihuahua. Ba bà cô của em nuôi con này. Phải cho tụi nó ăn đồ ăn đặc biệt, đeo vòng cổ đặc biệt, đi cầu thang đặc biệt để lên ghế sa lông, cái giống gì cũng phải đặc biệt. Chưa kể, nó đi tiểu năm trăm lần một ngày. Nếu chúng ta nuôi chó, em muốn một con có thể chạy bộ với em cơ.”

“Nhưng em có chạy bộ đâu.”

“Thì tại vì em có con chó nào để chạy cùng đâu.”

“Thì giờ có rồi nè.”

“Làm sao mà em chạy với Chihuahua được. Chưa được nửa dặm là nó đã lăn đùng ra chết rồi.”

“Em cũng vậy thôi chứ nói ai. Làm như chị chưa thấy em chạy ấy.”

Sofia nổi điên lên. “Bây giờ em sẽ ra ngoài và mua một con chó. Một con chó THẬT SỰ.”

“Được thôi, em đi mua đi. Đừng đem về một con, hãy đem về một tá ấy.”

320

“Chị đừng có thách em.” Con bé nhú mày. “Sao cái lưỡi của nó cứ thè ra thế?”

“Vì nó không có răng.”

Ánh mắt chúng tôi đụng nhau trong một bầu không khí im lặng quý dị.

“Nó không giữ lưỡi lại được,” tôi tiếp tục, “nên lưỡi nó luôn ở trong tình trạng khô khốc. Nhưng cái cô ở tiệm thú cưng bảo chị nên mát xa cho nó bằng dầu dừa mỗi tối, còn ban ngày thì phải thường xuyên phun nước để giữ ẩm —Có cái gì mà mắc cười dữ vậy?”

Sofia bắt đầu cười điên cuồng. Thực tế là con bé cười đến không thể nói chuyện được. “Em nhớ tiêu chuẩn của chị cao lắm cơ mà. Chị thích những thứ đẹp đẽ và có tính thẩm mỹ cao. Nhưng nhìn con chó này xem, vừa xấu vừa gãy giơ xương, và còn... Ôi mẹ ơi, nhìn nó như một trái chanh í.” Nói rồi, Sofia ngồi xuống cạnh tôi, và đưa tay cho Coco ngửi. Coco cẩn thận đánh hơi, rồi mới để cho Sofia vuốt ve nó.

“Con bé không phải là trái chanh,” tôi nói, “nó là jolie laide.”

“Là cái quý gì?”

321

“Từ đó để chỉ một người phụ nữ không đẹp theo tiêu chuẩn của mọi người, mà đẹp theo nét riêng của họ. Giống như Cate Blanchett và Meryl Streep ấy.”

“Joe có phần trong chuyện này đúng không? Chị đừng bảo em, chị mua nó để anh ấy nghĩ chị là một người có giàu lòng trắc ẩn nha.”

Tôi liếc con bé một cái. “Em biết là chị không bao giờ muốn ai nghĩ chị như vậy mà.”

Sofia lắc đầu bỏ cuộc. “Đến đây nào, Meryl Streep,” con bé nói với Coco, cố dụ nó ra khỏi lòng tôi. “Đến đây nào cô gái.”

Coco thụt lại, thở hển hển bất an.

“Cái trái chanh hen suyễn này,” Sofia nói, rồi ngồi lại một góc sofa, thở dài. Lát sau, con bé nói, “Mai mẹ em sẽ đến đây.”

“Chúa ơi, tới ngày rồi hả?” tôi làm mặt kiêu bất đắc dĩ. “Nhanh vậy?”

Cứ mỗi hai, ba tháng gì đó, cô Alameda, mẹ Sofia sẽ đến thăm một lần. Cô ấy lái xe từ San Antonio lên, nên sẽ ở qua đêm rồi mới về. Mà những dịp này sẽ bao gồm hàng giờ đồng hồ tra hỏi về bạn 322

bè của Sofia, sức khoẻ, công việc, cũng như đời sống tình dục của con bé. Alameda vẫn chưa tha thứ cho Sofia cái tội dọn ra sống xa nhà, và chia tay với cậu trai trẻ nào đó, tên là Luis Orizaga.

Cả nhà Sofia đều ép em ấy cưới Luis, vì ba mẹ cậu ta là những con người đáng kính và có rất nhiều tiền. Nhưng theo những gì Sofia kể, Luis rất hách dịch và tự đại, mà kỹ năng giường chiếu còn cực kỳ dở tệ nữa chứ. Sau đó thì, Alameda đổ lỗi cho tôi vì đã giúp Sofia rời bỏ Luis, và bắt đầu một cuộc sống mới ở Houston. Kết quả là, mẹ của Sofia không bao giờ có thể tâm bình khí hoà nói chuyện, mỗi khi có mặt tôi cả.

Nhưng tôi vẫn cố gắng tử tế với bà ấy, một phần là vì Sofia, một phần là vì tôi thấy thương cảm cho tất cả những người phụ nữ đã bị ba tôi làm tổn thương. Nói đi cũng phải nói lại, cái cách mà bà ấy đối xử với Sofia đúng là không thể chấp nhận được.

Vì không thể làm gì người chồng cũ, bà ấy đổ hết những cơn tức giận của mình lên người Sofia. Mà tôi thì biết quá rõ cảm giác đó như thế nào rồi. Sofia lúc nào cũng buồn bã, âu sầu hai ba ngày, sau khi mẹ con bé đi khỏi.

“Lần này mẹ em có ở lại không?” tôi hỏi Sofia.

“Không, bà ấy không thích ngủ trên cái giường xếp của chúng ta. Nó làm bà ấy bị đau lưng. Nên mẹ em sẽ đến nhận phòng khách sạn vào chiều mai, và ghé ăn tối lúc năm giờ.”

“Sao em không dẫn mẹ ra ngoài ăn?”

Sofia ngả đầu ra lưng ghế, rồi chậm rãi lắc đầu.

“Mẹ muốn đích thân em nấu, để có thể chỉ ra những lỗi sai của em.”

“Em muốn chị lánh mặt đi không?”

“Sẽ tốt hơn nếu chị ở lại đây.” nở một nụ cười chẳng mấy hăng hái, con bé tiếp tục, “Để hứng dùm em mấy viên đạn.”

Đột nhiên tôi thấy thương em gái mình thật nhiều, “Nếu được, chị tình nguyện đỡ hết cho em, Sofia.”

Chapter 14.

Sau khi vắt nát óc, Sofia đã đưa ra được hai ý tưởng cho đám cưới của nhà Warner. Cái đầu tiên là một đám cưới trang trọng kiểu truyền thống, hoàn toàn khả thi và cực kỳ ấn tượng. Dự là sau buổi lễ hoành tráng ở Memorial Drive Methodist, một đoàn xe limosine trắng sẽ hộ tống khách khứa đến phòng vũ hội được trang trí đầy pha lê và hoa hồng ở câu lạc bộ tư nhân River Oaks. Nó sẽ rất sang trọng và trang nhã, và là một đám cưới mà tất cả mọi người đều mơ ước. Nhưng tuyệt nhiên không phải là cái mà chúng tôi muốn nhà Warners chọn.

Kế hoạch thứ hai là một bữa tiệc sôi động và đáng nhớ, ở toà nhà Filter, bên hồ White Rock, gần Dallas. Đó là một nơi cổ kính, với tường gạch ống, mái vòm sắt, và những chiếc cửa sổ khổng lồ có thể nhìn ra toàn cảnh hồ White Rock tráng lệ. Chúng tôi tin chắc Ryan sẽ thích chỗ này cho mà xem, vì nó khá hợp với gu kiến trúc của anh ta.

Lấy ý tưởng từ các công trình kiến trúc thời kỳ “Đại suy thoái” và bối cảnh trong bộ phim “Gatsby vĩ

325

đại” , Sofia đã nghĩ ra một đám cưới vô cùng hoàn mỹ, lấy các màu kem, nâu và vàng làm chủ đạo. Dâu phụ sẽ mặc những chiếc đầm hạ eo, đeo chuỗi hạt;

còn phù rể thì mặc âu phục truyền thống. Bàn tiệc sẽ được phủ khăn thêu đính cườm, với hoa trang trí chính là hoa lan kết hợp với lông vũ. Khách khứa sẽ được đưa từ khách sạn ở Dallas đến hồ White Rock bằng Rolls-Royces và Pierce-Arrows cổ điển.

“Chúng ta sẽ làm cho đám cưới này thật mới mẻ, thật xa hoa, mà thời thượng.” Sofia nói. “Chúng ta sẽ làm cho nó trông như được lấy cảm hứng từ kỷ nguyên nhạc Jazz, nhưng cũng không hoàn toàn giống, hoặc ta cũng có thể biến nó thành một bữa tiệc hoá trang.” Sau khi nghe xong, cả nhóm đều thích ý tưởng này....

Trừ Steven.

“Mọi người đều biết ‘Gatsby vĩ đại’ là một bi kịch, đúng chứ?” anh ta hỏi. “Cá nhân tôi thì không ngại để đám cưới được dựng trên phong nền chủ đạo là ‘quyền lực, tham vọng và sự phản bội’ đâu.”

“Ngại ghê,” Sofia nói. “Tôi thì nghĩ nó rất hợp với anh đấy.”

326

Val xen vào trước khi hai người lại hoạnh hoệ nhau. “Đa số mọi người chỉ nghe về Gatsby vĩ đại thôi, chứ chưa ai thật sự đọc nó cả.”

“Tôi đọc rồi này,” Steven nói.

“Là bị bắt đọc hồi trung học đấy hở?” Sofia khinh bỉ.

“Không, chỉ là sở thích riêng mà thôi. Người ta gọi nó là ‘văn học’ đó cô à. Tôi nghĩ, nếu hôm nào cô có thể dứt ra khỏi mấy cái phim dài tập, tình cảm ướt át đó, thì cô cũng có thể đọc thử xem.”

Chân mày của Sofia hạ thấp xuống. “Ồ, anh thì hay lắm nhỉ, sau cái đồng trận đấu thể thao ngu xuẩn mà anh đã xem, anh còn mặt mũi mà nói vậy với tôi hả?”

“Đủ rồi đó, hai người,” tôi cắt ngang, rồi liếc Steven cảnh cáo.

Nhưng anh ta lơ tôi đi, và cầm điện thoại lên.

“Bây giờ tôi phải ra ngoài gọi điện thoại. Tôi chả nghe thấy mấy người rên rỉ cái gì trong này đâu. Nên cứ thoải mái đi.”

327

“Mọi người tha cho anh ấy đi,” Tank lên tiếng, ngay khi Steven ra khỏi tầm nghe. “Steve vừa mới chia tay bạn gái hồi cuối tuần thôi.”

Mắt Sofia trợn to. “Anh ta mà cũng có bạn gái á?”

“Họ chỉ vừa bắt đầu được vài tuần. Nhưng tự nhiên hôm chủ nhật rồi, khi đang xem trận đấu bóng bầu dục ở nhà Steve, thì cô ta giảm nhỏ âm lượng, rồi nói chia tay. Lý do là vì anh ấy không hề đặt tình cảm của mình vào mối quan hệ của họ.”

“Rồi anh ta nói sao?”

“Anh ấy bảo cô ta chờ tới giữa hiệp hăng nói.”

Khi nhìn thấy biểu cảm kinh tởm của chúng tôi, Tank biện hộ, “Thôi nào mọi người, là đội Cowboys đang chơi đó.”

Chuông cửa đột nhiên vang lên.

“Là mẹ em,” Sofia lầm bầm.

“Mọi người chuẩn bị ra trận thôi,” tôi nói nửa thật nửa đùa. Vì lần trước Alameda ghé qua, mọi người đã có “dịp” gặp gỡ qua, nên không cần tôi giục, tất cả đều tự động tự giác gom đồ, nhanh như bão cuốn. Không ai

nguyện ý nói chuyện với một 328

người phụ nữ không hề có miếng hài hước nào như này hết. Mọi cuộc đối thoại với bà ấy đều giống nhau, đều là những bài kinh than phiền, ẩn chứa những lời phàn nàn không hồi kết, giống như con búp bê Nga bị nghiền rủa ấy.

Sofia đứng lên, kéo kéo góc áo màu ngọc lam, rồi đi ra cửa đón mẹ mình một cách không thể miễn cưỡng hơn. Con bé so hai vai, rồi mở cửa ra, kêu lên thật phấn khởi, “Ôi mẹ! Chuyển đi thế nào ạ? Mẹ —“

Tiếng Sofia đột nhiên im bặt, rồi tôi thấy con bé lùi lại như đụng phải rãnh hồ mang ấy. Tôi dứt khoát ra cửa xem thế nào. Mặt con bé xám như tro, trờ hai gò má đỏ phừng phừng, giống như phát ra tín hiệu cầu cứu vậy.

Alameda Cantera đang đứng ngay bậc thềm, trông vẫn như xưa, với đôi mắt lạnh lùng, và cái miệng cay nghiệt của một người đã bị phản bội và phải trả giá bằng cả cuộc đời. Alameda là một người phụ nữ quyến rũ, nhỏ nhắn và gọn gàng trong chiếc áo phong hồng, áo khoác vét và quần jeans. Mái tóc dày, đen bóng được búi gọn gàng ra sau ót. Có điều, kiểu ăn mặc này cũng làm bà ấy trở nên cứng nhắc và gai góc hơn. Nhưng tôi tin rằng, trước khi bị Eli 329

làm cho trở nên cay độc, Alameda chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Bà ta còn dắt theo một người nữa. Một người đàn ông tầm hai mẩy, tóc đen, thân hình hơi có phần nặng nề, với số cơ bắp và chiều cao không tương xứng, lại còn bị bó chèn trong cái quần khaki, và áo sơ mi cài cúc. Anh ta đẹp thì cũng có đẹp, nhưng thái độ của anh ta lại phần nào nói lên được sự thiếu cận và gia trưởng trong con người này, khiến tôi có ác cảm ngay lập tức.

“Avery,” Sofia nói, “Đây là Luis Orizaga.”

Chết tiệt!

Cho dù đã biết Alameda không dễ đối phó, nhưng tôi thật không ngờ bà ta lại dẫn theo bạn trai cũ của con gái mình tới tận đây. Đúng là “niềm vui” bất ngờ mà! Tuy Luis chưa bao giờ dùng vũ lực với Sofia, nhưng anh ta lại kiểm soát con bé theo mọi cách có thể, và triệt để dập tắt bất cứ ý định tự lập nào nhen nhóm trong đầu nó.

Theo như tôi được biết, thì Luis luôn đĩnh ninh là Sofia rất vui vẻ trong mối quan hệ của họ. Nên việc con bé nói lời chia tay, rồi dọn đến Houston để

lập 330

nghiệp với tôi, làm gã sốc cực kỳ. Luis đã tức giận hàng tháng trời, đến nỗi phải dùng rượu nặng, ẩu đả quán bar, và đập phá đồ đạc để giải toả. Nhưng chưa đầy một năm, anh ta đã cưới một con nhỏ mười bảy tuổi nào đó, và có với cô ta một đứa con. Đây cũng là chuyện mà Alameda cứ lấy ra nhai đi nhai lại mãi.

Bà ta cứ day nghiến con bé rằng đó đáng ra phải là cháu ngoại của bà ta, còn Sofia lẽ ra phải có rất nhiều con rồi.

“Sao anh lại ở đây?” Sofia hỏi Luis. Giọng con bé non nớt và dễ vỡ tới nỗi tôi muốn kéo nó ra sau lưng mình, rồi quát lên thật to với hai con người xấu xa kia, là hãy để cho con bé được yên.

“Là mẹ mời cậu ấy đến,” Alameda trả lời, rồi làm như không thấy vẻ mặt thống khổ của con gái mình, mà vui vẻ tiếp tục, “Đi đường một mình thì buồn lắm, mà mẹ thì phải làm thế suốt vì con chẳng bao giờ về thăm mẹ cả, Sofia. Mẹ bảo với Luis là con vẫn còn yêu cậu ấy tha thiết, đó cũng là lý do con vẫn còn sống độc thân.”

“Nhưng anh đã kết hôn rồi mà,” Sofia hoang mang nhìn Luis.

331

“Bọn anh đang làm thủ tục ly dị,” anh ta nói.

“Anh đã cho vợ mình quá nhiều. Anh đối xử với cô ta quá tốt. Anh đã cưng chiều cô ta đến nỗi cô ta trở nên hư hỏng, và muốn bỏ anh đi.”

“Tất nhiên là phải đi rồi,” tôi không kiềm được mà buông ra một câu gay gắt.

Nhưng chẳng ai để ý tới lời bình luận của tôi cả.

“Anh có một đứa con trai tên là Bernardo —“ Luis nói với Sofia.

“Nó là đứa trẻ đẹp nhất mà mẹ từng thấy,”

Alameda phụ họa theo.

“Nó sắp hai tuổi rồi,” Luis tiếp tục. “Cứ cách mỗi cuối tuần, thằng bé sẽ đến ở với anh, nên anh cần một người giúp chăm sóc nó.”

“Con là cô gái may mắn nhất trên đời, con yêu,”

Alameda nói. “Luis quyết định sẽ cho con cơ hội thứ hai đấy.”

Tôi quay sang Sofia. “Em trúng độc đắc rồi,” tôi nói khô khốc.

332

Con bé run đến không cười nổi. “Anh nên hỏi tôi trước, Luis,” con bé nói. “Khi rời khỏi Houston tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ muốn gặp lại anh nữa.”

“Alameda đã giải thích mọi chuyện cho anh biết rồi,” anh ta trả lời. “Là chị gái em xúi em dọn đi trong lúc em đang khóc tang cha. Trong những trường hợp như thế, đầu óc chúng ta thường không tỉnh táo, và ta không biết mình đang làm gì. Anh có thể tha thứ cho em.”

Tôi đang định cãi lại, thì Sofia ra hiệu bảo tôi im lặng. “Luis,” con bé nói, “anh biết tại sao tôi bỏ đi mà, và tôi sẽ không bao giờ quay lại.”

“Mọi chuyện giờ đã khác. Anh đã thay đổi rồi, Sofia. Bây giờ, anh biết làm thế nào để khiến em hạnh phúc rồi.”

“Con bé đang rất hạnh phúc rồi,” tôi bùng nổ.

Alameda bắn cho tôi cái nhìn cảnh cáo. “Avery, chuyện này không liên quan đến cháu. Đây là chuyện của gia đình ta.”

“Mẹ không được nói thế với chị,” Sofia nói, mặt con bé đỏ ầu lên vì giận dữ. “Chị ấy chính là gia đình của con.”

333

Kể đó, cả ba người cùng lúc bắn một tràng tiếng Tây Ban Nha xối xả. Tôi không hiểu được một từ nào. Còn đằng sau kia, Ree-Ann, Val và Tank vẫn đang cầm túi với laptop, chờ đợi thời cơ để vọt.

“Cần em giúp một tay không?” Tank hỏi ẩn ý.

Có cậu ấy ở đây thật yên tâm. “Bây giờ thì chưa,” tôi thì thầm.

Mắt thấy Sofia càng lúc càng bế tắc, tôi nhích lại gần hơn, tha thiết can thiệp vì con bé. “Chúng ta có thể trang cãi bằng tiếng Anh không, làm ơn?” tôi hỏi cứng rắn... Chả ai thèm để ý, nên tôi thử lại lần nữa.

“Sự thật là, cuộc sống của Sofia ở đây rất tốt. Con bé là một người phụ nữ độc lập và thành công trong sự nghiệp.” ... Khi thấy những thứ đó chẳng thay đổi được gì, tôi thêm vào, “Con bé đã có người yêu rồi.”

Trong sự đặc ý của tôi, nguyên căn phòng lập tức im ắng trở lại.

“Đúng đấy,” Sofia nói, bám chặt lấy câu nói của tôi như phao cứu sinh.

“Con có người yêu rồi, tụi con đã đính hôn.”

Mắt Alameda híp lại. “Sao mẹ chưa bao giờ nghe con nói qua? Cậu ta là ai? Tên gì?”

Miệng Sofia mở ra. “Anh ấy —“

“Xin lỗi cho qua,” Steven nói, cố lách mình qua cửa văn phòng, đang bị chặn mất một nửa. Khi nhìn thấy khuôn mặt ngây ra của chúng tôi, anh ấy dừng lại, cau mày thắc mắc. “Có chuyện gì xảy ra à?”

“Anh yêu,” Sofia kêu lên một tiếng, rồi quăng mình vào vòng tay của anh. Trước khi Steve kịp phản ứng, con bé đã vòng tay ra sau, kéo đầu anh ấy xuống, và bắt đầu... hôn.

Chapter 15.

Steven trợn to mắt kinh ngạc, cả người cứng đờ ra, hai tay lơ lửng giữa không trung, giống y như một con rối, mặc cho Sofia muốn làm gì thì làm. Tôi nín thở, cầu cho anh ấy đừng đẩy em gái tôi ra. ‘Làm ơn hãy rũ lòng thương con bé, Steven. Chỉ lần này thôi, ’ tôi điên cuồng nghĩ.

Nhưng phản ứng của Steven chẳng có chút gì gọi là lòng thương hại cả. Anh ấy vòng tay qua ôm Sofia, rồi bắt đầu hôn lại con bé, như thể anh ấy không bao giờ muốn dừng lại. Như thể con bé là một thứ thuốc gây nghiện cực độc, nếu không được xử lý thật nhẹ nhàng, đong đếm chậm rãi, thì sẽ gây chết người vậy. Nụ hôn của cả hai càng lúc càng nóng bỏng, càng lúc càng đói khát, làm cho cả căn phòng nóng hừng hực như bị thiêu đốt.

Đâu đó sau lưng, tôi nghe thấy tiếng bịch bịch trên sàn nhà. Tank làm rớt laptop luôn rồi. Cậu ấy và hai người thực tập đứng há hốc mồm, cằm rơi tận rốn, nhìn chăm chăm vào cặp đôi đang quấn chặt lấy nhau.

336

Tank cúi xuống nhặt laptop lên, rồi nói cho mọi người biết, “Không sao. Hên là rơi lên thảm.”

“Ai quan tâm chứ,” Ree-Ann nói, mà mắt vẫn ngơ ngáo dán chặt vào Steven và Sofia.

“Chúng ta có thể về rồi,” tôi nói, rồi chỉ về phía cửa sau.

“Em quên rửa máy cà phê rồi,” Val nói.

“Để chị phụ em,” Ree-Ann phụ họa.

“Raaa ngoàiiiii,” tôi dài giọng.

Cả đám miễn cưỡng lê lét đi ra cửa sau, nhưng vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn.

Đột nhiên, Steven kết thúc nụ hôn, rồi lắc lắc đầu, như thể muốn rũ bỏ hết những cảm giác vừa rồi. Ánh mắt anh chuyển từ trên người Sofia sang hai người ngoài cửa. “Cái quái —“

“Mẹ đến thăm em,” con bé vội chen vào. “Bà ấy còn dẫn theo bạn trai cũ của em, Luis nữa.”

Hai tay tôi bất giác siết chặt lại, chờ đợi phản ứng của Steven. Anh ấy biết quá nhiều về quá khứ của Sofia, để thừa hiểu đây là cái tình huống chó má gì. Nếu anh ấy đang tìm kiếm một cơ hội để sỉ nhục 337 con bé... à không, là phân thay con bé thành trăm mảnh, thì nó đến rồi đấy. “Có chút hiểu lầm trong chuyện này,” Sofia tiếp tục, dùng ánh mắt van nài nhìn Steven. “Mẹ em nghĩ em và Luis vẫn còn cơ hội, nên bà ấy bảo anh ta đến cùng. Nhưng em đang giải thích cho mẹ hiểu chuyện đó không khả thi, vì...vì...”

“Chúng ta đang ở bên nhau,” Steven nói, chữ cuối cùng hơi lên giọng, nhưng nhẹ đến mức gần như không thể nhận ra được.

Sofia gật đầu cái rụp.

“Mẹ gặp cậu này rồi,” Alameda buộc tội con bé.

“Cậu ta làm việc ở đây. Con còn chẳng thích cậu ta nữa, thì yêu cái quý gì!”

Tôi không nhìn được nét mặt của Steven, chỉ nghe thấy anh nói, vừa ấm áp, vừa mang theo vài phần châm biếm. “Cô nói đúng. Chúng cháu không phải yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên,” anh ấy thừa nhận, rồi vòng tay qua ôm lấy Sofia. “Nhưng từ những giây phút đầu, chúng cháu đã bị đối phương thu hút rồi.”

“Đúng vậy,” Sofia lập tức phụ họa theo.

338

“Đôi khi cảm xúc quá mạnh mẽ, nên chúng cháu không biết phải đối xử với nhau thế nào cho đúng.

Vả lại, trước đây, Sofia quả thật không phải là kiểu phụ nữ mà cháu nghĩ sẽ đem lòng yêu thương.”

Sofia cau mày. “Sao lại không?”

Steven đáp lại ánh mắt của Sofia, rồi đưa một tay lên nghịch tóc của con bé, “Ừm...tại sao nhỉ? Có lẽ bởi vì em là một người lạc quan tới mức không bình thường chẳng...còn mấy tháng nữa mới tới Giáng sinh mà em đã bắt đầu trang trí cây thông Noel rồi.

Em rắc kim tuyến lên hầu hết tất cả mọi thứ mà tay em chạm đến được, không tha một cái gì.” Đầu ngón tay anh trượt ra sau tai, rồi vuốt ve mặt

Sofia. “Hoặc là vì khi em phấn khích với một dự án nào đó, em sẽ xoa xoa tay y như kẻ xấu sắp làm chuyện ác vậy.

Cũng có thể là do em ăn cay tới nỗi người bình thường nào cũng phải bất tỉnh. Còn có, em lúc nào cũng phát âm sai từ “cá hồi”, và “pajamas”. Mỗi lần nghe tiếng điện thoại kêu là em lại tưởng của em, còn lúc điện thoại em kêu thật thì em lại chẳng hề biết. Hôm nọ anh thấy em đỗ xe trước cửa văn phòng, dù cách một lớp kính nhưng anh biết chắc chắn là em đang hát rống lên trong đó.” Anh ấy từ 339

từ nở nụ cười. “Nhưng rồi, anh chợt nhận ra rằng những điều đó cũng có thể trở thành những lý do chính đáng để anh yêu một người.”

Không chỉ mình em gái tôi, mà cả đám đều đứng ngẩn ra.

Steven chuyển cái nhìn trên người Sofia sang Luis, rồi đưa tay ra. “Xin chào, tôi là Steven Cavanaugh,” anh ấy nói. “Tôi không trách anh muốn trở lại với Sofia. Nhưng xin lỗi, cô ấy là hoa đã có chủ rồi.”

Luis không đáp lại cái bắt tay của Steven, mà chỉ đứng đó khoanh tay, và nhìn trừng trừng vào anh.

“Cậu còn chưa hỏi ý tôi đấy,” Alameda gắt lên.

“Còn nữa, nhẫn của Sofia đâu? Không có nhẫn, thì làm sao gọi là đính hôn được.”

Sau khi tiêu hoá thông tin đó xong, Steven nhìn xuống Sofia. “Em... kể cho mẹ nghe về chuyện đính hôn rồi hả?” anh ta chậm rãi hỏi.

Sofia lo lắng gật đầu.

“Thật ra thì họ chỉ đang chuẩn bị đính hôn thôi,”
tôi chen vào. “Steven định nói chuyện này với bác sau bữa tối, Alameda.”
“Cậu ta không thể ăn tối với chúng tôi,” Alameda nói. “Tôi đã mời Luis
rồi.”

“Nhưng con mời Steven trước,” Sofia đáp trả.

“ĐỦ RỒI!” Luis gào lên rồi nhào tới Sofia. “Tôi muốn nói chuyện RIÊNG
với cô.”

Steven đứng chặn trước mặt con bé, rồi đẩy cái tay to bự của Luis ra. “CÚT
CON MẸ MÀY RA,” anh ấy gầm lên bằng cái giọng khiến tôi sờn cả tóc
gáy.

Steven là một người luôn tự hào về khả năng tự kiểm chế của mình cơ mà.
Thật không giống anh ấy chút nào.

“Steven,” Sofia xen vào, cố gắng giữ cho mọi thứ không vượt quá tầm
kiểm soát. “Anh yêu, ổn mà, em... em sẽ nói chuyện với anh ta.”

Steven nhìn chăm chăm vào Luis không khoan nhượng. “Cô ấy là của tôi.”

Sự thù hằn giữa hai người đàn ông dày đặc đến nỗi lấy dao cắt miếng
miếng luôn còn được. Giờ thì 341

tôi hối hận xanh mặt vì đã kêu Tank đi về trước rồi.

Cậu ấy rất giỏi ngăn chặn những cuộc ẩu đả, mà trận này hứa hẹn sẽ là một trận chiến vô cùng nảy lửa cho mà xem.

“Luis,” Alameda khó chịu nói, “cháu về khách sạn trước đi, để Sofia đó cô xử lý cho.”

“SẼ KHÔNG AI XỬ LÝ CON HẾT,” Sofia bùng nổ.

“Con không phải con rồi. Đến khi nào mẹ mới chấp nhận được là con có thể tự đưa ra quyết định cho bản thân mình?”

Miệng Alameda run rẩy, đôi mắt chầng mấy chốc đã ngập nước. Bà ấy lục lọi trong túi xách tìm khăn giấy. “Mẹ đã làm tất cả vì con. Cả cuộc đời mẹ là dành cho con. Mẹ chỉ cố gắng ngăn con phạm phải sai lầm mà thôi. Mẹ đã làm gì sai chứ?”

“Mẹ,” Sofia nổi cáu, “Luis và con không dành cho nhau.” Nhưng Alameda đang khóc quá to để nghe thấy con bé, nên Sofia quay sang Luis. “Tôi xin lỗi.

Tôi xin chúc anh và con trai anh những gì tốt đẹp nhất —“

“Đồ ốc sên bản thiêu,” Luis nổi khùng lên, rồi bắn một câu tiếng Tây Ban Nha. Từ cái cách Sofia cứng 342

người lại, tôi biết đó là một câu thóa mạ. Anh ta chỉ về phía Steven. “Khi mà nó phát hiện ra mào lười biếng và đàn độn như thế nào, khi nó thấy mào nằm trên giường như một con cá chết, nó sẽ bỏ mào như bỏ rác. Nó sẽ quăng mào đi khi mào béo ị và đang mang thai con của nó, y như cách mà ba mào bỏ Alameda đấy.”

“Luis,” Alameda kêu lên, sốc đến không khóc nổi nữa.

Luis tiếp tục một cách cay cú, “Một ngày nào đó, mào sẽ phải bò đến tìm tao, Sofia. Lúc đó, tao sẽ nói cho mào biết, đó là những gì mào đáng được nhận vì —“

“Đó là tất cả những gì chúng tôi muốn nghe từ anh,” mắt thấy Steven sắp nhin không nổi nữa, tôi cắt ngang, rồi bước nhanh tới đẩy mạnh cửa ra. “Nếu anh cần taxi, tôi rất vui lòng gọi dùm anh.”

Luis không nói một lời, lao thẳng ra ngoài.

“Làm sao nó về khách sạn được?” Alameda sục sùi hỏi. “Chúng ta đến bằng xe mà.”

“Anh ta sẽ tìm ra cách thôi,” tôi nói.

343

Alameda lau nước mắt, xung quanh loang lổ vệt mascara. “Sofia,” bà ta rên rỉ, “con làm Luis giận quá mất khôn. Nó không biết mình đang nói gì đâu.” Gắn nuốt một câu châm biếm trở lại vào bụng, tôi đặt tay lên vai “người mẹ khổ tâm”, rồi dẫn bà ta ra phía sau nhà. “Alameda, qua nhà bếp đi đến cuối hành lang queo trái, có một cái toilet. Cháu nghĩ có lẽ cô muốn sửa lại makeup một chút.”

Alameda đưa tay che miệng, ngăn lại một tiếng thét hoảng hốt, rồi đi thẳng vào phòng tắm.

Khi tôi quay lại, thì thấy Steven đang ôm Sofia.

“... xin lỗi vì đã kéo anh vào chuyện này,” nghe giọng con bé cực kỳ khổ sở. “Đó là những gì tôi có thể nghĩ ra được vào lúc đó.”

“Đừng xin lỗi.” Nói rồi, Steven cúi đầu xuống, một tay đỡ lấy cổ con bé, đặt lên môi Sofia một nụ hôn nóng bỏng. Từ đây, tôi có thể nghe thấy tiếng con bé hít khí lạnh.

Tôi đi qua họ vào nhà bếp, làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Tôi bắt đầu lấy chén đĩa sạch từ máy rửa chén ra một cách máy móc. “Anh sẽ giúp 344 làm bữa tối,” lát sau tôi nghe Steven nói. “Tối nay chúng ta sẽ ăn món gì?” “Em quên mất rồi.” Sofia mê man... haiz...cũng khó trách con bé...

Cả buổi tối hôm đó, Steven chính là hình mẫu của một người bạn trai lý tưởng. Tôi chưa thấy anh ấy như thế bao giờ, vừa ấm áp, vừa dịu dàng. Nhưng tôi không biết được bao nhiêu phần trong đó là thật.

Anh ấy khăng khăng giúp Sofia nấu ăn. Còn tôi và Alameda chỉ việc ngồi trên ghế đầu quầy bar, nhìn hai người họ.

Steven và Sofia đã làm việc chung không biết bao nhiêu lần, nhưng tôi chưa từng thấy họ hoà đồng như vậy. Có lẽ họ đã tìm được sự đồng điệu, một điểm trung hoà của cả hai rồi chăng? !

Sofia từng làm việc trong tiệm ăn của gia đình, nên tài nấu nướng của con bé rất cừ. Hôm nay, nó làm món gà sốt Mole mà Alameda thích nhất. Món khai vị là những lát tortilla chiên nhà làm, mỏng tan và giòn rụm, chấm với salsa trộn nước xông khói làm lưỡi tôi nóng ran lên vì cay.

345

Trong khi Steven làm margarista, tôi đi tìm Coco, rồi dẫn con bé ra gặp Alameda. Dù tôi và Alameda chưa bao giờ có tiếng nói chung, nhưng cái này thì khác. Bà ấy và tất cả các dì của Sofia đều rất yêu Chihuahuas, nên vừa nhìn thấy Coco, bà ấy liền bế con bé vào lòng, rồi bắt đầu nỉ non gì đó bằng tiếng Tây Ban Nha. Bà ấy còn hào phóng khen cái vòng cổ bằng da màu hồng, gắn kim cương giả của Coco rất đáng yêu nữa. Hiếm khi thấy có người chịu nghe về những vấn đề liên quan đến Chihuahua, Alameda huyền thuyên không ngừng: từ cho ăn, đến tĩa lông.

Steven làm một tô salad trộn, với bắp nướng, pho mát bào, ngò xắt, rưới lên sốt kem chanh thơm lừng, béo ngậy. “Em thấy sao?” anh ấy hỏi Sofia.

Lúc đi ngang qua Steve, con bé cười nói...

“Em nói gì cơ?” anh ấy hỏi.

Sofia lấy một hộp đựng gà ướp cà phê trong tủ lạnh ra, rồi trả lời, “Em nói là cho nhiều sốt sẽ ngon hơn.”

“Không phải cái đó. Anh đang hỏi phần em nói bằng tiếng Tây Ban Nha cơ. Nó nghĩa là gì?”

346

“Ồ.” Sofia đỏ mặt, rồi bắt chảo lên bếp. “Không có gì. Chỉ là một cách biểu đạt thôi mà.”

Steven đặt hai tay lên quầy bếp, giam Sofia từ phía sau, vừa cù vào cổ con bé, vừa thì thầm, “Em không thể chửi anh, rồi không nói cho anh biết như vậy chứ. Thật bất công.”

Mặt con bé càng đỏ hơn nữa. “Cái đó không phải là chửi, nó là... ừm... nếu em dịch ra tiếng Anh, nó chả có nghĩa gì cả.”

Anh ấy vẫn không khoan nhượng. “Thì em cứ nói đi.”

“Media naranja.”

“Là?”

“Là một nửa trái cam,” Alameda nói. Song, bà ấy vừa cau mày, vừa với lấy ly margarita của mình.

“Chúng ta dùng cái đó để gọi một nửa của mình, một người tâm đầu ý hợp.”

Biểu cảm của Steven hơi khó để hình dung. Sau đó, anh ấy cúi xuống, hôn lên má của Sofia, rồi mới rời đi. Khi Sofia quay lại đảo cái nồi gần đó, nhìn mặt con bé như thể hồn nó đang ở trên mây ấy.

347

Nếu lúc này Alameda còn có chút nào nghi ngờ về tính chân thật của mối quan hệ này, thì tôi chắc chắn khoảnh khắc vừa rồi đã làm tiêu tán hết. Bọn họ thật sự diễn quá thuyết phục rồi. Nhưng nó cũng làm tôi lo lắng. Đám cưới của nhà Warner đang ở trước mắt, nếu hai người bắt đầu một mối quan hệ cuồng phong bão táp bây giờ, thì có chút không thích hợp.

Mà biết đâu, ngay sáng ngày mai thôi, Steven sẽ trở lại như cũ thì sao? ! Tôi thật sự không biết anh ấy đang nghĩ gì trong đầu nữa. Liệu anh ấy có thật sự quên được ngày hôm nay? Tôi tin chắc đó cũng là điều Sofia đang suy nghĩ.

Món gà Sofia làm thật sự là quá ngon luôn! Thịt ngập trong nước sốt sô cô la đắng Oaxacan, gia vị, và ớt guajillo tạo một độ cay vừa phải, cho ra một màu nâu đỏ, đẹp mê người. Suốt bữa ăn, Alameda liên tục hỏi Steven về gia cảnh và những định hướng tương lai. Ba mẹ anh ấy đã lấy nhau được 30 năm, hiện đang sống ở Colorado. Mẹ anh bán hoa, còn ba là một giáo viên đã về hưu. Steve cũng thừa nhận là anh ấy không định làm nghề này cả đời,

anh ấy có những hoài bão lớn hơn: một dự án liên hợp, hay 348 mảng ngoại giao chẳng hạn. Nhưng đồng thời, anh ấy cũng đã và đang học hỏi được rất nhiều khi làm việc ở đây.

“Cháu chỉ ước gì lương của mình không quá thấp như vậy,” anh ấy tình rui thêm vào, làm Sofia và tôi cười phá lên.

“Sau cái đồng tiền thưởng vừa rồi, với cả cái kế hoạch sức khoẻ mới được nâng cấp của anh, mà anh còn dám phàn nàn về lương bổng với em hả?” Tôi giả vờ tức giận, “Anh cần thêm phúc lợi,” Steven nói. “Như là một lớp học yoga chẳng hạn.” Anh ấy thoải mái gác tay ra sau lưng ghế của Sofia.

Con bé nhanh nhẹn dứt một miếng tortilla để bịt miệng anh ấy lại, và tất nhiên, là Steve rất sốt sắng, một miếng ăn hết.

Alameda cười yếu ớt quan sát bọn họ. Bà ấy sẽ không bao giờ thích Steven đâu, tôi nghĩ. Tôi dám cá là khi nhìn anh ấy, bà ấy sẽ không kiềm được mà nhớ về người cha phụ bạc của chúng tôi. Mặc dù Steven nhìn không hoàn toàn giống với Eli, nhưng anh ấy cũng cao, da trắng, tóc vàng, và... đẹp trai.

349

Tôi có thể nói với Alameda là Steven hoàn toàn khác với ba, nhưng nó cũng chẳng thể làm bà ấy suy nghĩ khác đi được. Alameda đã quyết tâm không bao giờ chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào mà Sofia chọn.

Chúng tôi tráng miệng với bánh flan và một cốc cà phê quế đậm đặc. Cuối cùng, Alameda cũng chịu rời đi. Không khí chào tạm biệt thật quý dị, bởi vì ai cũng biết Alameda sẽ không bao giờ xin lỗi vì đã mang Luis đến đây. Còn về phần Sofia, tôi biết con bé vẫn đang tức điên vì bị mẹ ruột phục kích kiểu đó. Từ đầu tới cuối, Alameda chỉ tha cho một mình Steven, người luôn tỏ ra lịch sự và phong độ.

“Cháu có thể tiễn bác ra xe không, bác Cantero?”
anh ấy hỏi.

“Không cần đâu, có Avery đi với bác là được rồi.”

“Chắc chắn rồi, cô,” tôi nói. Nhưng trong đầu trong ngừng vang lên: cái gì cũng được, chỉ cần bà chịu ra khỏi đây thôi.

Chúng tôi đi ra chỗ đậu xe trước cửa văn phòng.

Tôi đứng bên cạnh, chờ Alameda ngồi vào ghế lái.

Nhưng bà ấy giữ cửa xe mở, rồi thở dài nặng nề.

350

“Cậu ta là người như thế nào?” bà ấy hỏi mà không hề nhìn tôi.

Tôi nghiêm túc trả lời. “Là một người đàn ông tốt. Steven không thoả hiệp với khó khăn, và luôn bình tĩnh trong những tình huống khẩn cấp. Anh ấy có thể lái bất cứ thứ gì có bánh, có thể làm hồi sức tim phổi, và sửa cả ống nước nữa. Anh ấy có thể làm việc mười tám tiếng một ngày, hoặc hơn, mà

không có lấy một lời than vãn. Quan trọng hơn hết, là Steven không giống ba cháu đâu, Alameda.”

Bà ấy nở một nụ cười không hề vui vẻ. “Tất cả bọn họ đều giống ba con, Avery.”

“Vậy sao bác còn cố đẩy Sofia cho Luis?” Tôi bối rối.

“Bởi vì ít ra anh ta có thể làm cho con bé sống gần gia đình của nó hơn,” Alameda nói. “Gia đình thật sự của nó.”

Điên tiết...Thật sự là quá điên tiết! Nhưng tôi đấu tranh để giữ cho giọng mình thật bình tĩnh. “Bác biết không, Alameda, bác có một thói quen rất xấu, đó là hay chĩa mũi dùi vào con gái mình. Cháu không biết làm như vậy thì bác được gì nữa. Nhưng nếu bác hy 351

vọng nó có thể kích thích Sofia quay về bên bác, thì có vẻ bác không được thành công lắm đâu. Cháu nghĩ bác nên đổi cách khác đi thì hơn.”

Alameda nhìn tôi trừng trừng, rồi...Rầm một tiếng, cửa xe đóng lại, bà ấy khởi động xe, chạy đi mất. Sau khi bà ấy đi rồi, tôi quay vào trong. Lúc này, Sofia đang đóng cửa máy rửa chén, còn Steven thì đang lau khô cái máy xay sinh tố. Cả hai người đều không ai nói với ai tiếng nào. Không biết là có chuyện gì xảy ra giữa hai người trong lúc tôi ở bên ngoài không nữa.

Tôi bế Coco lên. “Tối nay mà đã làm rất tốt,” tôi bảo. “Thật là một cô bé ngoan!” Con bé rướn lên định liếm tôi. “Không được liếm môi,” tôi nói. “Tao biết miệng mà vừa để ở đâu đấy.”

Steven cầm chìa khoá trên quầy bếp lên. “Đến giờ anh phải ‘lăn’ về rồi,” anh ấy nói. “bữa ăn tối nay, đúng là no chết đi được.”

Tôi nhìn anh cười. “Anh đã cứu bọn em,” tôi nói.

“Cám ơn Steven.”

“Đúng vậy, cám ơn anh,” Sofia nói líu ríu. Tất cả sự sinh động của con bé lúc này đã rút đi sạch sẽ.

352

Steven giữ giọng bình thường. “Không cần khách sáo.”

Tôi đang nghĩ có nên tiễn anh ấy không. “Anh có muốn em —“

“Không, không cần đâu,” Steven nói nhanh. “Anh đi bây giờ đây. Gặp lại hai em vào ngày mai.”

“Dạ,” Sofia và tôi đồng thanh.

Song chúng tôi lại bận bịu với công việc của mình. Tôi thì lấy giấy lau quây bếp, còn Sofia thì xịt cái bồn rửa chén, dù cái bồn đó mới vừa rửa xong.

Ngay khi cửa vừa đóng lại, chúng tôi bắt đầu âm ỉ.

“Anh ấy đã nói gì?” tôi truy hỏi.

“Không có gì đặc biệt: anh ấy chỉ hỏi em có muốn giữ lại chỗ salsa còn dư không, rồi thì bao đựng rác của chúng ta để ở đâu.” Sofia chôn mặt vào hai tay. “Em ghét anh ta.” Rồi con bé bắt đầu nức nở, làm tôi hết cả hồn.

“Nhưng,” tôi không hiểu, “tối nay, anh ấy đối xử với em rất tốt mà...”

“Chính xác,” Sofia nói một cách cay nghiệt. Rồi một tiếng nức nở khác vang lên. “Giống như một 353

chàng hoàng tử bước ra từ phim hoạt hình Disney vậy. Em đã chìm đắm trong đó, và nó thật sự rất tuyệt vời. Nhưng giờ, tất cả đã kết thúc rồi, ... ngày mai, anh ấy sẽ lại trở về là một trái bí ngô mà thôi.”

“Hoàng tử làm sao mà biến thành bí ngô được.”

“Vậy thì em biến, được chưa? !”

Tôi với lấy cuộn khăn giấy, rồi xé một miếng đưa cho Sofia. “Cũng không đúng, đâu phải em biến thành trái bí ngô, là cái xe cơ. Còn em sẽ phải đi bộ về nhà với một chiếc giày và một đàn chuột bẩn thỉu.”

Một tiếng cười bật ra, làm những ngón tay của Sofia run run. Con bé nhận lấy khăn giấy, chặm lên mắt, rồi nói. “Những gì anh ấy nói tối nay, em biết anh ấy thật sự nghĩ vậy. Em cũng biết anh ấy thật sự quan tâm tới em, và tất cả đều là sự thật.”

“Tất cả mọi người đều biết, Sofia. Đó là lý do tại sao Luis tức điên lên và phóng ra ngoài nhanh như vậy.”

“Nhưng đó cũng không có nghĩa là Steven muốn hẹn hò với em.”

354

“Có thể em cũng không,” tôi nói khô khốc. “Đôi khi, bắt đầu một mối quan hệ lại là điều tồi tệ nhất mà em có thể làm với người mình yêu.”

“Chỉ có những đứa con của Eli mới nói ra những lời tiêu cực như vậy.” con bé nói.

“Nhưng biết đâu nó lại đúng.”

Sofia nhìn tôi qua miếng khăn giấy đã thấm đẫm nước mắt. “Avery này,” con bé run rẩy dữ dội.

“không có gì ba nói với chị là đúng sự thật hết.

Không một lời hứa nào. Không một lời khuyên nào.

Ông ấy là một nửa tồi tệ nhất trong tất cả chúng ta.

Nhưng tại sao phần tồi tệ đó lúc nào cũng giành chiến thắng hết vậy?” Con bé khóc nức lên, rồi bỏ chạy về phòng.

Chapter 16.

Hôm nay tôi và Sofia đặc biệt cao hứng, bởi vì...

Bethany cực kỳ thích ý tưởng đám cưới tổ chức ở toà nhà Filter, lấy cảm hứng từ kỷ nguyên nhạc Jazz, của chúng tôi. Hollis thì khó thuyết phục hơn. Bà ấy sợ trang trí theo trường phái triết trung sẽ tạo cảm giác quá cũ kỹ. Nhưng sau khi xem những mẫu phác hoạ, và những bức ảnh chi tiết về hoa tươi, được tô điểm với dây ngọc trai, và trâm cài pha lê, thì Hollis đã hăng hái lên không ít.

“Nhưng tôi vẫn luôn tưởng tượng Bethany trong bộ áo cưới truyền thống,” Hollis càu nhàu. “Chứ không phải chạy theo mấy cái mốt bây giờ.”

Bethany cau mày. “Người ta mặc như vậy từ năm 1920 tới giờ, thì sao còn được coi là mốt nữa hả mẹ? !”

“Mẹ cũng không muốn con đi vòng quanh trong một bộ đồ hoá trang nào đó,” Hollis khẳng khái.

Tôi vội vã chen vào, lấy cái tập phác hoạ trên đùi Sofia, rồi ngồi vào giữa hai mẹ con nhà Warners. “Tôi hiểu là chúng ta cần một cái gì đó cổ điển một chút,

356

và không bám quá sát vào chủ đề. Tôi không định cho Bethany mặc một chiếc đầm hạ eo, mà là cái này đây...” Tôi cầm bút chì lên, thảo thảo vài nét một chiếc váy cưới ôm eo. Trong một phút bốc đồng, tôi còn thêm vào một đường xẻ tà lên váy, rồi phủ bên ngoài bằng một lớp lụa và vải tyn xuyên thấu. “Hầu hết phần trên sẽ được đính cườm và những đồng sequins.” Nói rồi, tôi lấp đầy phần thân trên của váy bằng những hoạ tiết đá nhỏ nhỏ. “Rồi thay vì dùng màn che mặt, ta có thể dùng hai sợi dây gắn ngọc trai và kim cương cột ngang qua trán. Nếu mọi người thấy nó quá cường điệu —“

“Chính là như thế,” Bethany chỉ tay lên bản vẽ rồi kêu lên đầy phấn khích. “Đó chính xác là những gì tôi muốn. Tôi yêu ý tưởng này!”

“Nó rất đẹp,” Hollis thừa nhận, ánh mắt nhìn tôi cũng vui vẻ hơn. “Cô vừa mới nghĩ ra phải không, Avery? Cô thật sự rất tài năng đấy.”

Tôi cười. “Tôi nghĩ chúng ta có thể tìm một cái giống cái này —“

“Không không, không phải giống,” Bethany cắt ngang. “Mà là nó. Tôi muốn nó.”

“Đúng vậy, cô thiết kế đi, Avery,” Hollis nói.

Tôi lúng túng lắc đầu. “Tôi đã không thiết kế nhiều năm rồi. Tất cả những người tôi quen trong ngành này đều ở New York cả.”

“Vậy thì đi New York thôi, hãy tìm một người cô tin tưởng để hợp tác,” Hollis bảo tôi. “Đi bao nhiêu lần cũng được, cho tới khi vừa ý mới thôi.”

Sau khi nhà Warners rời khỏi, Sofia kêu lên, “Em không thể tin được là họ lại thích ý tưởng này của chúng ta. Em cứ nghĩ 50/50 là họ sẽ chọn cái ‘câu lạc bộ đồng quê’ chứ.”

“Từ đầu chị đã biết, Hollis rất thích những thứ thời thượng. Bà ta luôn muốn mọi người nghĩ mình là một người sành điệu và đi trước thời đại mà.”

“Ừ, miễn là nó không làm các ‘vệ binh già’ tức giận,” Sofia thêm vào.

Tôi cười toe toét, rồi bế Coco ra khỏi chuồng.

“Chị cá là một trong số họ đã từng sống ở kỷ nguyên nhạc Jazz ấy.”

“Sao nãy nhà Warners ở đây, chị phải nhốt nó vô chuồng vậy?”

358

“Nhiều người không thích có chó đi lung tung quanh họ.”

“Em tưởng chị sợ nó làm chị xấu hổ chứ.”

“Đừng có nói linh tinh trước mặt con nít chứ,” tôi phản đối.

“Nó đâu phải con em,” Sofia miễn cưỡng cười.

“Nhanh đến đây phụ chị sơn móng cho nó đi.”

Rồi tôi cho Coco ngồi lên lòng mình, Sofia cũng đi đến ngồi xuống bên cạnh tôi. “Chị nghĩ một trong hai chúng ta phải gọi cho Steven, báo cho anh ấy biết nhà Warners rất thích khái niệm đám cưới kiểu Gatsby vĩ đại,” tôi nói, rồi mở nắp chai nước sơn móng cho cún đồng màu với cái vòng cổ ra.

“Vậy chị gọi đi,” Sofia nói.

Tới giờ, Sofia và Steven vẫn đang ở trong thế bí.

Dạo gần đây, anh ấy tốt với con bé một cách kỳ lạ, nhưng chẳng còn dấu vết của sự dịu dàng đêm hôm đó nữa. Khi tôi kêu Sofia thử nói chuyện với Steve, thì con bé lại bảo nó chưa đủ can đảm.

“Sofia, vì Chúa, đi nói chuyện với anh ấy đi. Em phải chủ động lên đi chứ.”

Con bé giữ một chân Coco lại. “Chị nói hay ghê, sao chị không làm đi?” con bé đáp trả. “Từ bữa đi ăn về, chị cũng đâu có nói chuyện với Joe đâu.”

“Tình huống của chị khác.”

“Sao mà khác?”

Tôi cẩn thận sơn lên những cái móng bé tí của Coco. “Nội cái chuyện Joe có quá nhiều tiền đã là khác rồi. Chị không có cách nào đi cùng anh ấy mà không bị xem như một kẻ đào mỏ cả.”

“Joe cũng nghĩ vậy hả?” Sofia nghi hoặc.

“Không quan trọng. Vì tất cả mọi người đều sẽ nghĩ như vậy.” Con Chihuahua hết nhìn tôi, lại nhìn Sofia nói chuyện, vẻ mặt hết sức là nghiêm trọng.

Sơn xong, tôi đóng nắp chai lại, rồi thổi thổi móng cho cô nhóc.

“Nếu anh ấy không đợi chị nữa thì sao? Chỉ bởi vì hai người quá cứng đầu, không chịu đi bước đầu tiên, mà phải bỏ qua nhau như vậy sao?”

“Vậy thì ít ra chị còn giữ lại được chút lòng tự tôn của mình.”

“Lòng tự tôn là cái gì? Có ăn được không?”

“Em đang hy vọng chị sẽ hỏi em có ý gì đúng không, nhưng chị sẽ không hỏi đâu.”

“Vậy sao chị không ngủ với anh ấy luôn đi,” Sofia nói, “đằng nào thì mọi người chả nghĩ hai người đã ngủ với nhau rồi.”

Mắt tôi mở to. “Sao mọi người lại nghĩ thế cơ chứ?”

“Vì hai người cùng nhau mua chó.”

“Ai nói! Chó là chị mua. Joe chỉ trùng hợp có mặt ở đó thôi.”

“Đó là một dấu hiệu cho thấy hai người đang suy nghĩ cho một tương lai chung đấy.”

“Coco không phải là chó tình nhân,” tôi nóng nảy. Sau đó, tôi phát hiện thì ra con bé đang chọc mình. Đảo mắt hai cái, cả người tôi lại buông lỏng ra không ít. Tôi nhẹ nhàng đặt Coco xuống sàn nhà.

Khi tôi ngồi lại trên ghế, Sofia đang trầm ngâm.

“Avery này... Từ cái ngày mà Luis đến đây ấy, em đã suy nghĩ rất nhiều. Và cuối cùng, em rút ra được một kết luận: việc Mama mang theo Luis, là việc tốt nhất mà mẹ từng làm... cho em.”

361

“Nếu em nghĩ vậy, thì tin chị đi, cái tốt đó chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.” tôi nói.

Sofia cười yếu ớt. “Em biết chứ. Nhưng nói thật, nó đã giúp em rất nhiều. Gặp lại Luis làm em nhận ra rằng: bởi vì em không đi thêm bước nữa, nên mới cho Luis cái cớ để đàn áp mình. Nó giống như... em vẫn luôn là con tin của anh ta vậy. Anh ta đã là quá khứ rồi — và em không thể để một người như vậy ảnh hưởng đến tương lai của mình được.” Khi đôi mắt màu nâu lục nhạt của con bé nhìn thấy biểu cảm kinh ngạc của tôi, nó tiếp tục. “Chúng ta quá giống nhau, chị à. Da của chúng ta quá mỏng — chúng ta quá dễ bị tổn thương...”

Rồi cả hai đều rơi vào im lặng.

“Nghĩ đến chuyện bước thêm bước nữa,” cuối cùng tôi nói, “giống như nghĩ đến cảnh nhảy dù từ trên máy bay vào ban đêm, xuống một cánh đồng toàn cây xương rồng vậy. Rất đáng sợ. Chị... chị không làm được.”

“Vậy nếu máy bay bị cháy thì sao?” Sofia gợi ý.

“Chị có nhảy không?”

362

Hai khoé miệng tôi nhếch lên. “Ừm... cái động lực này quả thực rất đáng để suy nghĩ.”

“Vậy thì lần sau, khi ở với Joe,” Sofia nói, “chị hãy nói với bản thân là máy bay đang bị cháy, nếu muốn sống thì phải nhảy thôi.”

“Nhảy xuống một cánh đồng cây xương rồng cũng được luôn hả?”

“Cái gì cũng đỡ hơn là ở trên cái máy bay bị cháy, đúng không?” con bé lý luận.

“Ừ, em đúng.”

“Vậy chị sẽ gọi cho Joe chứ?”

Tôi do dự, nhưng cũng ngạc nhiên, vì câu hỏi của Sofia đã khơi màu lên khao khát trong lòng tôi.

Hai ngày qua, tôi nhớ Joe đến phát rồ. Trong đầu lúc nào cũng gào thét rằng tôi muốn anh ấy, tôi cần anh ấy... ‘Haiz tôi chết chắc rồi, ’ tôi nghĩ, rồi thở dài bỏ cuộc.

“Không,” tôi nói, “Chị sẽ không gọi, mà chị sẽ tìm cách để anh ấy phải đến đây.”

Con bé bắn cho tôi cái nhìn bối rối. “Giống như giả bộ là chị bị bắt cóc ấy hả?”

363

Tôi phá lên cười. “Chị chưa điên đến thế.” Nhưng sau vài giây suy nghĩ, tôi quyết định, “Nhưng ý tưởng đó cũng không tồi...”

Chiều thứ bảy, đóng cửa văn phòng xong, tôi đi ngắm mình trong bồn nước ấm áp, giải toả hết mọi áp lực và căng thẳng. Sau đó, tôi thả mái tóc gọn sóng xuống ngang eo, xịt một chút nước hoa, rồi vận một chiếc quần thun màu tím oải hương, với áo viền ren cùng màu hở gần nửa ngực.

“Em đi chơi với bạn nha.” Đang đi xuống lầu thì tôi nghe tiếng Sofia nói với lên.

“Với ai cơ?”

“Val và vài người nữa.” Sofia đang lục lọi cái gì đó trong túi. “Tụi em đi ăn tối, xem phim, sau đó, đi bar uống tí rượu rồi về...” Con bé liếc nhìn tôi một cái, rồi cười toe toét. “Ờ hèm... cái điệu này chắc tối nay em phải xin tá túc lại chỗ Val quá. Joe nhìn thấy chị trong bộ dạng này, mà hai người không làm hết mọi góc ngách trong nhà mới là lạ.”

“Chị chỉ sợ anh ấy sẽ hét vào mặt chị vì trò đùa dai, rồi bỏ đi luôn ấy.”

364

“Em nghĩ chắc không đâu. Chỉ cần chị nhớ vụ chiếc máy bay là được rồi.” Sofia mi gió tôi, rồi đi mất.

Tôi khẩn trương đi lòng vòng quanh nhà, chỉnh cho căn phòng tối đi một chút, thả vài ngọn nến trong ly đựng thủy tinh màu nâu, rồi rót một ly rượu.

Xong xuôi, tôi ra ghế sofa ngồi xuống. Coco cũng lập tức trèo lên cầu thang nhỏ, đến ngồi bên cạnh tôi.

Chúng tôi coi được một phần ba bộ phim, thì chuông cửa vang lên. Coco lúc lắc chạy xuống bậc thang ra cửa, rồi nhảy lên kêu ăng ăng. Khi tôi đứng lên, cầm theo ly rượu ra, có một dòng điện bắt đầu chạy loạn khắp người. Sau khi hít một hơi thật sâu, tôi vặn mở cửa, thì thấy...Joe đang mặc âu phục, đứng tựa vào khung cửa. Đẹp trai đến nghẹt thở!
“Ồ, chào anh,” tôi cố làm cho giọng mình có vẻ hơi ngạc nhiên một chút, rồi đẩy cửa lớn hơn. “Sao anh lại đến đây?”

“Đáng ra tối nay anh phải chụp hình cho một buổi gây quỹ. Nhưng vừa ra khỏi nhà, thì phát hiện 365 cái túi đựng máy chụp hình trống không. Chỉ có một mảnh giấy.” Joe giơ một tờ giấy được cắt ra từ trong tạp chí lên, chữ trên đó được viết theo kiểu cắt dán.

Nó ghi là:

‘Gọi cho em nếu muốn lấy lại camera. ’

“Em có biết gì về chuyện này không?” anh hỏi.

“Chắc là biết...” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh, rồi âm thầm thở ra một hơi. May quá, anh ấy không tức giận! Thật ra, tôi thấy anh còn có vẻ thích thú nữa là đằng khác.

“Rõ ràng là có gián điệp,” Joe nói. “Jack có chìa khoá nhà anh, nhưng anh ấy sẽ không làm vậy. Nhất định là Ella đã giúp em.”

“Em chưa nói gì hết nha.” nói rồi, tôi mở toang cửa ra. “Anh có muốn vào nhà uống một ly rượu không?”

Joe đang định trả lời, thì tầm mắt anh rơi vào khe ngực và phần ngực trồi lên của tôi. Anh ấy cứ nhìn chăm chăm, giống như không thể dứt ra được.

“Rượu, được chứ?” tôi giục.

366

Joe chớp chớp mắt, miễn cưỡng nhìn lên tôi, rồi hắng hắng vài tiếng. “Làm phiền em.”

Coco quay lại sofa, còn Joe thì theo tôi vào nhà bếp.

“Em đang chờ ai tới à?” Joe hỏi, khi nhìn thấy một cái ly không, bên cạnh chai rượu đã khui nắp.

“Ai mà biết trước được, đúng không?”

“Phải không? ! Hình như anh thấy ‘ai’ đó đã biết sẽ có người ghé qua, từ khi cái máy Nikon ba ngàn đô bị mất tích cơ.”

“Bây giờ thì nó an toàn rồi.” Tôi đổ một ít rượu vang trắng ướp lạnh ra ly, rồi đưa cho anh.

Joe nhấp một ngụm. Chát lỏng sóng sánh bên trong, và cả người uống đều thật đẹp mắt.

Được ở cạnh anh ấy lần nữa, khiến tôi có một cảm giác lâng lâng không thể diễn tả được. Với tôi, hạnh phúc từng rất mong manh, và quá khó nắm bắt, giống như những quả bóng mà Eli tặng cho Sofia vậy. Nhưng giờ phút này đây, nó đang xâm chiếm tất cả các tế bào trong cơ thể tôi, làm tôi như được sống lại một lần nữa.

“Hy vọng em không làm anh bị trễ,” tôi nói.

“Sự kiện đó bị huỷ rồi.”

“Từ khi nào?”

Anh cười. “Khoảng một phút rưỡi trước.” Song, anh để ly rượu xuống, cởi áo khoác ngoài, đặt lên cái ghế đầu ở quầy bếp, rồi cởi nút cổ tay, xắn tay áo lên, làm lộ ra cánh tay rắn chắc với một tầng lông sẫm màu. Khi anh tiếp tục cởi cà vạt, dục vọng trong tôi đã bắt đầu kêu gào muốn thoát ra rồi. Nhưng Joe dường như không nghe thấy, anh vẫn tiếp tục cởi thêm một cái cúc áo nữa, rồi mới điềm nhiên cầm ly rượu lên, nhìn tôi không một gợn sóng. “Bữa giờ anh không gọi cho em, là vì muốn cho em có thêm không gian để suy nghĩ.”

Tôi giả vờ bị tổn thương. “Cho người ta không gian và phớt lờ người ta, là hai chuyện hoàn toàn khác nhau đấy, anh biết không? !”

“Em yêu, anh làm sao nỡ phớt lờ em. Anh chỉ không muốn mình giống như một kẻ bám đuôi mà thôi.”

“Vậy sao lần trước anh không hôn tạm biệt em?”

368

Nếp hằn ở đuôi mắt anh sâu hơn. “Bởi vì anh biết, nếu anh hôn em, anh sẽ không dừng lại được.

Em cũng thấy rồi đấy, mỗi khi ở gần em, anh lại không thể kiềm chế được chính mình.” Anh ấy đứng dậy, chống tay lên hai bên ghế, giam cầm tôi ở giữa.

“Giờ em bắt camera của anh làm con tin rồi... Em muốn anh chuộc nó như thế nào đây?”

Tôi lấy hết can đảm. “Em nghĩ chúng ta có thể thương lượng một chút ở trên lầu. Trong phòng ngủ của em.”

Joe trầm ngâm một hồi lâu, rồi chậm rãi lắc đầu.

“Avery...nếu chúng ta làm chuyện đó, anh sẽ muốn nhiều hơn nữa. Nhưng đó đều là những thứ em vẫn chưa sẵn sàng để cho đi. Lần đầu tiên đã rất khó khăn rồi. Anh không muốn lại phải mạo hiểm nữa.”

Tôi đặt tay lên cánh tay anh, cảm nhận những sợi gân nổi lên đầy nam tính.

“Em rất nhớ anh,” tôi nói. “Em nhớ những cuộc trò chuyện hàng đêm của

chúng ta. Em muốn lại được nghe về một ngày của anh, rồi sau đó, kể cho anh nghe về một ngày của mình. Em thậm chí còn mơ về anh nữa. Nếu anh đã chiếm hết tâm trí của em như vậy, có phải anh nên chịu luôn trách nhiệm về thể xác của em không? !”

369

Joe bất động, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ tưng bừng của tôi. Chắc anh đã nhận ra, tôi phải đấu tranh quyết liệt đến mức nào, mới có thể đứng trước mặt anh, mà thổ lộ tình cảm của chính mình.

“Em không biết mình đã sẵn sàng chưa,” tôi tiếp tục. “nhưng em biết, em tin tưởng anh rất nhiều...”

Ngoài ra, em còn muốn sáng mai thức dậy với một người đàn ông bên cạnh. Nếu người đó là anh, thì không còn gì tuyệt hơn nữa. Vậy nên nếu anh —“

Trước khi tôi kịp nói hết câu, Joe đã chồm lên, hôn tôi như thể anh không chờ thêm được một khắc nào nữa. Tay tôi phải bám chặt vào tay anh để giữ thăng bằng, trong khi tim tôi đập điên cuồng như vũ bão. Nụ hôn đang càng lúc càng mạnh liệt, càng nóng bỏng, thì Joe kéo tôi đứng dậy, ghì chặt tôi vào quầy bếp, giống như anh biết tôi cần một nơi để tựa vào. Dù vậy, từ đầu đến cuối, môi anh vẫn chưa từng rời khỏi môi tôi một tấc nào.

“Joe,” tôi hồn hển khi miệng anh trượt xuống cổ tôi, “Em... em có một cái giường rất to trên lầu, ga giường được làm bằng vải lanh Ý và lụa thêu tay...”

còn có gối lông vũ...”

370

Joe ngẩng đầu lên, ý cười nháy múa trong mắt anh. “Em không cần phải bán giường cho anh đâu, em yêu.”

Anh ngừng một chút, lắng nghe tiếng điện thoại trong túi áo khoác vắt trên ghế đầu vang lên. “Anh xin lỗi,” anh nói, rồi đi qua lục lọi trong túi. “Đây là tiếng chuông điện thoại của nhà.”

“Không sao. Anh cứ xem đi.”

Anh lấy điện thoại ra đọc tin nhắn. “Chúa ơi,” anh ấy kêu lên một tiếng, sắc mặt cũng thay đổi.

Có chuyện không hay rồi.

“Haven đang ở trong bệnh viện,” anh nói. “Anh phải đến đó.”

“Em đi cùng anh,” tôi nói ngay tắp lự.

Joe lắc đầu. “Em không cần phải —“

“Chờ em hai phút,” tôi nói, rồi phóng lên lầu.

“Em đi thay áo sơ mi với quần jeans cái. Anh đừng có bỏ đi trước đấy!”

Chapter 17.

Trên đường đến bệnh viện, tôi không ngừng tự hỏi, liệu có phải mình đã quá đường đột, khi cứ khăng khăng đòi theo Joe hay không. Dù Haven có xảy ra chuyện gì, thì đó cũng là chuyện của gia đình họ, biết đâu họ không thích có người ngoài ở đó thì sao... Nhưng mặt khác, tôi lại không muốn để Joe phải một mình chịu đựng. Bởi vì tôi biết, các thành viên nhà Travis đều rất yêu thương nhau. Nếu cô em gái bé bỏng của họ xảy ra chuyện gì, Joe sẽ vô cùng đau khổ.

“Tin nhắn nói Haven bị gì vậy anh?” tôi hỏi.

Joe không biết nói sao, chỉ lẳng lặng đưa di động cho tôi.

“Tiền sản giật,” tôi đọc to tin nhắn của Ella.

“Anh chưa nghe qua bao giờ.”

“Em nghe rồi, nhưng cũng không hiểu lắm.” Sau đó, tôi lên mạng tìm thì thấy một trang web nói về tình trạng này. “Đó là chứng rối loạn thai nghén, làm cho thai phụ bị tăng huyết áp, bị dư một lượng lớn

372

protein trong nước tiểu, thừa chất lỏng trong phổi gây khó thở, và bị rối loạn chức năng gan, thận.”

“Tệ lắm sao?”

Tôi ngập ngừng. “Nó có thể rất nghiêm trọng.”

Tay anh ấy siết chặt vô lăng. “Có thể nguy hiểm đến tính mạng hay không?”

“Garner là một bệnh viện đẳng cấp quốc tế.

Haven sẽ không sao đâu.” Chuông điện thoại vang lên, tôi nhìn thấy tên người gọi. “Là Ella. Anh có muốn —“

“Em nói chuyện với chị ấy đi, anh đang lái xe.”

Không nói hai lời, tôi lập tức bắt máy. “Chào Ella, em là Avery đây.”

Giọng Ella khá nhẹ, nhưng tôi có thể nghe ra được sự căng thẳng trong đó.

“Bọn chị đang ở phòng chờ khu chăm sóc đặc biệt dành cho trẻ sơ sinh. Em và Joe đang chạy qua phải không?”

“Dạ chị, tụi em sắp tới rồi. Chuyện là sao vậy chị?”

“Sáng nay, khi thức dậy, Haven cảm thấy đau đầu và buồn nôn, nhưng vì Chúa, lúc nào nó chả thế. Con 373

bé nôn thốc nôn tháo, rồi trở về giường ngủ tiếp.

Tối chiều, tự nhiên nó không thở được. Nên Hardy đã lập tức mang con bé đến bệnh viện. Sau khi kiểm tra tim phổi, rồi làm các xét nghiệm này nọ, thì bác sĩ bảo huyết áp của Haven cao bất thường, chỉ số protein cũng tăng lên gấp ba. Con bé còn bắt đầu mơ mơ hồ hồ, làm Hardy sợ chết khiếp. Nhưng tin tốt là, nhịp tim của em bé vẫn bình thường.”

“Còn bao nhiêu tuần nữa là tới ngày dự sinh vậy chị?”

“Chắc là bốn tuần. Nhưng dù phải ra đời sớm hơn dự định, thì chị nghĩ chắc đứa bé sẽ ổn thôi.”

“Chờ đã. Chị nói Haven đang lâm bồn sao?”

“Ừ, bọn họ sẽ mổ để bắt em bé ra ngay bây giờ.

Này, chị phải đi rồi — Liberty và Gage vừa đến, chị phải cập nhật tình hình cho họ nữa.” Chị nói vội rồi cúp máy.

Joe khẽ nguyền rủa một tiếng.

Còn tôi thì cúi đầu đọc tiếp. “Tiền sản giật thường sẽ tự hết sau bốn mươi tám giờ tính từ lúc đứa trẻ được sinh ra. Họ sẽ tiêm thuốc hạ huyết áp cho Haven. Em bé sẽ bị sinh non, nhưng có lẽ bé 374 cũng đã phát triển đầy đủ rồi, nên chắc sẽ không có vấn đề phát sinh đâu. Vậy nên, anh đừng lo lắng quá.”

Joe gật đầu, nhưng vẻ mặt anh ấy chả có chút gì gọi là yên tâm cả.

Phòng chờ có mấy cái bàn nhỏ, ghế bọc màu xanh, và một cái sa lông. Đèn trong này trắng sáng đến loá cả mắt. Các thành viên nhà Travis lần lượt tiến lên chào chúng tôi, nhưng mặt ai cũng căng thẳng, không khí trầm trọng vô cùng. Chỉ có Jack là vẫn còn giữ lại được một chút sự hài hước thường ngày. “Chào Avery,” anh ấy vừa nói, vừa ôm tôi một cái thật nhanh, rồi giả vờ kinh ngạc, “Em vẫn chịu đi chơi với Joe hử?”

“Là em cứ đòi đi theo,” tôi nói. “Hy vọng mọi người không cảm thấy phiền...”

“Không có đâu, em đừng nghĩ vậy.” Liberty cắt ngang, đôi mắt xanh của chị ấy tràn ngập ấm áp.

“Mọi người rất mừng vì có em ở đây, Avery.”

Gage thêm vào, rồi nhìn sang Joe. “Vẫn chưa có tin gì của Haven cả.”

“Hardy sao rồi?” Joe hỏi.

375

“Cậu ấy vẫn rất cứng rắn,” Jack trả lời. “Nhưng nếu con bé cứ tiếp tục chuyển biến xấu như thế...

chắc cậu ấy không còn chịu được bao lâu nữa.”

“Chúng ta cũng vậy,” Joe nói xong, tất cả mọi người liền rơi vào trầm mặc. Chúng tôi sắp ghé ra, rồi ngồi xuống, tiếp tục chờ. Joe và tôi ngồi trên ghế sa lông. “Em có chắc là em muốn ở lại không?” Joe thì thào. “Anh có thể gọi xe riêng của bệnh viện đưa em về. Ở đây không biết phải chờ tới khi nào nữa.”

“Anh muốn em đi hả? Có phải mọi người sẽ cảm thấy khá hơn nếu không có người ngoài ở đây không? Bởi vì em...”

“Em không phải người ngoài. Nhưng em không cần phải ngồi đây chịu đựng chỉ vì anh ở đây đâu.”

“Em đâu có chịu đựng gì. Chỉ cần anh không chê em phiền, thì em muốn được ở bên cạnh anh.” Tôi cong hai chân lên, rồi nhích về phía Joe.

“Vậy em đừng đi.” Anh ấy ôm tôi sát hơn.

“Ồ, mà hồi nãy anh nói xe riêng của bệnh viện là sao?” tôi hỏi. “Bộ bệnh viện có dịch vụ mới hả?”

376

“Không hẳn. Chỉ là bệnh viện có một chương trình VIP dành cho những người quyên góp. Lúc trước, gia đình anh có quyên góp một chút. Sau khi cha anh qua đời, ông ấy cũng để lại một phần di sản cho họ. Nên giờ, bất cứ thành viên nào trong nhà anh đi bệnh viện đều sẽ được vô phòng chờ VIP, và sẽ có người chạy tới chạy lui phục vụ. Nhưng cuối cùng, bọn anh thống nhất với nhau là sẽ tránh hết tất cả các dịch vụ VIP hết mức có thể.” Anh ấy dừng lại một chút. “Nhưng nếu em muốn về nhà, anh sẽ phá lệ vì em.”

“Nếu anh không muốn làm một VIP,” tôi nói, “vậy thì đừng cố biến em thành VIP chứ.”

Joe mỉm cười, rồi đặt một nụ hôn lên thái dương của tôi. “Một ngày nào đó,” anh thì thầm, “anh sẽ cho em tận hưởng một buổi hẹn hò thật bình

thường như bao người khác. Ừm...đi ăn tối ở một nhà hàng nào đó chẳng hạn.”

Sau một hồi im lặng đến ngột ngạt, Jack bảo đi mua cà phê, hỏi có ai muốn uống không, nhưng ai cũng lắc đầu. Anh ấy đi ra ngoài, rồi quay lại rất nhanh với một cái ly mút bốc khói nghi ngút.

377

Ella cau mày lo lắng. “Jack, uống đồ nóng trong mấy cái ly đó hại lắm — hoá chất lẫn vô cà phê thì làm sao? !”

Jack châm biếm. “Anh uống cà phê nóng trong ly mút gần cả đời rồi.”

“Hèn gì,” Joe nói.

Jack bắn cho Joe một cái nhìn cảnh cáo, nhưng khoé miệng vẫn cong lên. Song, anh đi đến ngồi xuống bên cạnh Ella, rồi đưa cho cô một bịch bánh bích quy.

“Anh đừng nói em anh mua nó trong máy bán hàng tự động nữa nha? !”

Ella nghi hoặc.

“Anh không thể kiểm chế bản thân được,” Jack nói.

“Máy bán hàng tự động bị làm sao hả chị?” tôi hỏi.

“Đồ ăn trong đó không tốt cho sức khoẻ,” Ella trả lời, “bản thân cái máy đó cũng đã rất nguy hiểm rồi.

Mỗi năm, nó giết còn nhiều người hơn cá mập nữa ấy.”

“Làm sao mà một cái máy bán hàng tự động có thể giết người được?”

Liberty hỏi.

378

“Nó ngã xuống đè chết người ta,” Ella nói đầy khí thế. “Có nhiều người bị rồi đó chị.”

“Không có cái máy tự động nào giết nổi người nhà Travis đâu, em yên tâm!” Jack tự hào nói. “Tụi anh cứng đầu lắm.”

“Em có thể chứng thực chuyện đó,” Ella nói, rồi lén lút bóc một cái bịch quy lên gặm.

Tôi cười, rồi tựa đầu lên vai Joe. Tay anh lùa vào trong tóc tôi, vuốt ve.

Đột nhiên, tay anh ngưng bật, cả người cũng cứng theo. Tôi ngẩng đầu lên, nhìn theo tầm mắt của Joe.

Thì ra là Hardy. Anh ta đi vào phòng như người không hồn, dường như không còn nhận thức được thế giới xung quanh nữa. Cả khuôn mặt cũng hốc hác, trắng nhợt như một cái xác, còn đôi mắt xanh thì vô thần. Anh ta lững thững đi tới trong góc ngồi, hai vai rũ xuống nhìn rất thương tâm.

“Hardy —“ ai đó lạng lẽ gọi.

Anh ta chớp mắt một cái, rồi cứng nhắc lắc đầu.

379

Một bác sĩ xuất hiện ở cửa. Gage đi đến, nói chuyện với ông ấy vài phút. Khi Gage quay lại, khuôn mặt anh ta không đọc ra được biểu tình gì. Cả nhóm xúm lại, cố gắng lắng nghe để không bỏ sót một từ nào. “Tiền sản giật còn có một biến chứng, kêu là hội chứng HELLP. Hiếu đơn giản là, hồng cầu bị vỡ. Haven đang có chiều hướng bị suy gan, và nguy cơ bị đột quỵ.” Anh ta dừng một chút, yết hầu chuyển động hai cái, rồi nhìn Liberty. “Bây giờ, họ sẽ lấy đứa bé ra trước,” giọng anh cứ đều đều như cái máy. “Sau đó, họ sẽ tiêm các hóoc-môn steroids, huyết tương, và truyền máu cho con bé. Chắc khoảng một tiếng nữa, chúng ta sẽ biết được tình hình rõ hơn. Những gì chúng ta có thể làm lúc này chỉ có ngồi chờ mà thôi.”

“Chết tiệt,” Joe khẽ chửi thề, rồi liếc qua góc phòng, nhìn Hardy ngồi gục đầu lên hai tay. “Phải có ai đó ngồi với cậu ấy. Để em...”

“Để anh,” Gage lẩm bẩm.

“Được, anh đi đi.”

Gage đứng lên đi về phía bóng người cô độc trong góc phòng.

380

Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy Gage xung phong.

Bởi vì theo như tôi nghe được, thì hai người này vốn không hợp nhau. Joe cũng không biết chi tiết cụ thể, chỉ biết hình như Hardy và Liberty là thanh mai trúc mã. Cả hai còn từng có một quá khứ với nhau nữa.

“Vậy sao cuối cùng Hardy lại cưới Haven?” tôi đã hỏi Joe như thế.

Anh nói, “Anh cũng không rõ họ đến với nhau như thế nào, hay bắt đầu từ lúc nào. Nhưng khi hai đứa hẹn hò, nó mãnh liệt như một chiếc xe lửa đứt phanh vậy. Và rồi khi bọn anh nhận ra Hardy yêu Haven nhiều cỡ nào, thì những chuyện khác không còn quan trọng nữa. Chỉ là... trừ những dịp khi gia đình tụ họp ra, thì Gage và Hardy vẫn luôn giữ khoảng cách với nhau.”

Tôi kín đáo liếc sang góc phòng. Gage đang vỗ lưng Hardy như những người anh em thân thiết, nhưng hình như Hardy vẫn chưa nhận ra được sự tồn tại của Gage. Anh ta đang chìm đắm địa ngục của chính mình, nơi mà không ai có thể chạm tới được, để giảm nỗi đau. Mãi đến vài phút sau, tôi thấy vai Hardy nhô lên rồi hạ xuống, giống như thở dài.

Song, Gage có hỏi gì đó, nhưng anh ta lắc đầu.

381

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Gage ở một bên, không ngừng thì thầm, an ủi Hardy, nhưng đa phần là chia sẻ trong im lặng. Không ai đến gần, vì mọi người đều hiểu, bây giờ cảm xúc của Hardy đang rất mong manh và hoảng loạn, một người bước vào không gian đó đã là quá sức chịu đựng của anh ta rồi.

Nhưng tại sao người đó phải là Gage, thì tôi vẫn không thể hiểu được.

Tôi nhìn Joe khó hiểu, nên anh nhỏ giọng giải thích, “Haven luôn là đứa em mà Gage thương nhất.

Hardy biết, nếu con bé có chuyện gì, Gage cũng sẽ sụp đổ giống như cậu ấy vậy. Và lại, chúng ta là một gia đình.”

Một cô y tá bước vào phòng. “Cho hỏi ngài Cates có ở đây không?” Hardy đứng dậy, khuôn mặt anh ta vặn vẹo vì đau khổ đến cùng cực, mà tôi nghĩ sẽ không ai trong chúng tôi có thể quên được vẻ mặt đó. Y tá vội vã đi qua.

“Đây là ảnh của con gái ngài,”

cô ấy nói. “Tôi đã chụp lại trước khi họ đưa cô bé vào lồng kính. Bé nặng tròn một ký tám. Cao 43 cm.”

382

Mọi người châu đầu nhìn cái điện thoại. Có người kêu lên vì vui mừng, cũng có người thở phào nhẹ nhõm.

Hardy chỉ liếc một cái, rồi hỏi, giọng khản đặc, “Còn vợ tôi...”

“Bà Cates đã vượt qua ca phẫu thuật, không có vấn đề gì lớn. Hiện giờ, bà ấy đang được đưa vào phòng hồi sức. Bác sĩ sẽ đến ngay bây giờ, và ông ấy sẽ nói cho ngài biết —“

“Tôi muốn đi gặp cô ấy,” Hardy mất kiên nhẫn.

Trong khi cô y tá đang luống cuống không biết phải làm sao, thì Gage chen vào. “Hardy, anh sẽ nói chuyện với bác sĩ. Cậu đi xem Haven đi.”

Hardy gật đầu, rồi sải bước ra ngoài.

“Anh ta thật sự không thể làm như thế được,” y tá cáu gắt. “Tốt hơn là tôi nên đi theo xem thế nào.”

Nếu các vị muốn gặp đứa nhỏ, thì hãy đến phòng sản sóc đặc biệt dành cho trẻ sơ sinh nha.”

Tôi đi cùng Joe, Jack và Ella qua đó; còn Gage với Liberty ở lại phòng, chờ nói chuyện với bác sĩ.

383

“Tội nghiệp Hardy,” Ella thì thầm khi chúng tôi đi trên hành lang. “Cậu ấy lo đến phát sốt lên rồi.”

“Em đồng cảm với Haven nhiều hơn,” Joe nói.

“Em không biết con bé đã phải trải qua những gì, và cũng không muốn biết. Nhưng em chắc chắn con bé vừa mới vượt qua một trận chiến sinh tử chứ chẳng chơi.”

Chúng tôi đi vào phòng sản sóc đặc biệt, nơi những đứa trẻ sơ sinh được đặt trong lồng kính. Bé con được nối với ống truyền oxy, và ống dẫn tới các thiết bị y tế, phần bụng bé có một vệt màu xanh dương phát sáng.

“Cái đó là cái gì vậy?” Tôi hỏi thật khẽ.

“Là đèn sợi quang học,” Ella trả lời. “Lúc Mia mới sinh xong, cũng được chiếu đèn này. Đây là quang trị liệu để chữa bệnh vàng da.”

Em bé chớp chớp mắt, rồi lại ngủ tiếp. Cái miệng chúm chím của nó mở ra rồi đóng lại, rất dễ thương!

Đầu bé con lưa thưa vài sợi tóc sẫm màu. “Không biết con bé sẽ trông như thế nào nhỉ?” Jack nói.

384

“Chắc chắn sẽ rất xinh đẹp,” Ella nói. “Cái đó mà anh còn phải hỏi à, cứ nhìn Hardy và Haven thôi cũng đủ biết rồi.”

“Anh sẽ không dùng từ ‘xinh đẹp’ để nói về Hardy đâu,” Jack trả lời.

“Anh mà dám,” Joe đáp trả, “cậu ấy sẽ đá đít anh cho mà coi.”

Jack cười toe toét, rồi quay sang hỏi Ella, “Haven có nói với em tên đứa nhỏ là gì chưa?”

“Chưa nữa.”

Khi chúng tôi quay lại phòng chờ, đúng lúc Gage và Liberty cũng vừa nói chuyện xong với bác sĩ. “Họ khá là lạc quan, nhưng cũng gặp nhiều khó khăn”

Gage thuật lại. “Hội chứng HELLP sẽ tự tan sau ba, bốn ngày gì đó. Con bé đã được truyền máu rồi, nhưng chắc phải làm thêm lần nữa để giúp tiểu cầu tăng lên. Tiếp theo, họ sẽ dùng liệu pháp corticosteroid, và quan sát con bé kỹ hơn.” Anh ta lắc đầu phiền muộn. “Họ cũng sẽ tiếp tục tiêm magnesium sulfate cho con bé để làm dịu đi những cơn co giật. Nói tóm lại là rất khốn nạn.”

385

Liberty đưa tay lên vuốt mặt, rồi thở dài. “Sao họ không mở một quầy rượu trong bệnh viện nhỉ? Đây mới là nơi người ta cần đồ uống có cồn nhất, không phải sao?”

Gage vòng tay qua ôm vợ vào lòng. “Em về nhà với các con đi. Anh muốn ở lại đây thêm một chút nữa, sẵn trông chừng Hardy luôn. Hay là nhờ Jack và Ella chở em về nha?”

“Cũng được,” Liberty nói.

“Mọi người có cần em giúp gì không?” Joe hỏi.

Gage lắc đầu, cười. “Anh nghĩ mọi chuyện cũng tạm ổn rồi. Em và Avery cũng về nghỉ ngơi đi. Chắc hai đứa cũng mệt rồi.”

Chapter 18.

Sáng hôm sau, khi tôi còn đang mơ mơ màng màng thì phát hiện bên cạnh mình còn có một người khác nữa. Đợi cho đầu óc thanh tỉnh lúc sau, tôi mới nhớ ra... Tối qua, sau khi từ bệnh viện về, tôi kêu Joe ngủ lại đây luôn. Ngồi chờ hết mấy tiếng đồng hồ ở bệnh viện, làm hai đứa mệt rã rời, nên tôi chỉ thay mỗi cái đầm, leo thẳng lên giường, rồi chui vào vòng tay ấm áp của Joe. Chưa đến một giây, tôi đã ngủ mất đất.

Bây giờ, Joe đang nằm ngay sau lưng, một tay làm gối đầu cho tôi, hai chân cuộn lên dưới chân tôi.

Tôi nằm im lặng, lắng nghe tiếng thở đều đều của anh. Lát sau, tôi thử lấy chân khều khều, xem anh đã dậy chưa. Bỗng từ phía sau, một bờ môi ấm nóng áp vào nơi mẫn cảm trên cổ, làm bụng dưới của tôi bắt đầu rạo rục.

“Có một người đàn ông đang ở trên giường của em này,” tôi kêu lên, rồi bắt đầu sờ soạng lại, từ cái đùi rậm lông đầy cơ bắp, tới cái hông trơn mịn và săn chắc của anh. Đột nhiên, anh bắt cổ tay tôi lại,

387

rồi kéo nó xuống dưới, để bàn tay tôi chạm vào vật cứng rắn trần trụi của anh. Tôi hít vào một hơi, trợn mắt. “Joe... mới sáng ra mà!”

Tay anh lang thang trên ngực tôi, xoa xoa nắn nắn qua lớp áo ngủ mỏng tan, rồi nhẹ nhàng kéo một cái, làm hai nụ hoa của tôi dựng lên đầy kiêu hãnh.

Tôi cố phản đối lần nữa, nhưng nghe chẳng có chút sức thuyết phục nào. “Em không thích làm tình buổi sáng đâu đấy!”

Nhưng anh vẫn tiếp tục hôn cổ tôi, cái tay hư hỏng thì trườn xuống kéo mép váy tôi lên.

Tôi bật cười khúc khích, rồi lật đật bò qua bên kia giường.

Nhưng Joe lập tức nhào đến kéo tôi lại, rồi phủ cả người anh lên người tôi. Hai đùi anh kẹp chặt hông tôi, để tôi cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể anh. Chơi ăn gian! Rõ ràng là cố ý muốn tôi không trụ được chứ gì!

“Ít nhất anh cũng phải cho em tắm cái đã chứ,”

tôi giãy giụa.

“Nhưng anh thích em thế này cơ.”

388

“Lát nữa đi mà. Làm ơn? !”

Joe cúi đầu xuống, thì thầm, “Bây giờ ai đang làm chủ ở đây, hử?”

Tôi bất động. Không biết tại sao, sau khi nghe những lời đó, cộng thêm việc anh đang ghì chặt tôi trên giường, làm tôi như loạn trí. Giọng nói anh nóng bỏng quấn quanh bên tai. “Em thuộc về anh, và anh sẽ làm tình với em. Tại đây. Ngay bây giờ.”

Tôi không thể tin được là mình lại có thể bị kích thích như vậy... Ôi... không thở nổi mất...

Anh đổi tư thế, một tay trượt vào bên trong chiếc váy ngủ, len vào giữa hai chân, để tìm kiếm chỗ sâu kín của tôi. Cả người tôi run lên, khi tay anh nhẹ nhàng xoa lên vùng ẩm ướt đó, rồi trượt vào trong.

Hông tôi bắt đầu nhịp trong vô thức, tay anh phối hợp theo, ấn lên vách tường thịt, làm tôi càng run rẩy dữ dội hơn.

Anh lật tôi nằm ngửa lại, cong hai chân của tôi lên, rồi bắt đầu rải những nụ hôn ngọt ngào lên mắt cá, bắp chân, và cao hơn nữa. Khi hơi thở của anh phả vào nơi tư mật đó, tôi phải cắn chặt môi mới ngăn được mình không hét lên sung sướng.

389

“Đừng...” tôi kêu lên, nhưng ngay sau đó, tôi liền cảm nhận được một thứ mềm mại, nóng rực xâm chiếm làm tôi như điên dại. Tôi bắt đầu nức nở, rồi dần dần buông thả bản thân cho những khoái cảm mà anh mang tới.

Lưỡi anh không ngừng chọc ghẹo nơi ẩm ướt của tôi, cùng với những cái vuốt ve khiến tim và khoái cảm của tôi dần hoà theo một tiết tấu. Tôi mở rộng chân hơn, tiếng rên cũng to hơn khi sắp đạt đến cao trào. Như này thật quá mức chịu đựng của tôi rồi. Kích thích quá mãnh liệt khiến cả cơ thể tôi bắt đầu rùng mình dữ dội.

Joe kéo dài những dư cảm ngay cả sau khi tôi đã nằm im bất động. Miệng anh tiếp tục vuốt ve tôi trong sự dịu dàng đầy mê hoặc. Một lúc lâu sau, anh mới chịu ngừng đầu lên, và đặt một nụ hôn lên bụng tôi. Toàn thân tôi rã rời tới nỗi gần như không cảm nhận được anh rời khỏi người mình, để với tay lên đầu giường lấy cái gì đó. Lát sau, anh lại phủ lên người tôi, tách hai chân tôi ra. Tay tôi yếu ớt vịn lên tay anh, để mặc anh mạnh mẽ đâm vào

với một khát khao mãnh liệt. Sau đó, anh rút ra, rồi đâm vào sâu hơn nữa.

Những cú đâm mạnh mẽ nối tiếp nhau 390

khiến tôi mở rộng hơn, hông tôi nâng cao hơn đầy mong chờ.

Thình thoảng, anh làm chậm lại, mang theo một chút chọc gheo, có lúc anh lại tăng tốc và đâm vào thật sâu. Anh ấy chú ý tới từng phản ứng của tôi, dù là nhỏ nhất, để biết phải kích thích tôi ở điểm nào mới mang lại khoái cảm. Joe làm tình với tôi theo một cách rất đặc biệt. Dù những trải nghiệm này thật lạ lẫm, nhưng chúng đều mang phong cách của Joe.

Anh dường như không biết mệt mỏi mà vẫn tiếp tục tiến công đều đặn, còn tôi thì chẳng còn tí sức lực nào, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt, và nức nở. Đây là một cuộc chiến dốc hết toàn lực, không khoan nhượng, không kiểm soát. Những đợt co thắt của tôi ngày càng nhiều như truyền thêm động lực cho Joe.

Anh gầm nhẹ một tiếng, rồi bắt đầu rùng mình trong vòng tay tôi. Tôi ôm anh, hôn lên cổ anh, và cảm nhận sức nặng của anh trên người mình.

Mãi một lúc lâu, anh mới chậm rãi xoay người, kéo tôi nằm lên trên. Cả hai đứa cứ nằm vậy ôm nhau thật lâu, cảm giác bình yên vô cùng. Lúc này, suy nghĩ của tôi đã bắt đầu mơ hồ và rải rác, còn dư vị của mồ hôi và tình dục

vẫn tràn ngập trong từng 391

hơi thở. Ngực Joe nhấp nhô đều đặn có vẻ rất thoải mái, trong khi tay anh nhẹ nhàng vuốt ve khắp người tôi.

Tôi dịu dàng hôn lên vai anh, rồi nói, giọng khàn khàn, “Bây giờ em sẽ đi tắm. Không cho phép anh ngăn em nữa.”

Anh cười, rồi lật người nằm nghiêng trên giường, nhìn tôi đi vào phòng tắm trên đôi chân run rẩy.

Khi cửa phòng tắm đóng lại, cổ họng tôi bỗng nhiên thít chặt. Tôi phải cố hết sức mới ngăn được những giọt nước mắt không tràn ra. Cái cảm giác buông xuống tất cả phòng thủ, và cảm giác nhẹ nhõm vì đã buông xuống ấy khiến tôi có một cảm xúc phức tạp không thể nói thành lời.

Nước chưa nóng thì Joe đã bước vào, và nhìn thấy mọi biểu cảm trên gương mặt tôi trước khi tôi kịp quay mặt đi. Anh đưa tay vào vòi sen thử nước, rồi dặt tay tôi vào buồng tắm.

Joe cho xà phòng lên tay, rồi bắt đầu thoa khắp người tôi. Cái đụng chạm của anh thật dịu dàng. Tôi thuận theo dựa vào anh, để mặc tay anh tùy ý len vào giữa hai chân tôi, tách những nếp gấp mềm mại 392 cho dòng nước ấm áp chảy qua. Anh xoay người tôi lại, rồi ấn tôi vào lồng ngực ướt át và săn chắc của mình.

“Nhanh quá sao?” tôi nghe anh hỏi.

Tôi lắc đầu, rồi ôm chặt eo anh. “Không phải... Chỉ là nó khác với lần đầu tiên nhiều quá.”

“Thì anh bảo em là sẽ khác mà.”

“Ừ, nhưng mà em...em không thể hiểu nổi tại sao lại như vậy.”

Anh thì thầm bên tai tôi, “Bởi vì lần này có tình cảm.”

Tôi chỉ biết đáp lại anh bằng một cái gật đầu run rẩy.

Sau một bữa sáng nhanh, gọn, lẹ với cà phê và bánh sandwich, Joe về nhà thay quần áo, rồi đi gặp một trong những giám đốc của quỹ từ thiện Travis, để thảo luận về các đề xuất mà cả nhà đã thông qua trước đó. “Sau những gì xảy ra tối qua,” Joe nói, “Chắc hôm nay anh là người duy nhất đến đó rồi.”

Nói xong, anh hôn tôi một cái. “Tối nay mình đi ăn nha?” Chưa đợi tôi trả lời thì một cái hôn nữa lại rơi 393 xuống. “Bây giờ ha?” Một cái hôn nữa. “Em không trả lời, anh coi như em đồng ý rồi đó.”

Tôi đứng đó, cười ngây ngô nhìn anh rời đi.

Một lúc sau, khi tôi đang uống ly cà phê thứ hai, Sofia lững thững đi xuống trong cái áo choàng tắm hồng, và đôi dép thỏ. “Joe còn ở đây không chị?” con bé thì thào.

“Không, anh ấy đi rồi.”

“Hôm qua thế nào?”

Tôi cười khô khốc. “Rất đặc sắc. Bọn chị dành cả tối trong phòng chờ của bệnh viện Garner.” Hai chúng tôi ngồi xuống ghế sofa, rồi tôi bắt đầu kể hết mọi chuyện cho Sofia, từ việc Haven mang thai xuất hiện biến chứng, em bé bị sinh non, tới cái cách mà nhà Travis đối mặt với mọi chuyện.

“Chị đúng là được mở rộng tầm mắt,” tôi nói.

“Chị đã thấy nhiều gia đình ăn mừng cùng nhau, cũng thấy khối gia đình cãi nhau um trời chỉ vì những chuyện vô cùng nhỏ nhặt. Nhưng chị chưa từng thấy một gia đình nào lại gắn bó với nhau trong những tình huống khó khăn như vậy. Cái cách mà họ ủng hộ lẫn nhau...” tôi dừng lại, không biết phải diễn 394

tả như thế nào. “Ừm, người làm chị ngạc nhiên nhất là Gage. Anh ta luôn có hiềm khích với Hardy, nhưng lúc đó, chính Gage lại là người đứng ra an ủi, và Hardy cũng đã chấp nhận nó. Tất cả chỉ vì bọn họ là một gia đình, và mối quan hệ ràng buộc này rất quan trọng với họ. Em thấy có kì lạ không?!”

“Không kì lạ,” Sofia nói. “Gia đình vốn dĩ là phải như vậy mà.”

“Ừ, chị biết, nhưng chị chưa từng thấy gia đình nào làm được như vậy.” tôi dừng lại, cau mày. “Hoặc vì chị chưa bao giờ là một phần trong một gia đình lớn như vậy. Chị không biết mình có thích nghi được không nữa. Có vẻ như họ hiểu rất rõ về nhau. Quá rõ. Chị sẽ không có đủ sự riêng tư cho mình.”

“Nếu đã là một thành viên trong gia đình, chị phải có những nghĩa vụ và bổn phận đi kèm,” Sofia đồng ý. “Và nhiều vấn đề khác nữa. Nhưng việc chăm sóc lẫn nhau...và cái cảm giác mình thuộc về nơi nào đó, chẳng phải rất tuyệt sao?!”

“Em có nhớ nhà không?” tôi hỏi.

“Thỉnh thoảng,” Sofia thừa nhận. “Nhưng nếu họ không chấp nhận con người thật của chị, thì đó cũng 395 không phải là một gia đình thật sự.” Con bé nhún vai, rồi nhấp một ngụm cà phê. “Rồi sao nữa? Kể em nghe tiếp đi,” con bé giục. “Khi Joe đưa chị về thì sao?”

Mặt tôi đỏ lên. “Thì anh ấy ngủ lại chứ sao. Em biết rồi còn hỏi!”

“Và?”

“Chị sẽ không nói chi tiết đâu,” tôi phản đối. Khi thấy mặt tôi càng ngày càng đỏ, Sofia lăn ra cười như điên.

“Chỉ cần nhìn chị thôi thì em cũng đủ biết chuyện đó diễn ra rất tốt đẹp rồi,” con bé nói.

Tôi nói lãng sang chuyện khác. “Hai đứa mình cùng lên kế hoạch cho hôm nay đi. Chút chiều chúng ta phải rà lại coi những thứ cần cho đám cười nhà Warner chuẩn bị tới đâu rồi, sau đó gửi báo cáo cho Ryan. Chị nghĩ anh ta sẽ không có ý kiến gì đâu, nhưng mình cứ gửi thôi...” , tôi dừng lại khi chuông cửa reo lên. “Chắc là người giao hàng. Hay là tới tìm em?”

“Chắc không đâu.” Sofia đi ra nhìn qua khe cửa sổ. Rồi đột nhiên con bé quay phắt lại, dựa vào cửa 396 như mấy người thợ phóng dao ấy. “Là Steven,” con bé nói, hai mắt nó trợn to. “Anh ta tới đây làm gì chứ?”

“Làm sao mà chị biết. Sao em không hỏi anh ấy đi.”

Nhưng con bé vẫn đứng bất động. “Chị nghĩ anh ta muốn gì?”

“Anh ấy làm việc ở đây mà,” tôi kiên nhẫn nhắc nhở con bé. “Cho anh ấy vào đi.”

Em gái tôi căng thẳng gật đầu, rồi quay lại giật mạnh cánh cửa ra. “Anh muốn gì?” Con bé nói thẳng luôn mà chẳng thèm chào hỏi gì.

Steven ăn mặc như thường ngày với quần jeans và áo thun cổ sơ mi. Khi anh ấy nhìn xuống con bé, biểu cảm trên gương mặt anh trở nên phức tạp.

“Hôm qua anh để quên vỏ điện thoại ở đây, nên anh ghé qua lấy lại.” Anh ấy cẩn thận nói.

“Chào anh, Steven,” tôi nói. “Vỏ điện thoại của anh nằm trên bàn cà phê ấy.”

“Cảm ơn em.” Anh ấy đi vào, đặc biệt thận trọng, làm như văn phòng có găng mìn hay gì ấy.

397

Thấy Coco leo lên ghế sofa để nhìn mình, Steven dừng một chút để vuốt ve cái đầu tí hon, rồi gãi gãi sau cổ của nó. Khi Steven dừng lại, Coco liền đưa cái chân ngắn ngùn lên, rồi vùi đầu vào tay anh, như muốn bảo anh tiếp tục.

“Anh sao rồi?” tôi hỏi.

“Anh vẫn ổn,” Steven trả lời.

“Anh muốn uống cà phê không?”

Anh ấy làm mặt như thể câu hỏi đó khó trả lời lắm vậy. “Ờ...anh cũng không biết nữa.”

“Ồ.”

Steven tiếp tục vuốt ve Coco, rồi làm như lơ đãng liếc sang Sofia. “Em mang dép lê hình con thỏ,” anh nói, giống như đang khẳng định lại những nghi ngờ bấy lâu nay vậy.

“Thì sao?” Sofia cay cú đập lại, phùng mang trợn má chờ đợi một câu châm chọc.

“Anh thích chúng.”

Mặt Sofia đại ra.

398

Cả hai người bọn họ đều quá chăm chú vào đối phương, nên chẳng ai để ý tôi đã lảng lạng đi ra khỏi nhà bếp.

“Anh sẽ đi tới chợ nông sản,” Steven nói. “Chắc ở đó sẽ có nhiều đào ngon. Em có muốn đi chung không?”

Giọng Sofia chột cao hơn bình thường. “Được thôi. Sợ anh chắc!”

“Tốt.”

“Tôi phải đi thay bộ pajamas này ra, và còn...”

Sofia dừng lại. “Pajamas,” con bé lặp lại. “Tôi đọc đúng không?”

Tôi không thể cưỡng lại sự tò mò, nên đứng trên cầu thang nhìn lên bọn họ. Từ đây tôi có thể thấy toàn mặt của Steven. Anh mỉm cười nhìn Sofia, đôi mắt sáng lên lấp lánh. “Cái cách mà em đọc chữ đó,”

anh ấy nói, “nghe như là pajamas ấy.” Anh ấy do dự, rồi đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má con bé.

“Pajamas,” Sofia lặp lại, nghe y chang lúc trước.

Chột Steven kéo con bé vào vòng tay, rồi thì thầm cái gì đó, có lẽ cuối cùng anh ấy cũng đã bỏ xuống được những kiểm soát và ràng buộc.

399

Một khoảng lặng kéo dài. Rồi một tiếng nứt nở khe khẽ vang lên. “Em cũng vậy,” tôi nghe Sofia nói.

Sau đó, Sofia rướn người về phía trước để đón nhận nụ hôn của Steven. Tay con bé trượt vào tóc anh. Trong cái cách mà họ không ngừng hôn lên gò

má, cảm, và môi nhau, có thể thấy hạnh phúc đến quá bất ngờ khiến cả hai người họ đều bị choáng ngợp.

Mới lúc này thôi, khi đang vội vã lên cầu thang, tôi còn nghĩ cảnh tượng Steven với Sofia mãnh liệt ôm nhau là không thể nào tưởng tượng được.

Mọi thứ thay đổi quá nhanh. Con đường lâu dài và ổn định mà tôi đã vạch ra cho Sofia và bản thân đột nhiên mọc thêm nhiều gấp khúc ngoài dự tính. Đạo này tôi thường hay nghĩ, có khi nào hai chúng tôi sẽ hướng đến cái đích hoàn toàn khác so với kế hoạch ban đầu hay không? !

Gần đây, tôi luôn được Ella, Liberty và tất nhiên là cả Joe nữa, cập nhật về tình trạng mới nhất của Haven. Dù sức khoẻ của Haven đã khá lên rất nhiều, nhưng ngoài gia đình, vẫn còn quá sớm để cô ấy tiếp khách khứa đến thăm. Con gái của cô ấy tên là Rosalie, rất hoạt bát và mũm mĩm. Bé con thường 400

được bế qua chỗ Haven cho “thời kỳ chuột túi” , ủ ấm, ôm ấp các thứ.

Khi đang xem mấy tấm hình mà Joe chụp rồi tải về máy tính bảng, có một tấm làm tôi cực kỳ sốc. Đó là Hardy đang dịu dàng bế Rosalie bằng đôi tay to lớn của mình. Dù hơi cúi xuống để bàn tay bé nhỏ chạm vào chóp mũi của mình, nhưng tôi vẫn có thể thấy được nụ cười rạng rỡ trên gương mặt anh ta.

“Mắt con bé xanh thật,” tôi vừa nói, vừa phóng to bức hình.

“Hôm qua, mẹ Hardy đến thăm. Bà ấy bảo màu mắt Rosalie y chang Hardy hồi cậu ấy mới sinh.”

“Khi nào thì hai người họ mới được xuất viện?”

“Cỡ một tuần nữa. Chắc lúc đó Hardy sẽ mừng như điên cho coi.” Joe dừng một chút. “Còn anh thì chỉ hy vọng cô em gái bé bỏng này sẽ không phải sinh con thêm một lần nào nữa. Hardy nói nếu phải trải qua chuyện này một lần nữa, chắc cậu ấy không sống nổi mất. Nhưng anh biết Haven vẫn sẽ lại chấp nhận mạo hiểm mà thôi.”

“Nếu cô ấy có thai nữa thì cô ấy có nguy cơ bị tiền sản giật nữa hả?”

Joe gật đầu.

“Chắc cô ấy sẽ thấy ổn với một đứa con thôi, anh đừng lo,” tôi nói. “Mà cũng có khi Hardy sẽ thay đổi suy nghĩ thì sao? Anh sẽ không bao giờ biết được chuyện gì sẽ xảy ra.” Tôi trả lại máy tính bảng cho Joe, sau khi kéo tới bức ảnh cuối cùng.

Hai chúng tôi đang ở nhà Joe dưới khu Old Sixth Ward. Đây là căn nhà một tầng đáng yêu với một căn nhà phụ nhỏ hơn ở phía sau. Anh ấy sơn cả hai căn màu trắng kem, rồi tô điểm bằng những vệt màu gỗ đậm. Trang trí rất đơn giản mà nam tính với những mẫu nội thất được phục chế lại rất là đẹp. Joe dành hầu hết thời gian để dẫn tôi đi thăm quan căn nhà nhỏ, nơi anh làm việc và cất giữ những dụng cụ nhiếp ảnh. Khiến tôi ngạc nhiên hơn là ở đây còn có cả phòng tối. Anh ấy nói rất ít khi dùng, nhưng sẽ không bao giờ phá bỏ nó.

“Thỉnh thoảng, anh thích chụp bằng cuộn phim, vì rửa ảnh trong phòng tối có một cảm giác rất kỳ diệu.”

“Kỳ diệu?” tôi khó hiểu lặp lại.

402

“Ừ, để hôm nào anh cho em xem. Khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh hiện ra trong khay rửa ảnh, thật không có gì có thể so sánh được. Tất cả đều là thủ công hết đấy. Em không thể biết được quá trình phơi sáng có bị quá sáng hay quá tối không, em cũng không thể thấy được các vùng sáng tối cụ thể, em chỉ có thể dựa vào cảm giác, và những kinh nghiệm trong quá khứ mà thôi.”

“Anh thích như vậy hơn Photoshop hả?”

“Cũng không phải, Photoshop thì tiện hơn nhiều.

Nhưng anh vẫn thích cảm giác được chờ bức ảnh hiện lên trong phòng tối. Chờ đợi để nhìn một tấm ảnh với góc nhìn thật mới mẻ.... rất lãng mạn, chứ không có cảm giác thực dụng mà máy kỹ thuật số mang lại.”

Tôi yêu sự nhiệt huyết mà anh ấy dành cho công việc. Tôi yêu cái cách anh xem một cái phòng nhỏ xíu không có cửa sổ, và chứa đầy những cái khay hoá chất ăn da, như một điều lãng mạn.

Kéo qua mấy tập ảnh trên màn hình máy tính, cuối cùng tôi tìm được bộ ảnh mà anh chụp ở Afghanistan... Nó đẹp, trần trụi, và đánh mạnh vào 403 thị giác của người xem. Có nhiều nơi đẹp đến không thể tin được. Có một bức chụp hai người đàn ông già đang ngồi trước một bức tường màu xanh nước biển... Một tấm khác chụp một chàng lính đang đứng trên sườn núi, bóng anh ta in trên bầu trời rực lửa....

Còn có cận cảnh một chú chó đứng bên cạnh đôi bốt của một anh chiến sĩ.

“Anh đã ở đó bao lâu?” tôi hỏi.

“Có một tháng à.”

“Sao ban đầu anh lại quyết định đến đó?”

“Một người bạn đại học của anh đang làm một cuốn phim tài liệu. Anh ta và ê-kíp của mình đi theo một đoàn lính đến mặt trận chiến đấu ở Kandahar.

Không may là người thợ chụp tĩnh vật phải rời đi sớm. Nên họ hỏi anh có thể đến thế chỗ và hoàn tất phần việc còn lại không. Anh được đưa đến một buổi huấn luyện hai ngày mà người nào trong đoàn cũng phải trải qua hết. Nói huấn luyện ghê gớm vậy thôi, chứ thực ra chủ yếu là nói cho bọn anh biết những quy tắc để không phá hoại khi ra chiến trường. Mấy chú chó ở trên tiền tuyến đúng là tuyệt vời ông mặt trời, em không thể tin được đâu.

Súng đạn ì xèo, 404

nhưng không một con nào lùi bước hay chớp mắt dù chỉ một cái. Một ngày kia, khi đang đi tuần, anh đã thấy một con chó săn đánh hơi được một quả bom, vậy mà mấy cái máy dò kim loại tân tiến lại kiếm không ra.”

“Nguy hiểm quá!”

“Ừ, cực kỳ luôn. Nhưng nó là một cô chó thông minh. Nó biết mình phải làm những gì.”

“Em đang nói anh ấy, chỗ đó nguy hiểm quá.”

“Ồ.” Môi anh cong lên. “Em yên tâm đi, rắc rối không đến gần anh được đâu.”

Tôi cố cười đáp lại anh. Nhưng cứ nghĩ tới anh đã gần như gặp nguy hiểm đến tính mạng, trong lòng tôi cứ như bị ngàn cây kim đâm vào vậy. “Anh

còn muốn đi làm những công việc như vậy nữa không?” Tôi buộc miệng hỏi. “Một công việc có thể làm anh bị thương, hoặc... tệ hơn thế nữa?” “Ở đâu cũng có nguy hiểm cả,” anh nói. “vì trời kêu ai nấy dạ mà em.” Anh nhìn tôi rồi nói tiếp, “Nhưng nếu em không muốn, thì anh sẽ không làm nữa.”

405

Nghe lời anh nói khiến tôi sợ hãi. Tôi không ngờ mình lại có sức ảnh hưởng tới anh đến vậy, nhưng một phần trong tôi lại rất khao khát cái sức mạnh mới mẻ này, và điều đó còn làm tôi lo lắng hơn nữa.

Mệt ghê không? !

“Đừng vậy mà,” anh thì thầm, rồi dẫn tôi ra khỏi căn nhà nhỏ. “Mình vào nhà thôi.”

Tôi đi xem phòng ngủ. Trong đó có một cái giường cỡ lớn đơn giản, với cái miếng ván đầu giường bằng gỗ và ga mền trắng tinh. Tôi thích cái miếng ván gỗ đó ghê luôn. “Anh mua cái này ở đâu ấy?”

“Haven tặng đó. Nó là cái cửa thang máy cũ ở căn hộ của con bé.”

Tôi quan sát miếng gỗ kỹ hơn, rồi mỉm cười khi nhìn thấy dòng chữ khắc màu đỏ đã phai màu ở một góc, ghi “nguy hiểm”. Tay tôi trượt theo bề mặt trơn mịn của cái mền. “Thật mịn. Chắc mật độ sợi của cái mền này cao lắm hả anh? !”

“Anh cũng không biết nữa.”

Tôi đá văng giày, rồi leo lên trên chiếc giường cỡ lớn của Joe. Tôi lăn qua một bên, và nhìn anh khiêu 406

khích. “Có vẻ như anh không đánh giá cao vải lanh đắt tiền giống em nhỉ? !”

Joe nằm xuống cạnh tôi. “Tin anh đi, em là thứ xa xỉ nhất ở trên chiếc giường này đây.” Tay anh chậm rãi trượt theo eo và hông tôi. “Avery này... anh muốn chụp hình em.”

Tôi nhướn mày. “Khi nào?”

“Bây giờ.”

Tôi nhìn xuống cái áo cộc tay và cái quần jeans mình đang mặc. “Trong bộ đồ này á hả?”

Anh lười nhác di ngón tay lên viền hoa văn trên đùi tôi. “Thật ra thì... anh đang nghĩ em có thể cởi chúng ra.”

Mắt tôi trợn tới sắp lòi ra tới nơi rồi. “Trời đất quý thần ơi! Anh đang kêu em chụp hình...loả...thế?”

“Em có thể lấy mền che mà.”

“Không đời nào.”

Từ cái cách mà Joe nhìn tôi, tôi biết anh đang tìm mọi cách để biến “ước mơ” thành sự thật.

“Sao anh lại muốn làm vậy?” tôi lo lắng hỏi.

407

“Hai thứ yêu thích nhất của anh trên đời này chính là nhiếp ảnh.... và em. Anh muốn tận hưởng cả hai cùng một lúc.”

“Chụp xong rồi anh định làm gì với những tấm hình đó?”

“Cất giữ cho riêng mình. Anh sẽ không cho ai khác xem hết. Hoặc nếu em muốn, anh sẽ xoá từng tấm một.”

“Anh đã làm vậy bao giờ chưa?” tôi nghi hoặc.

“Cái này là một kiểu nghi thức của anh với bạn gái hay gì vậy?”

Joe lắc đầu. “Em là người đầu tiên.” Anh dừng lại.

“À không, em là người thứ hai mới đúng. Hồi trước anh được thuê chụp hình quảng cáo xe hơi. Cái cô người mẫu đó chẳng mặc gì trên người ngoài một lớp sơn bạc. Sau đó, anh có đi chơi với cô một hai lần, nhưng cô ấy chưa bao giờ là giống một người bạn gái thật sự.”

“Sao hai người lại chia tay?”

“Sau khi rửa lớp sơn bạc đó đi, thì cô ấy không còn quá thú vị nữa.”

408

Tôi bất đắc dĩ bật cười.

“Cho anh chụp đi mà,” Joe dỗ tôi. “Hãy tin tưởng anh.”

Tôi nhìn anh với một ánh mắt thoả hiệp. “Tại sao em còn muốn suy nghĩ về chuyện này cơ chứ? !”

Hai mắt anh sáng lên thoả mãn. “Vậy nghĩa là em đồng ý rồi đúng không? !” Không đợi tôi đổi ý, anh lập tức lao thẳng xuống giường.

“Vậy nghĩa là nếu như anh dám phản bội em, em sẽ cho anh chết không toàn thây!” tôi hét với theo anh. Vừa dứt lời, tôi tự đảo mắt với bản thân.

“Mình nói chuyện cứ như mấy nhân vật trong Telenovela ấy.” Song, tôi bắt đầu cởi quần áo, rồi leo lên giường. Lốp vải lành lạnh làm tôi rùng cả mình. Chừng một phút sau, Joe quay trở lại với cái máy Nikon yêu quý, một cái đèn flash nhỏ, và bắt đầu tìm những chỗ có bóng mát. Anh ấy mở cửa sổ ra, rồi dùng một tấm rèm mỏng gần như trong suốt để làm dịu bớt ánh nắng ráng chiều. Khi anh vươn tay kéo cái mền ra, tôi giật phắt lại rồi kéo lên tận cằm.

409

Joe nhìn tôi theo một cách hoàn toàn khác. Bây giờ, trong mắt anh chỉ còn những góc sáng, góc tối, và những đường nét, góc cạnh mà thôi.

“Khoả thân khiến em thấy không thoải mái,” tôi nói với anh.

“Thì tại em không khoả thân đủ nhiều. Em phải đi lại mà không mặc gì 95% thời gian thì mới quen được.”

“Anh thích thế lắm chứ gì!” tôi lẩm bẩm.

Joe cười nhăn nhó, rồi rướn tới hôn lên vai trần của tôi. “Khi không có quần áo, trông em thật xinh đẹp,” anh thì thầm, rồi hôn dần lên cổ. “Mỗi lần nhìn thấy em trong những chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, anh lại nghĩ đến những đường cong được ẩn giấu bên dưới. Nó làm cả người anh nóng như điên.”

Tôi lo lắng nhìn anh. “Anh không thích cách ăn mặc của em à?”

“Cho dù em có mặc một bộ đồ rách đi nữa, thì trong mắt anh, em vẫn xinh đẹp như vậy, em yêu.”

nói xong, anh tiếp tục rải những nụ hôn cháy bỏng lên da thịt tôi.

410

Kỳ lạ là, tôi tin anh thật sự nghĩ vậy. Tôi tin những điều anh nói là thật, thật ngay từ lúc bắt đầu.

Những khuyết điểm trên cơ thể tôi lại không hề là khuyết điểm với Joe — anh đã luôn tôn vinh cơ thể tôi bằng sự biết ơn và nhục cảm.

Có lẽ từ sâu trong tâm khảm, tôi đã luôn muốn dùng những chiếc đầm quá khổ, những chiếc áo rộng rinh, và những chiếc quần to bự để thử thách anh. Tôi muốn biết chúng có làm anh thay đổi không. Nhưng sự thật đã chứng minh. Joe nghĩ tôi xinh đẹp. Tại sao tôi còn phải tự hạ thấp bản thân, trong khi anh ấy cũng đã công nhận mình? Tại sao còn phải để những bộ cánh đẹp để treo lè loi trong tủ mà không động đến?

“Steven đã giúp em chọn mấy bộ đồ rất là phong cách,” tôi nói. “Chỉ là em chưa tìm được dịp nào thích hợp để mặc chúng cả.”

“Em không cần phải thay đổi bất cứ thứ gì vì anh hết.”

Anh càng nói vậy, càng làm tôi ước gì mình đã mặc một trong những bộ đồ mới đó ngày hôm nay.

Một bộ đồ mà sẽ làm anh có cái nhìn khác hơn về tôi.

411

Tôi nằm trên phần giường của mình, gượng gạo chóng đầu, nhìn về phía Joe.

Anh cúi xuống, chỉnh lại máy ảnh. Tiếng tách vang lên, tiếp nối ánh đèn flash, bao phủ tôi trong một thứ ánh sáng trung hoà mà rực rỡ từ cửa sổ phía sau. “Em không có gì phải ngại ngùng cả,” anh nói. “Từng cm trên người em đều rất, rất là gợi cảm.” Anh dừng một chút để chỉnh đèn flash, kiểm tra một chút, rồi lại một lần nữa tập trung vào tôi.

Giọng anh mềm mỏng khích lệ. “Cho anh thấy chân của em nhé?”

Tôi do dự.

“Chỉ một chân thôi,” anh dụ hoặc.

Tôi thận trọng đưa một chân đặt lên trên tấm mền.

Ánh mắt của Joe du ngoạn trên đôi chân trần của tôi, rồi lắc lắc đầu như thể sự cảm dỗ đang vượt quá sức chịu đựng của anh vậy. Song, anh để máy ảnh sang một bên, và bắt đầu hôn lên đầu gối của tôi.

Tôi với tay vuốt ve mái tóc đen mượt của anh.

“Anh mém làm rớt máy ảnh rồi đó.”

412

“Anh không quan tâm.”

“Nó mà vỡ thì để xem anh có quan tâm không nhé? !”

Tay của anh luồn xuống tấm mền. “Hay là trước khi anh chụp hình, chúng ta...”

“Anh đừng có mà mơ,” tôi nói. “Mau quay lại công việc của anh đi, nhanh lên.”

Anh thu tay lại. “Vậy sau đó thì sao?” anh hỏi đầy mong đợi.

Tôi không thể ngăn mình cười toe toét. “Để xem đã.”

Nụ cười của tôi được bắt lấy gần như ngay tức thì với một tiếng tách vang lên. Joe đổi góc chụp khác, điều chỉnh tiêu cự với sự chính xác của một chuyên gia.

“Sao anh phải chỉnh bằng tay vậy?” Tôi hỏi, kẹp cái mền chặt hơn dưới cánh tay.

“Với ánh sáng như này thì anh có thể tìm tiêu cự nhanh hơn chế độ tự động.”

Cảm giác khi nhìn một người đàn ông chăm chú làm công việc mà anh ấy yêu thích, thật là quyến rũ 413

quá đi mất! Đặc biệt là khi thấy tay anh đặt trên máy ảnh và điều chỉnh nó một cách điêu luyện, làm cổ họng tôi khô khốc. Anh chụp hình tôi nằm úp trên giường, khăn trải giường che từ thắt lưng trở xuống, để lộ một mảnh lưng trần trụi, với một thái độ rất ư là chuyên nghiệp. Tôi gác đầu lên tay rồi nhìn sang Joe. Tiếng tách tách vang lên thêm vài lần nữa.

“Em ăn ảnh ghê luôn ấy,” anh lẩm bẩm, rồi đến gần giường. “Da em bắt sáng như ngọc trai vậy.” Nói xong, anh lại tiếp tục chụp thêm vài tấm nữa từ nhiều góc độ khác nhau, vừa luôn miệng khen cơ thể tôi, vừa tán tỉnh, vuốt ve mỗi khi có cơ hội. Giờ thì tôi thấy buổi chụp hình này cũng thú vị đấy chứ!

“Em bắt đầu nghĩ anh mượn chuyện này để có cơ làm tình với em rồi đó nha,” tôi nói.

“Ờ thì...một lợi ích đi kèm ấy mà,” anh nói, rồi leo lên giường với tôi, tay vẫn cầm máy ảnh. Anh tách hai chân tôi ra một cách dễ dàng. Tôi có thể cảm nhận được lớp vải quần của anh đang cọ vào đùi mình.

“Nè!” tôi kháng nghị, rồi kéo cái mền lên che ngực.

414

Joe quỳ lên, lấy góc máy phía trên tôi, và bắt đầu chụp. Khoảng cách của chúng tôi càng gần, thì càng khó mà không chú ý cái khoá quần đang căng cứng của anh được. Thế nên, tôi nghịch ngợm chạy dọc ngón tay xuống dưới, lắc lư cái khoá quần kim loại của anh.

Joe đột nhiên tay chân lóng ngóng, không cách nào chỉnh tiêu cự được. “Avery, đừng làm anh phân tâm chứ.”

“Em chỉ đang cố giúp anh thôi mờ.” Trong khi nói, tay tôi đã lần lên cởi cái nút áo đầu tiên của anh ra.

“Em chắc là đang giúp, mà không phải đang dụ dỗ anh phạm tội hả? !” anh thở hển hển, khi tôi bắt đầu cởi nút thứ hai. Anh nhìn chăm chăm vào tay tôi đang đặt trên vạt áo. “Ngoan đi, cho anh chụp thêm vài tấm nữa nào. Anh thích em trong tư thế này hơn.” Sau khi hôn vào lòng bàn tay tôi, anh kéo tay tôi qua khỏi đầu rồi khoá chặt ở đó. Ngón tay anh điều chỉnh khuỷu tay tôi để làm góc chụp trông mềm mại hơn. Mỗi lần anh nhúc nhích, bụng dưới tôi lại thắt lại một chút.

415

Joe quỳ lên lần nữa. Tôi nhìn vào ống kính, còn anh thì nhìn tôi. Bỗng nhiên, tôi nghĩ về lần cuối cùng chúng tôi làm tình cùng nhau, cách mà anh đứng bên cạnh giường, kéo chân tôi đặt lên vai anh, rồi cách anh chậm rãi trêu ghẹo, tiến vào trong tôi.

Tôi nằm đó, cảm nhận cơ thể đang nóng dần lên, bởi những ký ức hoang dại và đầy dục vọng. Cái cảm giác thoải mái sâu sắc mà xa lạ ấy lại tràn về, làm đầu óc tôi mù mẫm, mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Sự xấu hổ, lo lắng lúc này giờ đã biến mất dạng. Đây lần đầu tiên tôi không phải cố gắng che giấu bất cứ điều gì, và tôi thấy mình đang mỉm cười...

Tiếng lách tách lại vang lên vài lần. “Tới đây thôi,” Joe thì thầm, rồi nhẹ nhàng đặt máy ảnh xuống.

“Ý anh là sao?”

“Anh chụp được những tấm hình anh muốn rồi.”

Tôi chớp chớp mắt. “Sao anh biết được?”

“Đôi lúc, cảm giác của anh còn nhạy hơn đôi mắt nữa cơ. Mọi yếu tố đều đã đầy đủ. Ngay giây phút 416

mà anh bấm máy, anh biết anh đã bắt được một góc chụp hoàn hảo.”
Khi anh rướn người để đặt máy ảnh lên tủ đầu giường, tay tôi lại với tới nút quần anh, và nghe tiếng anh bật cười khúc khích. Anh cởi áo ra, quăng sang một bên, trong khi tôi vẫn tiếp tục chuyên tâm làm việc của mình, tóc tôi uốn lượn lướt quá cái bụng trần của anh. Tôi liếm đường lông rậm rạp mất hút sau cái quần jeans, lưỡi tôi như vô tình mà cố ý trượt qua phần cứng rắn mà mịn màng, khiến hơi thở của anh dồn dập hơn. Lát sau, tôi cảm nhận được tay anh đặt lên đầu mình, những ngón tay anh đang run rẩy. Một cái nút tiếp theo một cái nút, cuối cùng, tôi kéo xuống tới lưng quần lưng của anh.

Joe giúp tôi một tay, nhưng trước khi anh kịp tụt quần jeans xuống hết, tôi đã leo lên trên, nắm lấy cây gậy của anh bằng cả hai tay. Nó nóng rực như lửa, lớp da mỏng manh chuyển động dễ dàng qua cây thịt cứng ngắt. Khi tôi cúi xuống ngậm lấy nó, toàn thân anh lập tức bất động như tượng đá, quần jeans của anh đang buộc chặt quanh đầu gối, anh thở hồng hộc như thể phổi anh đang sắp bồng tới nơi. Tôi dùng lưỡi quét quanh, nó có vị mặn, 417

mịn như lụa, và đầy mạch máu đang đập điên cuồng.

Khoái cảm của anh dữ dội đến nỗi, tôi có thể cảm nhận được nó đang gào thét trong chính cơ thể mình. Khi tôi nghe tiếng rên rỉ cầu xin không nói thành lời kia của anh, tôi ngẩng đầu lên từng chút một, làm ướt nó. Cả người anh đông cứng lại, mặt thì đỏ bừng bừng.

Tôi bò lên người anh, còn anh thì đan tay vào tóc tôi, ấn đầu tôi xuống gần anh hơn. Khi anh đá phăng cái quần jeans đi, tôi ngồi hẳn lên, vươn tay giữ anh nằm đúng tư thế. Anh gầm nhẹ một tiếng, rồi phối hợp theo chuyển động của tôi, tay anh nắm chặt lấy tay tôi.

Tôi bắt đầu cười lên nó thật nhanh thật mạnh, thúc nó trong sự sốc nổi và buông thả, mà tôi chưa từng có trước đây. Khi sắp không chịu nổi nữa, Joe đưa tay giữ hông tôi lại, bắt nó phải di chuyển theo một nhịp điệu chậm rãi hơn. Tay anh chơi đùa trên cơ thể tôi, dịu dàng vuốt ve, mơn trớn, dỗ cho tôi rướn người về phía trước. Song, anh ngẩng đầu lên, ngậm lấy hai quả đào mật của tôi, rồi hút thật mạnh.

Tôi vận vẹo với cái nóng hầm hập của anh trong cơ thể mình. Cả người tôi tràn ngập xúc cảm. Cả anh, 418

và tôi đều tìm mọi cách, mọi giác quan để kéo đối phương đến gần mình hơn nữa. Chúng tôi cùng hoà chung một nhịp thở, hôn nhau, vuốt ve nhau một cách thật đồng điệu, như thể trái tim của chúng tôi đã hợp lại làm một...

Joe cho tôi xem mấy tấm hình chụp, sau khi đã tải về máy tính xách tay. Đúng như anh nói, ánh sáng trắng làm da tôi ánh lên, lung linh như ngọc trai vậy. Thậm chí, nó còn biến tóc tôi thành màu than đỏ. Trong hình, người phụ nữ với đôi mắt lim dim, đôi môi đầy đặn hơi mở ra, trông thật quyến rũ, khêu gợi, và rục rĩ biết bao!

Và người đó thật sự là tôi!

Khi thấy tôi nhìn chăm chăm vào mấy bức hình không cách nào tin được, Joe nhẹ nhàng vòng tay qua người tôi từ đằng sau, rồi nói, “Đây chính là em trong mắt anh, em yêu.”

Chapter 19.

“Nè nè, mọi người mau im lặng đi,” Sofia nói, rồi chỉnh lớn âm lượng TV lên. “Tôi không muốn bỏ sót một chữ nào đâu đấy.”

“Em đang thu nó lại mà, sợ cái gì?” Steven hỏi.

“Cái này thì em cũng không chắc, thỉnh thoảng em chẳng thể hiểu nổi mấy cái cài đặt quỷ quái này muốn gì nữa.”

“Đâu để anh coi coi,” con bé đưa cái điều khiển cho anh ấy.

Mọi người trong văn phòng đang tụ tập lại, để xem phát sóng một chương trình truyền hình phát sóng hàng tuần. Nhà sản xuất đã gửi một đội chụp ảnh và phóng viên, đến đám cưới nhà Harlingen mà chúng tôi vừa tổ chức gần đây. Chương trình tuần này nói về đám cưới, dài một giờ đồng hồ, nêu lên những nét đặc biệt, những mẹo hay, và những xu hướng mới nhất, cũng như những mặt trái của ngành tổ chức tiệc cưới ở bang Texas này. Phần cuối của chương trình tập trung vào những lời khuyên

420

thực tế khi lên kế hoạch cho một đám cưới. Một chuyên gia hôn lễ ở Houston, tên là Judith Lord, đã được hỏi về việc chọn lựa nơi tổ chức, cũng như những người buôn bán trong ngành này. Kế tiếp, tới lượt tôi được mời để đưa ra những lời khuyên về thời gian chuẩn bị và hậu cần.

Phần của Judith Lord thật tao nhã và trang nghiêm, và cũng chính xác là những gì tôi mong muốn cho phần của mình. Judith là một cái tên lớn và lâu năm trong nghề. Bà ta có một sự điềm tĩnh mà tôi hằng ao ước. Người phóng viên chỉ hỏi bà ấy mấy câu dễ ợt. Buổi phỏng vấn chuyển đến cảnh Judith và một khách hàng của bà đang chọn áo cưới.

Một cảnh nữa quay họ đang thử bánh cưới rất vui vẻ với nhạc Mozart làm nền.

Nhưng tất cả sự trang nghiêm đó biến mất, khi phần của tôi bắt đầu. Nhạc cổ điển chuyển thành một bản nhạc opera khùng điên nào đó. “Sao họ lại mở bài đó vậy trời?” tôi hỏi trong sự kinh ngạc lẫn kinh tởm.

Tank cũng đồng thời cảm thán, “Nè, em thích bài này. Bài này trong bộ phim hoạt hình the Bugs Bunny với những chiếc ghế của thợ cắt tóc.”

421

“Nói cách khác là bài mở đầu của Rossini trong phim Người thợ cạo thành Sevilla,” Steven khô khốc nói.

Giọng người phóng viên át cả tiếng nhạc. “Trong giới cưới sinh ưu tú của Texas chúng ta, cô Avery Crosslin đây đã điên cuồng làm việc và xây dựng một danh sách khách hàng hùng hậu —“

“Điên cuồng?” tôi phản đối.

“Cái đó đâu phải từ gì bậy bạ,” Steven nói.

“Với đàn ông thì không, nhưng với phụ nữ thì xúc phạm lắm luôn đó.”

“Avery lại đây đi em,” Joe lên tiếng. Anh ấy đang ngồi trên tay ghế sofa, trong khi Sofia và những người khác thì xúm lại trước TV.

Tôi đến chỗ anh ấy. Anh trượt một tay qua ôm hông tôi. “Em có điên cuồng giống như họ nói không?” tôi cau mày hỏi.

“Dĩ nhiên là không rồi,”

“Dĩ nhiên là có.”

Anh chưa kịp dứt câu, thì tất cả mọi người còn lại trong phòng đồng thanh la lên.

422

Từ cái ngày tôi và Joe ngủ chung, hai đứa đã thân nhau tới mức đáng báo động. Nếu tôi có đủ thời gian để nghĩ về chuyện này, chắc nó sẽ dọa tôi sợ mất mật. Nhưng tôi nào có rảnh. Bữa giờ phải chạy đôn chạy đáo, lo cho đám cưới bạc tỷ của nhà Warner. Mỗi ngày, công việc của tôi đều đầy ắp. Mỗi đêm...tất nhiên là thuộc về Joe rồi. Khi chúng tôi ở bên nhau, dường như thời gian trôi nhanh hơn, mỗi giờ đồng hồ đều trôi qua với tốc độ ánh sáng. Tôi luôn sợ tiếng đồng hồ báo thức vào mỗi sáng, vì đó là lúc mà hai chúng tôi phải nói lời tạm biệt để quay về với công việc của mỗi người.

Khi ở trên giường, Joe là một người có thể lực dồi dào, và cực kỳ đòi hỏi, anh cho tôi sự kiên nhẫn bất tận và luôn nghĩ ra những trải nghiệm mới mẻ cho chuyện phòng the. Bản thân tôi là người trong cuộc mà còn không biết lần tiếp theo sẽ diễn ra thế nào nữa là... Có đôi lúc, anh nghịch ngợm, và

nổi hứng thể hiện ham muốn với tôi ngay giữa phòng bếp, rồi tới trên cầu thang. Anh cứ làm những gì mà anh thích, mặc kệ sự phản đối của tôi, và những chuẩn mực đạo đức thông thường. Một lần khác, anh còn bắt tôi

nằm im bất động trong khi anh đang 423

chọc ghẹo, và vuốt ve khắp thân thể, khiến tôi gần như muốn phát điên. Nhưng sau tất cả, chúng tôi lúc nào cũng nằm lại với nhau, nói về đủ thứ chuyện trên đời. Tôi đã tâm sự rất nhiều chuyện, mà có lẽ sau này tôi sẽ phải hối hận, nhưng tôi lại không thể cưỡng lại chính mình. Nhất là khi nhìn anh tập trung lắng nghe những gì tôi nói, chỉ càng làm cho thôi thúc muốn kể hết mọi chuyện cho anh nghe trở dậy mãnh liệt hơn mà thôi.

Vì quá hiểu tôi, nên khi thấy tôi liên tục cau mày nhìn màn hình TV, Joe không ngừng xoa xoa hông tôi an ủi. Bây giờ, ‘tôi’ đang nhấn mạnh tầm quan trọng của việc tuân thủ một lịch trình nghiêm ngặt cho những sự kiện trong ngày trọng đại.

Sofia quay nhanh qua tôi cười toe toét. “Chị lên TV nhìn đẹp lắm luôn á,” con bé nói.

“Nhìn chị sinh động và hoạt bát hơn ngoài đời rất nhiều,” Ree-Ann thêm vào.

“Động cái mông chị đây này,” tôi lăm bằm, khi thấy gã quay phim đang chĩa cái ống kính chết tiệt của gã ngay ‘phía sau’ của tôi.

424

Joe không bao giờ khoan nhượng cho bất kỳ lời phê bình nào về ngoại hình của tôi, nên đã đưa tay néo cho tôi một phát vào mông, rồi thì thầm, “Yên nào.”

Bốn phút sau, tôi nhìn chăm chăm vào màn hình không thể tin được. Hình tượng chuyên nghiệp mà tôi đã xây dựng bấy lâu nay, đã hoàn toàn sụp đổ rồi. Tôi trông giống như một nữ diễn viên hài dở hơi nào đó, khi tôi chỉnh lại vị trí micro, trang trí hoa và ra ngoài đường điều khiển giao thông để thợ chụp ảnh có thể lấy vài cảnh đám cưới ngoài nhà thờ.

Máy quay đang ghi hình tôi nói chuyện với rể phụ. Cái tên đó mặc âu phục mà cứ khăng khăng đòi đội nón cao bồi cho bằng được. Bạn thấy có buồn cười không? ! Anh ta đang kẹp nó trong nách như thể sợ tôi cướp nó đi vậy.

Khi tôi tranh luận và huơ tay múa chân, thì Coco găm gù nhìn tên rể phụ cực kỳ bức bối. Cái bản nhạc nền opera cũng đánh theo nhịp chân nhóc đưa lên đưa xuống luôn mới ghê chứ.

Mọi người cười khúc khích. “Đáng ra họ không được quay phim chị và Coco,” tôi cau mày nói. “Chị 425 đã nói với họ rất rõ ràng rồi cơ mà. Chị chỉ mang nhóc, vì hôm đó khách sạn thú cưng đã hết chỗ rồi.”

Trên màn hình đã trở lại với buổi phỏng vấn. “Cô có nói một phần công việc của cô là chuẩn bị cho những tình huống bất ngờ phát sinh nữa đúng không?!” người phóng viên nói. “Cô đã làm điều đó như thế nào?”

“Tôi nghĩ đến những tình huống tệ nhất có thể xảy ra,” tôi trả lời. “Ví dụ như thời tiết, những người cung cấp nguyên vật liệu gặp trục trặc, hay lỗi kỹ thuật...”

“Lỗi kỹ thuật, ví dụ như là...?”

“Ờ, thật ra nó có thể là bất kỳ thứ gì. Chẳng hạn như sàn nhảy có vấn đề, hay khoá kéo, nút gặp trục trặc... hoặc là một món trang trí bị lệch trên chiếc bánh cưới cũng vậy.”

Rồi họ quay tôi đi vào quầy bếp của khu đãi tiệc.

Họ đã nói đội quay phim sẽ không vào đó, nhưng rõ ràng là có ai đó đã đi theo tôi với một cái máy quay gắn trên đầu.

426

“Chị đã bảo là không được quay chị với cái máy gắn đầu rồi mà,” tôi tức giận. “Họ có làm vậy với Judith Lord đâu!”

Mọi người quay qua suyt tôi lần nữa.

Trên màn hình ti vi, tôi đi đến chỗ hai người giao hàng. Họ đang xếp bánh cưới bốn tầng lên bàn. Tôi bảo họ là họ đem nó vào đây sớm quá - bánh phải để trong tủ lạnh trong xe tải, nếu không phần kem bơ sẽ chảy hết.

“Có ai nói gì với bọn tôi đâu,” một trong số họ trả lời.

“Thì tôi đang nói với các anh đây thôi. Đem nó vào lại trong xe tải và —” Tôi tròn tròn mắt khi phần trên bánh bắt đầu trượt và nghiêng ngả. Tôi rướn người cố với tới bắt nó lại trước khi nó phá huỷ cả cái bánh.

Ai đó ở khâu biên tập đã biến tiếng chửi thề của tôi thành những tiếng beep beep cực kỳ chói tai.

Tôi dõi theo cái nhìn chăm chăm của hai người giao hàng thì thấy.... ôi mẹ ơi, trên ngực của tôi lúc này đã dính đầy kem bơ trắng mút.

427

Cả phòng lăn ra cười ngặt nghẽo. Ngay cả Joe mà cũng không nhịn được, cổ họng anh phát ra những tiếng khùng khục như đang cố nén cười, làm tôi tức ói máu.

Trên màn hình đã chuyển sang cảnh phóng viên tiếp tục đặt câu hỏi về những khó khăn mà tôi gặp phải trong công việc. Tôi trích một câu danh ngôn mà vị tướng Patton lừng danh đã từng nói, “Nếu không chấp nhận thử thách, thì làm sao có thể cảm nhận được niềm vui và vinh quang của chiến thắng.”

“Nhưng nếu cô xử lý mọi thứ như một chiến dịch hành quân, thì không phải sẽ mất đi sự lãng mạn của hôn lễ hay sao?” Người phóng viên tiếp tục. “Lãng mạn là phần của cô dâu chú rể,” tôi tự tin trả lời. “Họ chỉ cần tập trung vào nó, còn cả thế giới, tôi sẽ lo. Hơn nữa, đám cưới chính là một buổi lễ tôn vinh tình yêu, nên họ càng phải được hưởng thụ điều đó chứ, đúng không nào? !”

“Vâng. Và trong khi tất cả mọi người đang ăn mừng,” người phóng viên lại nói át tiếng nhạc nền, “Cô gái Avery Crosslin của chúng ta sẽ đứng phía sau, lo liệu mọi thứ chu toàn.”

428

Rồi sau đó họ chuyển sang cảnh tôi đang chạy như bay tới phía sau nhà thờ, chỗ ba của cô dâu trốn để hút thuốc. Không nói hai lời, tôi lấy bình nước Evian từ túi xách dập điếu thuốc trông khi ông ấy vẫn đứng đó ngơ ngác. Tiếp theo, tôi quỳ xuống sàn, dán lại phần rìa váy bị rách của một nàng dâu phụ. Cuối cùng, máy quay ghi cận dưới ghế, chỗ tôi đã lén giấu cái nón cao bồi của rể phụ.

Ai đó đã lật ngược cái nón lên, và Coco đang ngồi trong đó. Con bé nhìn thẳng vào máy quay. Mắt nó sáng lấp lánh, cái lưỡi thè ra, trong khi bản nhạc kết thúc bằng một hồi nhạc hùng hồn.

Tôi lấy điều khiển tắt luôn cái ti vi. “Ai bỏ Coco vô cái nón đó vậy?” tôi hỏi. “Nó không thể tự leo vào đó được. Sofia, em làm phải không?”

Con bé cười khúc khích lắc đầu.

“Vậy là ai?”

Không ai thừa nhận. Tôi nhìn một lượt khắp mọi người. Tôi chưa bao giờ thấy họ vui vẻ như vậy. “Chị mừng là mọi người đều thấy chuyện này thật buồn cười. Bởi vì có thể chúng ta sắp phải dẹp tiệm rồi, chỉ trong vài ngày nữa thôi.”

429

“Em đùa gì vậy?” Steven hỏi. “Chúng ta sắp nhận nhiều đơn hàng tới nỗi làm không xuể luôn thì có.”

“Họ làm em trông quá thiếu chuyên nghiệp.”

“Có đâu.”

“Vậy vụ dính kem thì sao?” tôi hỏi.

“Em đã cứu vớt cuộc đời của cái bánh đó còn gì,”

Steven chỉ ra. “Đồng thời làm tăng hóoc môn nam của tất cả những khán giả nam đang xem truyền hình.”

“Đây là chương trình đám cưới,” tôi nói. “Em nghĩ anh, Tank, và Joe là ba người thẳng nam duy nhất coi chương trình này đấy, Steve ạ.”

“Đưa điều khiển cho em đi,” Ree-Ann nói. “Em muốn coi lại.”

Tôi lắc đầu như điên. “Chị sẽ xoá nó.”

“Không sao đâu,” Tank nói với Ree-Ann. “Đài phát sóng sẽ đăng nó lên trang web.”

Joe lấy cái điều khiển ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của tôi. Ánh mắt của anh sáng rực đầy thích thú, xen lẫn thông cảm.

430

“Em muốn trông trang nhã như Judith Lord,” tôi rầu rĩ nói với anh.

“Avery, có cả triệu Judith Lord ngoài kia, nhưng em là duy nhất. Em xinh đẹp, và hài hước. Em đã truyền năng lượng tích cực đến cho tất cả mọi người. Những gì mà Judith Lord đạt được, em đã đạt được rồi. Em thậm chí còn hơn bà ta ở chỗ, xem em thích hơn xem bà ta nhiều.” nói xong, Joe đưa

điều khiển cho Steven, rồi nắm lấy tay tôi. “Thôi mà. Đi, anh dắt em đi ăn tối.”

Lúc tôi và Joe ra tới cửa, thì tất cả bọn họ đã tua lại bài phỏng vấn và xem nó lần nữa.

Hai ba tiếng sau, khi tôi và Joe quay trở lại văn phòng thì gặp Sofia và Steven. Họ đang chuẩn bị ra ngoài ăn.

Trông Sofia rất vui và sinh động, giống như có một nguồn sáng phát ra từ bên trong con bé vậy.

Không nghi ngờ gì, chuyện này có liên quan đến việc gần đây, con bé và Steven đã bắt đầu ngủ chung.

Sofia đã tiết lộ với tôi là, khác với Luis, Steven luôn có màn dạo đầu. Từ cái cách mà họ ở chung, tôi 431

thấy có vẻ như mọi chuyện đang diễn ra rất tốt... cực kỳ tốt. Sự thật là tôi đã rất ngạc nhiên, khi thấy họ chung sống hoà bình, sau một thời gian dài đối chọi lẫn nhau như chó với mèo. Bọn họ đã từng tìm đủ mọi cách để làm tổn thương đối phương, moi móc khuyết điểm của nhau. Nhưng giờ, nhìn xem, sau khi buông bỏ lớp phòng bị, và gai nhọn bên ngoài, gương mặt của cả hai đều ngập tràn hạnh phúc.

“Chị đã thấy khá hơn chưa?” Sofia hỏi, rồi ôm lấy tôi ngay khi thấy tôi bước vào.

“Ừ, chị đỡ rồi,” tôi nói. “Chị quyết định sẽ quăng cái chương trình ngu ngốc đó ra sau đầu, và coi như nó chưa bao giờ xảy ra.”

“Em sợ là chị sẽ không làm được đâu,” Sofia nói, đôi mắt màu quả phỉ của con bé lấp lánh nhìn tôi.

“Bởi vì nhà sản xuất vừa gọi điện hồi sáng. Họ bảo bây giờ trên Twitter chị nổi như cồn luôn, và mọi người đều thích chị. Phân nửa số đó còn hỏi về chuyện nhận nuôi Coco nữa.”

Tôi ôm lấy con Chihuahua đầy bảo vệ. Cái lưỡi khô queo của nó liếm liếm cằm tôi.

“Em đã bảo họ là chúng ta sẽ suy nghĩ về chuyện đó,” Sofia tiếp tục, rồi chọc ghẹo nhìn tôi.

Trong vòng một tuần, phân đoạn của tôi đã được đài phát sóng toàn quốc phát đi phát lại. Đơn đặt hàng nhiều không kể xiết, nên Steven và Sofia cứ không ngừng lái nhai về việc phải mượn thêm người.

Chiều ngày thứ sáu, tôi nhận được một tin nhắn từ Jasmine, bảo tôi phải gọi cho cô ấy ngay lập tức.

Dù tôi rất thích nói chuyện phiếm với Jasmine và nghe cô ấy kể về cuộc sống ở Manhattan, nhưng lúc này đây, tôi lại cực kỳ không tình nguyện bấm số của cô ấy. Nếu cô ấy mà thấy buổi phỏng vấn, thế nào tôi cũng bị sặc một trận cho mà xem. Jazz quan niệm, một người phụ nữ lúc nào cũng phải giữ vững sự chuyên nghiệp của mình, dù là trong tình huống nào đi nữa. Không được khóc lóc, không được cho người ta thấy mình đang tức giận, và không được đánh mất sự bình tĩnh. Còn cái hình tượng của tôi trên ti vi thì sao, ôm con Chihuahua, bị một đồng kem bơ dính đầy trên ngực. Tôi đã nguyền rủa nó cả tuần nay rồi. Và thế nào Jazz cũng sẽ coi đó như là một điển hình của một người làm việc không chuyên nghiệp.

433

“Cậu xem nó chưa?” tôi hỏi ngay khi Jasmine nói xin chào.

“Rồi, Chúa ơi, cậu đang hot cực kỳ luôn.”

Sự bất ngờ làm tôi bật cười. “Cậu không ghét nó sao?”

“Sao có thể? ! Tập phát sóng đó tuyệt cú mèo!

Giống như một bộ phim hài tình huống được căn thời gian một cách hoàn hảo. Cậu đã thu hút được tất cả khán giả. Cậu và cô bé con của cậu — ờ, nó tên gì ấy nhỉ?”

“Coco.”

“Mình không bao giờ nghĩ cậu lại là một người yêu chó đấy.”

“Mình cũng vậy.”

“Phân cảnh với cái bánh kem — cậu đã lên kế hoạch trước đấy à?”

“Má ơi, cậu điên à? ! Mình còn đang không biết phải làm sao để đề chuyện này xuống đây này.”

“Tin mình đi. Cậu sẽ không muốn đè nó xuống đâu, ngốc ạ. Ngược lại, cậu sẽ muốn làm thêm nhiều vụ như vậy nữa.”

434

Tôi cau mày khó hiểu. “Cậu nói gì cơ?”

“Còn nhớ cái cơ hội mình nói cậu lần trước không? Về cái chương trình Rock the Wedding ấy?”

“Chương trình của Trevor Stearns đó hả? !”

“Ừ. mình đã gửi sơ yếu lý lịch, hồ sơ, và một đoạn video của cậu, nhưng không thấy phản hồi. Họ đã phỏng vấn hàng tá ứng cử viên khác, và theo tin mình nhận được, chỉ có ba người được đi thử kính thôi. Đáng tiếc là may mắn cũng không mỉm cười với họ. Nếu họ vẫn không kiếm được người nào hết, thì Trevor sẽ nổi điên. Một người chủ trì cần phải có bản lĩnh và khả năng thu hút khán giả. Vậy nên, mấy hôm trước, một trong những nhà sản xuất, Lois, đã xem một video trên Youtube về cậu và — ờ, xin lỗi, con chó của cậu tên là?”

“Coco,” tôi nói không ra hơi.

“Ừ đúng rồi. Lois đã coi cái đó và gửi đường link tới cho Trevor và những người khác. Tất cả bọn họ đều “đồ” vì cậu. Sau đó, họ xem lại sơ yếu lý lịch của cậu và quyết định cậu chính xác là những gì họ cần tìm. Họ muốn gặp cậu trực tiếp. Có lẽ họ sẽ đón cậu đến đây để phỏng vấn.” Jasmine

ngừng một chút, rồi 435

không kiên nhẫn hỏi, “Sao cậu im lặng vậy? ! Cậu đang nghĩ gì thế?”

“Mình không thể tin được,” tôi cố để nói thành lời, trong khi trái tim đang đập thình thịch như sắp văng ra ngoài đến nơi.

“Tin đi, vì đó chính là sự thật!” Jasmine mừng rỡ kêu lên. “Tốt rồi, mình định báo cậu tin này xong, sẽ gửi Lois thông tin liên lạc của cậu, để cô ấy sắp xếp chuyến bay. Trevor đang ở Los Angeles, nhưng những nhà sản xuất của The Rock the Wedding thì lại ở Manhattan, và họ là những người mà cậu phải gặp trước tiên đấy. Chúng ta phải kiếm cho cậu một người đại diện — chắc sẽ không kịp cho buổi gặp mặt đầu tiên đâu, nhưng sẽ kịp cho bữa lên sân khấu. Khoan hứa hẹn gì với họ cả. Trước mắt, chúng ta phải để họ hiểu thêm về cậu, và nghe những gì họ muốn nói.”

“Họ không cần đón mình tới New York đâu, nếu họ có thể chờ vài ngày,” tôi nói. “Mình sẽ đến đó vào thứ tư tuần sau, cho cô dâu thử áo cưới.”

“Cậu định đến đây, mà không nói gì với mình sao?”

“Dạo này mình bận quá,” tôi biện hộ.

“Ừ, chắc rồi. À nhân tiện thì, cậu và Joe Travis sao rồi?”

Gần đây tôi có kể cô ấy nghe về mối quan hệ giữa mình với Joe, nhưng tôi chưa nói về những cảm xúc mà tôi dành cho anh ấy... Sự dịu dàng, niềm hạnh phúc, nỗi sợ hãi, và cả những đau đớn vì sự mâu thuẫn này đã khiến tôi càng lúc càng dựa dẫm vào anh. Jasmine sẽ không hiểu đâu. Bởi vì cô ấy luôn chọn một mối quan hệ tiện lợi, “xài một lần rồi bỏ”. Yêu là thứ mà cô ấy sẽ không bao giờ cho phép bản thân dính vào. “Tình yêu sẽ chẳng quan tâm cậu có ‘xong việc’ hay chưa đâu,” cô ấy từng nói với tôi như thế. Để trả lời cho câu hỏi của cô ấy, tôi nói, “Anh ấy rất tuyệt trên giường.”

Tôi nghe tiếng cười khàn khàn quen thuộc của cô ấy. “Tận hưởng cậu trai Texas nóng bỏng đó khi cậu còn có thể đi. Cậu sẽ chuyển về New York sớm thôi.”

437

“Hiện tại thì mình vẫn chưa có ý định đó đâu,” tôi nói. “Trevor và đội của ông ta chưa chắc sẽ chọn mình. Với lại, còn nhiều thứ phải lo nữa.”

“Avery, nếu chuyện này thành công, cậu sẽ là người nổi tiếng. Mọi người sẽ biết đến cậu. Cậu sẽ có được cái bàn tốt nhất trong nhà hàng, chiếc vé hạng sang nhất đến mọi nơi, và một ngôi biệt thự cao cấp nhất... có gì mà phải nghĩ nữa chứ?”

“Em gái mình ở đây.”

“Cô ấy cũng có thể chuyển tới New York mà. Họ sẽ tìm một việc gì đó thích hợp cho cô ấy.”

“Mình không biết con bé có muốn không nữa.

Sofia và mình đã phải làm việc rất vất vả để công việc kinh doanh phát triển như ngày hôm nay. Không thể dễ dàng nói bỏ là bỏ được.”

“Thôi được rồi. Cậu muốn nghĩ thì cứ nghĩ đi.

Nhưng mà trong lúc đó, mình sẽ đưa cho Lois thông tin của cậu. Tuần sau gặp lại.”

“Mình không thể chờ nổi, Jazz,” tôi nói. “Còn nữa...mình không biết phải làm sao để cảm ơn cậu nữa.”

438

“Đừng sợ hãi hay lo lắng gì cả. Cơ hội lần này là một chuyện tốt. Cậu thuộc về New York, cậu cũng biết điều đó mà. Mọi thứ ở đây đang thay đổi rất nhiều đấy. Tạm biệt cưng.” Cô ấy ngắt cuộc gọi.

Tôi thở dài, cắm điện thoại lại vào dây sạc.

“Không chỉ mỗi New York thay đổi nhiều đâu, Jazz ạ.”

Chapter 20.

Nghe tôi kể về cuộc gọi của Jazz xong, Sofia phấn khích kêu lên, “Tuyệt quá! Những thứ này đều là chị xứng đáng có được, Avery.” Nhìn con bé bị sốc hết như tôi lúc mới biết tin vậy, có lẽ là vì nó cũng hiểu được tiềm năng và ý nghĩa của cơ hội lần này đối với cuộc đời tôi.

Lát sau, con bé chậm rãi lắc đầu, “Em không thể tin được là chị sắp được làm việc với Trevor Stearns rồi.”

“Vẫn chưa chắc mà.”

“Sao lại không, chị của em chắc chắn sẽ làm . Em có thể cảm nhận được mà.”

“Tới lúc đó chị sẽ phải chuyển về New York,” tôi nói.

Nụ cười của con bé hơi nhạt đi. “Nếu chị phải chuyển đi, vậy.... vậy chúng ta vẫn có thể giữ liên lạc mà, đúng chứ? !.”

“Em có muốn đi cùng chị không?”

440

“Ý chị là...muốn em cùng đi New York với chị hả?”

“Chị sẽ không thể nào vui vẻ được nếu phải sống xa em,” tôi nói.

Sofia nắm lấy tay tôi. “Chúng ta là chị em mà,”

con bé đơn giản nói. “Tuy không ở cạnh nhau, nhưng trái tim chúng ta sẽ luôn ở bên nhau, chị hiểu ý em không, tình yêu của em? Và lại, New York không phải là nơi dành cho em.”

“Chị sẽ không bỏ em một mình ở đây đâu.”

“Em sẽ không một mình. Em còn công việc kinh doanh của chúng ta, còn bạn bè, và cả...” Con bé chột dừng lại, hai má phớt hồng.

“Steven,” tôi nói.

Sofia gật đầu, hai mắt sáng lên lấp lánh.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” tôi gặng hỏi. “Nói chị nghe xem.”

“Anh ấy nói anh ấy yêu em.”

“Em có nói lại không?”

“Có.”

“Em nói em yêu anh ấy vì không muốn làm tổn thương anh ấy, hay vì anh ấy là người đầu tiên thực hiện màn dạo đầu với em, hay vì em thật sự yêu anh ấy?”

Sofia mỉm cười. “Em đã nói vậy vì em yêu trái tim, linh hồn, và cả sự thông minh của anh ấy nữa.”

Con bé dừng một chút. “Ừm, tất nhiên, màn dạo đầu cũng là một trong số đó.”

Tôi tò mò. “Từ khi nào thì em nhận ra là em yêu anh ấy?”

“Không có khi nào cả. Tụi em vẫn luôn có tình cảm với nhau, chỉ là cả hai đã không nhìn ra mà thôi.”

“Vậy là hai người nghiêm túc rồi ấy hả? Sống chung với nhau nghiêm túc hả?”

“Ừm...chúng ta đang nói đến ở đây không phải ‘sống chung nghiêm túc’, mà là ‘hôn nhân nghiêm túc’ đó chị à.” Sofia do dự. “Chị sẽ chúc phúc cho tụi em chứ?”

“Tất nhiên rồi bé ngốc! Không có ai đủ tốt để xứng với em gái của chị, nhưng Steven cũng xem như gần đạt tiêu chuẩn rồi.” Tôi day day hai huyệt

thái dương. “Hai người chắc chắn có thể đảm đương mọi việc ở đây,” tôi trầm ngâm. “Những việc mà chị làm được, Steven cũng làm được. Em mới là người duy nhất không thể thay thế ở đây — em là bộ não sáng tạo của chúng ta. Tất cả những gì em cần là những người có thể biến ý tưởng của em thành sự thật.”

“Còn việc làm chủ trì chương trình Rock the Wedding thì sao?” Sofia hỏi, “Chị không cần lên ý tưởng sao?”

Tôi lắc đầu. “Chị nghĩ hầu hết mọi thứ sẽ được lên kế hoạch và sắp xếp sẵn. Trách nhiệm của chị chỉ là nhiệt tình đi qua đi lại giống như Lucy Ricardo ấy và kết nối các thứ lại với nhau. Sẽ có những cú ngã sắp mặt, và những màn kịch tích được tính toán tỉ mỉ và chuẩn xác. Và chắc chắn là không thể thiếu những cảnh về mộng và con chó kỳ lạ của chị rồi.”

“Chương trình đó sẽ làm một cú nổ lớn cho mà xem,” Sofia sôi nổi dự đoán.

“Chị biết,” tôi nói, rồi cả hai cùng mừng như điên hét lên.

443

Sau khi đã lấy lại được bình tĩnh, con bé hỏi tôi, “Vậy còn Joe thì sao?”

Câu hỏi đó khiến tim tôi quặn lại. “Chị cũng không biết nữa.”

“Nhiều người cũng yêu xa mà chị,” Sofia nói.

“Nếu đồng lòng, thì hai người vẫn có thể tiếp tục mối quan hệ một cách tốt đẹp.”

“Ừ, em nói đúng,” tôi nói. “Joe có rất nhiều tiền, anh ấy có thể bay đi bay về giữa hai bang bao nhiêu lần anh ấy muốn.”

“Đúng vậy. Huống hồ, nó sẽ làm mối quan hệ của hai người tuyệt vời hơn nữa,” Sofia hòa theo. “Tình yêu của cả hai sẽ không bao giờ trở nên nhàm chán.”

“Chất lượng hơn số lượng đúng không? !”

Sofia gật đầu lia lịa. “Đúng vậy, chị đừng lo. Sẽ ổn cả thôi.”

Nói thì nói vậy, nhưng tận sâu bên trong, tôi biết tất cả chỉ là tự lừa mình dối người. “Chị nghĩ không cần thiết phải đề cập vấn đề này với Joe. Đợi sau khi chị đi New York về rồi tính. Em thấy sao?” tôi hỏi.

“Chị không muốn anh ấy lo lắng không cần thiết.”

444

“Yên tâm đi, em sẽ không hé răng nửa lời.”

Tôi đã sống sót qua cuối tuần mà không hề đá động gì về chuyện đó với Joe. Nhưng tôi chẳng những không thấy thoải mái hơn tí nào, mà cả người càng ngày càng khó chịu. Tôi rất muốn thẳng thắn đối diện với anh, nhưng lại sợ hãi những gì anh sẽ nói. Tôi gần như không thể ngủ được, hễ vừa chợp mắt một lát là lại giật mình tỉnh dậy. Hậu quả là cả ngày hôm sau trông tôi như một cái xác sống vậy.

Quy trình này lặp lại thêm hai ngày nữa, cho đến khi Joe chịu hết nổi. Hôm đó đang là nửa đêm, anh trở người bật đèn ngủ lên, rồi nói, dù giọng có hơi cáu, nhưng đôi mắt anh vẫn tràn ngập yêu thương, “Anh có cảm giác như mình đang ngủ với một đàn chó con ấy. Có chuyện gì vậy em yêu? Em không ngủ được hả?”

Nhìn anh dưới ánh đèn ngủ mập mờ, nhìn gương mặt lo lắng, đầu tóc bù xù và vòm ngực rộng lớn của anh, tự nhiên cái cảm giác muốn được gần anh hơn trong tôi bùng lên mạnh liệt. Thế là tôi bất chấp tất cả nhào thẳng vào vòng tay ấm áp của Joe. Anh kéo mền quấn quanh hai đứa, rồi thì thầm.

“Nói anh 445

nghe đi. Bất kể là chuyện gì cũng được, anh đều sẽ ở bên em.”

Sau đó, tôi đã kể hết mọi chuyện cho anh...

nhưng với một tốc độ phải nói là “muốn nuốt cả lưỡi”. Trước tiên, tôi thuật lại lời của Jasmine về Trevor Stearns và chương trình Rock the Wedding, rồi giải thích tầm quan trọng và tính hiếm hoi của cơ hội này đối với mình.

Joe lắng nghe rất chăm chú, thi thoảng chỉ hỏi tôi vài câu. Khi tôi dừng một chút để lấy hơi, anh nâng mặt tôi lên để đối diện với gương mặt điềm tĩnh của anh, rồi nói, “Tất nhiên là em phải nói chuyện với nhà sản xuất rồi, ngốc ạ. Em cần phải biết bản thân có bao nhiêu sự lựa chọn chứ.”

“Anh không giận, không buồn em hả?”

“Chúa ơi, không! Anh còn rất tự hào về em nữa là đằng khác. Nếu đây là những gì em muốn, anh sẽ ủng hộ em hai tay hai chân luôn.”

Tôi gần như thở phào ra tiếng. “Trời ơi. Anh không biết nghe anh nói vậy em mừng cỡ nào đâu.

Còn báo hại em lo lắng suốt mấy ngày. Ờm...thật ra 446 thì yêu xa cũng không tệ lắm đúng không? ! Chỉ cần hai chúng ta..."

"Avery à," anh dịu dàng nói, "Anh sẽ không chấp nhận chuyện yêu xa đâu."

Tôi ngồi dậy kéo dây áo ngủ bị tuột lên, rồi nhìn anh bối rối. "Nhưng lúc này anh mới nói sẽ ủng hộ em mà."

"Ừ. Anh muốn em có được tất cả những thứ khiến em hạnh phúc."

"Em sẽ hạnh phúc nếu em có thể lấy được chương trình đó, chuyển về lại New York, mà vẫn giữ được mối quan hệ của chúng ta." Tôi biết mình ích kỷ, nhưng tôi thật sự không biết phải làm sao, "Cho nên, nói đơn giản là em muốn có cái bánh của mình, nhưng cũng muốn cái bánh của em sẽ bay đi bay về để thăm em."

Tôi thấy Joe cười toe toét. Nãy giờ có gì vui hả ta? ! "Ừmmm, bánh đi lại không tiện lắm đâu."

"Nhưng ít nhất, anh có thể thử không?" tôi hỏi.

"Khi yêu xa, anh vừa có thể tận hưởng cảm giác như khi độc thân, vừa có được sự đảm bảo..."

447

"Anh đã từng thử một lần rồi," Joe lặng lẽ cắt ngang. "Và anh sẽ không giẫm vào vết xe đổ đó nữa đâu. Chẳng có gì tốt đẹp ở đây cả, em yêu. Em sẽ chán ngấy việc phải ở một mình. Chán ngấy quãng đường dài đằng đằng ngăn cách giữa chúng ta. Và mỗi lần gặp lại nhau cứ y như là em đang làm hô hấp nhân tạo cho một mối quan hệ đang chết dần chết mòn vậy. Nếu là trong một khoảng thời gian ngắn thì khác. Nhưng cái mà em đang nói... là một khoảng thời gian vô định không hồi kết."

"Anh có thể chuyển đến đó. Anh sẽ có những cơ hội tuyệt vời ở New York. Tốt hơn ở đây nhiều."

"Không có tốt hơn," anh bình tĩnh đáp lại tôi.

"Chỉ có khác đi mà thôi."

"Tốt hơn thật mà," tôi khẳng định. "Hãy nghĩ đến..."

"Chờ đã." Joe giơ tay lên ra hiệu cho tôi, môi anh cong lên thành một nụ cười gượng gạo. "Trước mắt, em cứ nói chuyện với mấy người đó đi đã,

xem xem em có phù hợp với công việc đó không, và công việc đó có như những gì em nghĩ không. Còn giờ thì, ngủ một chút đi.”

448

“Em không ngủ được,” tôi cau có, rồi giận dỗi ngã xuống giường. “Tối qua cũng vậy.”

“Anh biết,” anh nói. “Chúng ta ngủ chung giường mà.”

Tắt đèn sau, cả căn phòng lại chìm vào bóng tối đen kịt.

“Haiz, sao chuyện này không xảy ra ba năm về trước?” tôi nói to suy nghĩ của mình. “Đó là lúc mà em muốn nó nhất. Sao cứ phải là bây giờ cơ chứ?”

“Bởi vì cuộc sống luôn không đúng lúc như vậy đấy. Ngoan nha, anh thương.”

Dây thần kinh căng thẳng của tôi kích động lên. “Em không thể tin được là anh sẽ đá em chỉ vì em không sống ở Texas đấy.”

“Avery, đừng có làm bản thân mình mệt mỏi thêm nữa, được không?”

“Xin lỗi.” Tôi cố thả lỏng và hít thở đều đặn. “Cho em hỏi một câu nữa thôi: nhà anh có chuyên cơ đúng không?”

“Ừ, Gulfstream. Nhưng chỉ dành cho công việc thôi.”

449

“Đúng rồi, nhưng nếu anh muốn dùng nó cho mục đích riêng, anh chị em của anh có phản đối không?”

“Không, nhưng anh phản đối. Mỗi giờ bay tốn tới năm ngàn đô lận.”

“Nó là phi cơ nhỏ, vừa, hay là —“

“Nó mà một chiếc Gulfstream buồn lớn cỡ trung.”

“Anh phải gọi trước bao lâu để họ chuẩn bị máy bay?”

“Cho một chuyến bay như vậy thì cỡ hai đến ba tiếng.” Khăn giường ngay chân tôi bị lật ra.

“Anh làm gì vậy?” tôi không nhìn thấy anh, chỉ cảm giác được anh đang di chuyển trong bóng tối.

“Thấy em có hứng thú với máy bay của anh như vậy, nên anh quyết định kể cho em nghe tất tần tật về nó.”

“Joe...”

“Yên nào.” Sau đó, anh tiếp tục kéo mép áo ngủ của tôi lên, rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn nóng bỏng lên đầu gối tôi. “Chiếc Gulfstream có mạng, có ti vi, có hệ thống điện thoại toàn cầu, và một cái máy pha 450 ra loại cà phê dở nhất hành tinh.” Nụ hôn chuyển qua đầu gối còn lại. Tiếp đến là cảm giác nhờn nhột mà cái lưỡi của anh mang lại, khi nó trượt lên đùi tôi. “Có hai động cơ Rolls-Royce mới nâng cấp,” anh ấy tiếp tục, “tạo ra gần mười bốn ngàn pounds lực đẩy.” Tôi hít mạnh khi lưỡi anh tiến vào bắp đùi non.

Hơi thở của anh quấn quanh nơi tư mật, làm lông tơ trên người tôi dựng hết cả lên. “Nó tốn gần một ngàn bảy lít xăng.”

Cả người tôi bắt đầu vụng vụng. Bây giờ tất cả sức tập trung của tôi đều đang ở nơi mềm mại đang được anh vuốt ve kia, nào còn tâm tư đâu mà để ý tới cái vụ máy bay, hay yêu xa gì gì đó nữa chứ.

“Nếu nạp đủ xăng, nó có thể bay không ngừng nghỉ những 6920 hải lý.” Ngón tay anh tách mở tôi ra để lưỡi đi vào sâu hơn, như một con dấu ấm ướt nóng bỏng, khiến tôi choáng váng không thốt nổi nên lời, hông tôi cũng tự động cong lên như một phản xạ tự nhiên. Nhưng khi tôi sắp đạt đến cao trào thì anh đột nhiên ngừng đầu lên.

“Nó mới được nâng cấp, giờ có thêm bộ thổi ngược có thể rút ngắn quãng đường đáp xuống của 451 máy bay,” anh lẩm bẩm, “và một bảng hệ thống hình ảnh với camera tia hồng ngoại được gắn phía trước.”

Chợt, một ngón tay trượt vào bên trong tôi. “Em còn muốn biết gì nữa không?”

Tôi lắc đầu, không nói nổi nữa. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh cười thích thú. “Avery, em yêu,” anh thở thè, “tối nay em sẽ ngủ rất ngon cho mà xem....”

Sau đó, cả miệng và lưỡi anh lại bắt đầu làm việc, tinh tế mà chính xác đến từng milimet. Khỏi phải nói cũng biết tôi đã hoàn toàn lạc lối. Khoái cảm càng lúc càng lớn, đến khi không thể chịu nổi nữa, tôi vụng người muốn thoát ra, nhưng Joe giữ tôi lại, làm tới khi những tiếng rên rỉ của tôi chuyển sang tiếng thở dài nức nở.

Sau khi anh làm xong, tôi đâu chỉ ngủ, nói là tôi hôn mê luôn của không quá đáng. Tôi ngủ mê đến độ gần như không hề hay biết gì khi Joe hôn tôi tạm biệt vào sáng ngày hôm sau. Anh cúi xuống, trên người đã mặc quần áo đầy đủ, còn toả ra mùi tươi mát vì vừa tắm gội xong, thì thầm gì đó là anh phải đi bây giờ.

Đến khi tôi tỉnh dậy thì Joe đã đi rồi.

Hai ngày sau, tôi lên chiếc phi cơ riêng Citation Ultra với Hollis Warner. Cô tiếp viên hàng không đưa cho chúng tôi hai ly Dr Pepper đá trong lúc chờ Bethany. Chắc cô ấy kẹt gì đó nên đến hơi trễ. Hôm nay, Hollis trang điểm trông khá nặng nề, nhưng quần áo vẫn vô cùng sành điệu. Bà ấy đang ngồi nhàn nhã trên chiếc ghế da màu kem cạnh tôi, và giải thích việc chồng bà, David, đã đưa ra kế hoạch bồi thường cho các uỷ viên ban quản trị của nhà hàng, và sòng bạc để sắp xếp chuyến bay vì mục đích cá nhân này như thế nào. Trước đó, Hollis và bạn bà ta cũng thường hay dùng chiếc Citation này cho những chuyến mua sắm, và những kỳ nghỉ xa hoa.

“Tôi rất mừng vì chúng ta ở hai đêm chứ không phải một,” Hollis nói. “Tối mai tôi sẽ đi ăn với mấy bà bạn. Chúng tôi rất hoan nghênh cô tham gia, Avery.”

“Cám ơn bà rất nhiều, nhưng tôi cũng có hẹn ăn tối với mấy người bạn. Lâu quá bọn tôi không gặp nhau rồi.” Sau đó, tôi kể cho bà ấy nghe về cuộc gặp gỡ với nhà sản xuất chương trình Rock the Wedding, 453

và buổi phỏng vấn cho vị trí người chủ trì tiềm năng.

Hollis rất hào hứng khi nghe tin, bà ấy còn nói là nếu tôi trở nên nổi tiếng thì bà ấy chính là người đã có công nâng đỡ tôi lớn nhất. “Dù sao đi nữa, nếu tôi không chọn cô làm người tổ chức đám cưới cho Bethany, thì làm sao mà cô nhận được một cái show tầm cỡ như vậy cơ chứ.”

“Tôi sẽ nói với mọi người như vậy,” tôi cam đoan, rồi hai chúng tôi cụng ly.

Hollis nhấp một hớp, đưa tay vén một lọn tóc vàng mượt mà ra sau tai, rồi rất tự nhiên hỏi, “Cô vẫn còn qua lại với Joe chứ?”

“Vâng.”

“Thế cậu ta nói gì về cơ hội lần này?”

“Ồ, anh ấy rất ủng hộ và mừng cho tôi.”

Nói vậy, nhưng trong lòng tôi biết, từ giờ cho đến khi mọi việc xong xuôi,

Joe sẽ không làm bất cứ chuyện gì để ảnh hưởng tới quyết định của tôi.

Anh sẽ không bắt tôi phải đi hay ở. Quan trọng hơn là anh cũng sẽ không đưa ra bất kỳ lời hứa nào. Không có bất cứ sự đảm bảo nào cho mối quan

hệ của hai đứa. Nhưng nếu được công ty sản xuất của Trevor 454

Stearn thuê, thì chắc chắn tôi sẽ có được một sự đảm bảo khác. Kể cả nếu có thất bại, tôi vẫn sẽ được lợi rất nhiều thứ. Tiền này, quan hệ này, và còn cả một cái lý lịch khủng nữa.

Tôi chỉ có thể nói ngắn gọn như vậy vì Bethany đã lên máy bay rồi. Cô ấy mặc một chiếc áo suông dài hiệu Tory Burch với quần ống lửng, tóc nhuộm highlight. “Chào mọi người!” Bethany phấn khởi chào hỏi. “Ôi ở đây đông vui vậy!”

“Trông con bé xinh chưa kìa,” Hollis nói, xen lẫn tự hào và tiếc nuối. “Ba con bé lúc nào cũng nói, nó là cô gái đẹp nhất trên cái đất Texas này.” Nhưng biểu cảm trên mặt Hollis chợt trở nên cứng đờ khi bà ta trông thấy một hành khách nữa lên máy bay phía sau Bethany. “Ồ, con gọi Kolby theo nữa à.”

“Thì mẹ nói con có thể dẫn theo bạn mà.”

“Đúng là mẹ đã nói vậy.” Hollis lật cuốn tạp chí ra và bắt đầu đọc một cách máy móc, với đôi môi mím chặt. Hiển nhiên là “bạn bè” mà Hollis nói tới

không phải một chàng trai hai mươi tuổi tràn đầy sức sống, cơ bắp đầy mình, như cậu Kolby đây rồi.

455

Người bạn đồng hành của Bethany mặc quần lửng, áo sơ mi Billabong cài cúc, đầu đội nón lưỡi trai thể thao, để lộ chùm tóc cháy nắng ở phía sau.

Da anh ta ngăm đen, mắt xanh nhạt, còn hàm răng thì trắng tinh như giấy vệ sinh vậy. Nhìn một cách khách quan thì anh ta trông cũng khá đẹp trai, nhưng ngũ quan lại cân đối đến mức nhạt nhẽo và chán chết đi được.

“Bethany, trông cô vẫn tuyệt như mọi khi vậy,” tôi nói khi cô ấy cúi xuống ôm mình. “Cô sao rồi? Có bay được không?”

“Được chứ!” Cô ấy kêu lên. “Tôi cảm thấy không thể hoàn hảo hơn nữa. Bác sĩ phụ sản bảo tôi là một bệnh nhân xuất sắc của ông ấy đấy. Bây giờ đứa bé đang đập mạnh lắm này. Thỉnh thoảng, cô có thể thấy bụng tôi di chuyển luôn ấy.”

“Chà, vậy thì tốt quá,” tôi cười nói. “Chắc Ryan cũng rất vui khi cảm nhận đứa bé đập nhỉ.”

Cô ấy nhăn nhó. “Ryan quá nghiêm túc về mọi việc, nên tôi không bao giờ cho anh ấy đi khám chung. Nếu không, thế nào anh ấy cũng kéo tâm trạng tôi xuống theo cho coi.”

456

Hollis vừa lật tạp chí vừa nói. “Có lẽ con nên làm thẳng bé cười nhiều hơn đi, Bethany.”

Cô gái trẻ bật cười. “Không không, con thà để anh ấy tiêu tốn thời gian cho bản vẽ và những mẫu thiết kế trên máy tính còn hơn... Con đã có một người ở ngay đây biết cách khiến người khác vui vẻ rồi.” Cô ấy siết cánh tay người đàn ông, rồi cười với tôi. “Avery, chắc cô không ngại khi tôi mang Kolby theo đâu nhỉ? Anh ấy sẽ không làm phiền ai đâu.”

Người đàn ông quay sang nhìn Bethany, rồi nở một nụ cười láu cá. “Ồ có chứ, anh sẽ làm phiền em, rất nhiều đấy.”

Cô bật cười khúc khích, rồi kéo anh ta đến quầy bar lục lợi đồng lon đồ uống. Cô tiếp viên lo lắng, vội chạy đi khuyên hai người về chỗ ngồi, để cô ấy bưng nước đến.

“Kolby là ai vậy?” tôi mạo muội hỏi Hollis.

“Không ai cả,” bà ta lẩm bẩm. “Chỉ là một huấn luyện viên lướt sóng mà Bethany gặp hè năm ngoái.

Chúng nó chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Bà ta nhún vai. “Bethany thích
giữ những người thú vị ở 457

bên người. Giống như tôi thích Ryan vậy, một người bảo thủ và theo chủ nghĩa an toàn.”

Tôi im lặng, dù rất muốn phản bác là thật không công bằng khi phán xét Ryan là một người cục mịch khi anh ấy sắp phải lấy một người mình không hề yêu, và là cha đứa bé mà anh ấy không hề muốn.

Một lát sau, Hollis chợt nói. “Nhưng cũng không cần đề cập chuyện này với người khác. Đặc biệt là Joe. Cậu ta có thể nói gì đó với Ryan và tạo ra phiền phức không đáng có.”

“Hollis, nếu trên đời có người nào muốn đám cưới này diễn ra êm đẹp hơn cả bà, thì đó chính là tôi. Tin tôi đi, tôi sẽ không nói gì về Kolby cho bất kỳ ai. Và tôi cũng không có tư cách đó.”

Nghe được câu trả lời hài lòng, ánh mắt Hollis nhìn tôi cũng mang thêm vài phần thiện cảm. “Tôi mừng là chúng ta hiểu nhau như vậy.”

Lúc làm thủ tục nhận phòng ở quầy tiếp tân, khi đang chờ nhân viên quẹt thẻ tín dụng của mình, tôi nhìn thấy một nhân viên tiếp tân khác sắp xếp
cho Bethany và Kolby vào một phòng đơn. Nó khiến sự 458

bất an trong lòng tôi càng dữ dội hơn. Vì họ đã cư xử như mấy cô cậu tuổi teen suốt chuyến bay từ Houston đến đây, hết thì thầm, cười khúc khích, tới xem phim chung, nhưng không có cử chỉ nào là quá thân mật cả, nên tôi nghĩ phần nào đó trong tôi đã từng hy vọng hai người này chỉ đơn thuần là bạn.

Nhưng sự sắp xếp vừa rồi chẳng khác nào gián tiếp khẳng định mọi nghi ngờ trước đây của tôi.

Tôi chuyển ánh mắt trở lại anh tiếp tân trước mặt. Anh ta trả lại thẻ, rồi đưa cho tôi tờ đơn để điền tên và ký. Khi hứa với Hollis, tôi đã thật sự nghĩ vậy, tôi không định kể chuyện này cho bất cứ ai.

Nhưng giờ nó làm tôi cảm thấy thật tội lỗi khi trở thành một phần trong cái bí mật dơ bẩn này.

“Gặp mọi người sau nhé,” Bethany nói. “Đừng chờ Kolby và con ăn trưa — tui con sẽ gọi dịch vụ phòng.”

“Hai giờ sau, gặp nhau tại quầy chăm sóc khách hàng nhé,” tôi nói. “Buổi hẹn thử váy là vào hai giờ chiều.”

“Ok. Hai giờ chiều,” Bethany lặp lại, rồi kéo Kolby đến sảnh chờ thang máy. Trên đường đi, họ dừng lại 459

để ngắm một cái cửa sổ trưng bày được phủ đầy trang sức lấp lánh.

Hollis bỏ điện thoại vào túi, rồi đi đến bên cạnh tôi. “Đến khi có con gái, cô sẽ hiểu... Cô sẽ dạy nó điều đúng từ những sai lầm, dạy nó cách cư xử, dạy cái gì nên tin tưởng. Cô sẽ dốc hết sức hết lòng.

Nhưng một ngày nọ, bỗng nhiên đứa con gái thông minh của cô lại làm một điều dại dột. Lúc đó, cô sẽ dùng mọi cách để bảo vệ nó.” Hollis nhún vai thờ dãi. “Bethany có thể làm bất cứ điều gì nó muốn trước khi tuyên đọc bất cứ lời thề nào. Nhưng khi nó đã đọc, tôi sẽ bắt nó phải tuân thủ. Và tất nhiên, Ryan cũng có quyền tự do tương tự.”

Hollis đã nói vậy, tôi chỉ đành ngậm chặt miệng, gật đầu.

Đúng hai giờ, chúng tôi đã có mặt ở studio áo cưới phía đông khu thượng Manhattan của Finola Strong. Tiệm sơn màu khói trung tính, phối hợp với nội thất bọc vải màu đỏ velvet ở khu ghế ngồi.

Jasmine đã giới thiệu Finola cho tôi, và bảo rằng cô ấy sẽ giúp tôi biến những bản vẽ thô thành sản phẩm hoàn chỉnh. Là một người nổi tiếng yêu thích 460

những đường nét đơn giản và những chi tiết xa xỉ, Finola đã kết hợp thành công cườm và cấu trúc vải tinh tế vào chiếc váy eo cao của mình. Cả ê-kíp của cô ấy đều là những cao thủ nhất nhì về may đầm dạ hội, mà giá của chúng không dưới ba mươi nghìn đô một chiếc.

Hai tháng trước, một trợ lý của cô ấy đã bay xuống Houston, gặp nhà Warner để mô phỏng lại họa tiết trên nháp thành một mô hình bằng vải mỏng, rồi tỉ mỉ đánh dấu để chỉnh cho vừa với cơ thể của Bethany. Khi

Finola biết về cái thai, cô ấy đã sửa thiết kế sao cho chiếc váy có thể dễ dàng điều chỉnh, phòng khi cơ thể Bethany thay đổi.

Đây là lần đầu chúng tôi xem chiếc váy sau khi thành phẩm, với hầu hết cườm và vật trang trí đều đã được gắn lên. Hôm nay, nó sẽ được thêm vào nếp gấp để nó rơi xuống một cách hoàn hảo nhất. Vài ngày trước hôn lễ, một trợ lý của Finola sẽ đem chiếc váy đã hoàn thiện đến chỗ chúng tôi để chỉnh sửa lần cuối cùng. Lúc đó, nếu không được nữa thì có thể phải thay bằng một chiếc váy dự bị.

Khi chúng tôi đi vào phòng thử đồ với ba mặt đều là kính, và một khu ngồi chờ, một trợ lý đem 461

rượu champagne đến cho Hollis và tôi, rồi đưa cho Bethany một ly nước trái cây có ga. Không lâu sau, Finola đi vào. Cô ấy là một người phụ nữ ngoài ba mươi, với dáng người mảnh khảnh, mái tóc sáng màu, đôi mắt sống động, và một nụ cười vô cùng thân thiện. Suốt những năm làm thiết kế, tôi đã được gặp cô ấy ba, bốn lần, trong Tuần lễ Thời trang, hay trong một sự kiện đông đúc nào đó. Nhưng mỗi lần đều không quá mấy giây.

“Avery Crosslin,” Finola kêu lên. “Chúc mừng công việc mới của cô.”

Tôi bật cười. “Cám ơn cô. Nhưng tôi không được dám chắc như Jazz đâu. Tôi còn chưa biết mình có thể lấy được nó hay không nữa.”

“Cô không giỏi khiêm tốn lắm đâu,” cô ấy nói.

“Trông cô tràn đầy tự tin thế cơ mà. Khi nào thì cô đi gặp nhà sản xuất?”

Tôi cười toe toét với cô ấy. “Ngày mai.”

Song, tôi giới thiệu Finola với nhà Warners. Cô ấy lập tức nhận định Bethany sẽ là một trong những cô dâu đẹp nhất mà cô từng may áo cưới cho. “Tôi rất mong đợi được nhìn thấy cô mặc chiếc váy này,” cô 462 ấy nói với Bethany. “Nó là một tuyệt tác của thế giới đó, với tơ lụa của Nhật Bản, vải lót của Hàn Quốc, cườm thêu của Ấn Độ, lớp váy trong của Ý, và đăng ten cổ xưa của Pháp. Trong lúc cô mặc thử, chúng tôi sẽ tránh đi một chút. Trợ lý Chloe của tôi sẽ ở lại giúp cô.”

Sau khi tham quan một vòng quanh tiệm, chúng tôi trở lại phòng thay đồ. Lúc này, Bethany đang đứng trước gương, thân hình cô ấy nhỏ nhắn và toả sáng.

Chiếc đầm này là một tác phẩm nghệ thuật, phần thân làm từ đăng ten cổ xưa với hoa văn được thêu bằng tay, và được tô điểm bởi những hạt pha lê lấp lánh như hạt bụi của thiên thần. Chúng được treo bằng những sợi pha lê mỏng manh lấp lánh trên vai Bethany. Phần chân váy được trang trí cườm rải rác, nhẹ nhàng xuôi xuống từ phần thân cắt cao, bắt sáng đẹp cực kỳ. Có lẽ trên thế giới này, không còn cô dâu nào có thể đẹp hơn thế này nữa. Hollis mỉm cười, rồi che miệng thốt lên. “Quả thật là quá kỳ diệu!” Bethany cười rồi xoay vòng.

463

Tuy nhiên, chiếc váy này có một vấn đề mà cả Finola và tôi đều nhận ra. Đó là nếp gấp ở thân váy trước không được đúng cho lắm. Nếp gấp phần bụng bị to hơn trong bản vẽ của tôi. Vì vậy, tôi đến gần Bethany, rồi lựa lời nói, “Cô thật xinh đẹp. Nhưng chúng ta sẽ phải làm một số thay đổi nho nhỏ.”

“Ở đâu cơ?” Bethany hỏi, ánh mắt phức tạp. “Nó đã rất hoàn hảo rồi.”

“Chỉ là phần nếp gấp có chút vấn đề,” Finola giải thích. “Trong một tháng từ giờ đến hôn lễ, bụng cô sẽ còn to hơn nữa, đến lúc đó chúng sẽ đổ sang hai bên giống như màn che trong nhà hát kịch vậy. Dù trông bụng cô vẫn rất dễ thương, nhưng lại không thể tôn lên được vẻ đẹp của cô đâu.”

“Tôi không hiểu sao mình lại mập lên nhanh như vậy,” Bethany gãi gông.

“Phụ nữ mang thai đều khác nhau mà con,” Hollis bảo.

“Cô không hề mập,” Finola an ủi. “Cả người cô đều mảnh khảnh, chỉ là bụng cô hơi nhô lên. Chuyện này rất bình thường. Nhưng công việc của chúng tôi là khiến cho cô có được một chiếc váy cưới đẹp như 464 mơ. Và đó cũng là lý do tại sao ta cần phải sửa lại nó.” Nói xong, cô ấy đi lại chỗ của Bethany, nâng nếp gấp lên, sửa lại cho đúng, rồi nghiêng ngẫm. Đột nhiên, Bethany nháy lên một cái, rồi đặt tay lên bụng. “Ồi!” cô ấy bật cười. “Cú đá mạnh thật đó.”

“Đúng là rất mạnh,” Finola nói. “Tôi có thể thấy nó. Cô có muốn ngồi xuống không, Bethany?”

“Không cần đâu, tôi ổn.”

“Vây thì tốt. Tôi đang nghĩ cách giải quyết cái nếp gấp này. Sẽ có ngay thôi.” Ánh mắt của Finola tràn đầy sự thích thú thiện ý khi cô ấy nhìn Bethany.

“Tôi đang nghĩ xem bụng cô sẽ to như thế nào vào tháng sau...Cô mang thai song sinh à?”

Bethany lắc đầu.

“Ôi tạ ơn Chúa. Em gái của tôi đã sinh đôi và nó là một thử thách nghiệt ngã. Vây còn ngày dự sinh thì sao... ngày dự sinh đã bị thay đổi sao?”

“Không có,” Hollis xen vào.

Finola liếc nhìn trợ lý rồi nói, “Chloe, làm ơn giúp Bethany cởi bộ đồ này ra trong khi tôi bàn cách 465

chỉnh sửa với Avery nhé. Bethany này, chúng tôi có thể để mẹ cô lại đây với cô không?”

“Tất nhiên rồi.”

Finola đi đến chỗ Hollis, cầm ly rượu champagne trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh lên. “Bà muốn thêm rượu không?” cô ấy hỏi. “Hay cà phê?”

“Cà phê đi, cảm ơn.”

“Tôi sẽ nói trợ lý đi lấy cho bà. Chúng tôi sẽ trở lại nhanh thôi. Đi nào, Avery.”

Tôi lặng lẽ theo sau Finola ra khỏi phòng thử đồ.

Cô đưa cái ly cho trợ lý, rồi dặn cô ấy làm một ly cà phê cho bà Warner. Song, chúng tôi đi đến một dãy hành lang tĩnh lặng ở góc văn phòng.

Tôi ngồi xuống cái ghế mà Finola chỉ. “Cái nếp gấp khó xử lý lắm sao?” tôi lo lắng hỏi. “Chắc cô không phải tháo toàn bộ chiếc váy ra đâu nhỉ?”

“Tôi sẽ để thợ làm hoạ tiết và thợ làm nếp gấp xem qua. Nhưng với số tiền họ đã chi, cho dù phải làm lại toàn bộ chiếc váy chết tiệt đó, chúng ta cũng phải làm.” Cô ấy vươn vai và xoa bóp vùng sau gáy.

“Cô biết vấn đề với nếp gấp là gì mà, đúng không?”

466

Tôi lắc đầu. “Có lẽ tôi phải nhìn kỹ hơn một chút.”

“Một quy tắc tối thượng trong thiết kế áo cưới cho cô dâu mang bầu là: Đừng bao giờ tin vào ngày dự sinh.”

“Cô nghĩ cô ấy sẽ sinh sớm hơn một chút sao?”

“Tôi nghĩ cô ấy sẽ sinh sớm hơn ít nhất là hai tháng.”

Tôi nhìn cô ấy trống rỗng.

“Tôi gặp chuyện này còn nhiều hơn cơm bữa,”

Finola nói. “Đầm cưới bầu đang là lĩnh vực phát triển nhanh nhất trong ngành áo cưới may mặc sẵn. Cứ năm cô dâu là hết một cô có thai rồi. Và rất nhiều trong số đó luôn mập mờ về ngày dự sinh. Thời buổi này rồi mà vẫn có rất nhiều phụ nữ sợ ba mẹ không đồng ý. Và còn nhiều nguyên nhân khác nữa...” Cô ấy nhún vai. “Tất nhiên chúng ta không có quyền phán xét, hay bình luận gì ở đây cả. Nhưng nếu tôi đúng về ngày dự sinh, thì bụng của Bethany sẽ to ra đáng kể khi cô ấy bước vào lễ đường.”

467

“Vậy chúng ta nên bỏ hết nếp gấp, và để nó sưng xuống luôn,” tôi lơ đãng nói. “Nhưng có thể sẽ không đủ thời gian để đính cườm lại từ đầu.”

“Chúng tôi sẽ thuê những người thợ địa phương đắt đỏ nhất để làm việc này. Bethany sẽ ở đây bao lâu? Chúng ta có thể sắp xếp một buổi chỉnh áo khác cho cô ấy vào ngày mai không?”

“Ồ được chứ, tất nhiên rồi. Sáng mai hả?”

“Không được, chúng tôi cần nhiều thời gian hơn thế. Chiều mai thì sao? Sau buổi gặp mặt của cô với nhà sản xuất?”

“Tôi không biết nó sẽ kéo dài bao lâu nữa.”

“Nếu cô không đến kịp thì để một mình Bethany đến cũng được. Khoảng bốn giờ chiều. Tôi sẽ chụp hình rồi gửi cho cô xem.”

“Finola.... cô có chắc về ngày dự sinh không?”

“Tôi không phải bác sĩ. Nhưng tôi bảo đảm cô gái đó đã mang thai hơn bốn tháng rồi. Rốn cô ấy lồi ra, đó là biểu hiện của thai phụ vào khoảng cuối quý hai của thai kỳ. Và cả cái cách mà đứa bé đạp nữa.

Nếu đó là của một bào thai dài mười ba centimet thì 468 quả thật là rất ấn tượng đấy. Dù Bethany có cố giữ cho cân nặng ổn định đi chăng nữa thì cái bụng cũng không biết nói dối đâu.”

Tối đó, tôi đi ăn với Jasmine và vài người bạn cũ trong ngành thời trang. Chúng tôi ngồi ở một bàn cho mười hai người ở một nhà hàng Ý. Trên bàn lúc này có đến khoảng ba, hay bốn cuộc đối thoại diễn ra cùng lúc. Cũng giống như trước đây, họ luôn có những chuyện sốt dẻo nhất để bàn tán với nhau, thảo luận những lời đồn thú vị về nhà thiết kế, người nổi tiếng, và những biểu tượng xã hội. Tôi đã quên mất cái cảm giác mong đợi khi được bao quanh bởi những thứ mới mẻ và biết mọi thứ trước cả thế giới là như thế nào rồi.

Những đĩa thịt bò carpaccio với những lát thịt tươi sống được thái thật mỏng và rắc pho mát Parmesan lên trên được bưng ra. Khi người phục vụ định bưng rổ bánh mì để ăn kèm với salad thì tất cả mọi người đều đồng loạt lắc đầu. Còn tôi chỉ có thể đau khổ trơ mắt nhìn chăm chăm rổ bánh mì thơm phưng phức bị mang đi.

469

“Mỗi người ăn một miếng chắc là được mà,” tôi nói.

“Chúng ta không ăn tinh bột,” Siobhan trả lời, cô ấy là giám đốc mảng làm đẹp ở toà soạn tạp chí của Jasmine.

“Ồ, mọi người vẫn kiêng à?” tôi hỏi. “Tôi cứ tưởng mọi người đã ăn lại rồi.”

“Không bao giờ được ăn lại tinh bột,” Jasmine nói.

“Chúa ơi, đừng nói thế chứ.”

“Khoa học đã chứng minh, bánh mì trắng không tốt cho cơ thể. Nếu ăn bánh mì trắng thì thà đổ một gói đường vào miệng còn hơn.”

“Gửi cho Avery một bản sao của kế hoạch KPD đi,” Siobhan nói với Jazz, rồi nhìn tôi. “Tôi đã giảm năm ký rưỡi trong một tuần đấy.”

“Cô còn mỡ để giảm luôn hả?” tôi không nhịn được liếc nhìn thân hình gầy gò của cô ấy.

“Cô sẽ thích KPD cho mà xem,” Jasmine bảo đảm với tôi. “Giờ ai cũng làm theo nó hết. Đó là một kế hoạch kết hợp ăn ít tinh bột, ăn như người tiền sử (chỉ thịt và trái cây rau củ quả), với thanh lọc cơ thể.”

470

Bắt đầu bằng giai đoạn can thiệp, tương tự như sức mạnh của Protein vảy đó. Xuống cân cực kỳ nhanh.

Nó hoạt động tốt như thể cậu đang có một con sán dây trong người vậy.”

Khi món chính được bung ra, tôi nhận ra mình là người duy nhất trong nhóm gọi pasta.

Jett, nhà thiết kế phụ kiện cho một nhãn hàng thời trang lớn, liếc nhìn đồng nui ống của tôi rồi thở dài, “Hình như tôi không đụng đến pasta từ hồi Bush còn đương nhiệm cơ.”

“Đương nhiệm lần thứ nhất hay lần thứ hai?”

Jasmine hỏi.

“Thứ nhất.” Jett có vẻ hoài niệm. “Tôi nhớ bữa ăn cuối cùng đó ghê. Ôi, sốt trứng thịt xông khói, và thịt xông khói kêu thêm.”

Khi thấy tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào cái đĩa của mình, tay đang cầm một nửa đĩa nui ống đã đưa được nửa đường lên miệng của tôi phải miễn cưỡng hạ xuống. “Xin lỗi,” tôi ngượng ngùng nói. “Có cần tôi sang bàn khác ăn không?”

“Vì hiện giờ cậu chỉ là một vị khách ngoại thành, nên cậu có thể ăn chỗ nui ấy,” Jasmine nói, “nhưng 471

khi quay về đây rồi, cậu sẽ phải nói tạm biệt với chúng để thanh lọc lại carbonhydrates đó nha.”

“Nếu chuyển về đây,” tôi nói, “tớ sẽ phải nói tạm biệt với rất nhiều thứ khác nữa.”

Một giờ chiều hôm sau, tôi bắt taxi đến trung tâm thành phố, rồi đi bộ đến văn phòng sản xuất Stearns. Sau khi chờ năm phút, một người phụ nữ trẻ mặc một bộ vest màu đen ôm sát, với mái tóc bob hơi rối đến dẫn tôi vào thang máy. Chúng tôi lên vài tầng rồi bước vào khu vực tiếp khách, có trần nhà được lát gạch tím bạc và nội thất được bọc da màu cà tím.

Ở đây, đã có ba người chờ sẵn. Khi thấy tôi, cả ba đều nồng nhiệt bước lên chào hỏi khiến tôi thả lỏng ngay lập tức. Tất cả họ đều còn trẻ và ăn vận rất xinh đẹp. Họ giới thiệu bản thân với một nụ cười rộng mở. Đầu tiên là một người phụ nữ. Cô ấy tự giới thiệu mình là Lois Ammons, nhà sản xuất và

trợ lý hành chính của Trevor Stearns; tiếp đến là Tim Watson, nhà sản xuất phụ trách mảng chọn người, và cuối cùng là Rudy Winters, nhà sản xuất và trợ lý giám đốc.

472

“Cô không mang theo con chó nhỏ đáng yêu của cô sao?” Lois cười hỏi, khi chúng tôi đi vào một văn phòng rộng lớn khác. Từ trên này, tôi có thể nhìn thấy toà nhà Chrysler vô cùng tráng lệ.

“Coco đã quá già rồi, lại cần được chăm sóc thường xuyên, nên không tiện mang đi xa,” tôi nói.

“Tội nghiệp chưa. Tôi chắc là nó sẽ rất nhớ cô.”

“Con bé đã có người chăm sóc rồi. Em gái tôi, Sofia sẽ chăm sóc nó thật tốt.”

“Cô đang làm với em gái đúng chứ? Sao cô không kể cho chúng tôi nghe hai người đã bắt đầu như thế nào nhỉ? À khoan đã, cô không ngại nếu chúng tôi ghi âm cuộc nói chuyện này chứ?”

“Không đâu.”

Ba tiếng trôi qua nhanh như chớp. Lúc đầu, chúng tôi nói về những kinh nghiệm của tôi về ngành thời trang, sau đó thì chuyển sang cảm giác của tôi khi mở văn phòng với Sofia. Đến khi tôi kể lại một vài đám cưới kì quặc mà chúng tôi đã tổ chức, cả ba người bọn họ liền bật cười nắc nẻ.

473

“Avery này,” Lois nói, “Jasmine bảo tôi là cô vẫn đang tìm người đại diện.”

“Vâng, nhưng tôi không nghĩ nó cần thiết cho lắm, nên vẫn chưa —“

“Ồ, cần thiết chứ,” Tim cười với tôi. “Nếu chúng ta hợp tác thành công, thì chúng ta sẽ phải bàn về những vấn đề như hình ảnh trước công chúng, giấy phép và quyền kinh doanh, quảng cáo sản phẩm, phát hành, và lợi nhuận... Nên cô cần phải có một người đại diện ngay lập tức.”

“Tôi hiểu rồi,” tôi nói, lấy máy tính bảng ra ghi chú lại. “Vậy có nghĩa là chúng ta sẽ còn gặp lại, đúng chứ?”

“Avery,” Rudy nói, “theo những gì mà tôi biết, cô chính là người mà chúng tôi đã tìm kiếm bấy lâu nay. Tuy nhiên, chúng ta vẫn cần phải làm thêm vài

kiểm tra nữa, có thể chúng tôi sẽ gửi một đội quay phim đến đám cưới nhà Warner.”

“Tôi sẽ phải bàn với họ về chuyện này,” tôi nói như hụt hơi, “nhưng tôi không nghĩ họ sẽ phản đối gì đâu.”

474

“Cô và chương trình này sẽ là một cặp bài trùng hoàn hảo,” Tim nói. “Tôi nghĩ cô có thể lấy ý tưởng của Trevor và biến nó thành của mình. Cô mang đến cho người khác một nguồn năng lượng dồi dào.

Chúng tôi đều thích hình ảnh một cô nàng tóc đỏ quyến rũ, thích cái cách mà cô thoải mái thể hiện trước máy quay. Cô sẽ phải học mọi thứ trong thời gian cực ngắn, nhưng tôi tin là cô sẽ làm được thôi.”

“Tôi nghĩ chúng ta phải cho cô ấy gặp Trevor, để xem mức độ tâm đầu ý hợp của hai người họ như thế nào. Dù ông ấy cũng đã thích cô sẵn rồi, nhưng vẫn phải làm cho đúng thủ tục.” Lois nói, rồi cười với tôi. “Khi cô có người đại diện, chúng ta sẽ bắt đầu bàn về việc chỉnh sửa chương trình cho phù hợp với tính cách của cô, rồi thử nghiệm một chút. Vào số thứ nhất, chúng ta sẽ thực hiện ý tưởng mà Trevor gợi ý cho cô...dựng lên một vài tình huống tiến thoái lưỡng nan, xong sẽ để cô gọi ông ấy xin lời khuyên, nhưng cô không nhất thiết phải làm theo. Sôi nổi pha một chút căng thẳng... Trevor cùng người thừa kế láo xược sẽ có những cuộc nói chuyện nảy lửa...

Cô thấy sao?”

475

“Có vẻ thú vị đó,” tôi đáp lại một cách máy móc.

Cảm giác tính cách của mình bị người ta mặc sức nhào nặn làm tôi thấy hơi sờ sợ rồi.

“Và chắc chắn là ta còn cần một con chó nữa,”

Tim nói. “Mọi người trong văn phòng ở L. A. đều thích nhìn cô dắt con chó đó đi khắp nơi. Nhưng ta phải chọn một con khác dễ thương hơn. Ờ...mấy con trắng trắng lông xù đó gọi là gì Lois nhỉ?”

“Pomeranian?”

Tim lắc đầu. “Không không, không phải con đó...”

“Coton de Tulear hả?”

“Ờ.. chắc.... vậy..”

“Tôi sẽ đem một danh sách chó thuần chủng cho anh chọn,” Lois nói, rồi ghi chú lại.

“Mọi người đang tìm chó cho tôi sao?” tôi hỏi.

“Chỉ để dùng trong chương trình thôi, cô không cần phải mang nó về nhà.”

Cô ấy cười khẽ. “Vì tôi chắc là Coco sẽ không vui đâu.”

“Vậy là, con chó mọi người tìm chỉ là một đạo cụ thôi sao?” tôi hỏi.

476

“Nó cũng là một vai trong chương trình,” Tim trả lời.

Khi hai người đàn ông nói chuyện, Lois vươn tay nắm lấy bàn tay đang buông thõng của tôi, rồi cười rạng rỡ.

“Tôi rất mong chúng ta có thể thực sự làm việc với nhau,” cô ấy nói.

Tối hôm đó, tôi ngồi trong phòng khách sạn, nhìn chăm chăm cái điện thoại, tập đi tập lại những gì phải nói với Joe. Tôi thử nói lớn một số câu và ghi chú vào sổ tay bên cạnh.

Khi nhận ra mình đang làm gì, tôi chán chường đẩy cuốn sổ sang một bên, rồi bấm số.

Joe bắt máy ngay lập tức. Giọng anh thật gần gũi vừa làm tôi thấy dễ chịu, vừa khiến tôi muốn anh đến đau tận tâm can. “Avery em yêu, em khoẻ không?”

“Em khoẻ. Em rất nhớ anh.”

“Anh cũng rất nhớ em.”

477

“Anh có rãnh không? Nói chuyện với em chút được không?”

“Anh có cả một đêm dài. Nào, nói anh biết mọi chuyện thế nào rồi đi.”

Tôi nhích đến đầu giường, rồi bắt chéo hai chân lại. “Ừmmm... Hôm nay em đã có một cuộc hẹn quan trọng.”

“Suông sẽ không?”

Tôi miêu tả chi tiết cho anh nghe, những gì chúng tôi đã nói, và cả những gì mà tôi đã nghĩ và cảm nhận. Tôi nói rất nhiều, còn anh chỉ im lặng lắng nghe, từ chối cho bất kỳ ý kiến nào.

“Em có bàn về thù lao không?” cuối cùng anh hỏi.

“Không, nhưng em chắc số tiền sẽ rất lớn. Có lẽ có thể làm thay đổi cuộc đời em.”

Joe mĩa mai. “Anh không biết số tiền đó có thể thay đổi cuộc đời em không, nhưng công việc thì nghe như một cơn ác mộng vậy.”

“Joe... đây là cơ hội mà có năm mơ em cũng muốn. Giờ thì em sắp có được nó rồi. Họ nói rất rõ 478

rằng họ cũng muốn hợp tác với em. Nếu vậy thật, em không biết làm sao để từ chối họ nữa.”

“Anh nói rồi, anh sẽ không cản đường em.”

“Em biết,” tôi bực bội nói. “Em không phải lo chuyện anh sẽ cản đường em. Em chỉ lo là anh sẽ không còn muốn ở lại trong cuộc sống của em nữa.”

Joe trả lời với một sự thiếu kiên nhẫn, và mệt mỏi của một người cứ mãi quanh quẩn trong suy nghĩ của chính mình, không thể nào thoát ra được... giống tôi. “Nếu cuộc sống của em phải chuyển đi xa hai ngàn bốn cây số, thì sẽ không dễ dàng để anh ở lại trong đó nữa đâu.”

“Vậy còn chuyển đến đây với em thì sao? Chúng ta có thể thuê một căn hộ chung cư. Dù sao anh cũng không có gì ràng buộc ở Texas cả, anh chỉ việc đóng gói mọi thứ và...”

“Không có gì ràng buộc ngoài gia đình anh, bạn bè, sự nghiệp, và cái quỹ mà anh đã hứa sẽ quản lý...”

“Có cuộc vui nào mà không tàn hả Joe? Tuy nhiên, ta có thể tìm cách để giữ liên lạc với họ, không phải sao? Chúng ta sẽ có một khởi đầu mới...”

479

Có phải vì em là phụ nữ không? Tại sao phụ nữ phải chuyển đi khi bạn trai hay chồng có một cơ hội trong công việc, còn...”

“Avery, đừng nói những thứ nhảm nhí đó với anh. Chuyện này chả liên quan gì đến giới tính cả.”

“Anh có thể vui vẻ ở bất cứ đâu nếu anh có quyết tâm...”

“Cũng không phải chuyện này. Em yêu..” tôi nghe một tiếng anh thở dài nặng nề. “Em không chỉ đang chọn lựa một công việc, mà em đang chọn lựa cả một cuộc đời. Đó là sự nghiệp trên một chiếc tên lửa đã nạp đầy năng lượng. Rồi em sẽ không còn một giây phút thảnh thơi nào. Anh sẽ không chuyển đến New York chỉ để được nhìn thấy em một chút vào dịp cuối tuần, hay gặp em được hai mươi phút từ khi em về nhà cho đến khi em đi ngủ đâu. Anh không nhìn thấy chỗ trống nào trong cuộc đời đó dành cho anh, hay cho các con của chúng ta cả.”

Trái tim tôi rơi xuống. “Con...sao?” tôi vô cảm lặp lại.

“Đúng vậy. Sau này anh cũng muốn có con cái.

Anh muốn ngồi trước thêm nhà nhìn chúng tắm 480

mưa. Anh muốn dành thời gian cho chúng, dạy chúng chơi bắt bóng. Thứ anh đang nói đến, là xây dựng một gia đình, Avery.”

Rất lâu sau tôi mới tìm lại được giọng nói của mình. “Em không biết mình có thể trở thành một người mẹ tốt hay không.”

“Không ai biết cả.”

“Không, anh không hiểu, em thật sự không biết.

Bởi vì em chưa từng có được một gia đình thật sự.

Gia đình của em chỉ là những mảnh vỡ mà thôi. Một ngày em đi học về, trong nhà đột nhiên có thêm vài đứa trẻ và một người đàn ông xa lạ. Đó là lúc em nhận ra mẹ mình lại tái hôn mà không hề nói trước với em một tiếng nào. Rồi cũng một ngày, tất cả bọn họ đều biến mất, cũng bất ngờ như khi họ đến vậy.

Giống như một trò đùa của các ảo thuật gia.”

Giọng Joe mềm mại hơn. “Avery, nghe anh nói này...”

“Nếu em trở thành mẹ, và cũng thất bại như vậy, em sẽ không bao giờ tha thứ cho bản thân mình.

Chuyện này quá nhiều rủi ro. Và lại vẫn còn quá sớm 481 để bàn về nó. Vì Chúa, chúng ta còn chưa từng nói ...” Tôi cầm bật, cố họng thít chặt lại.

“Anh biết. Nhưng hiện giờ anh nói câu đó không nổi đâu. Giờ khắc này ngoài áp lực ra thì anh chẳng cảm thấy được gì nữa cả.”

Tôi phải kết thúc cuộc gọi này. Ngay lập tức.

“Nhưng ít nhất,” tôi nói, “chúng ta có thể tận dụng khoảng thời gian còn lại cuối cùng. Em còn một tháng cho đến đám cưới của Bethany, và sau đó...”

“Một tháng để làm gì chứ hả? Để anh cố quan tâm em ít hơn bây giờ sao? Hay để anh quay lưng lại với những cảm xúc của bản thân?” Có gì đó không đúng với hơi thở của anh, giống như nó đang vỡ ra.

Giọng anh vừa nặng nề, vừa lặng lẽ. “Một tháng để đếm ngược từng ngày sao... Chết tiệt, Avery, anh không làm được...”

Nước mắt nóng hổi lăn dài xuống hai má tôi.

“Em không biết phải nói gì nữa?”

“Nói cho anh biết làm sao để thôi không muốn em nữa,” anh nói. “Nói cho anh biết làm sao để ngừng —” Anh đột nhiên im lặng, rồi chửi thề một 482 tiếng. “Anh thà chấm dứt mọi chuyện ngay bây giờ, còn hơn là để nó kéo dài thêm nữa.”

Tay cầm điện thoại của tôi run lẩy bẩy. Tôi sợ.

Chưa bao giờ tôi thấy sợ hãi như lúc này. “Tối nay đến đây thôi, đừng nói gì nữa,” tôi không thở được.

“Không có gì thay đổi cả. Chúng ta vẫn chưa đưa ra quyết định gì hết. Được không?”

Một khoảng im lặng.

“Joe?”

“Anh sẽ nói chuyện với em khi em trở lại,” giọng anh trở nên cộc cằn.

“Nhưng trong khoảng thời gian này, anh muốn em suy nghĩ một chuyện, Avery. Khi em kể cho anh nghe câu chuyện về chiếc túi Chanel của mẹ em.

Em hiểu phép ẩn dụ đó sai rồi. Em nên tìm xem nó thật sự tượng trưng cho điều gì.”

483

Chapter 21.

Sau một đêm mất ngủ, cả tâm hồn và thể xác của tôi gần như kiệt quệ. Kết quả là: tôi phải đánh một lớp trang điểm thiệt là dày mới miễn cưỡng che hết được nét tàn tạ trên khuôn mặt. ‘Một ngày nào đó, nếu “cặp mắt vô thần” mà trở thành xu hướng, biết đâu mình sẽ dẫn đầu xu hướng đó luôn không chừng’, tôi tuyệt vọng nghĩ, rồi xách túi đi xuống sảnh. Khi tôi xuống tới vẫn còn cách thời gian hẹn gặp Hollis, Bethany và Kolby vài phút. Lịch trình hôm nay là chúng tôi sẽ ngồi xe limo đến sân bay Teterboro, ở khu New Jersey Meadowlands, cách đây khoảng mười chín cây số đường. Sân bay này tuy nhỏ, nhưng nổi tiếng là một sân bay chuyên dụng cho máy bay tư nhân.

Đến phòng chờ ngoài sảnh, tôi thấy Bethany đang ngồi một mình ngay chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ.

“Chào buổi sáng,” tôi cười nói. “Cô cũng dậy sớm hả?”

Cô ấy mỉm cười, nhưng nhìn khá mệt mỏi.

“Thành phố này ban đêm ồn ào tới nỗi tôi không thể

484

nào ngon giấc được. Kolby còn đang tắm. Cô muốn ngồi chung không?”

“Cũng được, để tôi đi lấy cà phê đã.”

Một phút sau, tôi quay lại với một tách cà phê, rồi ngồi xuống đối diện Bethany. “Tôi đã xem file hình Finola gửi tới qua,” tôi nói. “Cô nghĩ sao về chiếc váy sau khi chỉnh sửa?”

“Nó rất đẹp. Finola nói họ sẽ đính cườm lên đó.”

“Vậy là cô hài lòng về nó?”

Bethany nhún vai. “Tôi vẫn thích những nếp gấp hơn. Mà thôi bỏ đi, ai kêu bụng tôi càng lúc càng to chứ.”

“Chiếc váy đó sẽ rất lộng lẫy,” tôi nói. “Và cô sẽ trông như một nữ hoàng. Tôi xin lỗi vì hôm qua đã không có mặt.”

“Cô vốn không cần phải ở đó. Finola rất dễ thương với hai mẹ con tôi.” cô ấy dừng một lát. “Tuy cô ấy không nói gì...nhưng tôi biết là cô ấy biết cả.”

“Biết cái gì cơ?” tôi tỉnh bơ hỏi.

“Về ngày dự sinh.” Bethany lơ đãng khoáy tách cà phê. “Tôi đang bắt đầu ba tháng cuối của thai kỳ. Tôi 485

sợ là mình thậm chí còn không mặc vừa chiếc váy trong ngày cưới nữa.”

“Cho nên chúng ta mới cần đến đợt chỉnh sửa cuối cùng,” tôi nói theo phản xạ. “Sẽ ổn cả thôi, Bethany.” Tôi nhấp một ngụm cà phê, và ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ: những người đi đường đang quấn những chiếc khăn choàng rất thời thượng... một cô gái trẻ đang đạp xe... và hai ông bạn già đội nón fedora. “Mẹ cô có biết chuyện này không?” tôi hỏi.

Cô ấy gật đầu. “Chuyện gì tôi cũng kể với mẹ hết, dù đã thề là phải giữ lại chút gì đó cho riêng mình. Nhưng cái miệng thì luôn nhanh hơn cái não.

Kể cả cảm giác hối hận sau mỗi lần như thế cũng không thể ngăn tôi tiếp tục tái phạm. Chắc suốt đời, tôi sẽ không thể nào thoát khỏi cái vòng lẩn quẩn của hối hận và tái phạm này được rồi.”

“Biết đâu được,” tôi nói. “Tin tôi đi, tôi đã bỏ được rất nhiều chuyện mà tôi nghĩ mình sẽ không bao giờ bỏ được.”

486

Bethany buông cái muỗng xuống. “Mẹ tôi nói cô sẽ giữ bí mật về chuyện của Kolby,” cô ấy nói. “Cám ơn cô.”

“Không cần cám ơn. Tôi vốn không có quyền gì để nói về chuyện của cô cả.”

“Cô nói đúng. Đúng là cô không có. Nhưng tôi biết cô có thiện cảm với Ryan, và có lẽ cô sẽ thấy tiếc cho anh ấy. Cô không cần phải như vậy đâu. Anh ta sẽ ổn thôi.”

“Đứa bé có phải của anh ấy không?” tôi nhẹ nhàng hỏi.

Bethany bắn cho tôi một cái nhìn chế nhạo. “Cô nghĩ sao?”

“Tôi nghĩ nó là của Kolby.”

Nụ cười trên gương mặt Bethany tắt ngấm. Cô ấy không trả lời, và cũng không cần thiết phải trả lời tôi bất cứ điều gì.

Nên cả hai rơi vào im lặng hơn một phút đồng hồ.

487

“Tôi yêu Kolby,” cuối cùng Bethany là người phá vỡ sự yên lặng đó. “Dù nó không thể thay đổi được gì, nhưng tôi thật sự yêu anh ấy.”

“Cô có nói chuyện này với anh ta chưa?”

“Tất nhiên là có.”

“Anh ta nói sao?”

“Những thứ nhảm nhí. Anh ấy nói anh ấy muốn kết hôn với tôi, rồi hai đứa sẽ sống trong một căn nhà trên bãi biển ở Santa Cruz. Làm sao mà tôi có thể để con mình đi học ở những cái trường cộng đồng xô bồ xô bộn đó được?!” Cô ấy bật cười, nhưng rất nhỏ. “Cô có thể tưởng tượng được là tôi sẽ kết hôn với một huấn luyện viên dạy lướt sóng không? Kolby không có tiền. Sẽ không còn ai mời tôi đi dự bất kỳ một sự kiện nào nữa. Tôi tuyệt đối sẽ không để mình trở thành một người tầm thường như vậy.”

“Nhưng cô sẽ được ở bên người mà mình yêu. Ở cạnh cha của con cô. Đúng, cô sẽ phải ra ngoài làm việc, nhưng cô vẫn còn có bằng đại học và nhiều mối quan hệ...”

“Avery, đi làm thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ?”

Kể cả khi cô có thể lấy được cái chương trình truyền hình đó, số tiền cô kiếm cũng không thể nào so được với một cái móng chân của nhà Travis, nhà Chase hay nhà Warner. Và tôi không phải mấy thiên tài tay trắng làm nên, từ kẻ bần cùng biến thành tỷ phú. Tôi đã quen không làm gì cả mà vẫn giàu có rồi. Đó mới thật sự là tôi. Và tôi sẽ không để mình thụt lùi đâu. Có kẻ nào lại muốn từ bỏ mọi thứ mà tôi đang có chỉ vì một câu chuyện tình yêu ngu ngốc chứ? !”

Tôi không trả lời.

“Chắc cô nghĩ tôi là một con khốn,” Bethany nói.

“Không có.”

“Cô không nhưng tôi có.”

“Bethany,” tôi hỏi, “Cô sẽ nói thế nào với Ryan khi đứa bé được sinh sớm hai tháng mà không phải sanh non?”

“Đến lúc đó chuyện này đã không thành vấn đề nữa. Chúng tôi đã trở thành vợ chồng danh chính ngôn thuận. Kể cả nếu Ryan có quyết định không nhận con và ly dị, anh ta vẫn phải đưa tiền trợ cấp 489 cho tôi. Nếu anh ấy không chịu, tôi sẽ dọa đưa chuyện này ra toà. Mẹ tôi nói Ryan sẽ thà bỏ tiền ra giải quyết êm xuôi, còn hơn phải vứt hết mặt mũi trước mặt công chúng.”

Tôi dùng hết sức bình sinh để giữ cho mặt mình không biểu cảm. “Cô có chắc là Kolby sẽ không tiết lộ không? Anh ta sẽ không mang lại rắc rối nào chứ?”

“Không đâu, tôi bảo anh ấy rồi. Tất cả những gì anh ấy phải làm là chờ đợi. Đến khi làm xong thủ tục ly dị và tôi lấy được tiền. Kolby có thể đến sống cùng hai mẹ con tôi.”

Tôi thật sự cảm thấy cạn lời. Cuối cùng tôi nói, “Kế hoạch của cô quá thật là rất hoàn hảo!”.

Suốt chặng đường bay về, tôi không nói một lời nào, bởi vì tôi đang rất tức giận, tức giận tột độ. Tôi đeo tai nghe, rồi vờ như mình đang xem phim, dù tôi chẳng biết bộ phim đang nói cái khi gì cả.

Từ sau khi Bethany nói đám cưới này chẳng là cái đinh gì ngoài công cụ để moi tiền của Ryan Chase, thì mọi sự đồng cảm và tội nghiệp mà tôi dành cho cô ta đã bị cuốn trôi sạch sẽ. Bethany và ba 490

mẹ cô ta đã biết đám cưới này sẽ chẳng đi đến đâu.

Bọn họ biết anh ấy không phải cha đứa nhỏ. Nhưng họ vẫn lợi dụng bản tính lương thiện của Ryan, khiến anh đau đớn, khổ sở, mà còn phải hai tay dâng tiền cho Bethany và Kolby chạy đi sống vui vẻ bên nhau.

Lúc này, tôi cực kỳ chắc chắn là mình không thể giữ cái bí mật kinh tởm này thêm được nữa.

Khoé mắt tôi thấy Bethany đang ra hiệu cho Hollis ngồi xuống ghế dựa dài sau máy bay. Hai người đã thì thầm với nhau ít nhất là hai mươi phút rồi, và cuộc nói chuyện càng lúc càng sinh động, như thể họ đang nói đến là một chủ đề vô cùng trọng đại và cấp bách. Tôi đoán Bethany đã hối hận về việc kể cho tôi nghe trước đó, nên nói lại cho mẹ cô ta. Một lúc sau, Hollis ngược lên, nhìn thẳng vào mắt tôi.

Xong phim, phiền phức lại mò tới cửa rồi!

Tôi chuyển ánh nhìn trở lại màn hình máy tính.

Nhờ chênh lệch múi giờ mà chúng tôi đáp xuống sân bay Hobby Houston đúng mười một giờ trưa.

“Tốt quá,” tôi cười, rồi đưa tay đóng máy tính lại.

“Vẫn còn cả ngày dài đang chờ chúng ta phía trước.”

491

Hollis chỉ cười yếu ớt. Còn Bethany thì chẳng nói gì.

Tôi lần lượt cảm ơn phi hành đoàn trong khi Bethany và Kolby xuống máy bay. Khi đến cửa ra, tôi thấy Hollis đang đứng chờ mình.

“Avery,” bà ta hoà nhã, “trước khi xuống, tôi muốn nói chuyện với cô một chút.”

“Được thôi,” tôi nói, cũng hoà nhã không kém.

“Tôi cần phải giải thích một số chuyện, vì tôi nghĩ chắc cô vẫn chưa hiểu rõ chúng tôi là dạng người như thế nào. Mỗi tầng lớp, mỗi đẳng cấp đều có quy luật riêng. Nếu cô có bất kỳ ảo tưởng nào về Ryan Chase, thì để tôi nói cho cô biết: Anh ta chẳng tốt lành hơn những thằng đàn ông khác là bao. Cô không nhận ra là Ryan cũng sẽ nuôi một con hồ ly tinh khác bên ngoài sao? Một người đàn ông có ngoại hình và tiền bạc như cậu ta, ít nhất cũng

phải trải qua ba bốn đời vợ. Sao cô lại phải quan tâm khi Bethany chỉ là một trong số đó?” Mắt bà ta nheo lại.

“Cô không phải được thuê để phán xét, hay chỏ mõm vào đời tư của khách hàng. Công việc của cô là khiến cho hôn lễ được thuận lợi diễn ra. Vậy nên, nếu có chuyện gì bất trắc... Tôi cam đoan sẽ không 492 một ai dám đến tìm cô tổ chức đám cưới nữa. Tôi sẽ khiến cô không có cơ hội để chạm tay tới chương trình truyền hình đó. David và tôi có bạn bè sở hữu cả một đế chế truyền thông. Đừng bao giờ nghĩ có thể qua mặt được tôi.”

Trước bài diễn văn hùng hồn của bà ta, biểu cảm dễ gằn trên mặt tôi vẫn không hề lay động.

“Cũng như bà đã nói đầu chuyện đi, Hollis, chúng ta hiểu nhau.”

Sau khi nhìn chăm chăm tôi một hồi lâu, bà ta mới dần thả lỏng. “Tôi đã bảo Bethany là cô sẽ không gây phiền phức. Đàn bà như cô sẽ không thể nào đi ngược lại lợi ích của bản thân được.”

“Như tôi?” tôi bối rối.

“Lao động.”

Chắc trên đời này chỉ có Hollis Warner mới có thể làm cho hai từ “lao động” nghe bản thiú đến vậy.

Tôi cố tình đi đường vòng về nhà, để cho bản thân có thêm thời gian để suy nghĩ rõ ràng hơn.

Bằng cách nào đó, cái mớ suy nghĩ bồng bồng, cái 493 mê cung điên loạn trên độ cao mười hai ngàn mét kia lại được hoá giải một cách thần kỳ khi tôi vừa đặt chân xuống đất.

Tôi thừa nhận, hoàn thành công việc rất quan trọng. Nhưng nó không phải quan trọng hơn con người được.

Tôi đã có sự nghiệp mà mình yêu thích. Tôi và Sofia đã cùng nhau xây dựng nó từ khi nó chẳng là gì. Nó là của chúng tôi, tôi nắm quyền làm chủ, và chúng tôi đã thành công rực rỡ. Chúng tôi có thể tự tạo ra những cơ hội cho riêng mình.

Nói chuyện với nhà sản xuất của Trevor Stearn làm tôi thấy được tương lai sau này: bị quản lý, bị giám sát, mọi thứ đều sẽ được làm sẵn rồi bày ra trước mặt như mì ăn liền. Một con Pomeranian trắng lông xù ư? Thôi khỏi, cảm ơn. Tôi cảm thấy rất tốt với con Chihuahua sún răng của mình, dù nó không đẹp, nhưng ít nhất, nó không phải là một đạo cụ.

Có đôi khi, trong lúc không để ý, giấc mơ của bạn đã thay đổi mất rồi.

Những thứ mà tôi đã đạt được, đã học được, thậm chí là đã mất, đều giúp
tôi nhìn thế giới này 494

khác đi. Và hơn hết thảy, tôi đã thay đổi vì những người mà tôi chọn để quan tâm. Nó giống như trái tim luôn bị bao phủ của tôi đã được mở ra, để tôi có thể cảm nhận mọi thứ sâu sắc hơn. Giống như....

“Chúa ơi,” tôi kêu lên, rồi nuốt xuống thật mạnh khi tôi nhận ra cái phép ẩn dụ về túi Chanel thật sự là gì.

Trái tim tôi đã luôn được cẩn thận gìn giữ trên kệ. Tôi đã cố để nó không bị tổn thương và chỉ sử dụng nó khi thật sự cần thiết.

Nhưng có nhiều thứ, càng dùng nhiều mới càng trở nên đẹp đẽ. Những vết trầy xước, những vết vải sờn, những chỗ hỏng hóc đó đều là minh chứng cho một món đồ đã thực hiện được đúng chức năng của mình. Nếu có một trái tim nhưng không bao giờ dám dùng, thì trái tim đó còn có ích lợi gì? Trước đây tôi cứ tưởng cố gắng để không có tình cảm với bất cứ ai chính là phương pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề, nhưng không, nó mới chính là vấn đề!

Bây giờ, trong lòng tôi đang đan xen giữa niềm hạnh phúc và nỗi sợ hãi, giống như một đồng xu hai mặt không ngừng xoay vòng. Tôi muốn đến gặp

Joe 495

ngay lập tức để chắc chắn là mình đã không vượt mất anh. Tôi còn muốn rất nhiều thứ mà có lẽ tốt hơn là tạm thời khoan nghĩ tới.

Chẳng hạn như, cuộc sống mà Joe đã nói...Chúa ơi, hãy giúp con, con muốn có được nó. Tất cả mọi thứ, bao gồm cả những đứa trẻ. Từ trước tới giờ, tôi vẫn luôn tự lừa mình dối người. Bởi vì nỗi ám ảnh mọi thứ sẽ giống như cha, đã kéo tôi xuống vũng đầm lầy không lối thoát.

Nhưng giờ tôi biết, mình sẽ không như vậy.

Đây là lần đầu tiên tôi nhận ra, tôi không giống Eli, tôi biết cách để yêu thương một người.

Tôi phải tháo kính mát ra vì viền kính đã ướt đẫm nước mắt.

Sắp xếp lại suy nghĩ, tôi quyết định. Trước tiên, tôi phải giải quyết những chuyện cấp bách đã. Sau đó, tôi sẽ đi tìm Joe. Tôi phải dành ra đủ thời gian và sự riêng tư, bởi vì cảm xúc của cả hai quá quan trọng để bị lẫn trong những việc vụn vặt này.

Tôi lái xe vào khu vực “mang đi” của Whataburger. Trong lúc xếp hàng chờ để gọi ly Dr 496

Pepper ăn kiêng, tôi lục lọi túi xách tìm điện thoại di động, rồi ấn một dãy số.

“Xin chào?” một giọng nói cộc cằn vang lên.

“Ryan à?” tôi hỏi, rồi đưa tay lau gò má ẩm ướt.

“Em là Avery đây.”

“Em về rồi đấy à?” giọng anh chuyển sang ấm áp gần như ngay tức thì.

“Ừ.”

“Chuyển đi thế nào?”

“Thú vị hơn em tưởng,” tôi nói. “Ryan, em có chuyện muốn nói riêng với anh. Anh có thể dành chút thời gian ra gặp em được không? Tốt nhất ta nên tìm chỗ nào có quầy rượu ấy. Anh biết đấy, nếu chuyện không quan trọng, em sẽ không bao giờ làm phiền đến anh đâu.”

“Chắc chắn rồi. Để anh mời em ăn trưa nhé. Giờ em đang ở đâu?”

Tôi nói địa chỉ, rồi anh ấy chỉ tôi đường đến một quán rượu và đồ nướng cũng khá gần Montrose.

Tôi mua Dr Pepper ăn kiêng xong, rồi tiếp thêm dưỡng khí cho bản thân bằng cách hít một ngụm thứ 497

nước sủi bọt lạnh băng. Tôi gọi thêm một cuộc điện thoại nữa trước khi rời khỏi bãi đỗ xe.

“Alo, Lois à? Xin chào, tôi là Avery Crosslin đây.”

tôi cố làm cho giọng mình đầy tiếc nuối. “Tôi sợ là mình phải đưa ra một quyết định cực kỳ khó khăn về chương trình Rock the Wedding...”

Để có được sự riêng tư tối đa ở một quán rượu và đồ nướng thì một là cái quán đó phải cực kỳ đông, hai là nó phải vắng tanh như chùa bà đanh.

Nhà hàng mà tôi hẹn với Ryan thì thuộc trường hợp thứ nhất. Chúng tôi khó khăn lắm mới kiếm được hai chỗ ở cuối quầy rượu. Tôi thích ngồi ở quầy bar gọi món, vì hầu như tất cả các món trong thực đơn đều sẽ được phục vụ ở đây, và nếu bạn cần không gian riêng tư cho một cuộc nói chuyện thì nó sẽ là một nơi vô cùng lý tưởng. Chúng tôi có thể ngồi sát nhau mà không cần phải lúc nào cũng nhìn vào mắt đối phương, thật hoàn hảo cho những chuyện khó nói như này.

“Trước khi vô chuyện chính,” tôi nói với Ryan, “em phải nói trước với anh, đây là một tin xấu. Mà cũng có thể nói nó là một tin tức tốt được nguy 498 trang trong lớp vỏ của một tin tức xấu. Dù sao thì nó cũng đều tồi tệ cả. Nếu anh không muốn biết thì em xin lỗi vì đã làm lãng phí thời gian của anh. Bữa trưa này cũng sẽ do em trả. Nhưng trước sau gì anh cũng biết, cho nên...”

“Avery này,” Ryan cắt ngang, “chậm lại nào cưng, này giờ em cứ nói nhanh như cái máy ấy.”

Tôi cười méo mó. “Là chuyện ở New York,” tôi mở đầu xem như một lời giải thích. Tôi hơi ngạc nhiên, nhưng đồng thời cũng thấy rất ấm áp khi nghe anh gọi mình thân thiết như một người trai nói chuyện với em gái, như thể chúng tôi là người một nhà.

Người pha rượu đưa một ly rượu cho tôi và một ly bia cho Ryan, rồi chúng tôi lần lượt gọi món.

“Nếu trước sau gì cũng biết,” Ryan nói với tôi, “anh thà biết từ bây giờ. Anh không thích những lớp vỏ bọc ngọt ngào. Và đừng cố nói với anh về mặt tốt của nó làm gì, vì rõ ràng đây chẳng phải chuyện gì tốt đẹp cả.”

“Ừm, anh nói đúng.” tôi cân nhắc xem nên nói với anh thế nào. Nên bắt đầu từ sự xuất hiện của 499

Kolby trên máy bay hay là chuyện Bethany làm giả ngày dự sinh? “Ờ, em đang nghĩ xem nên giải thích tất cả chuyện này như nào.”

“Ừmmmm, giải thích không quá sáu từ?” Ryan gợi ý.

“Đứa bé không phải con anh.”

Ryan nhìn chăm chăm tôi với vẻ mặt trống rỗng.

Tôi chậm rãi lặp lại. “Đứa bé đó, không phải con của anh.” Không biết sao sau khi nói xong, tôi lại thấy thật là nhẹ nhõm.

Sau đó, tôi thấy Ryan cẩn thận bưng ly bia lên nốc ừng ực hết sạch, rồi ra hiệu cho người pha chế lấy thêm một ly nữa. “Em nói tiếp đi,” anh thì thào, khoanh cả hai tay lên bàn bar, mắt nhìn đăm đăm về phía trước.

Ryan lắng lắng nghe tôi nói gần hai mươi phút.

Vì anh ấy che giấu cảm xúc của mình quá tốt, nên tôi không biết anh đang nghĩ gì nữa. Nhưng tôi nhận ra là cả người anh đang dần dần thả lỏng, giống như một người cuối cùng cũng được giải thoát sau hàng tháng trời phải đeo trên lưng một gánh nặng nào đó.

500

Cuối cùng Ryan nói, “Về chuyện Hollis nói sẽ phá hỏng công việc của em... đừng lo lắng gì cả. Anh sẽ giải quyết nhà Warners, nên em ...”

“Chúa ơi, Ryan, thứ đầu tiên anh phải quan tâm không phải là em. Nói về anh đi. Anh ổn chứ? Em đã sợ là anh có tình cảm với Bethany, và ...”

“Không có, dù anh đã cố. Nhưng tất cả những gì anh có thể làm là đối xử tốt với cô ấy mà thôi. Anh chưa bao giờ thực sự muốn cố.” Nói rồi Ryan vươn tay ra ôm lấy tôi. Cái ôm rất mạnh mẽ và chân thành.

“Cám ơn em.” anh thì thầm bên tóc tôi. “Chúa ơi, cám ơn.”

Tôi cũng không chắc là anh đang cám ơn tôi hay đang cám ơn Chúa nữa.

Ryan lùi lại phía sau, rồi nhìn tôi bằng một đôi mắt xanh nhất mà tôi từng thấy. “Đáng ra em không cần nói cho anh biết chuyện này. Đáng ra em đã có thể tiếp tục làm đám cưới này và kiếm tiền của mình.”

“Rồi đứng đó trơ mắt nhìn nhà Warners móc hết tiền của anh sao? Em không nghĩ vậy đâu.” tôi lo lắng nhìn anh. “Vậy giờ anh định làm gì?”

501

“Anh sẽ nói chuyện với Bethany càng sớm càng tốt. Anh sẽ làm những gì mà anh đáng ra nên làm ngay từ đầu: bảo cô ấy bọn anh sẽ đợi đứa bé ra đời, làm xét nghiệm DNA, rồi mới làm đám cưới.

Trong khi chờ đợi, anh sẽ kêu cô ấy đi gặp bác sĩ và tìm ra ngày dự sinh chính xác.”

“Vậy là đám cưới sẽ bị huỷ bỏ,” tôi nói.

“Ngay lập tức” anh nói rất quyết đoán. “Anh sẽ bồi thường số tiền mà Hollis đã bỏ ra. Anh cũng sẽ trả tiền cho em và nhóm của em vì thời gian mà mọi người đã dành cho đám cưới này.”

“Anh không cần phải làm vậy đâu.”

“Ồ, cần chứ.”

Chúng tôi nói chuyện thêm một lúc nữa, đến khi đám đông đến ăn trưa thừa thớt dần, các nhân viên phục vụ thì tất tả chạy qua chạy lại với thẻ tín dụng, tiền mặt và hoá đơn. Ryan ký một tấm séc cho bữa trưa của chúng tôi và cho người pha rượu một số tiền tip khổng lồ.

Khi hai người rời khỏi nhà hàng, Ryan giữ cửa mở cho tôi. “Em vẫn chưa nói về cuộc hẹn của em với nhà sản xuất chương trình thế nào.”

“Ồm, nó diễn ra rất suông sẻ,” tôi lơ đãng trả lời.

“Em nghĩ họ sẽ ra một điều kiện tốt cho em. Nhưng em từ chối rồi. Dù họ có cho em điều kiện tốt thế nào cũng không thể hơn những gì em đang có ở đây được.”

“Anh rất vui vì em sẽ ở lại. Nhân tiện... em có tính đi gặp Joe không?”

“Có chứ. Sao vậy anh?”

“Từ khi em đi tới giờ, anh ấy lúc nào cũng cúi kính, cứ như con bò điên ấy, gặp ai cũng húc. Jack nói lần sau em mà có đi đâu thì làm ơn dẫn Joe theo với. Bọn anh không thể ở chung với con bò điên đó được.”

Tôi bật cười, trong khi bụng lại bắt đầu nhộn nhạo. “Em cũng không chắc chuyện giữa em và anh ấy có ổn không nữa.” tôi bặc bặc. “Cuộc điện thoại cuối cùng của bọn em không được tốt lắm.”

“Anh thì không lo chút nào.” Ryan cười. “Chỉ cần em đừng bỏ cuộc. Làm ơn hãy vì lợi ích của tất cả chúng ta.”

Tôi gật đầu. “Em sẽ nói với ê-kíp về chuyện dờ bỏ đám cưới, rồi sau đó sẽ gọi điện cho anh ấy.”

503

Song, chúng tôi nói tạm biệt, rồi chia nhau đi làm việc của mình. “Ryan này,” Anh ấy dừng bước, quay đầu lại nhìn tôi. “Em chắc là một ngày nào đó, anh sẽ thuê em lên kế hoạch cho đám cưới của anh, nhưng sẽ với một lý do tốt đẹp hơn.”

“Avery,” anh ấy thành thực trả lời, “Nếu anh mà còn đính hôn thêm một lần nào nữa, thì anh sẽ tự thuê người bắn chết mình trước đã.”

504

Chapter 22.

Ngay khi vừa đặt chân vào cửa là tôi đã nghe thấy tiếng Coco sủa như điên. Con bé mừng rỡ nhào từ ghế sofa đến chỗ tôi. “Coco!” tôi vội bỏ hết túi xuống đất để bế nhóc.

Con bé vừa liếm liếm, cạ cạ vào người tôi vừa sủa như thể đang phàn nàn việc tôi ra ngoài lâu như vậy mới về.

Tôi nghe tiếng mọi người hoan nghênh mình trở lại từ khắp nơi trong văn phòng truyền đến.

Được trở về nhà thật tốt.

“Chó không cảm nhận được thời gian đâu,” Sofia sai bước đi đến chỗ tôi. “Nó nghĩ chị đã đi hai tuần thay vì hai ngày đấy.”

“Nhưng đúng là cảm giác cứ như là đã hai tuần rồi ấy,” tôi nói.

Con bé hôn lên hai má tôi, trong khi Coco vui sướng nhow nhow giữa hai đứa. “Ôi, cuối cùng chị cũng về rồi. Em nhận được vài tin nhắn của chị, nhưng cả ngày hôm qua thì chả nhận được gì cả.”

505

“Sự kiện diễn ra trong hai ngày này vượt xa cả những bộ phim truyền hình kịch tính nhất mà ta đã xem nữa,” tôi nói. “Em chuẩn bị tâm lý để bị sốc đi.”

Steven bật cười, rồi bước lên ôm tôi. Sau cái ôm nồng nhiệt, anh lùi lại nhìn tôi với đôi mắt xanh sáng lấp lánh. “Bây giờ anh đã miễn dịch hoàn toàn với các loại chấn động rồi,” anh nói. “Anh đã xem nhiều bộ phim ngu ngốc tới nỗi có thể lên làm biên kịch được luôn ấy chứ.”

“Tin em đi, những gì em sắp kể sẽ là một bài kiểm tra cho anh đấy.” tôi cau mày khi Coco hôn má mình, vì lưỡi con bé nhám quá. “Khi em đi không ai xịt dầu dừa lên lưỡi con bé à?” tôi hỏi. “Giờ nó như cái cây dừa móng rồi đây nè.”

“Em đã cố gắng hết sức rồi. Nó có để cho ai đụng tới cái lưỡi đâu mà xịt,” Sofia lên án. “Steven, nói chị ấy nghe đi.”

“Phải, cô ấy đã rất cố gắng, anh có thể làm chứng,” anh ủng hộ.

“Anh ấy còn cười lợt ghế luôn mà,” Sofia nói.

506

Tôi lắc đầu rồi nhìn vào đôi mắt đáng thương của Coco. “Chị không dám nghĩ là em đã phải trải qua những gì nữa.”

“Có kinh khủng như mọi người nói vậy đâu —“

Sofia bắt đầu.

“Ờ, em yêu,” Steven cắt ngang, “anh nghĩ em ấy đang nói chuyện với con chó.”

Sau khi chăm sóc cho lưỡi của Coco xong, tôi gọi mọi người tụ tập lại quanh cái bàn dài. “Từ giờ cho tới chiều, chúng ta sẽ rất bận rộn để làm một dự án đặc biệt.”

“Nghe vui quá vậy,” Val nhẹ nhàng nói.

“Không vui lắm đâu.” Tôi nhìn Ree-Ann. “Thiệp cưới nhà Warners đã phát hết chưa?” tôi hỏi, nhưng trong lòng lại đang gào thét, Làm ơn nói chưa đi, nói chưa đi...

“Xong xuôi từ hôm qua rồi chị,” cô ấy nói một cách đầy tự hào.

Tôi kêu lên một tiếng làm cô ấy trợn tròn mắt.

“Rõ ràng là chị kêu em làm vậy mà,” cô ấy uất ức. “Em chỉ làm theo lời chị...”

507

“Chị biết, chị biết. Không sao đâu. Chỉ là giờ chúng ta lại có thêm một việc nữa để làm, nhưng chắc chắn sẽ ổn cả thôi. Ree-Ann, giờ chị cần em in giúp chị một bản danh sách khách mời. Chúng ta sẽ gọi cho từng người và chắc chắn là ai trong số họ cũng phải biết việc đám cưới này đã bị huỷ bỏ.”

“Cái gì? Tại sao? Chị đang nói cái gì thế?”

“Chúng ta phải huỷ kế hoạch đám cưới của nhà Chase và Warner.”

“Huỷ bao nhiêu cơ?” Steven hỏi.

“Tất cả.”

Tank hoang mang. “Nó bị dờ lại hả chị?”

“Không phải dờ, mà là huỷ luôn.” tôi nói.

Mọi người nhìn tôi và đồng thanh hỏi. “Nhưng tại sao?”

“Hãy nhớ là việc này không được lọt ra khỏi căn phòng này. Chúng ta không được buôn chuyện của khách hàng. Không bao giờ.”

“Được rồi, mọi người biết mà,” Steven nói. “Giờ thì cho mọi người một lời giải thích đi, Avery.”

508

Hai tiếng sau, nhóm của tôi vẫn còn đang thẫn thức và chìm đắm trong cơn sốc của tin tức này. Dù tôi đã đảm bảo với họ là chúng tôi vẫn sẽ được trả thù lao, và sẽ lại có một đám cưới khác, hay một cơ hội khác hoành tráng hơn. Nhưng mọi người vẫn hơi thất vọng, vì cả đám đã làm việc cật lực mấy tháng trời, giờ chỉ cách ngày cưới một tháng nữa thôi vậy mà lại bị huỷ bỏ. Steven đã huỷ thành công dịch vụ xe Rolls-Royces và một trong những dịch vụ cưới mà chúng tôi đã đặt. Sofia đã liên hệ với bên giao thức ăn, với công ty cho thuê bàn ghế, và đang chờ họ gọi lại. Còn Val và Ree-Ann thì gọi điện cho tất cả các khách mời để thông báo đám cưới đã bị huỷ với lý do là chúng tôi cũng không biết tại sao nữa.

“Chúng ta còn phải làm cái này bao lâu nữa thế?”

Ree-Ann rên rỉ. “Năm giờ chiều rồi. Em muốn về nhà! ! !”

“Nếu được chị hy vọng em có thể làm tới sáu giờ,” tôi nói. “Tuỳ vào tiến triển của công việc, tuần này tất cả chúng ta đều phải tăng ca, nên em có thể...” tôi dừng lại một chút, lắng nghe tiếng mở khoá cửa.

509

Chỉ có mỗi tôi, Sofia, Steven...và Joe là có chìa khoá nhà thôi.

Cái nhìn nóng bỏng của anh gần như khoá chặt lấy tôi, ngay khoảnh khắc anh bước vào.

Một sự im lặng đến quý dị bao trùm cả căn phòng.

Nhìn Joe đặc biệt mệt mỏi và cực kỳ thiếu kiên nhẫn, chắc là do thiếu ngủ. Tôi không kiềm lòng được mà nghĩ, ‘thân hình to lớn khiến người ta có cảm giác hơi ngọt ngọt của anh, tâm trạng không tốt của anh... tất cả đều thuộc về tôi.

Trái tim tôi bắt đầu đập loạn xạ.

“Ryan gọi cho anh.” Giọng anh trầm thấp và khàn như tiếng máy xay đang xay sỏi vậy.

Cả văn phòng im phăng phắc. Tất cả mọi người đều dỏng tai lên nghe chuyện ở bên này, lộ liễu đến nỗi còn chẳng ai thèm giả bộ như họ đang làm việc nữa. Ngay cả Coco cũng trèo lên lưng ghế sofa nhìn chúng tôi với sự phấn khích không thềm che giấu.

“Anh ấy có nói với anh...” tôi bắt đầu.

510

“Có.” Rõ ràng là Joe chẳng thềm quan tâm trong phòng đang có những ai hay họ có đang nhìn chăm chăm hay không. Tất cả tinh thần và năng lượng của anh đều đặt lên người tôi. Mặt anh đỏ lên, quai hàm đanh lại, dù anh đã cố kiềm chế lăm lăm, nhưng tôi vẫn có thể nhận ra anh sắp sửa bùng nổ rồi. Tôi phải đuổi hết mấy người này ra ngoài thôi.

Phải nhanh mới được.

“Để em dọn dẹp vài thứ đã, rồi chúng ta nói chuyện” tôi không tập trung nói.

“Anh không muốn nói chuyện.” Joe đi về phía tôi rồi dừng lại, khi tôi theo bản năng lùi ra sau. “Trong ba mươi giây nữa,” anh cảnh cáo, “em sẽ là của anh.

Em sẽ muốn chuyện đó xảy ra ở trên lầu đấy.” Anh nói rồi liếc nhìn đồng hồ.

“Joe...” tôi bật cười lo lắng. “Thôi nào, anh không thể cứ...”

“Còn hai mươi lăm giây.”

Chết tiệt. Anh ấy đang nghiêm túc.

511

Tôi điên cuồng liếc Ree-Ann và Val đang cực kỳ thích thú. “Mọi người có thể về nhà rồi,” tôi cộc lốc nói. “Mọi người làm tốt lắm. Mai đi làm sớm nha.”

“Em sẽ ở lại làm việc tới sáu giờ,” Ree-Ann đơan chính nói.

“Em cũng sẽ phụ giúp,” Val thêm vào.

Tank lắc đầu, rồi cười toe toét với tôi, dù bình thường cậu ấy rất ít khi cười.

“Em sẽ đá bọn họ ra ngoài dùm chị, Avery.”

Steven nhặt chìa khoá lên. “Đi ăn tối thôi,” anh nói với Sofia như thể không có chuyện gì xảy ra, như thể không phải tôi sắp bị “ăn thịt” ngay tại phòng khách này.

“Còn mười tám giây,” Joe nói.

Tôi vừa giận vừa buồn cười, chạy như điên lên cầu thang. “Joe, chuyện này thật sự quá vô lý...”

“Còn mười lăm giây.” Anh bắt đầu bước theo sau tôi, với một tốc độ như một kẻ săn mồi, làm tôi càng sợ, vừa chạy vừa bò lên cầu thang.

Ngay khi tôi chạy về đến phòng thì Joe cũng bắt kịp. Tôi chạy vào trong rồi xoay lại, đúng lúc Joe vừa 512

đóng cửa xong. Người anh căng lên, chuẩn bị bắt tôi bất kể tôi có chạy hướng nào đi nữa. Nhưng khi nhìn thấy bóng mắt đen xì, và làn da ngăm ửng đỏ của anh, tôi lại đau lòng không chịu được. Thế là tôi nhào thẳng vào vòng tay đang dang rộng của anh.

Miệng anh phủ lên miệng tôi. Cổ họng anh phát ra tiếng gầm nhẹ, không biết là vì thoải mái hay đau khổ nữa. Nhiều phút sau đó, trong căn phòng chỉ còn lại bóng tối và xúc cảm, những nụ hôn đã làm tan chảy mọi ý nghĩ. Tôi không biết chúng tôi đã lên giường như thế nào. Cả hai vẫn mặc nguyên đồ, lẫn lộn triền miên, hôn hít điên cuồng, chỉ tách ra khi hai đứa cần thở mà thôi. Joe hôn xuống cổ tôi, rồi kéo áo tôi lên. Hôm nay anh đặc biệt thô bạo, khác hẳn với ngày thường, tôi có thể nghe rõ ràng tiếng vải rách và tiếng cúc áo bung ra.

Tôi cười run rẩy, rồi lấy hai tay bưng mặt anh.

“Joe, chậm đã. Này...”

Anh lại hôn tôi, cả người run lên vì kiềm chế. Khi cảm nhận được vật nóng bỏng của anh đang áp lên bụng mình, tôi rên lên thành tiếng. Dù bản thân muốn anh đến phát điên lên được, nhưng có một số chuyện vẫn phải nói rõ trước đã.

513

“Em chỉ chọn cuộc sống mà em muốn thôi,” tôi cố nói với anh. “Không hoàn toàn là vì anh đâu. Em ở lại vì đây là nhà em, là nơi em có thể biến

ước mơ của mình thành sự thật, cùng với em gái, bạn bè, nhân viên và con chó của em. Còn có tất cả những thứ mà em...”

“Còn anh thì sao? Anh có phải là một phần trong quyết định của em không?”

“Ờ thì...”

Joe cau mày khi thấy tôi do dự.

“Mà này, cái em đang muốn nói ở đây là... Em không muốn anh vì chuyện này mà phải đưa ra bất kỳ cam kết, hay lời hứa nào với em hết. Em không muốn tạo áp lực cho anh. Biết đâu vài năm nữa chúng ta mới hiểu rõ cảm nhận của mình về đối phương thì sao, vậy nên...”

Anh ngăn lời tôi nói bằng miệng của mình, và hôn đến khi tôi say ngất với hương vị và cảm giác về anh. Rất lâu sau đó, anh mới ngẩng đầu lên. “Anh biết là em đã biết rất rõ những cảm giác của mình rồi,” anh ấy thì thầm. Khoé miệng anh hơi nhếch lên.

Đây chính là Joe mà tôi biết, người lúc nào cũng 514 thích chọc ghẹo tôi không thương tiếc. “Và anh muốn em nói cho anh.” Tim tôi đập thình thịch. Tôi không chắc mình có thể làm được như những gì anh muốn không nữa.

“Để sau đi.”

“Không được. Anh muốn ngay bây giờ.” Trọng lượng anh trên người tôi lại nặng thêm một chút, kiềm chặt tôi.

Tôi bỏ hết mọi tự tôn của mình. “Joe, xin anh, làm ơn đừng làm em...”

“Nói đi,” anh thì thầm. “Hoặc trong mười phút nữa em sẽ phải hét lên câu đó với anh bên trong em.”

“Chúa ơi.” tôi vắn vẹo không ngừng. “Anh là cái tên...”

“Nói anh nghe nào,” anh kiên quyết.

“Tại sao phải là em nói trước?”

Joe nhìn tôi không khoan nhượng. “Bởi vì anh muốn thế.”

Nhận ra không còn cách nào để đùn đẩy nữa, tôi bắt đầu thở hỗn hển như thể mới chạy marathon 515 xong ấy. Cuối cùng tôi cũng hậm hực nói ra ba chữ đó.

Nhìn tôi giận dữ, Joe khẽ cười. “Cưng ơi... sao em tỏ tình với anh mà như em đang nhận tội vậy.”

Tôi cau mày, rồi vùng vẫy ra khỏi sự kiềm kẹp của anh. “Nếu mà anh dám chọc quê em...”

“Không đâu,” anh nhẹ nhàng nói, rồi ghì chặt tôi lại. Anh ôm lấy đầu tôi. Một tiếng cười khúc khích vang lên, sau đó anh nhìn chăm chăm vào mắt tôi.

“Anh yêu em,” anh nói. Môi anh mơn trớn môi tôi.

“Nào, giờ thử lại đi.” Môi anh lại nhẹ nhàng lướt qua môi tôi. “Đừng sợ.”

“Em yêu anh,” tôi cố thốt thành lời, trái tim vẫn đập như muốn văng ra khỏi lồng ngực.

Joe thưởng cho tôi bằng một nụ hôn nữa, sâu hơn. Khi nụ hôn gần như khiến tôi mất trí, thì anh mới kết thúc nó bằng những cái vuốt ve nhẹ nhàng.

“Anh hôn em thế nào cũng thấy không đủ,” anh nói.

“Anh sẽ hôn em mãi từ giờ cho đến hết cuộc đời này, nhưng vẫn sẽ không bao giờ là đủ.”

‘Cho đến hết cuộc đời’ sao? !

516

Tôi chưa từng biết thì ra trên đời này lại có một loại hạnh phúc như vậy. Hạnh phúc có thể chạm đến tận sâu trong linh hồn, nơi những buồn đau ngự trị.

Joe đưa tay lên lau khô má tôi, rồi hôn đi những giọt lệ hạnh phúc ấy.

“Tập thêm vài lần nữa nhé,” anh thì thào.

Không lâu sau đó, tôi nhận ra một điều là, nói ba chữ đó với đúng người không hề khó khăn một chút nào.

Thực chất, nó chính là điều đơn giản nhất trên thế giới này.

517

Chapter 23.

Hôm nay “Trung tâm giải cứu những chú cún vui vẻ” đã bắt đầu trang hoàng cho Giáng sinh: đèn treo cao sát trần nhà, cái cây ở sảnh được giăng đầy thức ăn cho chó hình cục xương. Dù Millie với Dan đã quyết tâm thực hiện chính sách “không nhận nuôi”

trong mấy tuần trước và sau Giáng sinh, để phòng hờ mấy người mua trong lúc bốc đồng, về nhà xong lại hối hận. Nhưng trung tâm và trang mạng vẫn bận túi bụi. Mọi người chỉ được phép đến chơi với mấy chú chó, và đem về nhà đến một tây tháng một, khi thời gian chính sách “không nhận nuôi” kết thúc.

Joe bày máy ảnh trong phòng tập thể dục của chó, còn tôi thì lựa ra vài món đồ chơi trong hộp.

Chúng tôi đến đây mỗi tháng một lần để chụp hình mấy bé cún mới đến. Lát nữa, bọn tôi sẽ đến trung tâm thương mại Galleria để mua quà Giáng sinh. Joe ghét việc này bao nhiêu thì tôi thích nó bấy nhiêu.

“Thật ra mua sắm là một môn thể thao có tính cạnh tranh rất cao đấy,” tôi bảo anh. “Cứ đi theo em, em sẽ cho anh thấy mua sắm thật sự là như nào.”

“Mua sắm làm sao mà giống thể thao được.”

“Em mua sắm thì giống,” tôi đảm bảo. Biểu cảm trên mặt anh kiểu, chỉ cần nhìn em đi qua đi lại thôi thì có bắt anh đi mua sắm một trăm lần cũng đáng.

Tôi nghe tiếng chó sủa the thé trước cả khi Dan dẫn nó vào phòng. Tôi làm mặt hài hước. “Ngoài kia có chuyện gì vậy?”

Joe vô tội nhún vai.

Lát sau, cửa mở ra. Một đám chó săn con lông vàng tràn vào. Tôi vui vẻ bật cười nhìn mấy sinh vật lùn lùn tròn tròn chạy vòng vòng quanh chúng tôi, mắt chúng sáng ngời, đuôi vẫy liên tục. Tổng cộng có năm đứa. “Chụp hết trong một lần luôn á?” tôi hỏi. “Em không biết làm sao để giữ hết chúng...” Giọng tôi nhỏ dần khi tôi phát hiện trên cổ mỗi chú chó con đều có một cái bảng. Bảng tên hả ta? Tôi bế một đứa lên, khó hiểu đọc cái bảng trong khi nó đang ngo ngoậy muốn liếm tôi. “You,” tôi đọc lớn lên. Tôi bắt một con khác. “Me.” tôi liếc Joe một cái.

Anh cũng đang vuốt ve một con. Cái bảng trên cổ nó ghi là “Will”

Tôi hiểu ra.

519

Chợt trước mắt bỗng nhoè đi. “Còn một con nữa đâu?” tôi hỏi, rồi hít một hơi khi mấy đứa nhóc này cứ náo loạn quanh mình.

“Mấy đứa,” Joe nói với mấy chú chó mất trật tự, “Hãy làm như chúng ta đã tập đi nào.” Sau đó anh bắt mấy con chó lại và cố xếp chúng thành hàng.

Nhưng thứ tự hình như không được đúng lắm thì phải.

Will. Me. Marry. You.

Còn đứa thứ năm đeo một dấu ‘?’ đã chạy khỏi đàn để moi móc trong hộp đồ chơi, trong khi mấy con khác đang chạy thành vòng tròn.

“Anh cầu hôn bằng chó con sao?” tôi hỏi, không biết bây giờ mình muốn cười hay muốn khóc nữa.

Joe lấy trong túi ra một chiếc nhẫn. “Ý tưởng này tệ lắm sao?” anh hỏi.

Tôi đã yêu người đàn ông này đến bất chấp mọi lý lẽ và nguyên tắc mất rồi.

Tôi lấy tay áo che mắt. “Không, nó rất tuyệt... Dù văn phạm có hơi sai một chút, nhưng chịu thôi, vì anh không có kinh nghiệm chăn chó mà.” Tôi đi

chuyển mấy con chó ra chỗ khác, rồi bổ nhào vào 520
lòng anh. Cánh tay tôi ôm chặt lấy cổ anh. “Làm sao để em nói đồng ý bây
giờ? Anh còn dư cái bảng nào không?”

“Đáng ra là còn một con nữa. Nó sẽ đeo bảng hai mặt “Đồng ý” và
“Không”, nhưng tuần trước nó được nhận nuôi rồi.”

Tôi hôn anh điên cuồng. “Lựa chọn “Không” đó cần thiết sao?”

“VẬY LÀ...”

“Đồng ý, tất nhiên là em đồng ý!”

Joe trượt chiếc nhẫn kim cương vào ngón tay tôi.

Ánh sáng thanh lãnh và chói loá của nó làm tôi không thể không cảm thán.

“Anh yêu em,” anh nói.

“Em cũng yêu anh.” giọng tôi vỡ ra.

Tôi nhào lên đè anh xuống sàn nhà. Joe vuốt ve lưng tôi, rồi vòng tay kéo
tôi xuống hôn anh. Một phút sau, anh lật người, để tôi nằm xuống sàn, rồi
trao cho tôi một nụ hôn sâu hơn... thân mật hơn. Khi chúng tôi đang tận
hưởng hoảnh khắc hai tâm hồn hoà quyện vào nhau, thì bị lũ nhóc con này

leo trèo 521

trên người làm gián đoạn. Và chúng tôi đã phát hiện ra một chuyện rất thú
vị là: Thật sự là không thể nào hôn được, khi bạn đang bật cười ngặt nghẽo.
Nhưng chúng tôi vẫn thử, dù thế nào đi nữa.

HẾT.